ÎNTÂIUL CĂLĂREȚ AL APOCALIPSEI

JOHN CASE

JOHN CASE

ÎNTÂIUL CĂLĂREȚ AL APOCALIPSEI

Original: *The First Horseman* (1997)

Traducerea:
LUMINIȚA POPESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2002

LEGĂMÂNTUL ARTILERIȘTILOR GERMANI

„… *Și, mai presus de orice, să nu construiască globuri otrăvitoare, nici vreun alt soi de invenții pirobolice, în care să introducă vreo otravă de orice fel și, pe lângă asta, să nu le folosească niciodată spre nenorocirea și distrugerea oamenilor, pentru că primii inventatori ai artei noastre au cântărit asemenea fapte și le-au găsit ca nedrepte în sânul breslei și nevrednice de un om de inimă și de un adevărat soldat.*”

C. Siemienowicz, *Mareaart*

ă a artilleriei (1650). (Citat de J. Appfel, *Proi*

ectilele toxice în 1650, martie 1929, p. 234.)

• PROLOG

Valea râului Hudson
11 noiembrie 1997

Tommy era nervos. Susannah își putea da seama, pentru că îl știa că îi place să stea de vorbă și cu toate astea nu scosese un cuvânt cât străbătuseră ultimii șaptezeci și cinci de kilometri. Nu că l-ar fi considerat vinovat. Și ea era agitată. Și emoționată. Și speriată.

Se însera când ieșiseră de pe Taconic Parkway și aprinseră farurile pe măsură ce înaintau prin ținutul de ferme așezate pe dealuri, un peisaj Ralph Laurent în care casele erau atât de frumoase, încât pur și simplu știai că proprietarii sunt doctori sau avocați. Erau „mini-latifundii” sau enclave cu nume ca „Foxfield Meadows”, și de fapt nu cultivau nimic, în afară, poate, de roșii uscate de soare și de arugula.

Când au trecut pe lângă Institutul Omega, Susannah s-a întrebat cu voce tare:

— Ce-i asta?

Iar șoferul, Tommy, a scos un sunet ca un măcăit:

— *Mac*, *mac*, *mac.*

Așa că au râs amândoi (puțin cam prea zgomotos), iar Susannah și-a zis în gând: „Vreo bazaconie stil *New Age*”.

Problema era – ceea ce nu-i dădea pace, de fapt, era: toată chestia cu dinții, cu *scosul* dinților. Indiferent cum o luai, scosul dinților îți dădea fiori. Ceva de genul Nuremberg. Așa că, dacă-i prind, ar fi… cum? Ca în serialul *Charles Manson* sau cam așa ceva.

Nu că ar fi ea cea care s-o facă, ea nu era în stare să strivească o muscă. Asta era treaba lui Vaughn, dinții și degetele. Și injecțiile. Și pe astea

trebuia să le facă tot el, pentru că era doctor. (Și încă unul bun, zicea Tommy. „Vaughn e de viță veche, nu-i așa, Vaughn?” Ce-o mai fi fost și asta.)

Și totuși nu puteai să nu te întrebi de ce era nevoie de scosul dinților. Și de degete. De ce să nu-i *arunce* doar? Sau, și mai bine, să-i lase să zacă unde se aflau.

Susannah se gândi o vreme la asta, apoi ridică din umeri pentru sine însăși. „Misterioase sunt căile lui Solange” își zise, zâmbind la gluma implicită. Uneori făcea ceva numai pentru a crea senzație. Pentru a-i scoate din amorțeală.

Nu că ar fi contat vreun pic. N-or să-i prindă. Totul fusese repetat, de la ciocănitul în ușă până la cătușe, și nu exista nimic la care să nu se fi gândit în toate felurile.

Cum ar fi camionul U-Haul. Camionul a fost ideea lui Solange și era strălucită pentru că, odată treaba terminată, îi dădea lui Vaughn un fel de cameră de operație în spate. În așa fel încât să poată să facă ce avea de făcut chiar în timp ce plecau de acolo.

Și, în plus, nici nu bătea la ochi. Pentru că erau peste tot camioane U-Haul. Nu exista vreun loc în America unde să arate nelalocul lor. Nici măcar aici. Le folosea toată lumea.

Treaba *ei* era să pătrundă în casă și, odată înăuntru, să se asigure că familia Bergman nu ajunge la armă. Așa că, de fapt, erau două treburi, și ceea ce îi făcea pe toți să creadă că ea le putea îndeplini era că – nu că s-ar fi lăudat, asta era realitatea – că ea era „drăgălașă”. Drăgălașă în genul „Șefa galeriei pentru echipa de fotbal a liceului”. Și însărcinată. Ceea ce îi dădea un aer de vulnerabilitate.

Și îi făcea pe oameni să aibă încredere în ea. Ceea ce era important. Pentru că familia Bergman era total paranoică, – de parcă ar fi umblat cineva să-i omoare. Susannah zâmbi la gândul ăsta. Asta că tot veni vorba de ironie!

•

Dar în cea mai mare parte era înspăimântător și oribil și și-ar fi dorit să nu fie amestecată, atâta doar că treaba asta trebuia făcută. Știa că trebuie făcută pentru că așa spunea Solange și Solange nu mințea niciodată. Niciodată.

Și n-o să-i doară. Vaughn a spus că n-or să simtă nimic. Doar o „înțepătură de albină” de la ac. Și asta o să fie tot.

Bineînțeles, doar dacă nu ieșea ceva prost. Cum ar fi, spre exemplu, dacă ar avea un Doberman sau așa ceva. Dar nu, nu aveau câine, pentru că, dacă ar fi avut, ar fi pomenit Lenny de asta. Lenny era fiul lor. Și dacă ar fi fost vreun Doberman pe-acolo, el le-ar fi spus.

Cum făcuse Marty cu arma. Nu că Marty ar fi fost rudă cu ei, dar le era apropiat. Spusese: „Nu cred că bătrânul zgârie-brânză știe să-l folosească, dar are un pistol Special de calibrul 38 pe care-l ține în vestibul, într-o măsuță, chiar sub telefon. Glumeam cu el că-i pentru când o fi «înghesuit» și el zice «Ce spui, ce înghesuială? Eu nu văd nimic înghesuit aici». Și chestia e că nu glumea. Vreau să spun că tipu' ăsta e picat din alt secol”.

Chiar și așa… dacă se rupea acul sau femeia începea să țipe? Totul ar lua o întorsătură teribil de proastă. Și asta repede. Ca atunci cu Riff, când era mică și l-a lovit mașina. Și tatăl ei a încercat să-i scurteze chinul cu arma de calibrul 22, dar era atât de agitat, încât nu i-a putut nimeri inima. Așa că… a tot tras în el.

Dacă se întâmpla asta sau ceva asemănător, o să fie sânge peste tot, și pe ei. Și problema e că, *din punct de vedere legal*, ce făceau ei era crimă. Ceea ce pentru cineva crescut în religia catolică, chiar dacă ea n-o mai *practica*, era tot ce poate fi mai rău.

Fiindcă era rău să ucizi. Știa asta. Fără niciun *dacă*, *și* sau *dar.* Să ucizi pe cineva era un păcat de moarte.

„Doar dacă nu…”

Doar dacă nu ești soldat. Și ei exact asta erau – ea și Tommy, și Vaughn, și francezul din spatele camionului. Erau soldați. Ba chiar cavaleri. Exact ca în Cruciade.

•

Susannah se gândea la Războiul Secret, războiul lui Solange, războiul ei, când începu să clipească semnalizatorul și camionul coti pe un drum de țară cu două benzi, împrăștiind un cârd de cerbi care pășteau pe margine.

Camionul hodorogit, cu plăcuțe de înmatriculare din Arizona tremura și se scutura în timp ce huruia pe poteca podită cu scânduri, încetinind în dreptul fiecărei cutii de scrisori, apoi prinzând viteză și încetinind din nou în timp ce șoferul căuta adresa exactă. În cele din urmă camionul se opri lângă o cutie poștală ruginită: BERGMAN.

Un lung moment Tommy privi fix literele argintii lipite pe cutie, bombănind ceva în surdină. Apoi stinse farurile, dădu înapoi, schimbă viteza și, ținându-și răsuflarea, intră pe aleea lungă de acces.

Susannah se foi pe locul ei și trase adânc aer în piept. Când expiră, scoase un sunet ca un gâlgâit, apoi își umezi buzele cu limba.

Camionul scrâșnea încet pe pietriș, îndreptându-se spre veranda din față a unei case albe, de fermă. Acolo, sub bolta unor nuci bătrâni, Tommy stinse motorul, ușa din dreapta se deschise și Susannah coborî.

Era, cum putea vedea oricine, drăguță, tânără și gravidă, cu ochi căprui imenși și păr blond cenușiu. Purta o rochie galbenă, cu bretele și un pulover gri, ponosit, care îi era mult prea mare și ar fi putut foarte bine să fi fost al tatălui ei. Cu o privire care îi spunea: „Acum începe” șoferului, trase adânc aer în piept și urcă treptele verandei, uitându-se la ghivecele cu flori de pe fiecare parte.

Ajunsă în capul treptelor, ezită, străbătută brusc de un val de greață și slăbiciune. Un lung moment se clătină în fața ușii. În cele din urmă, ciocăni foarte încet, sperând în taină să nu fie nimeni acasă.

La început nu răspunse nimeni, dar auzea televizorul înăuntru, așa că ciocăni din nou. Și apoi încă o dată, aproape bubuind în ușa exterioară.

În cele din urmă, ușa interioară se deschise și o femeie trecută de cincizeci de ani se uită afară din spatele ușii exterioare, zăvorâte:

— Bună ziua?

Pronunța cuvintele de parcă ar fi fost o întrebare.

— Bună! spuse Susannah, arătând sfioasă și frumoasă.

Ochii Marthei Bergman observară sarcina, apoi alunecară spre camionul U-Haul, de unde un tânăr cu părul creț (soțul fetei, presupuse ea) făcu ușor cu mâna. Pe partea laterală a camionului era pictată imaginea unei *señorita*, o spaniolă care privea rușinoasă peste marginea evantaiului. Companiei U-Haul îi plăcea să facă asta, să picteze camioanele cu scene care sugerau de unde vin: cow-boy, și languste, și zgârie-nori. Martha își imagină că, probabil, camionul ăsta era din New Mexico sau de undeva din sud-vest.

— Va pot ajuta cu ceva? întrebă Martha.

— Sper că da, răspunse Susannah, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Ne-am rătăcit.

Chipul Marthei se îmblânzi:

— Ce adresă căutați?

Fata scutură din cap și ridică din umeri:

— Asta e problema. Am pierdut numărul. Dar știu că e una din casele astea, una din casele de pe Boice Road.

Martha tresări:

— E o stradă lungă, draga mea.

— Speram, dacă mi-ați permite, să folosesc telefonul dumneavoastră… L-aș putea suna pe

fratele meu. E acasă acum.

Pe chipul Marthei se așternu o încruntare. Apoi ochii îi căzură pe burta Susannei și, liniștindu-se dintr-o dată, zâmbi, luă zăvorul de la ușa exterioară și o deschise:

— Bineînțeles, spuse ea. Intră. Telefonul e acolo, pe măsuță.

— Sunteți atât de amabilă, spuse Susannah când pătrunse în vestibul. Și, vai – ce casă frumoasă!

De fapt, semăna mult cu casa părinților ei, cu imitații de covoare Buhara pe podelele de lemn de esență tare și mobilă cu tapițeria prea îndesată, de la Pottery Barn.

Din camera de alături răsună vocea unui bărbat, peste zgomotul televizorului.

— Martha! Ce faci acolo? *Pierzi*!

— Vin imediat.

— Cu cine vorbești?

— I-am dat voie unei tinere să dea un telefon de la noi, răspunse Martha și, întorcându-se spre Susannah, scoase un suspin adânc. Joacă echipa The Jets, explică ea.

Susannah zâmbi atotcunoscător și scutură din cap ca pentru a spune „Bărbații!” – apoi traversă încăperea spre măsuța unde era telefonul:

— Nu durează decât o secundă, spuse ea și ridică receptorul.

Se întoarse cu spatele la femeia mai în vârstă, formă numărul telefonului celular din spatele camionului și așteptă. Se auzi un ticăit timp de mai multe secunde, apoi un tril și: ... *Cliic*!

— Da.

Era Vaughn.

— Bună! izbucni Susannah, emoționându-se, pentru urechile doamnei Bergman.

— Ai intrat?

— Da!

Apoi, exact cum repetaseră, se lansă într-o tiradă cum că era după colț sau așa credea, dar pierduseră numărul de la casa cea nouă; și, chiar, care era?

— Dar arma?

Susannah zâmbi peste umăr în timp ce vorbea și, aproape alene, crăpă sertarul măsuței din capăt. Văzând pistolul, răspunse:

— Reținut! Nicio problemă.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Vin imediat.

Continuă să vorbească timp de câteva secunde după ce închise Vaughn, apoi așeză receptorul în furcă, se răsuci și se sprijini de măsuță.

— Ei bine, a fost ușor, remarcă doamna Bergman, deși se simțea puțin deranjată că fata rămâne unde era, în picioare în fața telefonului. Care e casa? întrebă.

Susannah ridică din umeri și, întorcându-se, deschise sertarul și scoase pistolul. Văzând reacția femeii mai în vârstă, ascunse pistolul la spate și zâmbi:

— O să fie bine, spuse ea. Zău.

Se gândea la Solange și la ce le spusese cu o seară înainte: „Încercați să nu-i speriați prea tare. N-are niciun rost să se stârnească panică. Oricum, nu deocamdată”.

Atunci intră Harry Bergman, încruntându-se, cu un pahar cu vin într-o mână și un ziar în cealaltă. De gât îi atârna o pereche de ochelari pe un șnur negru.

— E un camion în curte, anunță el, de parcă ar fi fost cel mai uimitor lucru din lume. Și apoi, observând-o concomitent pe Susannah: Bună ziua?

— E al nostru, se bâlbâi Susannah.

Harry privi de la fată la nevastă-sa și înapoi la fată.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el, încordându-se la expresia de pe chipul soției sale.

O clipă nimeni nu spuse nimic, apoi din curte străbătu un scrâșnet, ca de cui pe o tablă școlară, urmat de o bufnitură de metal.

Martha se cutremură.

— Ce dracu’, spuse Harry.

— E camionul, spuse Susannah, încercând să-i liniștească. Așa face ușa din spate când se ridică. Are nevoie de unsoare sau așa ceva.

— Exact, spuse Harry și, răsucindu-se, făcu un pas spre măsuța de lângă Susannah.

— Îî-îî, zise ea nedeslușit, fluturând revolverul Browning spre el. Mai bine, nu.

Harry nu încremeni propriu-zis, mai degrabă se *cufundă* în sine însuși, iar în acest timp nevastă-sa păși în fața lui.

— Pe el lăsați-l în pace. El nu…

— Martha! protestă Harry.

— Luați ce vreți.

— Ei, mulțumim, spuse Susannah, dar… nu despre asta e vorba.

Familia Bergman o privi cu ochi lipsiți de expresie, iar ei îi veni să-și dea palme. Dar se deschise ușa exterioară și intră Vaughn, ducând o mitralieră cu țeava retezată, ca pe o servietă, fără s-o îndrepte spre cineva, fiindcă nu era nevoie. Franțuzul era în spatele lui cu o pereche de corzi de plastic, de felul celor pe care le folosește poliția când face mai multe arestări în același timp. Tommy era afară, pe verandă, stând de pază.

— Bun, toată lumea, atenție! zise Vaughn. Faceți ce vă spunem și ați scăpat de noi în zece minute. Vă promitem, e bine așa?

Harry Bergman își cuprinse soția cu un braț și încuviință din cap, nu atât că ar fi fost de acord, cât pentru că era prea înspăimântat ca să spună ceva.

Apoi tipul cu corzile se duse în spatele lor și, cu un neașteptat „*Si’l vous plaît*”, înlătură cu blândețe brațul lui Harry de pe umerii soției. Aducându-i brațele la spate bărbatului mai în vârstă, francezul înfășură frânghia de plastic în jurul încheieturilor lui Harry și o strânse. După aceea se întoarse spre femeie și făcu același lucru.

— Excelent, spuse Vaughn și se întoarse spre Susannah. Știi ce să faci, da?

Susannah încuviință – niște mici smucituri cu capul – și se uită cum cei doi Bergman sunt conduși afară. În timp ce ieșeau pe ușă, îl auzi pe Vaughn spunând:

— *À propos*, am vorbit ieri cu fiul vostru. Vă trimite toată dragostea lui.

Îi auzi icnind.

Apoi ușa exterioară se trânti și se auzi vocea domnului Bergman, speriată și mârâind amenințător, ca a unui cățeluș care-și apără curticica de un dulău Rotweiller:

— Ce-i asta? Unde ne duceți?

Și vocea lui Vaughn, reținută și practică:

— Mergem doar până la camion…

„Ei, asta a fost”, se gândi Susannah și, cu un fior, scoase o batistă din buzunar și șterse revolverul. Apoi puse arma înapoi în sertar și-și șterse amprentele de pe lemn și de pe telefon. Ce mai era? Să stingă televizorul, presupuse ea, și lumina, și să închidă ușa din față. Trebuia să arate ca și cum ei doar…

Dintr-o dată aerul fu spintecat de un urlet înspăimântat, aproape lugubru, un icnet preistoric de groază pură. La auzul lui noaptea încremeni în tăcere, iar Susannah, zguduită, se pomeni că părăsește casa în fugă, atrasă de simpla forță centripetă a spaimei altcuiva.

Când ieși pe verandă îl văzu pe Tommy. Venea din spatele camionului, mergând repede, cu capul în jos, cu gura deschisă, clipind puternic din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Tommy scutură doar din cap și se urcă la volan:

— Nu te duce acolo în spate, spuse el.

Dar putea ea să nu se ducă?

Când dădu colțul îl văzu pe bărbat – domnul Bergman – pe pământ, cu trupul zguduit ca de un curent electric, puternic și invizibil. La câțiva metri distanță, femeia zăcea pe burtă pe alee, țintuită de francez, care-i ținea o mână în ceafă și genunchiul în șale. Timp de o secundă ochii

Susannei îi întâlniră pe ai femeii și noaptea păru să se înfioare în spațiul dintre ele. Apoi Vaughn păși peste trupul soțului, care încă se zbătea, și, lăsându-se pe vine lângă soție, îi administră injecția în spatele umărului, străpungând rochia subțire de bumbac cu care era îmbrăcată.

Imediat ochii femeii se deschiseră larg, se dădură peste cap și deveniră albi. Legătura dintre ea și Susannah, un amestec de ură și milă, se sfărâmă când cei zece centimetri cubi de morfină farmaceutică îi izbiră inima. Un moment lung deveni rigidă, apoi, la fel de brusc, se înmuie. În cele din urmă, tensiunea i se scurse din trup și căzu moartă.

Dură o clipă până când Susannah își dădu seama că-și ținuse respirația o veșnicie. Lăsă aerul să iasă și simți nevoia să explice de ce se afla acolo:

— Am auzit un sunet, spuse ea.

Vaughn se ridică în picioare și încuviință din cap:

— A fost tipul. S-a speriat când a văzut acul.

Francezul se urcă în spatele camionului, unde, lângă o măsuță de metal alb, stăteau două canistre de două sute de litri. Podeaua era acoperită cu folii de polietilenă neagră. De plafon atârna un șir de becuri și francezul le aprinse. Apoi sări din nou jos și scutură din cap:

— Nu, spuse el. N-a fost acul. A fost camionul. A văzut plasticul și s-a speriat.

Vaughn ridică din umeri:

— Mă rog. Ajută-mă s-o bag în spate.

Francezul apucă trupul femeii de brațe, iar Vaughn o luă de picioare. În timp ce-o ridicau, Vaughn privi spre Susannah:

— Ai văzut cum dispare lumina, așa-i?

Susannah păru nedumerită:

— Ce lumină?

— Lumina din ochii ei, spuse Vaughn. Vă uitați una la alta când a ajuns-o.

Susannah încuviință încet din cap. Da, văzuse. Ochii… *se stinseseră.* Cei doi bărbați săltară trupul femeii în spatele camionului.

Întorcându-se spre Susannah, Vaughn îi aruncă o privire plină de milă.

— Mi-am dat seama, spuse el. Am văzut pe fața ta.

— Ce-ai văzut? îl întrebă Susannah.

— Felul în care ai reacționat. A fost ca…

Vocea i se pierdu.

— *Cum*? întrebă Susannah, de parcă Vaughn ar fi flirtat cu ea.

Vaughn se gândi o clipă, scutură din cap și râse:

— A fost… complicat, spuse el. A fost *foarte* complicat.

Apoi se opri, apucă mortul de brațe și-l trase spre camion.

Susannei nu-i venea să creadă – felul în care picioarele trăgeau mici șanțuri în pământ, perfect paralele, încât arătau aproape ca rândurile de pe o pagină.

• Capitolul 1

Munții Diamond
26 ianuarie 1998

La început nu l-a auzit. Zgomotul venea de la mare distanță și de la sute de metri dedesubt, un mârâit îndepărtat adus intermitent de vânt. Târându-și încet picioarele pe panta dealului, Kang își ținea capul în jos, ignorând atât geamătul vântului, cât și sunetul pe care îl purta în fălci.

Gerul îl făcea stângaci. De două ori alunecase pe gheață și tot de două ori își oprise căderea sprijinindu-se în mâini, înfigându-și mâinile în zăpada care prinsese pojghiță. Cu mănușile găurite era ca și cum ar fi strâns în pumni sticlă spartă.

Chiar și așa, se minuna singur că a ajuns atât de departe – și încă în toiul iernii. În fond, era olog. Dar dur. Dur în felul *coreean.* Și cu toate că mai umblaseră și alții pe drumul ăsta până atunci – urcase printr-o pădure fantomă în care o mie de pini fuseseră reduși la niște cioturi – ei avuseseră două picioare care să-i poarte.

În timp ce el avea doar unul.

Cei mai mulți pomi fuseseră tăiați cu ani în urmă, pentru lemne de foc. Dar, pe măsură ce urca, Kang văzu și pini care fuseseră jupuiți de vii: coaja le fusese desprinsă de pe trunchiuri pentru mâncare. Sau ceea ce trecea drept mâncare în anii de foamete.

Lemnul moale aflat imediat sub scoarță umplea stomacul. Și, cu toate că era aproape de nedigerat, era bun la gust. Alina durerile cauzate de foame – cel puțin pentru o vreme – iar coaja în sine se putea folosi pentru a face un ceai slab.

Totuși, jupuitul scoarței omora copacii și rănea pământul.

Mai mult: femeile urcau dealurile astea, să caute ierburi sălbatice, scoarță de copac și lemn de foc. Până s-o doboare boala, cum se întâmplase cu atât de mulți alții, soția lui Kang urcase chiar dealul ăsta, înarmată cu același ferăstrău pliant pe care-l ducea el acum și cu aceeași frânghie.

Ea fusese cea care i-a spus să meargă în direcția asta. Și, cu toate că drumul era imposibil de abrupt, el își ținuse promisiunea și făcuse cum îl sfătuise ea. De la moartea ei bătuse calea asta de vreo zece ori, schimbând lemnele pe care le aduna pe ierburi, orez și pe niște cizme vechi. De-acum cunoștea dealurile din sus de Tasi-ko cum își știa crăpăturile din tavanul de deasupra patului.

Se opri o clipă să-și tragă răsuflarea și privi coasta, calculând cel mai bun mod de a trece peste stânci, hotărându-se dinainte unde să pună fiecare picior. Asta era ceva mai complicat decât ar fi fost în alte împrejurări, pentru că unul din picioarele lui era de lemn, începând de sub genunchi, și nu sesiza denivelările când pășea.

În fața lui se întindea o zonă deschisă și își alese cu grijă drumul peste terenul acoperit de zăpadă, evitând crevasele. În cele din urmă ajunse pe buza unei prăpăstii, la locul pe care-l căuta, o dumbravă de pini îndesați, care-și zbârleau acele verzi deasupra zăpezii.

Așa cum i se întâmpla întotdeauna când venea aici, prin față îi fulgeră chipul soției și i se umplură ochii de lacrimi. Apoi făcu un salt spre pădure și, găsind un puiet, rupse o rămurică de pe trunchi și-i supse rășina. În timp ce făcea asta, căuta în jur cu ochii un copac potrivit, unul pe care să-l poată tăia cu ferăstrăul și să-l târască în sat.

Și atunci îl auzi, îl auzi pentru prima oară în tăcerea pinilor: purtat de vânt un sunet răsuna separat și distinct, un scâncet mecanic pe care îl recunoscu instantaneu.

Era sunetul izbăvirii, chimvalul salvării.

Șontâcăind înapoi pe buza prăpastiei, Kang își aruncă ochii în josul pantei, spre drum și văzu un convoi de camioane care se îndreptau spre Tasi-ko, toate – micșorate de distanță.

În total erau șase transportoare de trupe, o mașină de teren și două trailere cu platformă care cărau buldozere portocalii fixate în chingi. Privind de sus, cum făcea Kang, puteai să trasezi calea pe care venise convoiul, care șerpuia prin vale. Cauciucurile cu lanțuri mușcau zăpada și gheața și măcinau pământul, încât era aproape ca și cum camioanele ar fi tras o linie peste contururile colțuroase ale terenului.

Pentru prima dată, după săptămâni de zile, colțurile gurii i se ridicară și Kang zâmbi. Cu un mormăit de ușurare se lăsă greu în zăpadă și, folosindu-se de o unealtă mică pe care o purta cu el în scopul ăsta, își ajustă șuruburile de la piciorul artificial. Acum o să fie mai bine.

Nu că s-ar fi putut mai rău de atât. Asta era cea mai cumplită iarnă de care-și aduceau ei toți aminte, după un anotimp cu ger paralizant în care foamea se transformase în foamete, iar foametea în molimă. Chiar în clipa asta treizeci și unu de oameni – o pătrime din sat – zăceau pe podeaua fabricii, stivuiți ca lemnele. (Clădirea, în formă de sicriu și făcută din ciment, era un loc unde se făcuseră mături – mături *bune* – timp de peste douăzeci de ani. Acum, se gândi Kang, clădirea era tot atât de moartă ca și cei dinăuntrul ei. Rămase fără combustibil, strungurile tăcuseră chiar când aerul, mult prea rece, încremenise și el.)

Înfricoșătoare pe dinafară, clădirea era și în interior înspăimântătoare – o morgă improvizată, pavată cu cadavre de bărbați, femei și copii ale căror membre pline de bășici deveniseră albastre, un albastru ciudat, în zilele dinaintea morții. Ca unic sanitar în Tasi-ko, lui Kang îi revenise responsabilitatea de a duce trupurile unde se aflau acum, să-și aștepte înmormântarea în primăvară.

Înainte să vadă camioanele șerpuind spre sat, Kang începuse să se îndoiască de faptul că până la primăvară ar mai rămâne cineva care să-i îngroape pe morți. Iar dacă, întâmplător, ar rămâne, părea imposibil să fie chiar el sau, dacă ar fi fost, că ar mai fi avut putere să mânuiască un târnăcop și-o lopată.

Acum îi era rușine, rușine de amărăciunea din gândurile sale. La un moment dat, poate când îi murise soția, se lăsase pradă pesimismului. Începuse să creadă că suferința din Tasi-ko rămăsese nebăgată în seamă sau că este ignorată pentru că satul este îndepărtat și lipsit de importanță. Astea erau gânduri subversive, după cum bine știa Kang. Dacă ar fi împărtășite, ar putea slăbi rezistența tuturor cetățenilor. Și mai erau și greșite, nu doar subversive. Era clar, viața unui țăran din Tasi-ko valora tot atât cât viața unui inginer din Pyongyang. Dovada era acolo, pe drumul din vale. Fusese doar o problemă de timp și de repartizare a puținelor resurse.

Prezența armatei era un reproș față de gândirea lui negativă. Camioanele vor fi având mâncare și medicamente înăuntru – și doctori, doctori *adevărați*, nu sanitari ca el. Ăștia erau oameni de la universitatea din Pyongyang. Vor ști ei ce să facă.

În timp ce el nu putea să facă nimic. În mai puțin de o lună văzuse satul decimat de o boală ale cărei simptome erau atât de violente și de stranii, încât, auzindu-se de ele, la Tasi-ko fusese trimis un doctor de la Institutul de Boli Infecțioase din capitală.

Doctorul era foarte scund și foarte bătrân – un dop de om îndesat, cu incisivi lați și galbeni. Fuma țigări de import aprinzându-le una de la alta și vorbea în rafale scurte, punctate de tăceri lungi. Kang știa că cineva trebuie să fie un om foarte important ca să fumeze atât. Dar chiar și așa, lui Kang nu-i plăcuse de el.

În cele din urmă, doctorul examinase vreo doisprezece bolnavi, dintre care patru muriseră mai apoi. Își notase simptomele lor și îl chestionase pe Kang despre evoluția bolii. Luase probe de sânge de la patru săteni și aranjase ca doi dintre cei morți să fie înfășurați în cearșafuri și duși în capitală pentru autopsie.

Când doctorul se pregătea de plecare, Kang l-a întrebat ce trebuie să facă în absența lui, dar bătrânul nu i-a răspuns. A mai aprins o țigară și, aplecându-se pe fereastra mașinii, a arătat spre clădirea în care erau ținuți morții:

— Toate astea, a spus el. De vină e doamna spaniolă. Spanioloaica le-a făcut.

Deși nu era de nasul lui Kang să contrazică un medic-şef din Pyongyang, nu se putu opri, totuși. În timp ce mașina pornea, el șontâcăi pe lângă ea:

— Dar, domnule doctor, nu e corect. N-am avut niciun vizitator. Niciun străin. Brusc, mașina începu să se îndepărteze și Kang strigă: Ce pot să fac?

Bătrânul se răsuci pe locul său și scutură din cap; îl lăsă pe Kang în drum, gândindu-se că e nebun.

Dar acum nu mai conta. Bătrânul se întorsese. Venise cu medicamente și cu buldozere, să îngroape morții.

Kang știa că trebuie să se grăbească să coboare de pe deal ca să-i ajute pe soldați. Dar frigul îl făcu să șovăie. Indiferent ce leacuri ar aduce armata sau ce alimente, lemnul de foc era aproape de negăsit și ar fi fost păcat să fi urcat până aici, pe un asemenea ger, și să se întoarcă cu mâinile goale.

Părăsi buza prăpastiei și, îndreptându-se spre coasta împădurită aflată la o sută de metri distanță, se repezi la un copac mai mic și, îngenunchind în zăpadă, trase frenetic cu ferăstrăul pe trunchiul lui. Rășina era lipicioasă și acoperea dinții lamei, dar, în cele din urmă, copacul se prăbuși, iar Kang se ridică anevoie în picioare. Își înnodă frânghia în

jurul ramurilor de la baza trunchiului, se întoarse și se grăbi înapoi pe pantă, târând pomul după el ca în lesă.

Pe buza prăpastiei se opri să-și tragă răsuflarea și ceea ce văzu îl nedumeri. Cam la un kilometru la sud de sat, jumătate de convoi – trei transportoare și un trailer cu platformă – se oprise în mijlocul drumului și aștepta. În timpul ăsta celelalte camioane mergeau mai departe și duduiră prin sat și… *dincolo* de el.

Cu excepția mașinii de teren. Mașina trase în micul scuar care, în zilele bune, servise drept piață de mărfuri pentru țăranii localnici. Cu motorul în ralanti pe un asemenea ger, îi atrase pe săteni cum atrage magnetul pilitura de fier, deși Kang știa care era adevărata atracție: speranța medicamentelor, a mâncării și a veștilor.

Porni din nou, dar apoi ezită. Convoiul de la sud de sat nu se clintise. Camioanele stăteau în mijlocul drumului, cu motoarele oprite, în timp ce soldații rămăseseră în jurul lor, aruncându-și pe umeri Kalașnikovurile.

Și în partea cealaltă, spre nord, scena era identică. A doua jumătate a convoiului se opri cam la un kilometru după ce trecu de Tasi-ko. Soldații săriră prin spatele camioanelor, apoi rămaseră în așteptare.

Era o priveliște neliniștitoare, chiar și văzută de sus și de la depărtarea asta. Satul era în carantină. Și, cu toate că pe Kang îl tulbura să vadă Tasi-ko izolat astfel, începu să înțeleagă înțelepciunea măsurii. Oricare o fi fost molima aia, trebuia localizată. Trădată de China, distrusă de inundații și doborâtă de foamete, țării sale i-ar fi fost greu să mai reziste încă unei nenorociri.

Din nou gândea periculos, cu tendințe de răzvrătire. Dar ce gândea el era adevărul. Și un al doilea adevăr era că el era foarte obosit și că, obosit fiind, îi lipsea energia „să-și plivească grădina minții”.

Asta era metafora pe care Kang o învățase în armată, unde servise timp de șase ani ca sanitar într-o unitate de recunoaștere în ZDM (Zona Demilitarizată). Unele gânduri erau flori, altele erau buruieni. Iar altele erau vipere. Era nevoie de vigilență constantă pentru a le identifica corect pe fiecare.

Dar „vigilența constantă” cerea mai multă energie decât putea cheltui Kang acum. În cursul anilor pierduse prea mult: își pierduse piciorul, din cauza unei mine anti-persoană și soția din cauza bolii. În ultima săptămână nu mâncase mare lucru în afară de iarbă sălbatică, iar acum mintea lui numai grădină nu mai era. Era o ruină, iar lui pur și simplu nu-i păsa. Ce-i mai putea face lumea?

Deodată în piață scrâșni și scânci un megafon electric. Kang se strădui să audă ce se spunea, dar, pe măsură ce pluteau în susul pantei, cuvintele se înmuiau în așa fel încât deveneau imposibil de înțeles. Dar le putea vedea efectul: respinși acum, oamenii se retrăgeau de lângă mașina de teren și, unul câte unul, dispăreau în casele lor. Nu trecu mult până când satul – un pâlc de case prăpădite din lemn, înconjurate de câmpurile galben-cafenii și aflate lângă o fabrică părăsită – deveni atât de pustiu, încât părea fantomatic. De-abia atunci plecă mașina de teren din piață, lăsând în urmă un panaș alb de fum de eșapament în timp ce se îndepărta spre nord, către locul de întâlnire cu al doilea blocaj rutier.

„Mai întâi carantina, se gândi Kang, și acum stingere cu interdicția de a părăsi casele. Dar în miezul zilei? De ce? Și cum rămânea cu doctorii? Unde erau?” Chipul lui Kang, impasibil atâta vreme, se boți într-o încruntare. Ce vedea el nu avea sens, iar instinctele îi spuneau să fie precaut. Și, cu toate că părea imposibil să-l observe cineva de jos, de la o asemenea depărtare, își scoase fularul roșu pe care i-l făcuse nevastă-sa din firele unui pulover, deșirat. Își îndesă fularul sub jachetă

și se așeză pe copacul pe care-l trăsese. Apoi rupse o rămurică de pe una din crengi și începu s-o mestece în timp ce privea drumul.

În decursul orei următoare nu se întâmplă mare lucru. Cu excepția soldaților și a baricadelor, drumul spre Pyongyang rămase pustiu. Prea pustiu. Nu era niciodată prea umblat, dar acum era cu desăvârșire părăsit. Nicio mașină, niciun camion sau drumeț nu se apropia de vreuna din baricade. Ceea ce nu putea însemna decât că mai erau și alte baricade, mai departe de sat, și că cele pe care le vedea el serveau unui cu totul alt scop decât își imaginase. Nu aveau menirea de a opri circulația prin sat. Aveau menirea de a-i ține pe oameni *în* sat.

Lui Kang i se zbătu inima în piept.

Apoi, deodată, se mișcă ceva. Ca înșirați pe ață, soldații de la ambele capete ale satului se îndreptară spre marginea drumului, unde se chirciră în șanțuri. Kang nu-și putea explica asta – nici chiar atunci când văzu avionul venind de peste munți.

Asemenea tuturor avioanelor pe care le văzuse și ăsta era vopsit într-un cafeniu tern care părea să absoarbă lumina soarelui. Kang privi cum avionul se apropie de Tasi-ko, cu motoarele duduind în aerul încremenit de ger. Deodată, o bucată de fuzelaj se desprinse și căzu, răsucindu-se, spre sat. Kang nu putea să-și creadă ochilor. Avionul coti spre est, se îndreptă și acceleră spre orizont, în timp ce Kang, fără să se gândească, sări în picioare.

Deschise gura să strige sau să urle – la avion, la sat, la soldați – dar era prea târziu. Lumea *pulsa.* O străfulgerare de lumină și un *huuump* înfundat absorbiră, parcă, tot aerul din cer. Pentru o secundă Kang văzu valul pârjolitor de lumină rostogolindu-se în afară, dinspre Tasi-ko în toate direcțiile. Apoi un val de dogoare se izbi de coastă ca un val de flux, învăluindu-l. Icni să respire, icni din nou,

apoi intră în panică, înțelegând că nu mai era *aer* în aer – doar căldură și mirosul de păr ars.

„Îi omoară pe toți”, se gândi el. Înnebunit, alunecă pe gheață și căzu tare, întins pe spate. O revărsare de lumină i se stinse înapoia ochilor și ceva trosni, adânc, în cap. Vederea lui Kang se încețoșă și ultimul lucru pe care-l văzu înainte să-și piardă cu totul simțurile a fost Tasi-ko zguduindu-se într-o mare de flăcări.

•

Când se trezi, era întuneric și aerul era înțepător de mirosul fumului. Își simțea fața de parcă i-ar fi fost jupuită pielea de pe obraji, iar ceafa îi zvâcnea ritmic, precum o tobă. Cu degetele de la mâna dreaptă atinse locul unde era durerea, exact în spatele urechii, iar apoi și le trase instantaneu înapoi, șocat de cucuiul care-i sângera acolo. Pentru o clipă îi tremură stomacul și i se păru că pieptul o să i se întoarcă pe dos. Dar nu se întâmplă nimic.

În depărtare duduiră mașinile, dinspre stânga și mult dedesubt.

Dedesubt. Unde se afla?

Încet, Kang se ridică și privi în jur. Era pe o coastă de deal, exact ca cea de deasupra satului Tasi-ko. Pământul era acoperit de gheață și, ici-colo, din zăpada ieșeau cioturi de pomi. Întorcându-se spre zgomot, văzu buldozerele mișcându-se înainte și înapoi peste un câmp de moloz luminat de farurile a șase camioane.

Era pe o platformă de supraveghere, deasupra unui șantier de construcții. Dar cum ajunsese acolo?

Aduna lemne și… Din cauza durerii de cap îi era imposibil să gândească. Un șir de imagini incomplete i se învârteau în cap: un avion cafeniu, o mașină de teren, chipul soției sale, *foc.*

Avea nevoie de un doctor și, instinctiv, strigă la oamenii de jos. Dar, bineînțeles, nu puteau să-l audă. Luptându-se să se ridice în picioare, o porni

în josul dealului, strigând spre buldozerele care huruiau. O revărsare de pietricele și bucăți de rocă îl precedă într-o mică avalanșă și, pe măsură ce se apropia, văzu pentru prima dată că echipa de constructori era în întregime formată din soldați și că soldații purtau măști de gaze.

„Curios.”

Era cam pe la jumătatea pantei când unul dintre soldați îl văzu și începu să strige. Ușurat, Kang se opri să-și tragă răsuflarea și, stând în picioare în mijlocul unei grămezi de bolovani, le făcu cu mâna și le răspunse printr-un strigăt. Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Soldatul își duse Kalașnikovul la piept și începu să tragă, disciplinat, cum trag soldații, împroșcând aerul dintre ei cu scurte rafale de foc care răsunau aproape ca semnalele telegrafice folosite de nave pe mare.

Și când se întâmplă asta clipa se dilată. Brusc, Kang își dădu seama unde se află – adică exact acolo unde i se părea că este: pe coasta de deal de deasupra satului Tasi-ko. Și apoi își aduse aminte: „îi omoară pe toți”.

Bolovanul de deasupra lui scuipa pietre când îl loveau gloanțele cilindrice de nouă milimetri. Cu toate astea, Kang nu se clinti. Ochii lui priveau în depărtare, ignorându-i pe soldații care alergau spre el, fixând în schimb pârloaga plină de cratere care se întindea fumegând sub farurile camioanelor. Tasi-ko dispăruse.

Acest gând îl îngrozi mai mult decât armele, îl îngrozi într-un fel pe care nu-l mai simțise până atunci niciodată. Pentru că asta era o groază care nu avea punct de plecare sau obiect. Venea în același timp dinăuntru și din afară. Era teroare, pură, imensă și iradia din el ca dogoarea din foc.

Zguduit, Kang se întoarse și începu să fugă, cățărându-se pe coasta dealului din stâncă în stâncă, mutându-se de la o umbră la alta. În spatele lui urmăritorii pierdeau teren pe măsură ce

înaintau mai adânc în dealurile reci, întunecate și nefamiliare, legănându-și lanternele în arcuri mari, inutile. Curând deveni evident că ei habar n-aveau încotro o luase el și că, de fapt, începuseră să-și facă griji pentru că nu știau unde se află ei înșiși.

Totuși, Kang continua să meargă. Departe de a simți obișnuita stânjeneală în mișcări cauzată de piciorul de lemn, străbătea terenul cu o desăvârșită eficiență, invizibil ca o umbră noaptea. Și, cu toate că plămânii îi ardeau și mușchii îi erau secătuiți, urcă tot mai sus în munți, până când vocile soldaților se pierdură și buldozerele tăcură.

După patru sau cinci ore în gerul cumplit cămașa îi era leoarcă de transpirație, iar ciotul de picior, o masă însângerată. Avea degetele înghețate, capul spart și fața plină de bășici. Părțile de trup care nu-l dureau erau moarte. Asta era tot.

Dar continua să meargă și, în cele din urmă, găsi un soi de potecă ce ducea în josul dealului. Urmând-o, ieși din munți când noaptea dădea spre cenușiul zorilor. Se trezi lângă Drumul Victoriei și o luă pe șosea fără să se gândească sau să-i pese încotro îl ducea. Adevărul era că nu avea unde să se ducă și, clar, era pe moarte. Se putea ca puțina energie care-i mai rămăsese să dispară în curând. O să se așeze puțin să se odihnească și ăsta o să fie sfârșitul. Dacă avea noroc, o să găsească un pom de care să se sprijine… să închidă ochii… și să renunțe.

Aștepta cu nerăbdare să moară astfel, ca un călugăr bătrân, visând lumea. Imaginea îl învioră cu adevărat și, pe când mergea pe marginea drumului, căuta atent pomul perfect. Pomul morții. Pomul *lui.*

Dar nu se zărea nicăieri. Dimineața deveni după-amiază, aerul se încălzi și, pas cu pas, ziua se topi în seară. Căzu noaptea, temperatura scăzu și Kang tot continua să meargă.

La fel a doua zi, apoi a treia. Instinctiv și fără să se gândească la ceva anume, Kang își târa

picioarele spre singurul loc pe care îl cunoștea la fel de bine ca pe împrejurimile satului Tasi-ko. Era Zona Demilitarizată a Coreei. O zonă a nimănui, dar îndeaproape supravegheată, care se întindea de la Marea Galbenă până la Marea Japoniei, ZDM era, deopotrivă, o rezervație naturală și un teren de execuție. Fagure de tuneluri și ticsită de mine anti-persoană, era o panglică verde într-o mare de noroi și gheață – liniștită, împădurită și periculoasă. Poarta de trecere spre Sudul Vampirilor.

Poate că o să-și găsească acolo pomul.

• Capitolul 2

Flash

Text de telegrama 98: Seul 008070
Secret
Info CIAE-04 dode-01 inr-02
Pagina: 01
De la: Ambasada Americii la Seul
Către: CIA Langleyva imediat 8030
Dia WashDC prioritate
De la: Pins, Şef, N. Asia/ROK
Subiect: (K) DEZERTARE – KANG YONG-PU
REF: Seul
1. Întregul text secret
2. ROK APSN raportează că forțele SUA/ROK reținut cetățean RPDC KANG YONG-PU în 29.01.98 la 04:00. Kang afirmă intrare ZDM în aceeași noapte via „tub infiltrare” aprox 40 km vest de Sehyon-ni.
3. Kang veteran infirm și „sanitar”. Pretinde dezertare consecutiv incident militar Tasi-ko.
4. APSN atribuie veridicitate zero afirmații Kang. Sursă „velociped” (Pyongyang) raportează activitate militară nulă în Corp II.
5. Kang considerat „labil”. Dezertare oportunistă.
6. Acțiune: nu recomandăm acțiune. (Subiect urmează să fie definitivat după interogatoriul ref. Tranzit ZDM.)

•

Taylor Fitch își slăbi cravata, se lăsă pe spătarul scaunului și, cu un suspin, citi telegrama pentru a treia oară în după-amiaza aceea. Fost reporter de ziar (mă rog, chiar dacă *fusese* o acoperire, *totuși* scrisese reportaje), se strâmbă din cauza folosirii acronimelor neexplicate. Câți știau că APSN era „CIA Sud-Coreeană” – așa-numita Agenție de

Planificare a Securității Naționale? Câți știau că RPDC înseamnă Republica Populară Democrata Coreeană (adică, pe scurt, comuniștii)?

Răspunsul era: mai nimeni, asta e! Și Fitch nu se gândea la public. Se gândea la Agenție.

Agentul CIA își frecă maxilarul și se întrebă alene dacă ar trebui să-și vopsească barba. Și-o lăsase din facultate și acum albea, la fel ca și părul de la tâmple. Nu-i plăcea. De fapt, nu putea să sufere lucrul ăsta (deși, trebuia să recunoască, nu la fel de mult cum îi displăcea recenta îngroșare a taliei). Poate că ar trebui să se ducă la o sală de gimnastică. Poate.

Poate că ar trebui să fie atent la ce avea de făcut. Putea el să slăbească și douăzeci și cinci de kilograme, și telegrama ar fi fost tot acolo. Trebuia să facă ceva cu ea.

Cum ar fi… s-o arhiveze. S-o înlăture de pe biroul lui și să scape de ea. Individul ăsta, cum îi zice, nu părea să fie apropiatul vreunui ștab. Nu era membru în Adunarea Poporului, nici pe departe. De fapt, dacă baza din Seul n-o dăduse cu totul în bară, tipul ăsta, Kang, nu era nici măcar membru al Partidului Muncitoresc Coreean. Nu era decât un soi de asistent medical – și încă unul de la țară!

Tasi-ko. Unde dracu'…?

Fitch se roti cu scaunul și se uită în sus, la harta mare de pe peretele din spatele lui. Era o hartă de artilerie a Coreei de Nord, cu o listă alfabetică a municipiilor, orașelor și satelor în partea de jos. Lângă fiecare nume se afla un set de coordonate care dădea longitudinea și latitudinea în grade, minute și secunde.

Harta în sine avea ca punct central ZDM, o linie verde, groasă, care se întindea de la est la vest, urmărind paralela 38. La nordul liniei, mici stegulețe roșii marcau localizările unităților de artilerie și infanterie ale RPDC, în timp ce bazele

navale și aeroporturile erau însemnate cu pioneze albe și albastre.

Tasi-ko era în sectorul K-7. Acolo era Corpul II, în dealurile de la poalele Munților Diamond, cam la o sută douăzeci de kilometri nord de ZDM. La mama naibii. Doar că…

Acolo se întâmplase ceva. Sau poate că nu. Sursa de la Pyongyang nu știa de niciun incident și nici Fitch nu știa. Dar asta nu însemna mare lucru. Coreea de Nord era un loc misterios. Se întâmplau o mulțime de lucruri care nu se aflau în interiorul *sau* în afara țării. Așa că singurul lucru care se putea spune era că tipul ăsta, Kang, își pusese viața în pericol ca să dezerteze. Și cu toate că era posibil să-l fi împins la asta foametea, de ce să fi mințit? De ce ar fi inventat un soi de „incident" când tot ce avea de făcut era să spună: „Mi-a fost foame"?

Așa că poate *se întâmplase* ceva. Dar *ce*? Telegrama nu dădea niciun indiciu, iar Fitch credea că știe de ce: Seulul nu întrebase – pentru că Seulul era leneș.

Se presupunea că este o bază de elită, dar realitatea era că, în jumătate din cazuri, baza lua ce-i dădeau coreenii, bătea la mașină și trimitea la Langley. Nu *prelucrau.* Nu-și puneau întrebări. Pur și simplu dădeau mai departe și se opreau la cel mai apropiat bordel.

Fitch bombăni în barbă și se răsuci spre birou. Își trase tastatura mai aproape și redactă o telegramă care, despuiată de titluri, suna astfel: „CE «INCIDENT»?"

•

Apoi apăsă tasta Codificare din programul de editare, imprimă rezultatul și îl transmise la Seul prin faxul-telefon mare, roșu, care stătea ca un bust al lui Nathan Hale pe un piedestal lângă fereastră.

•

Răspunsul decodificat era pe biroul lui de dimineață. Potrivit lui Motown (așa îi plăcea Seulului să se denumească), Kang pretindea că

Tasi-ko fusese complet distrus cam cu zece zile înainte. Asta, spunea el, se făcuse cu ceva care aducea cu un explozibil care ia foc la contactul cu aerul și fusese aruncat deasupra satului la câteva ore după ce acesta fusese izolat de soldați. Nu existau alți supraviețuitori în afară de Kang, iar satul în sine fusese șters de pe fața pământului cu buldozerele. Nu mai rămăsese nimic.

> „*Sursa afirmă Tasi-Ko focar epidemie provocată de femeie spaniolă* (*neidentificată*). *Afirmă acțiune RPDC după inspecția medicului șef*, *Institut Boli Infecțioase Pyongyang*."

„Ce femeie *spaniolă*"? se întrebă Fitch. Nu existau spanioloaice în Coreea de Nord. Sau, dacă erau, erau tot atâtea câte banjouri în Timor. Și, oricum, de unde ar ști cine a provocat-o?"

Mesajul se termina cu o scurtă dezvinovățire în care Motown sublinia că nu are nicio modalitate de a verifica povestea – ceea ce îi aminti că era o transmisie de la o sursă care nu putea fi considerată de încredere.

Aveau dreptate, bineînțeles, și Fitch trebuia să recunoască: individul ăsta, Kang, părea din ce în ce mai nebun. Și totuși… n-ar strica să dea vreo două telefoane. Pentru că nu se știe niciodată. Pur și simplu nu se știe.

Avea nevoie de fotografii, fotografii ale satului Tasi-ko (sau a ceea ce rămăsese din el). Și existau câteva locuri care puteau chiar să le aibă.

Primul era Oficiul Național de Recunoaștere sau ONR. Acesta era filiala de șase miliarde de dolari pe an a CIA, specializată în fotografii de înaltă rezoluție luate de sateliți-spion. Din nefericire, ONR pretindea ca fiecare cerere de imagini să fie transmisă prin biroul de legătură al Agenției – ceea ce însemna că autorul cererii trebuia să citeze un

cod unic pentru unul dintre Programele de Acces Special ale Agenției.

În cazul ăsta însă nu exista niciun program și niciun cod. Fitch se lua după o presimțire și biroul de legătură se uita chiorâș la așa ceva.

Din fericire, Pentagonul era mai cooperant decât ONR. Fitch era sigur că poate căpăta toate lucrurile de care avea nevoie de la Agenția Națională de Imagistică și Cartografiere. Ăsta era unicul furnizor militar de imagini luate din spațiu și, în multe privințe, arhivele lor erau mai cuprinzătoare decât ale ONR. În timp ce acesta din urmă se concentra asupra țintelor ultrasensibile, cum ar fi deplasările de trupe și reactoarele nucleare, misiunea ANIC era mult mai largă.

Pe lângă o gamă de misiuni militare convenționale, ANIC era însărcinată și cu responsabilitatea masivă de a cartografia lumea – *întreaga* lume – în trei dimensiuni și, în același timp, să urmărească liniile de coastă care se transformau, schimbările de climă și îmbunătățirile funciare de pe fiecare continent.

Cu gândul la această ultimă responsabilitate, Fitch contactă ofițerul de legătură de la ANIC și îi spuse ce căuta:

— Pix.

— Ei, ai venit la locul potrivit. Ce fel de „pix”?

— Coreea de Nord.

Femeia scoase un sunet neangajant, apoi un fel de jumătate de mormăit atenuat de o îmbufnare.

— Asta înseamnă „da”?

— Păi, depinde. E un loc mare.

Fitch se răsuci în scaun și căută pe indexul hărții satul Tasi-ko.

— Am coordonatele chiar aici.

— Dă-mi-le.

I le dădu.

— Ai vreo dată?

— Mda. De fapt, am două. Am nevoie de ceva fotografiat săptămâna trecută și de ceva fotografiat

cu aproximativ o lună mai devreme.

— Înainte și după, spuse femeia.

— Exact.

— Bine… Să văd ce pot găsi, dar dacă tot e un hatâr – de ce rezoluție ai nevoie?

— Aici vine vestea bună, spuse Fitch. Nimic special. Instantanee ale terenului și atâta tot. Cât să deosebesc un teren de parcare de un câmp de orez.

— Aa, bun, spuse femeia, înviorându-se. Nu cred să fie o problemă. Deși, dacă vrei să știi adevărul, cred că ai putea probabil să găsești ce-ți trebuie pe Internet.

— Nu sunt *conectat* la Internet, spuse Fitch.

— Păi, ar trebui să fii!

— Ba nu: dacă aș fi, ar trebui să mă omoare.

— Ce vrei să spui?

— E o problemă de securitate. Niciunul dintre calculatoarele de aici nu e conectat la telefon.

— Oricum, pentru orice eventualitate, noi suntem la: www.anic.com. Urmă o pauză: Ai reținut?

— Mda, răspunse Fitch. Am reținut. Dar câtă vreme nu-s conectat, știi, e doar pentru exercițiu.

•

Fotografiile sosiră târziu în aceeași după-amiază, aduse personal de un curier al Pentagonului, exact când Fitch își punea haina să se ducă acasă. Stând în ușă, rupse plicul și scoase un set de imagini de unsprezece pe paisprezece. Prima era o fotografie Landsat colorată artificial care acoperea un arc de nouăzeci de secunde – cam trei kilometri în lățime. Arăta un pâlc de ceva ce aducea a colibe de ciment, înconjurat de câmpuri galben-cafenii, la poalele munților Diamond. O notiță de pe spate dădea ora, data și coordonatele:

13:07:23 Z
13.01.97
38°41’6” N, 126°54’08” E

A doua fotografie era alb-negru și purta pe spate o ștampilă care spunea că este produsul unui program de recunoaștere al Aviației Militare, al cărui criptonim fusese opacizat. Fotografia era datată 28 ianuarie 1998 și dădea aceleași coordonate ca și prima imagine. Și cu toate că arcul era diferit – doar treizeci de grade – imaginea în sine nu era în niciun caz ambiguă.

Arăta un câmp. Cu zăpadă de jur-împrejur.

Inima lui Fitch bătu mai repede în timp ce ochii i se mișcau de la o fotografie la alta și înapoi: verifică a doua oară coordonatele, dar de fapt nu era nevoie de așa ceva. Același drum cu două benzi care trecea prin sat în fotografia Landsat trecea și prin „terenul de parcare". „Doamne, se gândi el, e ca un număr de magie. Uite-l, nu e."

Și cu toate că știa ce reprezentau fotografiile – un masacru – mai știa că, fiind primul care-l observase, o să aibă parte de multe onoruri. O medalie, poate, sau cel puțin elogii. Și ăsta era motivul pentru care, stând în picioare în ușa biroului, cu dovada morții atâtor oameni în mână, un mic zâmbet îi înflori în colțul gurii.

•

Dură aproape patruzeci și opt de ore până obținu o copie a interogatoriului lui Kang, iar când sosi, textul era tot în coreeană: douăzeci și șase de pagini de hieroglife, însoțite de un sac de scuze de la Motown (ai cărui traducători erau toți „foarte prinși"). Fitch sperase să dea traduceri tuturor celor din „Grupul de lucru Tasi-ko" (ceea ce, trebuia să recunoască până și el, era o denumire întrucâtva pretențioasă). Dar, de vreme ce asta nu era posibil, se apucă în schimb să-l invite pe Harry Inoue. American japonez, Harry vorbea fluent coreeana, ca și alte patru limbi.

Grupul era format din cinci oameni. Pe lângă Fitch și Inoue, mai erau Janine Wasserman, ofițer operativ cu vechime, proaspăt reîntoarsă la sediu

după o misiune la Seul; Allen Voorhis, un analist talentat care-și petrecuse cea mai mare parte a carierei la Centrul Național de Interpretare a Fotografiilor; și doctorul George Karalekis, medic la Direcția Știință și Tehnologie.

Fitch îl întâmpină pe fiecare în mica sală de consiliu pe care o rezervase pentru dimineața aceea de vineri și le dădu copii ale fotografiilor pe care le primise de la ANIC. Apoi îl întrebă pe Harry Inoue cât de curând putea traduce interogatoriul.

— Depinde, răspunse Inoue. Pot să-l iau acasă? Fitch scutură din cap și filologul ridică din umeri. Atunci, marți.

— Bine, răspunse Fitch. Între timp, ce-ar fi să te uiți prin el? Vezi ce zice.

Inoue încuviință și începu să citească.

După ce toată lumea se așeză, Fitch le explică de ce se aflau acolo. Le spuse cum un sanitar pe nume Kang traversase ZDM noaptea aducând cu el o poveste care ar fi fost de necrezut – dacă fotografiile din fața lor n-ar fi confirmat-o. Dintr-un motiv oarecare, armata nord-coreeană folosise ceva ce părea a fi un explozibil care lua foc la contactul cu aerul pentru a distruge un sat întreg. Și încă unul de prieteni! Dacă puteai avea încredere într-un recensământ vechi de peste treizeci de ani, fuseseră omorâți peste o sută de oameni.

— Nu văd niciun cadavru, spuse Voorhis uitându-se la fotografii prin partea de jos a ochelarilor lui bifocali. Nu văd decât o grămadă de moloz.

Fitch încuviință:

— Ai dreptate, spuse el. Kang ar putea greși. Poate că au mai scăpat și alții.

— Poate că au scăpat toți, sugeră Wasserman.

Fitch o privi. Era o femeie înaltă și solidă, care se apropia de patruzeci de ani, cu o voce aspră și ochi albaștri, pătrunzători. Era îmbrăcată, ca

întotdeauna, foarte elegant, în ceea ce Fitch presupunea că sunt haine create de mari case de modă. (Cineva îi spusese că ea are o grămadă de bani ca avere personală și că era rudă cu familia Guggenheim sau, poate, fusese vorba de Rothschild).

— Ce vrei să spui? întrebase el.

Wasserman ridică din umeri:

— N-ar fi prima oară când nord-coreenii îi mută pe oameni de colo-colo. Și n-ar fi nici prima oară când înscenează ceva.

Fitch se gândi la asta și spuse:

— Bună observație. Poate că i-au mutat. Poate că au nevoie de locul ăla pentru altceva. Fitch făcu o pauză. Dar nu asta spune Kang. Și Kang e singura noastră sursă.

Karalekis interveni cu o întrebare firească:

— Păi, acum că ai pomenit de asta, *ce* spune domnul Kang?

Fitch se întoarse spre Inoue și ridică din sprâncene.

Inoue își drese glasul și se aplecă în față, uitându-se fix la raportul care stătea în fața lui.

— El spune – și îl parafrazez – că satul era cuprins de o epidemie. Mulți oameni erau pe moarte.

— Ne spune și de ce boală mureau? întrebă Karalekis.

Inoue scutură din cap și întoarse pagina:

— Nu. Spune că nu a mai văzut niciodată ceva asemănător. Febră de patruzeci de grade. Organe genitale cangrenate.

Se uită întrebător la Karalekis al cărui chip nu trăda nimic.

Inoue mai întoarse o pagină:

— Vomă explozivă, hemoragii fulminante – pe gură, nas și ochi… Dumnezeule, ascultați aici! Unii dintre ei se albăstreau. „Albastru strălucitor.”

Karalekis încuviință din cap. Pentru sine ca și pentru ceilalți.

— Nu te surprinde asta? îl întrebă Inoue. Oameni care se albăstresc?

Karalekis ridică din umeri:

— Se întâmplă. Se numește „cianoză”.

Fitch se întoarse către doctor:

— Știi despre ce vorbește tipul ăsta? Ți se aprinde vreun beculeț?

Karalekis dădu ochii peste cap:

— Ar putea fi orice.

Fitch și Inoue se uitară fix la el. În cele din urmă, Fitch spuse:

— Nu. N-ar putea fi „orice”. N-ar putea fi guturai, de exemplu. N-ar putea fi hemoroizi.

Karalekis chicoti:

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că nu știu cât ne putem baza pe observațiile domnului Kang. Nu știu ce pregătire are sau…

Wasserman se aplecă în față:

— Am putea să… *vă rog*? Nu văd ce au de-a face toate astea cu un sat distrus de armata nord-coreeană. Așadar, unii erau bolnavi…

— După cât se-nțelege, erau *foarte* bolnavi.

— Și ce-i cu asta?

Inoue ridică un deget în aer și-l flutură dintr-o parte în alta.

— Așteptați o clipă, spuse el și întoarse câteva pagini. Spune aici, „Au vrut să”… cuvântul cel mai apropiat în engleză ar fi „să cauterizeze”. Au vrut să cauterizeze locul.

— Și de ce ar ști domnul Kang care a fost motivul armatei? I-au spus ei cumva? întrebă Wasserman.

Inoue păru stingherit:

— Nu, răspunse el. Aveți dreptate. E doar bănuiala lui. Dar spune că pierdea cam unul din trei sau unul din patru pacienți când a venit un medic de la Pyongyang. Și exact după asta, la aproximativ o săptămână, satul a fost… distrus.

— Așa că își închipuie că l-au „cauterizat”.

Inoue încuviință:

— Ca pe o rană.
— Dar dacă încercau să țină boala sub control? întrebă Wasserman. Dacă încercau doar s-o ascundă?
— De ce ar vrea s-o ascundă? întrebă Fitch.
— Fiindcă economia e la pământ, fabricile sunt închise, poporul flămânzește, nimic nu merge, răspunse Wasserman. Ultimul lucru de care au nevoie e încă o doză de publicitate negativă.
— Și crezi că ar omorî o sută de oameni pentru asta?
Wasserman stătu să se gândească. În cele din urmă, spuse:
— Sigur.
Karalekis se întoarse spre Fitch, care scoase un suspin de exasperare.
— Dar doctorul? întrebă Karalekis. Cel de la Pyongyang? Ce a avut de spus despre epidemie?
— A spus – Fitch aruncă o privire spre Wasserman și, văzându-i expresia sceptică de pe chip, se corectă. Scuzați-mă. Nu știm ce a spus doctorul. Dar, *potrivit domnului Kang*, doctorul a dat vina pe o ăăă… o spanioloaică.
Wasserman râse zgomotos, iar Fitch scrâșni din dinți.
— Hei! Eu vă spun ce-a *zis* tipul!
În cameră se așternu tăcerea. Voorhis își suflă nasul și Karalekis tuși, dar niciunul nu știa ce să spună. În cele din urmă, Inoue întrerupse tăcerea:
— De fapt, spuse el, nu-i așa.
Fitch păru nedumerit și enervat deopotrivă:
— Ce nu-i așa?
— Nu așa a zis. Inoue bătu cu degetul în transcrierea din fața lui. El n-a spus „o femeie spaniolă”. El a spus „doamna spaniolă”. A spus „doctorul a dat vina pe doamna spaniolă pentru toate astea”.
— Aa, bine – în cazul ăsta – *scuzați-mă*, spuse Fitch.

Inoue făcu un gest de regret, ca pentru a explica cum că el nu încerca decât să ajute, când dintr-o dată își dădu seama că doctorul Karalekis se holba la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cum ați spus – exact?

Inoue păru stânjenit:

— La transcriere vă referiți?

Karalekis încuviință din cap.

— Ei bine, era doar un detaliu, dar… potrivit domnului Kang, doctorul a spus… Se uită la pagina de interogatoriu: „Doctorul a dat vina pe doamna spaniolă pentru toate astea”.

— „Doamna spaniolă”, repetă Karalekis.

— Da, așa zice aici că a spus el.

— *Nu* – „o femeie spaniolă”.

Inoue scutură din cap:

— Nu.

Karalekis se uită în ochii traducătorului un moment foarte lung. Apoi înghiți cu greu și se întoarse spre Fitch:

— Cred că mai bine ați chema Atlanta, spuse el.

— „Atlanta”? Ce-i „Atlanta”? întrebă Fitch.

— Centrul de Control al Bolilor, spuse Karalekis. Dacă tipul nostru are dreptate, chestia asta poate să omoare mai mulți oameni decât al Doilea Război Mondial.

• Capitolul 3

În săptămânile următoare, „Grupul de lucru Tasi-ko” fu botezat cu propriul său criptonim, BLINDSIDE, și „sporit” cu doi membri.

Primul era doctorul Irving Epstein, un specialist în gripă al Institutului Național de Sănătate (INS). Al doilea era Neal Gleason, un agent FBI, slab și deșirat, însărcinat cu menținerea legăturii cu CIA.

Pe Fitch numirea lui Gleason îl otrăvea tot atât cât se bucura de venirea lui Epstein, dar nu putea să facă nimic în legătură cu prezența omului de la Guvern. Treaba lui Gleason era să lucreze cu Agenția în probleme legate de armele chimice și biologice. Asta era (cel puțin în teorie) o extindere a misiunii Biroului Federal pentru a proteja țara de actele de terorism intern. În realitate (sau după *părerea* lui Fitch, cel puțin) includerea lui Gleason era încă un exemplu al eforturilor necontenite ale Biroului Federal de a-și extinde autoritatea – consecință a războiului rece.

Nu că Gleason ar fi fost deosebit de interesat de grupulețul lui Fitch. El avea un pește mai mare în undiță, făcea naveta de două ori pe lună între Washington și Amman, unde se întâlnea regulat cu observatorii americani numiți de Națiunile Unite în echipele de inspecție din Irak. Așa cum era de așteptat, asta îl lăsa într-o stare aproape permanentă de rău datorat decalajului de fus orar, o neplăcere pe care o ascundea în spatele unui perete de dezinvoltură și al unor ochelari de soare Maui Jim.

Pentru agentul FBI „Grupul de lucru Tasi-ko” era doar o chestiune secundară, unul dintre zecile de grupuri ale căror deliberări le „evaluase” (când nu era în drum spre vreun aeroport sau altul).

— Gândiți-vă la mine ca la o muscă de pe perete, îi spusese el lui Fitch. N-o să zic nici „câr”.

Și, în cea mai mare parte a timpului, nu zisese.

Epstein era cu totul altă mâncare de pește. Bărbat scund, gras, vorbăreț, trecut puțin de șaizeci de ani, arbora straiele unui adept al politicii New Deal a președintelui Roosevelt, exagerată însă cu o lavalieră, cu bretele și cu un costum de in creponat. Emoționat în sinea sa pentru că făcea parte din „lumea secretă" (chiar dacă doar prin procură), se delecta cu explicații despre nuanțele gripei, în general, și ale gripei spaniole în special. „Doamna spaniolă", semnală el, era o poreclă a maladiei, derivată din numărul deosebit de mare de victime făcute în Spania. Caricaturile din epocă prezentau adeseori o femeie cu forme sinuoase într-o postură de vino-ncoace, a cărei mantilă de dantelă ascundea un craniu care rânjea.

Înarmat cu hărți ale Asiei și cu un indicator cu laser, epidemiologul era încântat să explice că gripa este un virus fragil aflat într-o stare de permanentă mutație, în funcție de machiajul său antigenic.

— De ce?

Vocea era a lui Fitch, dar întrebarea era a tuturor.

— Vorbește despre învelișul proteinic, explică repede Karalekis. Caracteristicile de suprafață ale virusului.

Fitch mormăi ceva.

— În funcție de învelișul său proteinic, continuă Epstein, virusul este clasificat în unul din următoarele trei tipuri generale: H-l, H-2 și H-3. Mai există și altele, dar astea sunt cele mai mari.

Fruntea lui Fitch se umplu de cute – nu-i plăcea să i se țină prelegeri – dar Janine Wasserman îl opri cu o ușoară atingere pe braț.

— În cadrul fiecăruia dintre aceste tipuri, continuă Epstein, avem ceea ce s-ar putea numi un număr infinit de tulpini.

— Așa că atunci când vorbim despre gripă, îl întrerupse Voorhis, vorbim, de fapt, despre o *clasă*

de boli.

Epstein ridică din umeri:

— Eu n-aș numi-o astfel, dar se poate, dacă dorești. Important este că trebuie să producem un vaccin nou în fiecare an pentru că, pe măsură ce virusul suferă mutații, tulpina pandemică de anul trecut îi cedează locul succesoarei ei.

Epstein își scălda publicul într-un zâmbet binevoitor, dar Fitch nu se lăsă impresionat

— Doctore, folosești mereu niște cuvinte…

— Vrea să spună tulpina dominantă pe plan mondial, spuse Karalekis.

— Ca o epidemie, sugeră Voorhis.

Epstein scutură din cap:

— Nu, o pandemie *nu* este „ca o epidemie”. O „pandemie” este globală. O „epidemie” – ca cea din Tasi-ko – este o izbucnire localizată.

— Ceea ce ar face-o, strict, o problemă nord-coreeană, sublinie Gleason.

Karalekis se încruntă:

— Păi, spuse el, așa *ar fi*… doar dacă nu…

— Dacă nu se răspândește, conchise Epstein.

Timp de o clipă cei doi doctori își zâmbiră unul altuia.

Voorhis se mișcă stânjenit pe scaun:

— Dar unele epidemii sunt mai rele decât altele, corect? În funcție de… *tulpină.*

— Exact, răspunse Epstein. Unele tulpini sunt mult mai virulente decât altele și uneori atacă populații diferite. Gripa spaniolă i-a atacat pe cei tineri. Copii. Bebeluși. Oameni sub treizeci de ani.

— De ce? întrebă Wasserman.

Epstein scutură din cap:

— Nu știu.

Fitch se încruntă și Karalekis se întoarse spre el.

— Nimeni nu știe, spuse el.

— De ce nu? întrebă Fitch.

Karalekis ridică din umeri:

— Fiindcă nimeni n-a studiat asta vreodată.

— *Gripa*? întrebă Fitch.

— Nu. Vorbim despre virusul ăsta anume, spuse Epstein. Nimeni nu l-a văzut vreodată sub microscop.

— De ce nu?

— Pentru că toate virusurile sunt submicroscopice. Ai nevoie de un microscop electronic ca să le vezi și ăsta n-a fost inventat decât în treizeci și șapte, adică la – cât? – aproape douăzeci de ani după ce boala a venit și-a trecut.

— Așa că, de fapt, nu l-a văzut nimeni? întrebă Fitch.

Karalekis încuviință din cap.

— Inclusiv coreenii? adăugă Fitch.

Karalekis și Epstein se uitară unul la celălalt. După un moment, Epstein spuse:

— Da… inclusiv nord-coreenii.

— Ceea ce *înseamnă*, continuă Fitch, că tipul de la Pyongyang…

— Doctorul, zise Wasserman.

— *Ce-o fi fost.* Înseamnă că tipul ăsta avea dreptate când a spus că e „doamna spaniolă”. Avea dreptate.

— Păi… stătu Karalekis să se gândească.

— Așa trebuie să fi fost, insistă Fitch. Doar adineaori ai spus.

Epstein scutură din cap:

— Lucrurile nu sunt atât de simple.

Fitch păru încurcat:

— De ce nu?

— Pentru că el a văzut pacienți. A tratat simptome. A observat evoluția bolii.

— Și pe baza asta, spuse Karalekis la unison, a comparat-o cu gripa spaniolă.

Un lung moment nimeni nu spuse nimic, apoi vorbi Janine Wasserman:

— Nu chiar, spuse ea. N-a *comparat-o* cu nimic. El a spus că *este* gripa spaniolă. Punct.

Voorhis își dădu ochii peste cap:

— Potrivit traducătorului… potrivit doctorului. Potrivit transfugului. Făcu o pauză și privi de jur-

împrejur prin încăpere. Mi se pare mie sau…

Neal Gleason pufni în derâdere, apoi se uită la ceas și își împinse scaunul făcându-l să scârțâie. Se ridică în picioare și anunță cu un fior de prefăcută remușcare:

— Toate astea sunt foarte interesante, dar eu am un zbor la ora două de la Aerobaza Marinei, deci ăăă… să mă țineți la curent, da?

Și cu asta își luă haina și părăsi încăperea.

Wasserman păru să nu observe. Înclinându-se în față, își rezemă coatele pe masa de consiliu și-și lovi vârfurile degetelor unele de altele. O dată. De două ori. De trei ori. Apoi se întoarse spre Karalekis cu o încruntare și spuse:

— Lucrul care mă uimește, George, este… ei, bine, cred că lucrul care ne uimește pe toți e modul în care au reacționat coreenii.

— Bineînțeles.

— Pentru că, dacă nu greșesc eu, nu poți opri o epidemie de gripă omorându-i pe oamenii care au boala.

— De ce nu? întrebă Voorhis.

— *D-aia*, răspunse Epstein.

— Nu există un vector unic, explică Karalekis.

— Exact.

Voorhis se uită de la un medic la celălalt, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis. În cele din urmă întrebă:

— Ce-i aia vector?

— Un mijloc de transmitere, spuse Epstein.

— Ca de pildă? întrebă Fitch.

— Oamenii. Rozătoarele. Rațele, răspunse Karalekis. În cazul gripei, rolul rațelor sălbatice este uriaș, spuse el încălzindu-se la un asemenea subiect.

— Migrația păsărilor de apă, începu Epstein.

— Este numele jocului, completă Karalekis.

— Valul precursor, care este primul val de persoane afectate de o nouă tulpină, pornește aproape întotdeauna din China, adăugă Epstein.

— Din ce cauză? întrebă Voorhis.
— Au păsări de apă, au densitatea de populație de care e nevoie să pornească valul.
— Sunt foarte multe motive, remarcă Karalekis, dar e un noroc pentru noi, pentru că durează aproape un an până ce o nouă tulpină ajunge în Statele Unite. Ceea ce ne dă timp să facem un vaccin și să-l distribuim.
Janine Wasserman își drese vocea:
— Dacă am putea să… rămânem la subiect… *vorbeam* despre reacția coreenilor. Și despre cât de ilogică a fost.
Pentru o clipă doctorilor li se lungiră fețele: ei își gustaseră prelegerea sau schimbul de replici sau ce-o fi fost.
— Și mă gândeam, continuă Wasserman, la siguranța lor, sau aparenta lor siguranță, că e gripă spaniolă, mai degrabă decât ceva „ca" ea.
Epstein și Karalekis deschiseră gura, dar Fitch îi opri cu un ușor gest cu mâna dreaptă.
— Și mi-a mai trecut prin cap, continuă Wasserman, că nord-coreenii trebuie să fi știut că ar fi improbabil ca uciderea oamenilor din Tasi-ko să afecteze o epidemie de genul ăsta. Pentru că boala ar continua să se răspândească pe alte căi.
Doctorii se uitară unul la altul. În cele din urmă, Epstein confirmă raționamentul cu o înclinare a capului:
— Deci ce au făcut ei a fost complet irațional, doar *dacă nu… știau* cumva… că *nu există* alți vectori pentru epidemia asta anume. Că a fost cumva… a fost ceva servit pe tavă. O pleașcă.
Karalekis își pungi buzele și scoase un sunet ca de supt:
— Îhm, spuse el. Înțeleg unde bați.
Epstein se încruntă, cu adevărat derutat. O clipă arătă ca un băiețaș pe care maică-sa l-a îmbrăcat în hainele tatălui. Întorcându-se de la Wasserman la Karalekis, întrebă:
— La ce se referă?

Karalekis își ținu ochii pe masa din fața lui:

— Doamna Wasserman sugerează că ar fi fost posibil un accident și că ce s-a întâmplat la Tasi-ko a fost… o încercare de localizare a accidentului respectiv.

— Vreți să spuneți un accident *de laborator*? întrebă Epstein.

Karalekis ridică privirea.

— Exact. Altfel…

— Ar fi știut că nu pot face nimic în legătură cu epidemia, spuse Fitch, terminând propoziția în locul lui. Ar fi luat-o-n barbă. N-aveau încotro.

Pe chipul lui Epstein se așternu o expresie de îngrijorare:

— Dar este realist? Vreau să spun, știm noi dacă nord-coreenii fac experimente cu așa ceva?

Karalekis pufni cu ciudă:

— Da, spuse el. Au unul dintre cele mai active programe de înarmare biologică din lume. Acum, că s-au spus toate astea, acolo nu avem echipe de inspecție, așa că nu-ți putem spune unde sunt toate laboratoarele. Dar știu că au un program – și pentru o țară cum e Coreea de Nord, e logic.

— De ce spui asta? întrebă Epstein.

— Pentru că, spuse Karalekis, armele biologice sunt cele mai rentabile arme din lume. Gândește-te: un program de înarmare nucleară costă vreo două sute de milioane – doar să-l începi! Dar poți să faci antrax, holeră și tifoidă într-un garaj – folosind ustensilele de fermentație dintr-o gospodărie. Și nu ai nevoie de rachetă să le expediezi: un pulverizator luat din magazin merge de minune.

— O să-i dau doctorului o carte despre asta, spuse Fitch impacientat. Ce vreau eu să știu este dacă există vreun laborator pentru arme pe lângă Tasi-ko și cum ar ieși așa ceva de acolo?

Karalekis ridică din umeri:

— Accident. O țeavă spartă. Nu se întâmplă frecvent, dar se-ntâmplă.

— Lumea a treia, remarcă Voorhis. Pun pariu că se-ntâmplă tot timpul.

— Bineînțeles, spuse Karalekis, *dacă* a fost un accident… și *dacă* a fost gripă spaniolă…

— Da? întrebă Fitch.

— Ei bine, asta ridică o mare întrebare, nu-i așa?

Epstein pufni pe nas:

— Cred și eu!

Fitch se uită de la un doctor la celălalt:

— Și ce întrebare anume?

Karalekis ridică din sprâncene.

— Păi… vreau să spun, *de unde* îl au?

Întrebarea rămase în aer un timp. În cele din urmă Voorhis chicoti:

— Ăsta-i banc, nu?

— Ce vrei să spui? întrebă Karalekis.

— Ne iei peste picior.

Era rândul lui Karalekis să fie nedumerit:

— Nu, spuse el. Nici vorbă. De ce crezi asta?

— Păi, pentru că… Pe chipul lui Voorhis se întinse un zâmbet larg. E *gripă*, pentru numele lui Dumnezeu! O are toată lumea. Nu-i *Ebola.* Nu e *febra Q*! De ce s-ar juca coreenii cu ceva ca gripa când există – ce? Antrax! Sarin! Probabil că sunt milioane de lucruri mai periculoase.

Epstein și Karalekis se uitară unul la celălalt. După o clipă Epstein se întoarse din nou spre Voorhis.

— Cred că nu prea ai înțeles, spuse el. Rata de mortalitate a gripei spaniole…

Voorhis părea sceptic:

— Știu ce vrei să spui. E o pacoste. Dar nu e *otrăvitoare.* N-ai folosi-o să ataci o armată.

— E adevărat, observă Karalekis. Probabil că nu. Dar dacă intenția ar fi să-ți slăbești dușmanul – să ataci populația civilă într-un mod sistematic – „Doamna Spaniolă” ar fi un instrument foarte eficace.

Epstein prinse ideea din zbor:

— Chiar săptămâna trecută mă uitam peste niște statistici, spuse el. Să luăm New York-ul: au cincizeci și șase de spitale care primesc pacienți de la numărul de apel de urgență – opt mii de paturi. Atâta tot. Sau aproape tot: mai au și două mașini de decontaminare – *două* – dintre care fiecare se poate ocupa de – cât? – poate trei persoane pe oră. Făcu o pauză. Un atac biologic asupra New York-ului sau asupra oricărui alt oraș ar fi… ireversibil.

— Alt aspect în legătură cu gripa, bineînțeles, este că se auto-alimentează, spuse Karalekis. O dată ce a pornit, are loc un fel de reacție în lanț: virusul sau germenele se tot reproduce. Așa că seamănă cu un reactor nuclear. Pe de altă parte, e ca o bombă cu neutroni, pentru că nu produce daune infrastructurii inamicului. Omoară oamenii și lasă clădirile intacte.

Voorhis mormăi:

— Deci cât de mortală este chestia asta?

— Ei, răspunse Karalekis, dacă ai gângania potrivită… teoretic, ai putea provoca o *ciupercă de foc* biologică și i-ar omorî pe toți oamenii de pe Pământ – dacă n-au fost vaccinați înainte.

— Înțeleg, răspunse Voorhis. Dar noi nu vorbim „teoretic”. Noi vorbim despre gângania asta din Coreea de Nord. Și ce mă întreb eu este: cât de mortală este, exact?

— Bine. O s-o iau altfel, spuse Karalekis. În toamna lui 1918 gripa spaniolă a omorât peste o jumătate de milion de americani. Asta înseamnă mai mulți decât au murit în cele două războaie mondiale, în Coreea și în Vietnam luate laolaltă. *Și s-a întâmplat în patru luni.*

— Dar cu ciuma cum a fost? întrebă Fitch. Trebuie să fi fost mai rău.

Karalekis se legănă dintr-o parte în alta, cântărind ideea:

— Poate. Dar ciumei i-a trebuit douăzeci de ani să facă ce-a făcut. Gripa spaniolă a omorât

douăzeci sau treizeci de milioane de oameni în douăsprezece luni.

— Dumnezeule, șopti Fitch.

Epstein se întoarse spre Voorhis:

— Ai pomenit de Ebola, spuse el. Ei bine, este un microb cumplit, bineînțeles, dar… e stabil. Și adevărul e că, de fapt, este foarte greu de contractat.

— E la fel de greu de luat ca SIDA, spuse Karalekis.

— Trebuie să existe un schimb de lichide – și nu mă refer la un strănut, continuă Epstein. Dar gripa… ei! Este exact cum ai spus: „O are toată lumea”.

— Și numai stabilă nu e, adăugă Karalekis. Nu avem un vaccin pentru gripa anului viitor.

— Și, mai exact, spuse Epstein, nu avem un vaccin pentru gripa anului trecut. Și un adevăr foarte simplu e că Doamna Spaniolă a fost evenimentul medical cel mai letal din istorie.

— Și asta în starea sa naturală, adăugă Karalekis.

— Ce vrei să spui, cu „starea sa naturală”? întrebă Fitch.

— Un „virus-himeră”! exclamă Voorhis.

— Se referă la îmbinarea genetică – crearea unui monstru prin împerecherea unei gângănii cu alta, spuse Epstein.

— Mda, dar – ar trebui să ai un laborator foarte sofisticat să faci așa ceva, nu? întrebă Voorhis.

Epstein scutură din cap:

— Firma Genentech trimite gratuit truse la școlile specializate în profil. Sau se pot chiar cumpăra cu vreo patruzeci de dolari.

Un moment nimeni nu spuse nimic. Apoi Fitch întrerupse tăcerea:

— Cu alte cuvinte, suntem în găleată.

— În termeni profani, răspunse Epstein, da, este foarte posibil.

În timp ce ei se gândeau la asta, Janine Wasserman se ridică în picioare și, cu mare încetineală, dădu ocol mesei. În cele din urmă se opri lângă harta Coreei de Nord, care era atârnată pe perete, și o studie o clipă:

— Sunt două probleme, spuse ea gânditoare. Prima este să stabilim exact unde a avut loc accidentul.

— DOD ne poate ajuta la asta, spuse Fitch.

— Sunt sigur că putem obține să se facă niște survoluri, sugeră Voorhis. Cu niște avioane U-2 măcar.

Fitch încuviință din cap:

— Și mai e și Echelon.

Toată lumea murmură aprobativ, cu excepția lui Epstein.

— Ce-i „echelon”? întrebă el uitându-se de la un angajat CIA la altul.

Fitch se foi pe scaun, amărât de greșeala pe care o făcuse având în încăpere pe cineva din afară. În cele din urmă, spuse:

— Este un… ăăă, program secret, explică el. N-ar fi trebuit să-l pomenesc.

De fapt, programul tip dicționar Echelon era una dintre operațiile cele mai sensibile și mai secrete ale CIA, o rețea mondială de ascultare electronică de proporții uluitoare. Legând sateliții și „posturile de ascultare” cu o serie de calculatoare paralele, serviciile secrete din SUA și aliații săi puteau să intercepteze și să decodifice virtual orice comunicare electronică din lume – în timp real, adică simultan cu transmiterea. Apoi, căutând cuvintele cheie, același program identifica și separa mesajele de interes deosebit

— Deci, ce cuvinte să folosim? întrebă Voorhis.

Fitch ridică din umeri:

— Nu sunt multe pe care să le *putem* folosi. „Gripă” nu ne-ar duce, probabil, nicăieri…

— Mda, dar… „gripă” și „Coreea de Nord” sau „gripă” și „Tasi-ko”… de fapt orice ar conține

Tasi-ko ar fi probabil interesant.

Fitch încuviință din cap:

— Asta ar trebui să meargă.

— Și dacă chiar găsim laboratorul, zise Voorhis, ce facem? Vreau să spun că *este* în Coreea de Nord.

— Dacă ajungem în faza asta, e o chestiune diplomatică. Se poate ocupa Ministerul de Externe, spuse Fitch.

— Dar de un vaccin ce ziceți? întrebă Wasserman. Cât ar dura să se obțină unul?

Epstein nu șovăi cu răspunsul:

— Șase luni. Bătute pe muchie.

— L-ați putea face mai repede dacă ar fi nevoie?

Epstein se uită la Karalekis, care ridică din sprâncene. În cele din urmă, Epstein spuse:

— Dacă am putea, într-adevăr, să-l facem, cred că am putea reduce vreo lună. Dar treaba e, oricum, ipotetică. Nu poți scoate un vaccin fără să ai virusul și…

Karalekis sfârși fraza în locul lui:

— Noi *nu avem* virusul.

Wasserman se aplecă în față și îl strânse pe Karalekis de umeri atât de tare, încât el aproape tresări.

— Păi, șopti ea, asta e a doua problemă. Cred că ar fi bine să-l găsim.

•

Dacă virusul se găsea undeva, se gândi Karalekis, locul cel mai potrivit era o clădire fără ferestre aflată pe terenul Centrului Medical Militar Walter Reed din Bethesda, Maryland. Aceasta era Depozitul Național de Țesuturi – sau, cum îi spunea uneori presa de scandal, „biblioteca morții”. Construcție asemănătoare unui antrepozit, era ticsită de șiruri întregi de rafturi de metal pe care erau stivuite cutii de carton. În interiorul fiecărei cutii erau fragmente de țesut uman care fuseseră conservate în formaldehidă și închise în

mici blocuri de parafină. În total clădirea adăpostea peste 2,5 milioane de bucăți de carne bolnavă, dar în stare latentă, din care majoritatea fuseseră prelevate de la soldații căzuți în războaiele patriei.

Karalekis bănuia că s-ar putea găsi elemente virale în vreunul din blocurile de ceară. Și locul cel mai probabil erau țesuturile pulmonare. Acestea erau felii de carne subțiri ca hârtia prelevate de la soldații care muriseră de afecțiuni respiratorii în toamna lui 1918. Totuși, chiar și acolo probabilitatea de a găsi un eșantion util era neglijabilă. Pentru că virusul gripal începea să se descompună în douăzeci și patru de ore de la moartea gazdei, era foarte probabil ca, și dacă îl găseau, să fie de nefolosit în scopul obținerii unui vaccin.

Cu toate acestea, efortul trebuia făcut, și așa s-a și întâmplat. Susținut de o Directivă de Prioritate în Cercetarea pentru Siguranța Națională, Karalekis iniție o căutare meticuloasă, care consuma timp și care amenința să dureze ani de zile. Era tot ce putea face. Nu avea mare încredere că avioanele U-2 vor descoperi ceva: biolaboratoarele erau ușor de camuflat. Iar programul Echelon, oricât de masiv, era eficace doar în măsura în care inamicul comitea indiscreții. Dacă în comunicările nord-coreenilor nu se menționa Tasi-ko, Echelon n-o să găsească nimic. Iar CIA o să rămână cu buza umflată.

Sau poate că nu.

Într-o după-amiază strălucitoare de februarie, în timp ce stătea așezat la biroul lui din Direcția Știință și Tehnologie, Karalekis fu surprins de brusca apariție a lui Fitch în ușă.

— Cred că s-ar putea ca Epstein să ne fi rezolvat mica problemă, spuse Fitch.

Karalekis părea sceptic:

— Zăăău?

Scoase cuvântul de parcă l-ar fi pronunțat pe un tobogan de apă.

— Da, zău.

Fitch se lăsă să cadă într-un scaun și aruncă un dosar pe biroul lui Karalekis.

Doctorul se uită le el neîncrezător:

— Și ăsta… cam ce-ar fi?

— E o propunere de subvenție de cercetare, răspunse Fitch. Epstein mi-a spus de ea și am obținut o copie de la Fundația Națională pentru Știință.

Karalekis aruncă o privire la copertă:

> „*În căutarea lui A/Kopervik/10/18*
> Înaintată de
> Dr. Benton Kicklighter, Dr.Șt.Med. (INS) și
> Anne Adair, Dr.Șt. (Universitatea Georgetown)”

— *A-Kopervik*, zece-optsprezece, zise el. Ce naiba-i asta?

Fitch zâmbi larg:

— Ei bine, spuse el, *ăsta*, prietene, este Marele Bau-bau.

— Chiar este?

— Poți să pui pariu, zise Fitch. Oricum ai vrea să-i zici, gripa spaniolă e gripă spaniolă.

Karalekis se încruntă.

— Fii atent, asta e o propunere de subvenție, o propunere de subvenție *respinsă*, din partea unui doctor de la Institutul Național de Sănătate. Un tip pe nume Kicklighter și încă cineva pe nume Adair. Reiese că au fost niște mineri norvegieni morți…

— Grozav.

— … și ei voiau să-i dezgroape. Sunt într-un cimitir la dracu-n praznic, dincolo de Cercul Polar.

— Și asta o să ne ajute… *în ce fel*? întrebă Karalekis.

— Au murit în 1918. Și, potrivit ăsteia, e destul de clar ce i-a omorât: simptomele sunt clasice. Febră mare, cianoză, totul – exploziv… Și din ce se spune aici – Fitch bătu cu arătătorul în propunere o dată, de două ori, de trei ori – sunt de atunci înmormântați în permafrost.

Karalekis se aplecă în față pe scaun:

— Zăăău? spuse el. În *permafrost*… repetă cuvântul de parcă l-ar fi pronunțat pentru prima dată. Și… ei cred că…?

Fitch ridică din umeri.

— Nici ei nu știu. Nimeni nu știe. Până nu se duce acolo o expediție nu se poate spune nimic. Dar, după câte se pare, toată zona asta din jurul Kopervik-ului – care bănuiesc că ar fi un fel de oraș-fantomă – mișună de urși polari. Urși polari, da?

— Mda. Și ce-i cu asta?

— Păi, înseamnă că i-au îngropat adânc, spuse Fitch. Și i-au îngropat reci.

• Capitolul 4

Murmansk
23 martie 1998

— Articolul patru, spunea bărbatul înalt și greoi din fața camerei, ochelari arctici. Cu mâna înălțată legănă o pereche agățată de un deget. În nicio situație *nu* ieșiți afară în timpul zilei fără ei, nici măcar un minut.

Annie Adair privi alarmată lunga listă de echipament. Dacă, după câte se părea, fiecare articol necesita câte cincisprezece minute de prelegere, or să stea în cabina asta înghesuită și sufocantă ore întregi.

Bărbatul cel înalt se aplecă în față de la mijloc pentru a demonstra procedeul de preferat pentru pusul ochelarilor, clătinându-și capul într-un mod exagerat ca să-și așeze perfect pe față piesele care acopereau ochii. Când se îndreptă, cu ochelarii negri și bulbucați pe chip, capul îi semăna cu cel al unei insecte mari.

— Trebuie să se potrivească etanș – ca ochelarii de înot, explică el. Garniturile de la tâmple nu trebuie să lase să treacă *niciun pic* de lumină.

Annie își înăbuși un căscat și aruncă o privire spre doctorul Kicklighter. Era cunoscut pentru lipsa lui de răbdare și după semne – bătea iritat din picior, își mușca încheietura unui deget – își dădu seama că o să izbucnească. Doctorul K nu știa să se poarte cu oamenii și n-avea nicio noțiune de curtoazie profesională. Pur și simplu nu părea să priceapă – că era mai bine să înduri două ore de pisălogeală decât să-ți pui în cap niște oameni de care depindeai.

Și care, de fapt, *îți făceau o favoare.*

În mod obișnuit, locurile pe spărgătoarele de gheață erau rezervate cu ani înainte. Așa că să

găsești unul care să navigheze sub pavilionul potrivit, spre locul potrivit și la momentul potrivit, și care, peste toate astea, să accepte să ia expediția pentru Kopervik era… ei bine, însemna să ceri foarte mult. Și totuși cumva totul se aranjase. Propunerea de subvenție la care renunțase de mai bine de un an fusese brusc acceptată – și se găsise cumva loc la bordul lui *Rex Mundi*, un spărgător de gheață de înaltă clasă închiriat Administrației Naționale Oceanice și Atmosferice (ANOA).

Cum reușise doctorul K să aranjeze toate astea era de neînțeles, deși ea, una, n-avea de gând să caute calul de dar la dinți. Singura dată când îl întrebase despre asta, pe chipul lui se așternuse un mic zâmbet misterios și-i spusese:

— Păi, Annie, se pare că avem prieteni sus-puși.

Și probabil că așa și era: printre altele, călătoria lui Annie pe spinarea lui *Rex Mundi* însemna că „Oamenii de zăpadă” – echipa ANOA de fizicieni specializați în zăpadă și gheață – trebuia să renunțe la cinci zile de concediu pe țărm la Oslo.

Așa că ultimul lucru de care aveau nevoie erau fricțiunile cu fizicienii sau cu echipajul. Acesta din urmă, bineînțeles, reprezenta, la rândul său, o problemă. În ciuda promisiunii unei prime generoase, mai mulți membri ai echipajului părăsiseră vasul când aflaseră că porțiunea de la Kopervik a călătoriei implica exhumarea unor cadavre. Fuseseră găsiți înlocuitori, dar nu fără greutate. Era vorba de superstiții marinărești, i se spusese, legate de transportul unei încărcături de cadavre.

Omul cu ochelarii continua să bată apa-n piuă despre unghiurile de refracție și intensitatea solară în zona arctică. Dacă ar fi fost singură, ea ar fi stat acolo răbdătoare toată ziua, dar una dintre îndatoririle ei era să aibă grijă de relațiile interumane ale mentorului ei. Doctorul K putea să fie cu adevărat grosolan și, văzând cum se

accelerează ritmul în care bătea cu piciorul, interveni ea deodată:

— Sper că ne-am format o imagine, spuse pe o voce despre care spera că este veselă și conciliantă – ca a lui Katie Couric intervenind pentru o reclamă.

— Poftim?

„Omului de zăpadă” nu-i venea să creadă că îl întrerupsese.

— Eu… noi… vreau să spun că am înțeles că trebuie să purtăm ochelarii ori de câte ori ieșim afară.

Annie mimă cu stângăcie un căscat, sperând că el o să înțeleagă mesajul: „Oamenii ăștia sunt obosiți. De-abia au coborât dintr-un zbor transatlantic”.

În schimb, el arăta de parcă ar fi luat o palmă peste față. Ea știa că tocmai încălcase o lege nescrisă – când experții instruiesc un „civil”, chiar și pe acei civili care sunt ei înșiși oameni de știință, comportamentul de așteptat este o atenție politicoasă, dacă nu chiar supunere. Era o regulă internă a lumii lor. Dacă doctorul K ar fi primit în laboratorul lui străini și i-ar fi instruit cu privire la modul corect de a manipula un frotiu viral, s-ar fi așteptat la o atenție fascinată. Îi scăpă un mic râs nervos, dar insistă:

— Știți, sunt ultima persoană care să aibă nevoie de lecții despre orbirea la zăpadă, spuse pe nerăsuflate. Mie mi s-a întâmplat cu adevărat o dată.

— Ei, *chiar așa*?

— Îhm. La Vail. Mi-am scăpat ochelarii din telescaun. Doamne, acum lăsa impresia unei zăpăcite! A fost un moment, deasupra liniei pomilor, când n-am mai văzut nimic.

Urmă o pauză și apoi vocea fizicianului căpătă un ton acid:

— Ei bine, *adevărata* orbire la zăpadă este de o magnitudine total diferită. Nu vorbim despre

dezorientare. Vorbim despre durere, o durere puternică – de parcă ochii îți sunt plini de sticlă pisată. Te poate orbi pentru zile întregi sau chiar săptămâni, dacă expunerea e destul de serioasă.

Timp de o clipă se lăsă tăcerea și apoi bătutul din picior se porni din nou – deși într-o cadență mai lentă.

— No-tat, spuse doctorul K pe o voce rece.

— Excelent! Fizicianul de la ANOA își smulse ochelarii – care-i lăsară șanțuri roșii în jurul ochilor – și luă o mască de față din neopren. Articolul cinci. Când temperatura scade sub…

— Scuzați-mă, îl întrerupse doctorul Kicklighter, este sarcina dumneavoastră, presupun, dar – pur și simplu… fiindcă a venit vorba, nu va trebui să repetați toate astea pentru *scribul* nostru, când sosește? N-ar fi mai logic să așteptăm? Vreau să spun că și el trebuie să-și păstreze vederea și toate cele în aceeași măsură cu *noi.*

— Ce *scrib*?

Fizicianul se uita urât la ei și Annie se gândi: „Asta a fost. S-a terminat. Ne urăște".

— Un om pe nume Daly.

Se auzi un ciocănit ascuțit în ușă și un bărbat subțire, blond, intră în cameră fără să mai aștepte vreun răspuns. Annie îl recunoscu pe șeful fizicienilor.

— O să fii nevoit să-ți termini instruirea la bord, Mark. Se apropie o *mamă* de furtună și căpitanul zice că ori plecăm de aici în două ore, ori rămânem în port trei sau patru *zile.*

— Plecăm? întrebă doctorul K. Dar…

Blondul ridică din umeri:

— Noi facem ce spune căpitanul, zise el. Și, oricum, ne face o favoare. Dacă ar vrea, ne-ar face să așteptăm. Și atunci ce s-ar întâmpla? V-ați pierde ocazia. Făcu o pauză de-o clipă, pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul apoi, cu un zâmbet larg, spuse: Douăzeci de minute! O să trimitem microbuzul în fața hotelului să vă ia.

Și cu asta, blondul plecă la fel cum venise.

Mark Fizicianul începuse deja să-și vâre echipamentul într-o geantă mare, albastră, marinărească.

— Dar… cum rămâne cu Frank Daly? întrebă Annie.

— Cine-i Frank Daly? întrebă Mark.

— Scribul nostru, răspunse Kicklighter.

— Făcusem un aranjament, spuse Annie. Vreau să spun… Dumnezeule, face un drum de un milion și jumătate de kilometri!

Mark ridică privirea cu un zâmbet, ridică din umeri și, îndreptându-se, își agăță sacul marinăresc pe umăr.

— Mai pe șleau spus, aș zice că domnul Daly o să piardă vaporul.

— O binecuvântare mascată, bombăni Kicklighter în timp ce se ridica în picioare. Avem nevoie de el cât avem nevoie de o durere de măsele.

Mark chicoti și se strecură pe ușă, lăsând-o pe Annie să mediteze la ironia de a-l lăsa la țărm pe Frank Daly. După toate frământările legate de dezirabilitatea (sau poate era vorba de *inevitabilitatea*) unui reporter în expediție, acum el o să sosească la Murmansk numai pentru a constata că *Rex Mundi* a plecat.

•

După o jumătate de oră Annie stătea în fața hotelului așteptând microbuzul care urma să-i ducă la vapor. Aerul era greu, cald și imobil, plin de o rea-voință tăcută care îi colora frustrarea cu frică.

Încercase să ia legătura cu Daly, să-i trimită un mesaj, să-i spună să nu vină. Dar legăturile erau îngrozitoare și acum…

Temperatura se ridica, de la minus unsprezece la minus cinci grade și, până să ajungă ei la docuri, prin vântul umed care sufla în rafale zburau fulgi de zăpadă în toate părțile.

Era puțin speriată când păși pe pasarela care se balansa și care ducea la puntea vasului. Parâmele groase care serveau drept balustradă erau alunecoase din cauza gheții și când se uită în jos (mare greșeală!), nu era nimic decât apă neagră. Un moment șovăi, iar doctorul Kicklighter o apucă de umăr și o împinse înainte.

Apoi era în siguranță pe punte și rămaseră amândoi un moment, cu mâinile pe balustradă, să privească niște pahare de plastic aruncate în apă care se ridicau și coborau lângă chei.

— Suntem la marginea lumii, spuse Kicklighter arătând cu capul spre oraș. Așa îi spune populația Saami.

Annie încuviința din cap, dar de fapt nu știa la ce se referea el.

— Cui îi spune așa? întrebă ea.

— Murmansk-ului. Înseamnă „marginea lumii”. Fruntea i se încreți și făcu o pauză. Sau, poate, „sfârșitul lumii”. Nu sunt chiar sigur.

Annie se uită la el:

— Păi, e o mare diferență, spuse ea și se înroși când îl văzu pe doctor că zâmbește.

Încet, el ridică brațul și făcu semn cu mâna, în timp ce vântul îi sufla în hanorac.

— Așa este, spuse el fără să se adreseze cuiva anume și adăugă: *Bon voyage.*

• Capitolul 5

Arhanghelsk
23 martie 1998

Frank Daly se afla la jumătatea zborului de trei ore între Moscova și Murmansk când avionul – un Iliușin 86 – începu să tremure. Distras, ridică privirea de pe ecranul laptopului și se uită pe fereastra concavă, observând că avionul intrase într-un nor. Aerul era aproape opac – deși putea desluși conturul întunecat al aripii în timp ce avionul cu reacție plutea ca o fantomă prin nori.

Și apoi tremuratul s-a intensificat, devenind o vibrație foarte puternică, iar aceasta a crescut până la o zguduitură. Daly și-a închis calculatorul, l-a băgat în husa vătuită și a tras fermoarul, a pus husa într-un ghiozdan și a strecurat ghiozdanul sub scaunul din fața lui. Apoi s-a lăsat pe spate, gândindu-se: „E vina mea. Dacă ne prăbușim, e pentru că jucam *Doomed* (*Condamnat*) când ar fi trebuit să lucrez la Doamna spaniolă”. Zeului aerului nu-i plăceau chiulangiii și acum el era cel Condamnat. Doar că…

Doar că el nu credea în Dumnezeu. Decât… ei bine, în anumite situații. Să te afli într-un uragan la zece mii de metri – ce dracu’ era asta?

Reactorul devie spre vest, se scutură violent, săltă și gemu. „Să nu joci niciodată *Doomed* în avion, își spuse Daly, apucând brațele scaunului. *La ce mi-o fi fost gândul*? *Cum să fie de bun augur*?” Fără să se gândească, ciocăni cu încheieturile degetelor în spătarul scaunului de trei ori, apoi încă o dată. Era un ritual al lui, ale cărui origini le uitase de mult. Dar părea să-l ferească de pisicile negre. Și de oglinzile sparte. Și de avioanele care se prăbușesc. Cel puțin până acum…

Chiar și așa, recunoștea obiceiul drept ceea ce era, o formă abreviată de rugăciune, ultima rămășiță a educației catolice din copilărie.

De pe scaunul de lângă culoar, un bărbat solid cu mustață stufoasă scoase un „Vaaaai!” surprinzător de feminin, îi aruncă lui Daly o privire de teroare pură și își îngropă fața în mâini. După câteva clipe, cerul era întunecat, compartimentele de bagaje se deschiseră zăngănind și semnalele luminoase de deasupra capetelor începură să se aprindă și să se stingă: „Nu fumați! Legați-vă centurile de siguranță! Pregătiți-vă să muriți!” O tavă cu băuturi se răsturnă, un bărbat țipă, iar avionul cădea, se clătina și plonja, luptându-se cu aerul turbulent din jur.

Și tot așa încă zece minute, timp în care cabina pentru pasageri se umplu de mirosul vomei. Sticle de vodcă și cutii de bere și sifon se rostogoleau de-a lungul culoarului și pe sub scaune, când un compartiment de bagaje se deschise brusc și valizele căzură afară, provocând strigăte de durere și surprindere.

În cele din urmă zborul 16 coti spre est, se întoarse și se îndreptă spre sud. De ambele părți ale culoarului oamenii suspinau, în timp ce în spatele avionului un bărbat cânta cât îl țineau puterile într-o limbă pe care Daly n-o putea identifica. Mirosul de alcool se combina cu duhoarea de vomă, creând o miasmă apăsătoare. După o vreme, însoțitorii de zbor se apucară cuminți să restabilească ordinea, ocupându-se de răniți, punând la loc bagajul căzut, calmându-i pe cei isterici.

Nu se făcu niciun anunț. Doar o rundă de aplauze cu întreruperi când, după o jumătate de oră, astronava lovi tarmacul, făcu un salt, se izbi din nou și se opri cu un muget. Pe fereastră se putea vedea zăpada zburând lateral pe lângă un

terminal cenușiu, scund, cu inscripții cu litere chirilice.

— Unde suntem? întrebă Daly fără să se adreseze cuiva anume.

Răspunsul pluti spre el de la mai multe locuri în față, unde un australian cu fața roșie strigă să acopere plânsul unui bebeluș agitat:

— Suntem în Arhanghelsk, camarade. Suntem la mama naibii, în afurisitul de Arhanghelsk.

•

Daly petrecu o oră frustrantă încercând să afle ceva despre următorul zbor spre Murmansk – care se dovedi a fi un mare mister pentru toată lumea. Reprezentanta Aeroflotului petrecu zece minute la telefon doar pentru a-i spune că pistele de la Murmansk erau închise.

— Acolo furtună, explică ea, de parcă Daly n-ar fi putut să-și dea seama și singur.

— Deci, cum ajung la Murmansk? întrebă el. E cu adevărat important să ajung la Murmansk.

Agenta ridică din umeri, apoi îi notă numerele de telefon și adresele a două agenții de turism – Inturist și Sputnik. Ele îl puteau informa, îi spuse ea, în legătură cu „drumul pe calea ferată sau cu autobuzul".

La telefonul cu plată din hol era coadă, așa că Daly ieși să caute un taxi. Surprinzător, găsi unul aproape imediat. Era un ZIL negru cu barele de protecție îndoite și un sistem de încălzire care-i sufla aer rece la genunchi. Ghemotoace minuscule de zăpadă săreau pe parbriz ca niște bombe.

— Vorbești englezește, da?

Șoferul se uită la el în oglinda retrovizoare:

— Sigur, spuse el. Vorbesc de toate.

— Cât e până la Murmansk?

Șoferul ridică din umeri:

— Poate cinci sute, răspunse el.

— De kilometri?

— Dolari. Ruble. Kilometri. Același lucru. Fiindcă nu poți să ajungi acolo!

— *Trebuie* să ajung acolo!

Șoferul chicoti:

— Sigur, într-o bună zi. Nu azi.

— Dar…

Zâmbetul șoferului era larg cât drumul, iar ochii îi scăpărau în oglinda retrovizoare:

— Bun venit la Arhanghelsk, îi spuse el. E poarta spre Polul Nord.

•

Până să ajungă în centrul orașului și la birourile Agenției de turism Sputnik, se făcuse patru și jumătate după-amiaza și întuneric ca smoala – ceea ce nu era de mirare dată fiind latitudinea. Potrivit ghidului lui Daly, Arhanghelsk era la numai patruzeci și cinci de kilometri sud de Cercul Arctic.

O vreme, cât stătu în fața biroului agentei de turism de la Sputnik, mai era încă o speranță. Agenta de la Sputnik îi adresa un zâmbet încurajator în timp ce încingea telefoanele încercând să găsească o modalitate – oricare – de a-l face să ajungă de la Arhanghelsk la Murmansk. A fost chiar un moment când ea a părut emoționată. Zâmbetul profesional se îndulcise într-un surâs și era clar că îi punea o pilă, își ținea degetele de la mâna stângă ridicate într-un fel de salut pervertit de cercetaș.

Dar apoi însuflețirea păli, degetele se dezdoiră și buzele se lăsară în jos. Scoase un „țțț" dezgustat și puse receptorul la loc în furcă.

— Calea ferată e închisă. De aici până la Murmansk și, de asemenea, de aici până la Moscova și oriunde spre est. Este…

— Știu: o furtună mare.

— Da. Este prea multă zăpadă. Ridică din umeri. Prin urmare, poate rămâneți aici o zi sau două.

Daly gemu, dar nu putea face nimic:

— Dar o rezervare la hotel? Ați putea…

Femeia scutură din cap:

— Numai transport.

Probabil că Daly arăta tare abătut, pentru că femeii i se făcu milă de el. Îl măsură cu privirea de sus până jos, încercând să împace cizmele și canadiana scumpe pe care le purta cu ghiozdanul jerpelit pe care îl avea agățat în spate. Acesta din urmă era un obiect de pânză de culoare kaki. Avea închizători de plastic care ar fi trebuit să pară din piele, dar nu prea reușeau, iar pe capac cineva desenase cu pixul, cu mare greutate, un simbol grosolan al păcii.

Ea arătă cu un gest spre simbolul păcii:

— E pentru Cecenia? îl întrebă.

Daly se gândi puțin:

— Da, spuse el. Probabil.

Femeia zâmbi:

— Încercați la *Excelsior*, spuse ea. E drăguț – chiar după colț. O să vă placă.

•

Excelsiorul era plăcut, dar era și ticsit, așa că se așeză în holul confortabil și consultă ghidul de călătorie *Rusia*, *Ucraina și Belarus*. În privința camerelor de hotel, editorii erau fără menajamente. Cazarea la Arhanghelsk era fie „ieftină și proastă”, fie „acceptabilă și scumpă”. Pentru Daly, ale cărui cheltuieli erau acoperite de o fundație, ăsta era un semnal negativ sau ar fi trebuit să fie.

Dar, după cum constată el, hotelurile A&S (căci așa le numea în sinea sa) erau pline până la refuz de petroliști și comercianți de diamante, comis-voiajori și escroci intelectuali din fiecare colț al lumii. Arhanghelsk-ul, se pare, era punctul de sosire al unei avangarde de aventurieri capitaliști porniți să „dezvolte” Siberia. Vizită trei hoteluri A&S, pline fiecare până la refuz, târându-și valiza prin zăpadă. În cele din urmă strecură câțiva dolari unui funcționar de la *Pușkin* și îl rugă să-i găsească o cameră – oriunde.

Dură aproape o oră, dar, în final, ieși din hol cu un petec de hârtie în mână: „Cernomorskaya –

ulița Ya Temme 3”.

Portarul păru cuprins de îndoieli când Daly ceru un taxi și făcu un gest vag spre vreme, scuturând morocănos din cap.

— Autobuz mai bun, spuse el și arătă spre stație, pe la jumătatea străzii, unde doi indivizi care păreau foarte zgribuliți stăteau sub un felinar care pâlpâia și băteau mărunt în pământ cu picioarele înghețate. Daly încercă să insiste, dar portarul păru atât de nedumerit – aproape *ofensat* – încât renunță.

O porni spre stația de autobuz, gândindu-se: „Oare tata n-ar fi mândru?” Bârtinul nu se săturase niciodată să-l avertizeze că n-o să ajungă vreodată undeva și că n-o să se „aleagă” nimic de el dacă nu învăța să „privească lucrurile în față” și să-și controleze nervii. „Trebuie să-ți ții în frâu temperamentul irlandez, Frankie. Uită-te la mine. Și obișnuia să se bată cu pumnul în piept. Toată viața am muncit pe mai nimic și de ce? Pentru că trebuia să am întotdeauna dreptate. Fiindcă nu-s în stare să-mi țin clanța. Fiindcă nu mi-a dat niciodată prin cap că nu merită să fac din țânțar armăsar. E ca în cântecul ăla despre jocurile de noroc, unde tipul spune: «Tre’ să știi când să-i împăturești».” Daly scutură din cap când își aminti cât respect avea taică-său pentru spiritul și înțelepciunea lui Kenny Rogers.

Între timp, lui îi înghețau, încet, toate extremitățile: degetele, labele picioarelor și fața. Bătutul din picioare nu-i mai era de niciun folos. Singurul lucru care l-ar fi putut ajuta era autobuzul însuși, așa că, atunci când acesta sosi, el se năpusti înăuntru de îndată ce se deschiseră ușile. Șoferul aruncă o privire la hârtia din mâna lui și, arătând spre ceasul de la mână, făcu un semicerc cu arătătorul. Jumătate de oră până la Cernomorskaya.

Daly își găsi un scaun cât mai aproape de fantele de încălzire și se instală. Autobuzul

hodorogit zdrăngănea prin Arhanghelsk cu ferestrele atât de aburite și înghețate, încât s-ar fi putut afla și-n nori, iar Daly se strâmbă, pentru că era incapabil să-și alunge cântecul din minte.

Ca un gândac într-o zaharniță, i se tot rotea prin cap: „Ți-ai jucat mâna care ți s-a împărțit, ceea ce înseamnă că puteai să le ții, să le arunci, să pleci sau…”

„Ce? Se gândi un moment și apoi își aduse aminte: A, da – puteai să fugi. Asta era partea pe care o uita întotdeauna. Puteai să fugi.”

Până să ajungă la hotel, cu valiza în mână, zăpada era suflată lateral și electricitatea se întrerupsese. Sau aproape se întrerupsese. La subsol duduia un generator, dând doar atâta lumină cât să se vadă cât de cât, dar altceva mai nimic. Puținele becuri care ardeau erau suplimentate cu lumânări care întunecau holul jerpelit până la un semiîntuneric galben, sinistru, care mirosea a ceară.

Daly intră cu o privire prudentă și privi în jur. Într-un colț al holului o prostituată îngălbenită, înfășurată strâns în poliester și cocoțată pe o canapea roșie de plastic, își făcea unghiile. În apropiere, un om de afaceri japonez stătea pe un fotoliu rufos citind o carte umoristică, în timp ce trei tineri în jachete de piele neagră se certau deasupra unei sticle de vodcă.

Daly completă formularul de înscriere la recepție și-i plăti funcționarului în dolari. În timp ce rusul număra banii, Daly citi anunțul scris de mână care atârna pe peretele din spatele lui:

> „*Ai nevoie de bani*? *Poți să-ți vinzi lucrurile la magazinul nostru de la etajul doi.*
>
> *Se plătește bine*.”

Daly era uimit de cleptomania rusească: din cauza ei tot ce nu era prins în șuruburi putea fi

înhățat sau scos la vânzare. La Moscova doi oameni încercaseră să-i cumpere ochelarii de soare și un puști pe motocicletă se repezise la ceasul lui. Șoferii își luau cu ei în restaurante ștergătoarele de parbriz și le așezau pe masă, ca pe niște tacâmuri în plus. După două zile petrecute în capitala rusă, Daly își dăduse seama că era doar o problemă de timp până să încerce cineva să-l omoare pentru laptopul său, așa că își schimbase valijoara scumpă de piele pe un ghiozdan jerpelit. Laptopul – marca ThinkPad, de 4 000 de dolari – intra ușor în ghiozdanul de pânză care în tinerețe fusese un loc de adăpostit creioane și sandvișuri cu unt de arahide (sau ce și-or fi luând școlarii ruși la pachet. Sfeclă, poate).

După o vreme a renunțat să mai aștepte liftul și, cu cheia în mână, s-a îndreptat spre scări, unde era destul de întuneric să se simtă neliniștit. Undeva, între etajul al doilea și al treilea, a auzit țipete. Zgomotul era înăbușit și trăda panica, deopotrivă îndepărtat și apropiat. După o clipă își dădu seama că venea din interiorul pereților, și înțelegerea făcu să i se ridice părul la ceafă. Apoi îi veni în minte: nimic supranatural; cineva rămăsese blocat în lift. Cu un suspin, se întoarse pe unde venise și îi spuse recepționerului care, cu o ridicare din umeri, își întoarse palmele spre tavan:

— În fiecare seară, asta problemă, spuse el pe un ton jos, bolovănos. Le spun oaspeților: politică de economie. Dar… Ridică din nou din umeri. O oră, poate două.

„Să le fie de cap”, se gândi Daly, hotărând să se ferească de lifturi. Camera lui era la etajul al patrulea și, pe coridorul întunecat, îi luă ceva vreme până să-și dea seama cum să deschidă ușa.

O dată înăuntru, își aruncă valiza pe pat și, cu sentimentul că se scufundă, se uită la tapetul de hârtie pătat, la abajururile crăpate și la tavanul jupuit. Un calorifer zăngănea lângă perete, dar era rece când puneai mâna pe el. Alături, singura

fereastră a camerei se deschidea spre o gură de aerisire, ceea ce însemna că încăperea aceea era mai întunecată și, probabil, mai călduroasă decât multe altele din hotel. Chiar și așa, vântul își croise drum prin crăpătura dintre pervaz și giurgiuvea și, pe covorul tocit până la urzeală, se înălța o mică piramidă de zăpadă ca măzărichea. Daly o privi un moment, sperând să găsească un semn care să trădeze umezeala, dar în cele din urmă hotărî că zăpada nu se topea.

Încrucișându-și brațele, își vârî pumnii la subsuori și se așeză pe marginea patului. Expiră cu putere. Își privi răsuflarea rostogolindu-se în vălătuci prin aer și se cutremură.

„Totuși, se gândi el, indiferent de frig și de lipsa de confort, exista măcar un lucru care îl consola: cel puțin, pe o asemenea furtună, *Rex Mundi* n-o să plece nicăieri.”

• Capitolul 6

77°03’N, 20°12’E

Annie stătea pe pasarelă, privind neliniștită banchiza de gheață din fața ei. „Gheață *solidă*, își aminti ea. Așa cum spui *pământ* solid.” Ceea ce însemna că era legată de uscat.

„Ai grijă”, își spuse singură.

Nu-i plăcea să facă greșeli. Asta le dădea „Oamenilor de zăpadă” ocazia să facă haz de ea. Sau, dacă nu făceau haz, s-o trateze de sus, cu priviri amuzate și s-o ajute cu tot felul de corectări. Nu făcea bine față unor asemenea atitudini. O făceau să se simtă proastă, să roșească și să se poarte defensiv. Nu se putea împiedica. I se spusese întotdeauna că „e o trăsătură de familie”.

Și până a crescut destul să înțeleagă că asta era doar o metaforă, a crezut că e un fel de boală. O afecțiune pe care o moștenise o dată cu pomeții mamei sale. „Sensibilă ca o păpușă de porțelan.” Ca și cum era ceva pe cale să se spargă. Ca gheața pe lac.

„*Gheață solidă.* Peste tot.”

Lăsaseră furtuna în urmă și acum ziua era însorită, cu cer albastru și o temperatură de minus șaptesprezece grade. *Rex Mundi* scrâșnea printre ghețuri cu viteză de melc, cu puntea și accesoriile acoperite de chiciură. Vaporul se îndrepta spre Storfjorden, un culoar de apă și gheață care curgea între coasta de est a Spitsbergen-ului, acoperit de ghețari, și coasta de vest a Edgeoyei, o insuliță din Marea Norvegiei.

Annie privea covorul de gheață care se întindea înaintea provei cât vedeai cu ochii. Se uita după o pată întunecată, primul semn al ceea ce „oamenii de zăpadă” numeau „potecă” – o deschidere în

gheață care să-i conducă spre largul mării negre ca cerneala.

Și atunci ar putea să înainteze mai repede.

În ciuda zilelor în plus acordate de plecarea în pripă, își făcea griji în legătură cu timpul și logistica. Prima parte a călătoriei – spre nord prin nord-vest prin Marea Barents – trecuse repede. Murmansk-ul rămânea fără ghețuri toată iarna, fiind scăldat de același braț al curentului cald din Atlantic care păstra accesibilă ruta maritimă spre coasta de vest a Spitsbergen-ului în cea mai mare parte a anului.

Dar aproape de îndată ce viraseră spre est îndreptându-se spre culoarul Storfjorden se treziseră înconjurați de banchize de gheață. Și odată intrați în interiorul fiordului, gheața era încă și mai groasă, ceea ce însemna că de ore întregi nu mai avuseseră parte decât de gheață solidă și de înaintare lentă. Elicopterul plecase de mai multe ori în căutare de poteci care să-i ducă spre canalele de apă care străbăteau gheața cum străbat pâraiele câmpurile înverzite.

Dar acum „oamenii de zăpadă” terminaseră și cu asta. Fizicianul care servea și ca pilot al elicopterului expediției hotărâse că era de preferat să păstreze combustibilul ca să transporte provizii spre și de la locația din Kopervik. Acum nu mai era nimic de făcut decât să-și croiască drum printre ghețuri și să spere.

În afară de „poteci”, mai erau și petice de apă deschisă, un fel de lacuri, în mijlocul „gheții permanente”. Lacurile apăreau mai mult sau mai puțin regulat, i se spusese, în fiecare an în aceleași locuri. Diagrame cu siluete multistratificate le înregistrau dimensiunea și poziția. Într-o dimineață se uitase și ea la una. Un membru al echipajului îi arătase exact unde se așteptau să găsească mare deschisă. Pe diagramă apărea o formă alungită, ca o pană, care se încovoia în interior către uscat, spre

unul dintre singurele puncte negre de pe Edgeoya – tabăra minieră de la Kopervik.

Problema era că nu se mai făcuseră diagrame de foarte mulți ani și că nu se putea spune când unul dintre „lacuri” ar putea să dispară și să devină iar gheață. Măcinatul prin gheață solidă reducea viteza lui *Rex* până la o fracțiune din cea care ar fi putut fi cu motoarele mergând din plin. Așa că, dacă ar trebui să înainteze prin gheață tot drumul… ei bine, le-ar lua foarte mult timp.

Și iarăși, dacă ajungeau în larg în următoarele două ore, cu puțin noroc ar fi ajuns la locul de ancorare până seara și ar fi pe țărm până dimineața.

Nu-și putea stăpâni nerăbdarea. Propunerea de subvenție fusese ideea ei și fusese zdrobită când Fundația Națională pentru Știință o respinsese, în ciuda sprijinului doctorului K. Acum, când proiectul fusese, de fapt, aprobat, voia să facă cercetări științifice – și s-o facă imediat.

Ideea era să extragă izolate virale din țesutul pulmonar al minerilor. Ea și doctorul K vor folosi o tehnică ultramodernă numită restructurarea lanțului de polimerază sau RLP pentru a recrea virusul în laborator. Dacă aveau noroc și puteau produce destul virus pentru a face o cultură a tulpinii care îi omorâse pe mineri, ar putea, bineînțeles, să facă un vaccin (pentru cazul în care ar fi vreodată nevoie de unul). Dar încă și mai important (în modul de gândire al lui Annie), ar putea să verifice teoria doctorului K referitoare la relația dintre anumite tipuri de înveliș proteinic și virulența diverselor tulpini de gripă. Acesta era, cu adevărat, un material exploziv.

•

Pe Annie o surprinsese să afle că la începutul secolului mai existau încă pe Pământul ăsta petece atât de neprimitoare, încât nu aparțineau nici unei națiuni suverane. Arhipelagul Svalbard, care cuprindea și insula Spitsbergen, a fost (până în

1939) unul dintre aceste locuri. Până atunci, când arhipelagul a devenit o parte a Norvegiei, insulele erau la dispoziția cui voia să le ia. Resursele lor erau ale tuturor și ale nimănui, cu condiția să accepte să îndure luni întregi de întuneric și izolare, vremea îngrozitoare și amenințarea constantă a atacurilor urșilor polari. (Chiar și în ziua de azi, vizitatorii Arhipelagului Svalbard veneau mai degrabă înarmați – și nu cu calibrul 2,2! Preferau puștile de putere mare și revolverele de calibrul 4,5 arme pe care se putea conta să doboare instantaneu un urs de trei sute de kilograme.)

Nu că Svalbard ar fi fost plin-ochi de zăcăminte. În general, erau filoane de cărbune. Un om de afaceri american pe nume John Longyear a fost primul care a exploatat resursele arhipelagului, înființând Compania Arctică a Cărbunelui în 1906. Sub auspiciile Companiei Arctice a Cărbunelui s-a deschis o mină pe Insula Spitsbergen, un eveniment care a aprins scânteia a ceea ce a devenit „goana după cărbune”, în care britanici, danezi și ruși aventuroși au început să sape mine peste tot în arhipelag.

Profitabilă la început, extragerea cărbunelui a devenit din ce în ce mai costisitoare. Dar nu asta era scopul. Adevărata miză era arhipelagul în sine, localizat strategic pe acoperișul Atlanticului, străjuind intrarea în Marea Barents. Rușii și britanicii, norvegienii și danezii aveau în joc interese mai mari decât cărbunele din pământ. În final, au câștigat norvegienii și au reușit asta continuând să exploateze mine ca cea de la Kopervik – un avanpost aproape inaccesibil care, în cele din urmă, producea cel mai scump cărbune din lume. Sau cel puțin l-a produs până când problema suveranității s-a soluționat, în sfârșit, în favoarea Norvegiei, moment în care mina a fost imediat închisă.

•

Acum, după aproape șaizeci de ani, Annie și doctorul K erau în căutarea unui alt tip de comoară îngropată: un virus atât de virulent și de contagios, încât putea servi drept etalon prin comparație cu care să fie măsurate toate celelalte. Zăcea, sau cel puțin așa sperau ei, sub un metru de permafrost, în plămânii a cinci mineri norvegieni care se înecaseră în propria spută cu optzeci de ani în urmă. Potrivit registrelor ținute meticulos de pastorul luteran care trăise la Kopervik pe vremea aceea, trupurile minerilor se aflau în colțul cel mai vestic al cimitirului, exact în spatele capelei.

Bineînțeles, echipa ANOA va trebui să ia probe cu miez de gheață din permafrost înainte de a se apuca de orice exhumare. Dacă tiparele de gheață din miez dădeau la iveală cicluri de dezghețare-topire, trebuia să se hotărască dacă să continue sau nu. De vreme ce virusul gripei se deteriorează atât de repede după moartea gazdei, ar fi fost inutil să dezgroape morții dacă, într-adevăr, cadavrele suferiseră cumva vreun proces de dezghețare oricând după 1918.

Ceea ce, dacă stăteai să te gândești; era probabil.

„Afurisită gheață”, se gândi Annie privind oceanul alb din fața ei, sperând să zărească o fâșie de apă neagră. Dar nu se vedea nimic, doar cerul albastru senin și valurile încremenite, albe ca cearșafurile și la fel de orbitoare.

Adevărul e că… *ăsta e copilul ei.* Nu e de mirare că era nerăbdătoare.

Ea era cea care, la încurajarea doctorului K, își petrecuse aproape tot timpul liber făcând cercetări cu privire la așezămintele aflate la altitudini mari din locuri îndepărtate cum ar fi China, Siberia și Tibetul – căutând ceea ce datorul K numea „victime viabile”.

În cele din urmă citise despre Spitsbergen într-un număr vechi al ziarului *New York Times.* Articolul era despre pretențiile rușilor și ale norvegienilor asupra arhipelagului Svalbard.

Aproape în trecere se menționa despre minele de cărbuni din regiune și cum, în 1918, cei care lucrau acolo fuseseră greu loviți de gripa spaniolă. N-o surprinsese să afle despre moartea minerilor. Ceea ce o surprinsese într-adevăr era faptul că minerii fuseseră îngropați *in situ*, mai degrabă decât să fie aduși pe continent. Intrigată de acest fapt, făcuse în continuare „săpături” cu privire la povestea asta și curând aflase mai multe decât se așteptase vreodată să știe despre practicile de înmormântare în Nordul înghețat.

Cel mai adesea, printre băștinași, morții erau așezați pentru odihna veșnică deasupra solului și acoperiți cu un morman de bolovani și pietre. Săpatul era imposibil. Pământul era înghețat bocnă până la o adâncime de mai mulți metri. Mai bine să lași natura să-și urmeze cursul, și asta și făceau. În final, urșii tot făceau ce voiau cu cei morți.

Dar companiile miniere aveau o alternativă, și anume dinamita. Forau în pământul înghețat, umpleau găurile cu explozibil și îl detonau, obținând morminte cu o adâncime de aproximativ un metru. Ceea ce era mai mult decât suficient: nici căldura, nici urșii n-ar ajunge vreodată atât de adânc.

Sau, cel puțin, așa spera Annie. Și, cu permisiunea doctorului K, scrisese companiei miniere despre înmormântări. Compania ieșise din afaceri în timpul celui de-al doilea război mondial, dar o firmă de avocați care îi reprezenta interesele o pusese în legătură cu biserica al cărui pastor servise în taberele de la Kopervik și Longyearbyen. Registrele bisericii îi identificau pe mineri și pe membrii lor de familie cei mai apropiați, ai căror descendenți fuseseră contactați pentru a-și da permisiunea pentru exhumarea (și, ulterior, pentru reînhumarea) rudelor lor.

În toate acestea, doctorul K jucase un rol pasiv, dar încurajator. Și, în final, după ce se pusese

temelia, făcuse o cerere de subvenție în numele amândurora – doar pentru a fi refuzat.

Toată lumea fusese de acord că propunerea era interesantă. Promițătoare. Merituoasă. Și venită la țanc: toți știau că în curând urma să aibă loc o mutație majoră a virusului gripei. Se întâmplă la fiecare treizeci de ani sau pe-aproape și lumea își depășise „perioada de grație”. De asemenea, erau de acord că „dacă trecutul e prologul”, viitoarea transformare urma să se petreacă pe o tulpină H-1 – ca gripa spaniolă. Și exista și un consens general că teoria doctorului K promitea și că se puteau culege date valoroase despre relația dintre virulență și structura antigenică dintr-un eșantion al tulpinii din 1918 – dacă se putea găsi vreunul.

Dacă doctorul K avea dreptate, tulpinile mai virulente de gripă s-ar putea identifica după proeminența relativă a unei protuberante în formă de cârlig de pe învelișul proteinic al antigenei. În rândul virusologilor aceasta era cunoscută (mai în glumă, mai în serios) drept „Cornul lui Kicklighter”.

Chiar și acum tulpinile H-1 se găseau într-o parte sau alta a lumii – și cei infectați cu ele nu mureau în masă. Studiile doctorului K asupra acestor tulpini păreau să-i susțină teoria: le lipsea cârligul proeminent și, așa cum prezisese el, virulența care îl însoțea. Era deci corect să se spună, în acest caz, că pe lângă toate celelalte care s-ar putea afla, un examen al tulpinii din 1918 ar contribui mult la confirmarea sau la infirmarea teoriei lui.

Și, cu toate că suna egoist, Annie nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că, dacă expediția avea succes, și ea o să fie pe drumul cel bun către confirmarea definitivă pe post la Georgetown.

Adevărul era că poziția ei ar fi fost mult mai sigură dacă subvenția nu ar fi fost victimă a ceva ce se putea numi o proastă sincronizare. Doar cu o

lună înainte de a înainta cererea către Fundația Națională pentru Știință a avut loc un incident intens mediatizat la Laboratorul Național de Cercetare a Arbovirusurilor din Cambridge, Massachusetts. Când s-a spart o eprubetă într-una dintre centrifugele laboratorului, doi doctori și un tehnician fuseseră infectați cu Sabia, o febră hemoragică adeseori letală, care anterior se mai întâlnise doar în Brazilia. Deși incidentul a fost imediat localizat, presa de scandal prinsese de veste, iar rezultatul a fost o după-amiază de audieri în Congres, care avuseseră efectul unui duș rece asupra FNS. Temându-se de critici suplimentare, fundația refuzase să finanțeze o expediție care, în esență, promitea să salveze de la uitare unul dintre cele mai primejdioase virusuri din istorie.

Și apoi, după ce trecuse un an și ea aproape uitase de propunere, finanțarea se ivise – nu de la FNS, ci de la o mică fundație care funcționa într-o casă rezidențială de undeva din spatele Curții Supreme.

Annie nu auzise niciodată de ea și, mai mult, nici nu știuse că doctorul K înaintase propunerea și altor surse de finanțare din afara FNS. Dar așa era doctorul K. Ținea lucrurile pentru sine – probabil ca s-o protejeze pe ea de alte dezamăgiri. Ceea ce pe ea n-o deranja.

•

Annie își coborî binoclul, chiar în timp ce privea fix în față, încercând să convingă o potecă să se materializeze doar prin simpla forță a voinței. Dar nu era nimic. Doar gheață și zăpadă și…

Un turbion iute ca fractalele se forma și se reforma în câmpul ei vizual. Citise despre asta. Era o halucinație obișnuită și Annie știa din ceea ce citise cu o săptămână în urmă că prima persoană care o semnalase fusese un explorator din secolul al nouăsprezecelea care parcursese pe jos jumătate din drumul peste Insula Baffin, împreună cu

echipajul său – după ce corabia le fusese prinsă de gheţuri şi fusese zdrobită „ca o coajă de nucă”.

Asta, cel puţin, n-o să li se întâmple; nu era niciun pericol de a fi prinşi de gheţuri. *Rex* era construit pentru zona arctică şi, cu copastia întărită cu oţel şi motoarele puternice, era capabil să-şi croiască drum prin gheaţa groasă de până la cinci sau şase metri.

Îşi dorea doar să fi mers mai repede.

Annie îşi închise strâns ochii un moment, aşa cum i se spusese să facă atunci când începeau halucinaţiile. Gândul la exploratorul polar şi la echipajul său îi dădu fiori. Mai întâi îşi mâncaseră câinii, apoi bucăţi de pânză, apoi părţi din îmbrăcăminte. Ultimul lucru pe care l-au mâncat au fost cizmele şi până atunci le căzuse deja cea mai mare parte a dinţilor. În cele din urmă, jurnalul conducătorului fusese recuperat de o expediţie ulterioară. Fusese păstrat în hârtie de vată şi ţinut într-o cutie de tutun de tablă. În jurnal, conducătorul expediţiei vorbea despre suculenţa pielii de cizmă pe limbă şi despre cum o ţinuse nemişcată în gură, ca pe ostia de împărtăşanie, până când se dizolvase.

Şi apoi, după câte se părea, murise.

O schimbare a aerului îi atrase privirea lui Annie şi ea îşi miji ochii să se uite în depărtare. La orizont erau nori de ploaie sau cel puţin aşa părea. Se uită mai bine cu binoclul şi o cuprinse descurajarea. Cerul albastru era despicat de fulgere. Asta le mai lipsea! Altă furtună!

În ciuda straturilor de îmbrăcăminte pe care le purta – începând cu lenjeria termică şi sfârşind cu pufoaica Michelin groasă, roşie, care i se dăduse de pe *Rex* – o străbătu un fior. Îi era frig, dar nu voia să se retragă în cabina ei sau măcar să se retragă spre căldura punţii de comandă. Avea sentimentul superstiţios că, dacă n-ar fi continuat să se uite înainte, marea deschisă n-ar fi apărut niciodată. Şi trebuia să apară. *Curând.*

Ochii îi alunecară din nou spre pasarela de jos, unde stătea doctorul K cu mâinile în sân, cu maxilarul încordat, scrutând orizontul. Probabil că era nervos – *trebuia* să fie nervos. Îi așteptau multe în următoarele câteva zile. Dar, bineînțeles, n-o arăta. Spre deosebire de ea, el își ascundea sentimentele.

Cu excepția intoleranței lui acide față de greșelile altora. La Georgetown și la INS era recunoscută mintea strălucită a lui Kicklighter. Ca virusolog era unul dintre experții de frunte în virusurile ARN. Se vorbea despre un premiu Nobel – *întotdeauna* se „vorbea despre un premiu Nobel” – dar el însuși respingea ideea. „Nu mă interesează trofeele”, mințea el.

Ca profesor emerit la Georgetown, era faimos de nepopular. Când oamenii aflau că ea este unul dintre asistenții săi post-doctorat urlau: „Lucrezi cu *Căpcăunul*? Cum poți *suporta*?”

„E timid, obișnuia ea să spună. Trăiește în mintea lui. Și… pur și simplu nu știe să se poarte cu oamenii.”

Ăsta era un mod de a vorbi. Și, cu adevărat, doctorul K nu era niciodată răutăcios. Nu se înfuria. Nu purta ranchiună. Doar că, dacă lucrai cu el, nu puteai ține pasul cu salturile din raționamentul său (și, ca să fim sinceri, o mulțime de studenți nu puteau), așa că trebuia să se oprească și să explice. Și asta însemna că pierdea ceva și uneori ceea ce se pierdea era valoros.

Iar dacă o întrebare cădea într-un moment deosebit de prost, își lua înfățișarea pe care doctoranzilor săi le plăcea să o imite. Umerii i se lăsau în jos, capul i se apleca într-o parte și încet, cu răbdare, începea să explice, vorbind pe o voce atât de îndepărtată, încât uneori părea aproape ca o înregistrare – o înregistrare care diseca întrebarea ca pe o broască, dezvăluind presupunerile false care-i formau scheletul.

Era o experiență zdrobitoare, da, însă ea putea să vadă că în spatele ei el era copleșit, jelea sclipirea de intuiție care se pierduse prin întrebarea unui dobitoc.

Nu că ea ar *spune* vreodată așa ceva – pentru că știa că, dacă ar face-o, ar fi ca și cum s-ar lăuda, insinuând că *ea*, cel puțin, era destul de sclipitoare pentru a păstra pasul cu mintea vijelioasă a doctorului K. Deși, acum că a venit vorba… se gândi. Uneori îl putea urmări până la capăt, putea urca până unde ajungea el – și apoi, când el își pierdea avântul, *ea* era cea care îl impulsiona. Și asta era îmbătător. Oricum…

— Mai bine te-ai duce înăuntru, dragă.

Tresări. Vocea îi răsunase exact în ureche și îi făcuse inima să i se zbată în piept.

Asta era ceva cu care n-o să se obișnuiască niciodată – intimitatea bizară la care îi silea zgomotul făcut de *Rex.* Huruitul vaporului era uluitor pe măsură ce măcina gheața „ca un uriaș care mestecă bolovani" – citise asta undeva. Și ăsta era doar zgomotul de la prova. Motorul era la pupa, o rachetă detonată a cărei pulsație străbătea punțile în timp ce gheața scrâșnea de-a lungul bordurilor.

Evident, membrii echipajului erau obișnuiți cu nivelul decibelilor și la fel și „Oamenii de zăpadă", care-și petreceau destul timp pe spărgătoarele de gheață ca să se fi adaptat. Pe *Rex* erau opt și toți păreau să folosească un limbaj al semnelor, astfel încât atunci când voiau să comunice prin viu grai nu se mai sinchiseau de preliminarii: pur și simplu își aplecau capul și îți țipau în ureche.

Era o intimitate stranie să simtă răsuflarea unui bărbat pe piele. Evident, ea nu era obișnuită cu așa ceva. Chiar și când vedea dinainte că urmează asta, când unul dintre ei începea să-și aplece capul, ea se smucea în spate, ca și cum ar fi încercat să se ferească de un sărut. Apoi se simțea proastă. Și roșea, exact cum făcea și acum.

Era Mark, șeful fizicienilor în domeniul gheții. Își aplecă din nou capul și de data asta ea de-abia dacă tresări.

— Ai o porțiune de obraz care începe să degere.

El se îndepărtă și își atinse propriul obraz cu degetul înmănușat. Ea îi făcu semn să își aplece capul ca să-i poată spune ceva, dar el scutură din cap impacientat și făcu un gest ca și cum ar fi gonit-o și prin care îi spunea să intre. Ea arată spre doctorul K, dar Mark o înșfăcă de braț și o împinse spre ușă.

Peste un minut intră și el după ea. În aerul cald, din haine le ieșeau vălătuci de aburi ca fumul.

— Ce ești tu, spuse el cu o înclinare din cap spre exterior, bona lui?

— El n-ar observa niciodată că degeră. Eu doar…

— *Tu* n-ai observat că degeri. Își scoase ochelarii și se aplecă să se uite la obrazul ei. Superficial. Și poți să te liniștești – profesorul e bine, l-am verificat eu. Oricum, ce făceai acolo? Mi-a spus cineva că stai afară de mai bine de-o oră.

— Mă uitam după apă, spuse ea.

— Ei bine, nu-ți mai face griji, dăm de apă într-o jumătate de oră – poate chiar și mai puțin.

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Ne face cu ochiul; licărește, spuse el.

Ea îl privi, neștiind dacă nu cumva o tachina.

— Ne face cu ochiul? repetă ea.

— Ești atât de suspicioasă! Vino-ncoa', îi spuse și, luând-o de braț, o duse spre un hublou. Uită-te la cer, exact deasupra orizontului. Vezi formele alea întunecate?

Annie încuviință din cap.

— N-o să fie furtună. Și ăia nu sunt nori. Așa cum îți tot spun, pe-aici n-avem multă zăpadă. De fapt, ninge mai mult în Atlanta. Arctica e un deșert.

Annie își miji ochii prin geamul care fusese acoperit cu un strat de vopsea specială pentru a

estompa strălucirea.

— De ce spui că ăia nu sunt nori? Uită-te la ei! Sunt *nori.*

— Este o reflexie. Datorită gheții și zăpezii, în aer sunt straturi de temperatură – și generează niște refracții aiurite. De multe ori poți să vezi peste orizont.

— Într-adevăr, spuse ea. Și pe o zi senină poți să vezi viitorul – sau îi zice „eternitate”?

— Vorbesc serios! Când ești înconjurat de gheață și condițiile sunt potrivite, poți să vezi apa deasupra, exact dincolo de orizont, reflectată pe cer. Dacă ești pe apă, vezi gheața – ceea ce a reprezentat cea mai importantă utilizare a fenomenului. Pe vremuri, corăbiile postau pe cineva de cart la provă ca să scruteze cerul după semnele timpurii ale ghețarilor. Făcu un semn în față. Îi zice „licăr”. Licăr de apă. Licăr de gheață. Licăr de zăpadă. Acolo sus – ăla e un licăr de apă. Într-o oră o să fim în mare deschisă. O să vezi.

Nu crezu cu adevărat până nu se întâmplă. Era în cabina ei, schimbându-se în haine uscate, când inima îi fu izbită de o tăcere bruscă. Fără niciun avertisment, gheața se dădu la o parte, măcinatul de bolovani încetă, iar lumea – întreaga lume – izbucni lin înainte, întocmai ca un burghiu care a reușit să străbată o scândură groasă.

Cu un zâmbet, ea se lăsă să cadă înapoi pe cușetă și închise ochii. Era aproape ca și când ar fi putut vedea linia ascuțită și curată a provei zgâriate în timp ce străbătea marea deschisă, cu apa întunecată despărțindu-se în bulbuci de spumă strălucitoare.

Și chiar în față, aproape să-l atingi cu mâna: Kopervik. Virusul. Și viitorul ei.

• Capitolul 7

Arhanghelsk
24 martie 1998

— A plecat.
— Nu, spuse Daly, tre’ să fie o greșeală. Viforul nici nu se domolise încă, așa că funcționarul de la Polarsk Shipping Agency trebuia să greșească. Era *programat* să plece ieri, dar, uite – eu nu am putut nici măcar *să ajung* la Murmansk.
Tânărul îl ascultă cu răbdare, răsucindu-și o șuviță lungă de păr gras în jurul arătătorului. Apoi repetă ce mai spusese:
— A plecat.
— Dar e furtună. E un afurisit de uragan! Nimeni nu iese pe o vreme ca asta!
Funcționarul suspină, netezi o foaie de fax pe birou, în fața lui, și își puse degetul pe un rând de la mijlocul paginii.
— Te-auzii, omule, da’ vaporu’ ăsta-i spărgător de gheață și a plecat *înainte* de furtună.
— Cum?
Daly era tot atât de surprins de utilizarea colocvială a limbii de către funcționar cât era de cele spuse de el. Pentru prima dată observă că puștiul purta un cercel cu semnul formației AC/DC.
— Mda, spuse el. A ieșit din port ieri la un’șpe.
Daly își trecu mâna prin păr și se sprijini de spătarul scaunului. Avea sentimentul că puștiul știa ce vorbește. Apoi îl izbi ideea: nu numai că pierduse vaporul, dar acesta plecase *înainte chiar de ora la care el ar fi trebuit să sosească*! Ceea ce îl scotea din sărite. Ia te uită, el se simțise vinovat că îi reține pe Kicklighter și Adair – că se vor fi întrebând ce-i cu el și așa mai departe – numai ca să descopere că-i trăseseră clapa, pur și simplu. De

parcă el ar fi stat mai degrabă în fața unui cinematograf din Washington decât la Cernomorskaya – *blestemata* de Cernomorskaya în Arhanghelsk!

— Știți de unde aș putea trimite un fax?

— Nu pe *Rex Mundi.* Puștiul scutură din cap. Nu-i posibil.

— De ce nu?

— Pentru că… e un vapor. Ridică din umeri. Așa că trebuie să trimiți un telex.

— Telex? Daly nici măcar nu știa prea bine ce-i ăla telex. Vreun soi de telegramă sau așa ceva. Dar spuse: Bine, atunci trimit un telex. De unde pot face asta?

Principalul oficiu poștal era pe ulița Voskresinia, exact după colț. Și ăsta era un lucru bun. Când Daly ieși din biroul maritim, frigul se năpusti la el ca un câine ținut în lanț. Un moment fu ca și cum ar fi încremenit literalmente în loc. Ăsta nu era gerul pe care îl trăiești în Statele Unite, se gândi el. Nu era gerul pe care-l trăiești *oriunde.* Venea de-a dreptul din iad și, chiar în timp ce stătea acolo, paralizat, îi sorbea inima.

Un vânt țeapăn bătea dinspre nord, direct dinspre Murmansk, înțepându-i fața cu o zăpadă transformată în pietriș, pe care o simțea ca pe un amestec de gheață și nisip. Se cutremură, își încovoie umerii, își strânse hanoracul mai aproape de gât și porni înainte, clătinându-se. Făcând un pas șovăitor după altul, străbătu sloiul de gheață care trecea drept trotuar și o luă în jos, spre râul înghețat.

Se însera și nu vedea prea bine. Strada era spre stânga lui, dar era mai mult o noțiune decât o realitate. Cu bărbia în piept, se trezi într-o lume monocromă, urmărind felinarele de pe stradă spre Dvina. Sub felinare, stâlpii de metal erau acoperiți de zăpadă și aproape invizibili; luminile lor atârnau în aer ca printr-o vrajă, palide și vagi, legănându-se în vântul cenușiu.

În apropiere, un plug de zăpadă își croia drum înainte și înapoi prin piața Ploșciad Lenina, troienind zăpada în terase în fiecare colț. „S-ar putea să stau aici o vreme”, se gândi Daly, clănțănind din dinți de frig.

Sosind la oficiul poștal, urcă treptele înghețate spre ușă, o deschise cu o smucitură și pătrunse într-un cocon cald care mirosea a lână udă, sudoare și tutun ieftin. Bărbați roșii la față și femei care se-nvârteau de colo-colo în haine voluminoase se așezau la coadă în fața unor ferestre numerotate. Daly se duse de la o persoană la alta, întrebând:

— Telex? Telex?

Dar nimeni nu părea să înțeleagă. În cele din urmă, un bărbat cu căciulă îl luă de mânecă și îi explică, într-o engleză perfectă și fără accent, cum să trimită un telex.

Daly se duse la o tejghea din spate și compuse un mesaj pe dosul unui plic de la Hotelul *New World Aster* din Shanghai.

DR. BENTON F. KICKLIGHTER
EXPEDIȚIA KOPERVIK
M/V *REX MUNDI*
FREQ 333-80

ESTE O ZI ÎNTUNECATĂ ȘI FURTUNOASĂ.
BLOCAT ARHANGHELSK.
VĂ ÎNTÂLNESC HAMMERFEST ÎN 28.
FRANK DALY

Reciti mesajul și își dori teribil să mai adauge ceva, ceva urât și insultător despre faptul că a fost lăsat de căruță. Dar, cu toate că era în stare să țină ranchiună până într-o viață viitoare, în viața profesională își impusese disciplina de a nu se văita. Cel puțin când nu ducea la nimic.

Mai citi mesajul o dată, se încruntă și îl mototoli. În primul rând, se taxa la cuvânt și prețul era destul de mare, ca să descurajeze orice în afară de substantive și verbe. Și, mai precis, Kicklighter nu părea genul de tip care are simțul umorului. N-ar aprecia „Este o zi întunecată și furtunoasă”. Dimpotrivă, în puținele conversații pe care le avuseseră, profesorul îi lăsase impresia unui înfumurat condescendent care suferea într-o fază terminală de SMO – Sindromul Marelui Om. Cum îi spusese?

„Să vă spun adevărul, domnule Daly, nu am o impresie prea bună despre ziariști. Sunteți înclinați să aveți perioade de atenție scurte.”

Și apoi scosese un mic sunet, concediindu-l pe Daly și lumea jurnalismului cu un singur plescăit din limbă. Fusese un act de voință considerabilă din partea lui Daly să-și țină gura închisă. Cu câtăva vreme în urmă, nu prea multă, i-ar fi răspuns că el însuși nu avea o părere prea bună despre virusologi – despre care se spunea că au altele scurte. În loc de asta ridicase din umeri și, cu o înfățișare stânjenită, își exprimase speranța că doctorul o să-i dea o șansă să-și dovedească meritele.

Uitându-se după altă bucată de hârtie și negăsind niciuna, Daly desfăcu plicul de la hotelul chinezesc și scrise mesajul pe partea cealaltă:

> BLOCAT ARHANGHELSK. ÎNTÂLNESC HAMMERFEST. DALY.

„Așa e mai bine”, se gândi el. Patru cuvinte și doar numele de familie. *Daly.* Ca *Charlemagne*, dar irlandez.

Îi trecu prin minte că ar trebui să adauge numele lui Anne Adair în adresa telexului… dar nu. Deși expediția fusese ideea ei (potrivit *Buletinului INS*), ea era totuși doar asistenta lui Kicklighter. „Marele

Om” era înclinat să țină la protocol – chiar și sau în special când era vorba de un protejat. Așa că, mai bine să n-o menționeze.

Cu plicul în mână, Daly se așeză la capătul unei cozi lungi care ducea spre fereastra telexului. Din spinarea femeii în formă de pară din fața lui se ridica abur, iar aerul era usturător de duhoarea țigărilor turcești. Cizmele bocăneau și scârțâiau pe podeaua umedă de lemn. Ocazional, prin toată gălăgia auzea voci americane și englezești, dar nu reușea să le localizeze. Coada se mișca în salturi de treizeci sau șaizeci de centimetri o dată, întrerupte de perioade lungi de așteptare neliniștită. Nu că ar fi contat. Nu avea unde să se ducă și zile întregi tot n-o să aibă.

După ce, în sfârșit, expedie telexul, se opri pe la funcționara de la Sputnik și făcu o rezervare pentru un zbor spre Hammerfest, Norvegia. Dând furtunii o ocazie să se potolească și aeroportului Arhanghelsk timp din belșug să-și curețe pistele, să-și dezghețe avioanele Iliușin și să se redeschidă pentru funcționare, alese un zbor peste trei zile – care să-l ducă totuși la Hammerfest înainte de data când *Rex* era programat să se întoarcă.

După asta nu mai avea mare lucru de făcut, decât să revină la Cernomorskaya și să lucreze.

Întors în camera sa, trase laptopul din ghiozdan și ezită. Avea transformatorul de care avea nevoie și convertorul pentru priză, dar nu voia să le folosească. Nu în situația în care era curentul electric: destul de des lumina din tavan pulsa ca o stea pe cale să se transforme într-o novă. Dacă lucra conectat la rețeaua electrică a hotelului, risca să se trezească cu hardul făcut terci. Mai bine să folosească bateriile. Cu haina pe el, putea să lucreze până îi amorțeau degetele sau până îi pierea inspirația, indiferent ce se întâmpla mai întâi.

Trăgând un scaun, se așeză la birou și deschise calculatorul. Când, în sfârșit, apăru bara de meniu,

intră în directorul /GRIPA și deschise notele de interviu pe care le scrisese la Shanghai cu o săptămână înainte:

> Dr. Liu Shin-Li, Univ. Beijing, dr.șt.med. John Hopkins, Șef Depart. Gripă, Inst. Alerg. & Boli infect. Shanghai. Autor „Doamna spaniolă în China: o imagine istorică” (*Jurnalul de epidemiologie Est-Vest*). 1918: 10 milioane morți (doar în India!). I războ. mond. Rev., Rusă. „Transmitere” versus „Transformare”. Epidemie, pandemie. Transformare H-1 „mult întârziată”. Anul viitor? S-L: „Nu vreau să spec. Gâng. interesantă”.

Daly se dusese la Shanghai să-i ia un interviu lui Shin-Li pentru că era epidemiologul numărul unu în China – și China era epicentrul fiecărei pandemii de gripă din istorie.

Interviul lui continua cam cinci pagini și mai urmau zece pagini de diverse: o scurtă povestire a unei vizite pe care o făcuse Daly la o fermă chinezească, rezumate ale diverselor articole tehnice pe care le scanase în calculator, citate din lucrarea lui Shin-Li despre pandemia din 1918 și, în final, articolul care-i atrăsese prima oară atenția asupra expediției de la Kopervik.

Acesta din urmă era o notiță de două paragrafe din *Buletinul* informativ bisăptămânal publicat pentru angajații INS:

> *Șeful secției Gripă urmează să viziteze Arctica*

Daly bătu cu degetul în tasta care cobora pagina în timp ce se înclina pe spate în scaun, răsfoind notele – un ecran o dată. Se gândea la o serie cu trei părți. O să înceapă cu vreo două mii de

cuvinte, un material de bază despre virusurile gripei și, în special, despre „Doamna spaniolă” – apoi o să treacă la partea a doua, expediția la Edgeoya. O s-o numească „Înmormântare inversată”. Apoi o să termine cu o prezentare a muncii lui Kicklighter la INS și a teoriei lui despre învelișurile proteinice.

Dacă mergea totul ca pe roate, ar putea plasa lucrarea la *Haper*’*s* sau *Smithsonian*, apoi ar folosi articolul publicat ca să obțină un contract de carte. Căci asta era ideea de bază: să promoveze de la a fi un reporter în concediu la *Post* la a fi *scriitor.* Cu alte cuvinte, să lucreze pentru sine în loc să lucreze pentru altcineva.

Singura problemă fiind că scăpase vaporul la Murmansk și acum o să scape și „înmormântarea inversată”. Ceea ce însemna să piardă multă culoare pe care conta, *dacă nu găsea un mod de a spune povestea privită prin ochii altuia.*

Anne Adair era o posibilitate. Sau poate vreun membru al echipajului sau unul dintre oamenii de știință ai ANOA. Ei puteau vorbi despre frig, despre mașini și permafrost, despre singurătatea cumplită a unei insule din depărtările cele mai nordice ale Mării Norvegiei.

Dar ar fi fost mai bine – pe cine păcălea el? Ar fi fost *mult* mai bine – dacă ar fi fost el însuși acolo când se deschideau mormintele. Cu un mormăit jos, Daly se aplecă în față și tastă: *Partea I.* Apoi lovi tasta de capăt de rând și începu să lucreze la preambul. După o jumătate de oră avea, în sfârșit, ceva care îi era pe plac:

> „(Shanghai) I s-a spus «Doamna spaniolă», deși numai asta nu era. Rădăcinile îi erau în China, nu în Spania și, departe de a fi o doamnă, a fost o ucigașă. Într-adevăr, după ce a ajuns în Statele Unite, în numai câteva luni a

omorât mai mulți americani decât muriseră în Primul Război Mondial.

Și scorpia de-abia pornise.”

Daly își încrucișă brațele și se lăsă pe spătarul scaunului. Cu un zâmbet, citi ce scrisese și se gândi: „Nu e rău. Cârlig bun” doar că n-or să-l lase să-l folosească. N-o să scape niciodată cu un asemenea rând. Era prea interesant. Cu o grimasă, înlocui „scorpia” cu „ea” și continuă să scrie:

„Doctorul Liu Shin-Li, șeful Departamentului Gripă al Institutului de Alergii și Boli Infecțioase din Shanghai, spune că «gripa spaniolă a fost una dintre cele mai mari pandemii din istorie, care a omorât treizeci de milioane de oameni în întreaga lume».”

Daly se încruntă și se gândi „Ca și cum”. Engleza lui Shin-Li nu era nici pe departe atât de bună pe cât o făcea el să sune. Totuși… asta este ceea ce *spusese* el.

„Viteza cu care boala a omorât a fost la fel de uimitoare pe cât de mortal a fost virusul. La Westport, Connecticut, o femeie care juca bridge a licitat trei cupe – și a căzut moartă. La Chicago, un bărbat a chemat un taxi – și a murit înainte să deschidă ușa. La Londra, un portar de fotbal a sărit să intercepteze mingea – și era mort când a lovit pământul.

Conform tuturor relatărilor, fiecare dintre acești oameni părea sănătos – până când a murit. Dar milioane de alți oameni au fost mai puțin norocoși, suferind o gamă de simptome atât de

variate, încât lăsau impresia că provin de la zece boli.

Un medic din New York a raportat că pacienții săi erau «albaștri ca afinele și scuipau sânge». Febra de patruzeci de grade era obișnuită, ca și hemoragiile nazale explozive și nesfârșitele accese de vomă și diaree. S-a semnalat frecvent cangrena organelor genitale, ca și cazuri de leucopenie (un fel de leucemie inversată), orbire bruscă și pierdere totală a auzului.

Pacienții plângeau la cea mai ușoară atingere, iar medicii erau derutați în fața unei boli ale cărei simptome le imitau pe cele ale atâtor boli cumplite. La o anumită bază militară, sute de soldați au fost tratați pentru ceea ce medicii credeau a fi un atac prin gazare cu clor. În alte părți victimelor li s-au făcut apendicectomii sau au fost tratate de pneumonie, holeră, dizenterie, febră tifoidă sau febra transmisă de phlebotomus.

În final, s-a constatat că majoritatea celor morți au tușit până au murit, înecându-se într-un nămol de sânge și mucus în timp ce plămânii li se dizolvau până la consistența «jeleului de coacăze».”

Lumina bateriei clipi pe calculator și Daly se uită la ceas. De-abia trecuse de șapte și i se făcuse foame. Dar articolul mergea bine și, pe lângă asta, afară era ger. Continuă să dactilografieze:

„Potrivit doctorului Shin-Li: «rațele sălbatice sunt principalul rezervor de virus și noi avem mai multe decât oricare altă țară din lume. Nu numai atât

– dar pentru că noi creștem laolaltă pui, rațe și porci, virusul se poate mișca între ele, de la o specie la alta, suferind modificări în cursul transmiterii.»

Pentru că gripa este un mutant și animalele fac în permanență schimb de virusuri, mutațiile sunt frecvente. În timp ce microbii ca variola și poliomielita sunt extrem de stabili, gripa este un virus ARN cu o structură chimică segmentată care este ținut laolaltă doar de legăturile cele mai slabe. Lipsindu-i funcția ADN care apără împotriva mutațiilor, virusul se «rearanjează» în gazdele lui. Asta înseamnă că unele segmente se rup, doar spre a se recombina cu alte segmente, generând noi tulpini de gripă.

Această caracteristică este cea care îi silește pe oamenii de știință să producă un vaccin nou în fiecare an."

Acum lumina bateriei strălucea constant, un semnal de un galben blând pe suprafața mată a laptopului. Daly se gândi că mai avea încă vreo zece minute până când se termina.

„De ce gripa spaniolă a fost, probabil, cea care a omorât cei mai mulți oameni dintre toate gripele este subiectul unui studiu al doctorului Benton Kicklighter."

Lumina bateriei fulgeră, calculatorul țiui și Daly tresări. Îi mai rămânea cam un minut înainte să se stingă calculatorul, dar nu voia să se oprească. Ajungea la o parte a poveștii care-l intriga, partea care n-avea logică. Era partea despre expediție și motivul pentru care fusese organizată. Dacă rămânea la calculator și scria despre asta sau măcar încerca, poate reușea să deslușească lucrurile. Sau, cel puțin, ar trebui să-și poată

clarifica propria confuzie, ceea ce însemna primul pas spre limpezirea poveștii.

Dar nu de data asta. Laptopul țiui încă o dată și, cu un suspin, Daly salvă fișierul pe dischetă și îl închise. Apoi îl băgă în ghiozdan și vârî ghiozdanul sub pat. Degetele îi erau amorțite și îi ghiorăia stomacul, deși după ce se uită la dimensiunile grămezii de zăpadă și observă ca viforul continua în gura de aerisire, pofta de mâncare îi dispăru. După câte se părea, trebuia să-și ia mesele în subsolul de la Cernomorskaya. De ce oare nu-i tresălta inima de bucurie?

• Capitolul 8

78°20’N, 22°14’E

Annie se trezi din ațipeală dintr-o dată, aruncată brusc în starea de trezie dintr-un somn atât de profund, încât, atunci când i se deschiseră ochii, icni de mirare că se găsea într-o altă lume. Sări în picioare și se îndreptă spre puntea principală, pe coridor, cu ochelarii în mână. Nerăbdătoare să vadă unde se aflau, se opinti în ușa de metal care ducea spre punte, o deschise împingând-o și păși afară – aerul rece îi explodă în față ca blițul unui ziarist de scandal. Instantaneu se simți mai trează decât fusese vreodată în viață și totalmente fascinată – cu mintea plutind ca un fulg de păpădie într-o rafală de vânt, cu gândurile risipite, ca împrăștiate de o explozie.

Aisberguri! Dar ce cuvânt neutru pentru ceea ce echivala cu niște palate de gheață plutitoare. *Rex* naviga printr-o flotilă de munți albaștri în derivă. Și nu erau deloc cum se așteptase ea, nu erau cuburi mari de gheață care să se ivească din apa întunecată, ci minuni arhitectonice, sculptate de vânt și apă, cu forme complexe și sinuoase. Erau curbe parabolice, turle gotice, coloane, buze scăpărătoare de prăpastie și pante vălurite, munți de gheață. Și totul era modelat dintr-un material translucid care nu avea nimic în comun cu gheața pe care o cunoștea ea, ci pulsa de o lumină pură, albastră, cerească, de parcă ar fi fost aprinsă din interior.

Ăsta era albastrul Golfului Montego și al faldurilor mantiei Preacuratei din statuile găsite în micile grădini din suburbiile Boston-ului. Era nuanța pură, ispititoare, de turcoaz aleasă pentru pereții piscinelor. Și era albastrul strălucitor,

nepământean, care se concentra pe locul unei crime, rotindu-se pe capota mașinilor de poliție.

•

Pe înserat ajunseră la locul de ancorare și Annie putu vedea coasta Edgeoyei – o insuliță care se chircea în mare, cu țărmurile pustii definite de o linie colțuroasă de stânci negre. La o oră după ce lăsară ancora, ea și doctorul K, „Oamenii de zăpadă" și căpitanul luară cina împreună la popota căpitanului.

Căpitanul însuși era un leton solid, cu o față îmbujorată și părul blond care se rărea și pe care și-l pieptăna în șuvițe aduse peste vârful capului. Annie îl simpatiza, dar acum, la masă, era într-o stare de spirit rezervată. Încântarea și uimirea ei în fața Arcticii făcuseră loc unui sentiment de „n-ar trebui să fim aici, nu e locul nostru, e prea frumos". Perfecțiunea pustie a peisajului, cu paleta sa limitată, limpezimea aerului, tăcerea pătrunzătoare – toate acestea erau risipite de culorile primare ale hanoracelor lor, de norul de fum care atârna deasupra vaporului, de gălăgia trivială a prezenței lor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă căpitanul, cu fața bovină congestionată de vin.

Annie scutură din cap:

— Nu știu. Nimic. Doar că… simt că încălcăm ceva.

Doctorul K chicoti:

— Și minerii? Presupun că și ei încălcau ceva.

— Și ei, spuse ea, apoi scutură din cap a refuz când un chelner voinic se apropie cu un platou de ficat cu ceapă. Nu mi-e foame. Mulțumesc.

— Tre' să-ți fie milă de mineri, remarcă unul dintre fizicieni. Vreau să zic, tipii ăia nu erau *exploratori.* Nu era glorie în ce făceau ei. Erau *mineri.* Asta înseamnă că-și petreceau toată ziua într-o gaură și când ieșeau la suprafață – erau *aici.*

Căpitanul încuviință din cap. Adusese câteva sticle de șampanie spaniolă să sărbătorească

sosirea la Edgeoya. Destupă una, se aplecă peste masă și începu să umple paharele celor de față.

— Locul ăsta e iadul, spuse el pe un ton de constatare.

Fizicianul, un halterofil pe nume Brian, care făcea și pe pilotul elicopterului, râse și gustă șampania:

— Ei, exclamă el, nu prea sunt sigur de asta. E cam *răcoare* ca să fie iadul.

Căpitanul scutură din cap:

— Nu, nu sunt de acord, spuse el. Temperatura este perfectă.

— Și de ce-ți închipui asta?

— Dante, spuse Annie.

Toată lumea de la masă se uită la ea. Căpitanul zâmbi și înclină din cap cu deferență când lăsă sticla pe masă.

Brian se încruntă:

— Nu-nțeleg.

— Domnișoara are dreptate, spuse căpitanul. Dante – el e expertul în iad.

— Aaa, vrei să spui *poetul*, zise Brian.

Mark, cel care mai devreme în cursul zilei o avertizase pe Annie cu privire la degerătură, interveni în conversație:

— Am crezut că e Milton.

Căpitanul scutură din cap:

— Nu. Milton e expert în diavol. Dante e expert în iad.

— Deci, care-i *ideea*? întrebă Brian.

— Ideea e simplă. Dar… poate că domnișoara o exprimă mai bine?

Annie se simți asediată, dar nu putea face nimic: avusese gura mare și acum era pe scenă.

— Păi… în *Inferno*, care este al nouălea cerc al iadului, adică locul cel mai rău, este un palat de gheață. Nu foc, ci opusul, un loc unde e întotdeauna frig. Ca aici. Profesoara mea de literatură clasică, spuse ea simțind cum sângele îi năvălește pe chip, credea că ideea aceasta, că iadul

e rece, e foarte veche… o rămășiță a epocii glaciare, când focul însemna viață și moartea venea prin frig.

Căpitanul încuviință din cap:

— Vin la Spitsbergen de trei-patru ori pe an, deși niciodată la Edgeoya, spuse el turnându-și al doilea pahar de șampanie ieftină. Și de fiecare dată mă gândesc: „n-avem ce căuta aici. Oamenii nu sunt sortiți să se afle aici. Nimeni nu e”.

Mark râse:

— Ei, să sperăm că nu află și ANOA, altfel rămânem *toți* fără slujbă.

— Și vă spun, continuă căpitanul, când am sentimentul ăsta, merg în vârful picioarelor.

— De ce, căpitane?

Doctorul K părea cu adevărat curios.

— Pentru că… asta trece ca o alarmă prin venele mele. Ca și cum gheața și apa or să prindă vaporul, poate. Și simt asta mai puternic când ajungem la așezări.

— Doamne, căpitane, poate nu ești omul potrivit pentru munca asta, glumi Brian, aruncând pe furiș o privire în direcția lui Annie. Poate că ar trebui să te afli pe Vaporul Îndrăgostiților sau așa ceva.

Timp de un moment, căpitanul păru derutat, apoi chipul lui deveni din nou solemn:

— Ăsta e un loc aspru. Minerii au aflat asta pe pielea lor.

— Cu siguranță, spuse Kicklighter, dar nu Arctica i-a omorât. A fost un patogen. Și i-ar fi ucis indiferent unde s-ar fi aflat. Ar fi murit la Paris, la Oslo, oriunde. Au murit o mulțime de oameni.

Mark se întoarse spre doctorul K:

— Vorbiți despre gripa spaniolă, nu? Kicklighter încuviință din cap. Străbunicul meu a murit din asta. Și unul din frații lui. Bunica spunea că n-au putut să facă nimic.

— Nici măcar nu știau ce este, spuse Annie. Nu se putea vedea la microscop. Și chiar dacă ar fi putut…

— Ar fi avut mai mult noroc cu un leu la beregată decât cu asta în plămâni, spuse Kicklighter.

Brian se lăsă pe spătarul scaunului:

— Oooof, spuse el. Lei și tigri și urși – Doamne, Doamne!

Mark chicoti și Annie roși. Profesorul clipi de câteva ori, rapid, ca și cum ar fi pierdut firul conversației. În cele din urmă, le oferi un zâmbet palid:

— Într-adevăr spuse.

Făceau haz de el, se gândi Annie și, prin extensie, făceau haz și de ea. Nu că asta l-ar afecta pe doctorul K. Profesorul era imun la ridicol, atât de sigur de el însuși, încât, de fapt, nu-i păsa ce credeau alții. Iar acum, pentru că își terminase cina, își împături șervetul, își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. Cu o înclinare din cap spre căpitan, spuse:

— Ei, bine… mâine avem o zi mare.

Era la jumătatea drumului spre ușă când se opri și, întorcându-se, băgă mâna în buzunarul jachetei.

— Aproape că am uitat, spuse el. Asta a venit ieri. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și i-o dădu lui Annie. Presupun că a fost furtună, adăugă.

Și apoi, cu un mic semn de rămas-bun cu mâna, plecă.

Annie despături hârtia și se uită la mesaj:

BLOCAT ARHANGHELSK. ÎNTÂLNESC HAMMERFEST. DALY.

— Cred că îmblânzitorul de lei are nevoie de odihnă, spuse Brian.

Chipul lui Annie se încinse deodată:

— Poți să râzi, spuse ea, dar e cel mai bun din lume în ceea ce face. Și dacă nu crezi că e nevoie de curaj, nu știi nimic despre patogenii cu care umblă el.

Își băgă telexul în buzunar:

— Ei?

Acum îi ardea fața și știa că i se urcase vinul la cap.

— Eu n-aș fi atât de blazată, spuse ea, mai ales dacă nu știi în ce te bagi.

— „În ce te bagi”?

Brian se încruntă și Mark îi aruncă o privire curioasă.

Annie își făcu de lucru cu șervetul.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea. Am vrut să spun: dacă nu știi despre ce vorbești. „Dumnezeule, asta suna și mai rău”. Roșie la față, se întoarse spre chelner, care stătea lângă ea cu o cafetieră, pregătit să servească: Vă rog, spuse ea cu o voce prea tare și prea veselă.

Brian rămase cu ochii fixați asupra ei:

— Nu știam că ne băgăm „în” ceva, spuse el.

— Nu ne băgăm.

— Vreau să spun, eu credeam că doar mutăm niște saci cu cadavre.

— Exact, răspunse Annie, mult prea repede. Luă vreo două sorbituri de cafea, observând schimbul de priviri dintre Mark și Brian. Apoi își împături șervetul și își împinse scaunul în spate. M-am gândit să mai privesc puțin Luminile Nordului, spuse ea luându-și hanoracul.

— Bună idee, spuse căpitanul și, ridicându-se în picioare cu o mică înclinare, deschise ușa și i-o ținu să iasă.

Inima lui Annie bătea ca o tobă în timp ce mergea pe coridor să se ducă afară. De fapt, aproape că nu-i venea niciodată să mintă. Și, când se întâmpla, pleca întocmai cum făcuse acum.

Adevărul era că expediția nu era lipsită de riscuri. Cu toate că luaseră toate precauțiile

imaginabile, exista întotdeauna o posibilitate, oricât de îndepărtată, ca virusul să fi rămas viabil și să scape cumva. Și, dacă scăpa, toată lumea de la bordul vasului ar fi în pericol. Așa că, în sensul ăsta, „se băgau” în ceva, deși era puțin probabil chiar să se întâmple.

Annie rămase în picioare lângă balustrada vasului, cu ochii fixați pe Luminile Nordului care pulsau dincolo de orizont, o perdea ondulată de verde care se ridica spre stele.

Avea îndoieli. Deși pe propunerea de subvenție numele doctorului K era primul, expediția fusese ideea ei. Într-adevăr, nu s-ar fi putut face nimic fără susținerea doctorului K. Dar fără *ea*, expediția n-ar fi existat nici în imaginație.

Așa că, dacă ceva mergea prost și mureau jumătate din oamenii de pe Pământ… o să fie vina ei.

Annie scoase un sunet de exasperare. Nu era nicio șansă ca virusul să scape. Chiar dacă *Rex* își pierdea alimentarea cu energie electrică și generatoarele de la congelator cedau, lăzile pentru transferul cadavrelor erau sigilate ermetic; iar cadavrele înseși vor fi înfășurate în cearșafuri îmbibate în formalină. Chiar dacă s-ar lovi de un aisberg și *s-ar scufunda*, cadavrele nu s-ar duce nicăieri. Chiar dacă ar ajunge peștii la ele, *Rex* era drept în mijlocul girei arctice, un curent care se rotea în jurul Polului Nord în sensul acelor de ceasornic: orice cădea peste bord s-ar mișca veșnic în jurul calotei Pământului; și ar face asta la temperaturi ale apei care erau sub cea de îngheț.

Așadar, chiar nu avea de ce să-și facă griji. *Ea* știa asta, și la fel și fundația. Altfel nu s-ar fi răzgândit în legătură cu propunerea de subvenție.

Adevărata grijă, atunci, era ca expediția să nu se dovedească o pierdere de timp. Să zicem că, de pildă, cadavrele ar fi prea aproape de suprafață. Să zicem că se întorceau la Washington și nu aveau

cantitate suficientă de viruși ca să lucreze. Însemna că a irosit timpul tuturor și o mulțime de bani.

Mintea îi alerga la toate și nu se calma. Mai târziu, noaptea, când stătea în cușeta ei cu ochii închiși, încercând să doarmă, constată că se gândea la Frank Daly. Într-un fel, Daly era greșeala ei. În entuziasmul ei, îl încurajase să vină în expediție, numai pentru a afla că pe doctorul K îl îngrozea ideea. Ea ar fi retras oferta, dar doctorul K nici nu voise să audă: „Asta chiar l-ar face suspicios”, spusese el. Ca și cum ar fi avut ceva de ascuns.

Și acum, să plece fără el, după ce bătuse atâta drum – ei, bine, era un dezastru.

Cumva or să se revanșeze. O să aibă ea grijă. Dar între timp erau atâtea de făcut!

Se răsuci pe o parte și-și trase perna aproape de obraz, imaginându-și ziua care le stătea înainte. O să coboare din pat în zori, o să-și pună lenjeria termică și costumul de zăpadă, o să bea la repezeală o ceașcă de cafea de la popotă și o să-l ajute pe doctorul K să organizeze echipamentul. După toate astea, ea și ceilalți vor călători pe uscat în săniile speciale spre tabăra de la Kopervik. „Oamenii de zăpadă” erau de părere că drumul o să ia aproape o oră. Între timp, Brian și doctorul K vor începe să mute echipamentul cu elicopterul, transbordându-l în tabără.

Și era foarte mult echipament – cabana Jamesway care urma să le servească drept sediu, vreo două corturi de campanie, două generatoare portabile, trei rezervoare de combustibil Diesel. Erau cutii cu alimente și aparate, și vase de gătit, puști și muniție să țină urșii la distanță, unelte de zidărie pentru săpat. Erau ciocane pneumatice și cazmale, o varietate de lăzi pentru transferul cadavrelor, frânghii și un cufăr cu cearșafuri îmbibate în formalină.

Dacă doctorul K avea dreptate, va dura cam trei zile să excaveze sicriele, presupunând că nu erau îngropate la o adâncime mai mare de un metru.

•

Nu-și amintea să fi adormit, dar probabil că asta se întâmplase, pentru că, deodată, era dimineață. Stătea pe scaunul de lângă cușetă, cu o carte în poală – își aducea aminte că se sculase în mijlocul nopții. Avea o pătură pe genunchi, iar deasupra umărului îi ardea un bec, dar lumina lui era total inutilă: cabina era scăldată în lumina zilei. Gânditoare, se întoarse spre hublou și, văzând cerul, clipi de două ori, apoi se ridică în picioare ca un copil de șase ani care a dormit prea târziu în dimineața de Crăciun. Făcu cel mai rapid duș din viața ei, având grijă să nu-și ude părul, apoi își trase pe ea lenjeria termică și plonjă în costumul de zăpadă. Peste câteva clipe stătea în picioare pe punte, potrivindu-și ochelarii.

— Avem probleme, somnoroaso.

— Poftim?

Brian trecu pe lângă ea, grăbindu-se spre elicopter:

— Probleme, spuse el peste umăr.

— Cu ce?

Fizicianul continuă să meargă și, fără să se întoarcă, arătă fără o vorbă spre puntea de comandă. La început, Annie n-a înțeles, dar apoi văzu: pavilionul navei era ridicat în semn de atenție și flutura în vânt.

Mergând cu pași mari spre elicopter, Brian își întinse brațele ca niște aripi și se înclină dintr-o parte în alta:

— Vânt! țipă el.

Lui Annie i se opri inima în loc. Nu știa nimic despre elicopter. Cât vânt însemna prea mult?

— Nu-ți face griji, spuse Mark venind spre ea cu o cană cu cafea. Poftim, spuse el, ți-am adus asta.

— Mulțumesc.

— O să fie mai bine, nu mai rău.

— Ești sigur? întrebă ea, ținând cana cu amândouă mâinile, apoi sorbi.

— Am văzut buletinul meteorologic.

— Dar…

— Brian dramatizează. Îi place ca toată lumea să creadă că el scoate castanele din foc, chiar dacă focul s-a stins.

— Atunci vântul…

— Nu-ți face griji din cauza vântului.

•

Peste o oră erau pe gheață, o caravană de snow mobile de un roșu strălucitor care bâzâiau peste terenul înghețat, îndreptându-se direct spre soarele dimineții. Erau câte doi în fiecare sanie, dar zgomotul era copleșitor și conversația imposibilă. Lui Annie nu-i păsa. Era cea mai minunată zi din viața ei. Un urs polar merse după ei cam un kilometru și jumătate, stând la vreo sută de metri spre vest, alb pe alb, galopând. Și apoi, destul de brusc, nu mai era acolo, dispăruse ca fumul de la un chibrit ars.

Nu era nimic de văzut! Era totul de văzut!

Pe la jumătatea drumului spre Kopervik elicopterul navei le trecu încet pe deasupra capetelor, cu elicele bătând aerul. Annie făcu semn cu mâna și o clipă i se păru că elicopterul îi răspunde, deviind de la traiectoria lui spre așezarea abandonată.

Curând după aceea ajunseră pe un câmp de crevase și doline care ar fi putut ușor să-i înghită în întregime. Sub îndrumarea lui Mark, merseră înapoi spre vest și făcură un ocol lung spre nord, evitând câmpul.

În cele din urmă, la două ore după ce părăsiseră nava, intrară în Kopervik.

Era, așa cum știuse ea că o să fie, o tabără fantomă. Și nu prea aveai la ce să te uiți: o biserică de lemn, cenușiu închis la culoare, fără ferestre, cu o mică turlă, un șir ordonat de barăci și un pâlc de rezervoare de petrol. Legând totul laolaltă și conectându-l cu un puț de mină din coasta unui deal alb și inform, era un drum înghețat de tundră.

Văzând-o pentru prima dată și cunoscând secretele pe care le ascundea, Annie era emoționată de pustietatea domoală a taberei. Se ridică în picioare și-și aruncă privirea de jur-împrejur, fiind surprinsă să vadă elicopterul lui Brian așezat pe gheață și așteptând să fie descărcat.

Annie râse:

— Să mergem, le spuse ea „Oamenilor de zăpadă" și făcu un gest spre elicopter. Avem multe de făcut.

Cimitirul era în spatele bisericii și, nerăbdătoare să-l vadă, aproape că se izbi de doctorul K în timp ce acesta dădea colțul clădirii.

— Hooop! zise ea, râzând de surpriză. Îmi pare rău. Eu voiam să…

Expresia de pe chipul său o făcu să se oprească din drum și timp de un lung moment ea nici nu fu măcar sigură că el o recunoștea. Apoi:

— Annie, spuse el și întinse mâna s-o ia de braț.

Nefericirea lui era atât de completă, încât o înspăimântă și se trase înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, nedorind să afle.

Doctorul K începu să spună ceva, apoi se întoarse, frustrat:

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse el.

Lui Annie îi tremură stomacul.

— Ce?

Doctorul K se răsuci spre cimitir, apoi arătă cu capul peste umărul ei, spre latura bisericii.

Annie se întoarse. Pentru prima dată observă că peretele de scândură cenușiu închis fusese spoit cu vopsea albă. „Graffiti? se gândi ea. La latitudinea asta?" Clipi, derutată, și se îndepărtă de biserică, să se uite mai bine la perete.

Ridicându-și ochii, văzu brazdele grosolane de alb adunându-se să formeze o imagine unică, un desen primitiv care îi amintea de *Guernica* lui Picasso.

— E un cal, spuse ea pronunțând ceea ce era evident, în timp ce se încrunta la vederea ochilor sălbatici ai animalului, a dinților dezgoliți și a nărilor umflate.

Kicklighter încuviință din cap.

Un moment, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Cineva a fost aici, spuse Annie. Nu-i așa?

Umerii doctorului K se lăsară în jos:

— Da, spuse el. A fost cineva aici.

• Capitolul 9

Hammerfest, Norvegia
27 martie 1998

Cu toate că durata zborului era de numai trei ore și jumătate, lui Frank Daly îi luă mai mult de o zi și jumătate să facă drumul de la Arhanghelsk la Hammerfest. Cu excepția primei porțiuni până la Murmansk, niciunul din zborurile de legătură nu avea orar zilnic. De la Murmansk la Tromso erau curse marțea și joia, însă partea de la Tromso la Hammerfest se putea face numai la sfârșitul săptămânii.

Dar nu conta. El avea timp berechet: *Rex Mundi* n-o să ajungă în port decât peste cel puțin două zile, când el o să fie deja complet instalat. Indiferent ce s-ar mai putea întâmpla (și o nouă furtună își făcea chiar acum drum peste Atlanticul de Nord), n-o să piardă vaporul a doua oară.

Și nici n-o să-i lipsească Cernomorskaya. Prin comparație, chiar și în holul aeroportului din Murmansk fusese mai bine. Deși petrecuse aproape o zi întreagă prăbușit într-un scaun tare de plastic, asaltat de anunțuri pe care nu le înțelegea, măcar îi fusese cald. Și asta era mai mult decât putea spune despre zilele pe care le petrecuse în Arhanghelsk.

Când, în cele din urmă, își văzu cu ochii destinația, Hammerfest, după ce reactorul companiei Norsk Transport coborî printre nori, avu un sentiment de exaltare. Din aer, orașul arăta ordonat și dichisit, o grupare de căsuțe curate ghemuite la țărmul unei mări cenușii fără o cută. Când avionul viră, văzu că portul, mărginit de clădiri mici, se întindea la picioarele unei stânci înalte, și că mai multe nave erau amarate la docuri. Trei cheiuri lungi pătrundeau în mare și lângă ele

săltau pe apă traulere și bărci de agrement legate cu parâmele de acostare.

Din aer cel puțin, orașul îi amintea de satul de Crăciun al mamei sale, o colecție care se tot mărea, de case, pomi și figurine de ceramică, aranjate cu dragoste în fiecare an deasupra unei întinderi imaculate de zăpadă de vată.

Nimănui – nici nepoatelor preferate, nici verilor veniți în vizită – nu i se îngăduise vreodată să atingă satul sau pe vreunul dintre locuitorii săi. În ferestrele micuțe ale fiecărei case și magazin pâlpâia lumina; suprafața ca oglinda a heleșteului era întotdeauna strălucitoare și netulburată. Fuseseră stabilite pentru fiecare figurină locuri care nu se schimbau niciodată – în fiecare an aceleași personaje cântau colinde în fața aceleiași case, în timp ce un bărbat înalt cu un braț de cadouri se grăbea pe poteca unei reședințe georgiene perfecte.

Mama lui ștergea căsuțele de praf în fiecare zi și, chiar copil fiind, Frank ajunsese să înțeleagă că pentru ea satul era un univers paralel. În loc de viața dusă într-un apartament înghesuit, la abia un kilometru și jumătate și în bătaia vântului dinspre o rafinărie, maică-sa se imagina într-una din căsuțele acelea curate, făcând biscuiți în cuptor.

Satul era o lume ideală și ordonată, în care zăpada era întotdeauna albă și nimeni nu venea sâmbăta să întrebe de plata ipotecii. Era genul de așezare, o așezare de Crăciun, în care tații veneau acasă cu flori și niciunul nu bea prea mult și nu-și înșela nevasta.

Daly se mișcă stânjenit pe scaun în timp ce satul se ridica spre avion. Nu-i plăcea să-și amintească de copilărie. Și, oricum, maică-sa era moartă acum, iar satul de Crăciun era depozitat în podul mătușii Della. Îl uimea cum surorile maniei sale năvăliseră în casă după moartea ei. Ele se ocupaseră de toate aranjamentele de vreme ce „Frank ăl bătrân” nu fusese de găsit. (Și nu era de

mirare: trăia cu o dansatoare tocmai în Breezewood – de unde era să știe că a murit nevastă-sa?) Și apoi, când Măria-sa își făcuse apariția la înmormântare, copleșit deopotrivă de vinovăție și de durere, fusese cuprins de o bruscă și foarte necaracteristică generozitate. „Ia de-aici”, spunea el împrăștiind lucrurile neveste-sii, „Dottie ar fi vrut să ai asta – ce să facem, eu și tânărul Frank, cu un sat de Crăciun?”

Mai târziu, taică-su revenise la normal, acuzându-le cu patimă pe „surorile țicnite” că au prădat „bunurile lumești ale lui Dottie”. După cum era de prevăzut, obiectele „de colecție” ale mamei sale, cărora toți le ziseseră întotdeauna „troacele din pivniță”, atinseseră o valoare uluitoare – dar la vremea respectivă erau deja date. „Hăcuite”, cum îi plăcea lui Frank, bătrânul, să spună.

•

Când avionul viră și se apropie mai mult, impresia de idilă de Crăciun se estompă și, odată aflat pe pământ, Frank văzu că Hammerfest era departe de a fi perfect. Zăpada era împestrițată de funingine și nisip, iar în aer pluteau gaze de motor. Ceea ce păruse un sat de Crăciun de la o mie șase sute de metri se dovedi a fi un loc destul de obișnuit, mai remarcabil prin modernitatea sa decât prin orice altceva. Mai târziu află că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial orașul fusese ocupat de naziști, iar portul fusese o bază de operații pentru incursiunile submarinelor germane în Atlanticul de Nord. Când nemții fuseseră, în cele din urmă, alungați, pârjoliseră locul, astfel încât astăzi nu mai rămăsese aproape nimic din epoca antebelică.

Cu excepția, poate, a recepționerului de la Hotelul *Aurora*, un septuagenar palid care insistă să-i care valizele până în cameră. Acolo Frank despachetă și, după ce se bucură de un duș fierbinte sub care stătu mult timp, se întoarse în hol.

Potrivit programului pe care i-l dăduse Anne Adair, *Rex* trebuia să se întoarcă de la Kopervik cel mai devreme sâmbătă. Asta ar fi trebuit să-i lase două zile libere, dar, după toate câte se întâmplaseră, i se păru o idee bună să verifice traseul navei. Frank îl întrebă pe recepționer unde era biroul căpităniei portului și bătrânul îi dădu o broșură nouă care avea pe spate o hartă.

— Este chiar aici, spuse el trăgând o linie de la punctul „Sunteți aici" până la un colț de stradă din preajma portului.

Afară erau minus patru grade și un cer înnorat, cu soarele redus la o strălucire estompată la orizont. Cu toate că Aurora era la numai zece minute de port, Frank era înghețat până în măduva oaselor când ajunse acolo.

Și fu surprins. Portul era mai mare și mai activ decât se așteptase el. Aerul era umed, iar dinspre vest bătea un vânt aspru care mirosea a mare. Trecând în revistă scena, se uită cum o macara monstruoasă se rotește și zdrăngăne în timp ce descărca containere din cala unui cargobot croat. Strada care se întindea paralel cu cheiul era mărginită de depozite, iar pe apa brusc agitată săltau vase de pescuit cu năvodul și traulere. Pe deasupra capului, un stol de pescăruși țipa și plutea în aerul greu, în timp ce în apropiere o femeie în salopetă de vreme rea stropea cheiul cu un furtun gros, împingând în mare o scăpărare de solzi de pește.

Lângă clădirea căpităniei portului zdrăngănea în vânt o folie de metal, care nu se deosebea de placa pe care era scris meniul în fața unui restaurant. Pe ea se afla o foaie tipărită cu lista sosirilor și plecărilor din ziua respectivă, cu numele vaselor, pavilioanele sub care navigau și porturile de bază. O parcurse alene – *Annelise*, *Goran Kovasic*, *Stella Norsk* – fără să se aștepte să vadă o mențiune pentru *Rex Mundi*, de vreme ce asta părea să fie un orar al zilei. Dar era acolo:

Amkomft 12:50 Skip *Klara* Hammerfest
Amkomft 02:40 Skip *Rex Mundi* Murmansk

Aruncă o privire la ceas. Era aproape unu și jumătate. Dacă nu era o greșeală, *Rex* era cu două zile în avans față de orar și urma să sosească în aproximativ o oră și jumătate. Intră aplecându-se în biroul căpităniei să întrebe dacă orarul era corect și, dacă era, unde urma să acosteze nava.

Se așteptase la un bătrân lup de mare cu ochelari de citit și un ten roșcovan, dar căpitanul portului se dovedi a fi un tânăr cu păr negru, lung, legat atât de strâns într-o coadă de cal încât ochii dobândiseră o tăietură orientală. Stătea în fața unui monitor prăpădit, cu picioarele pe birou, citind *Rolling Stones.* O lumină difuză îi bătea pe rădăcinile blonde de lângă pielea capului.

— M-am uitat la orar, spuse Frank.

Puștiul ridică privirea:

— Da?

— Și ce văd, zice că o navă, *Rex Mundi*… Puștiul aruncă o privire la monitor și încuviință din cap:

— Mda, e un spărgător de gheață. Pilotul e deja la bord.

— Deci nu e o greșeală.

Coada de cal oscilă de la stânga la dreapta:

— O să fie la cheiul C într-o oră. Cum ieșiți pe ușă, la dreapta, apoi tot în jos până la capăt.

Lui Frank nu-i venea să creadă. Ar fi putut să-i scape *din nou.* Cine *dracu*' se credeau ei? *Cine*? Cum puteau să *nu-i* spună că și-au schimbat iar programul? Dacă ar fi rămas la Arhanghelsk sau la Murmansk? Ce-or fi crezut ei că-i el? Vreun ștab în deplasare pe banii guvernului?

Fusese scrupulos de atent să informeze pe toată lumea. Dăduse fundației numerele lui de fax și de

telefon, orele de sosire și de plecare – totul și orice ar fi dorit. Și avusese grijă ca ei să trimită informațiile la vapor și trimisese copii la biroul de la INS al lui Kicklighter. Astfel încât nu era nicidecum posibil ca ei să nu știe unde e sau cum să ia legătura cu el.

Și acum îl *desconsiderau*, îl tratau ca pe un reporter cu caș la gură de la rubrica de știri externe sau așa ceva.

Întors la hotel, urcă treptele câte două deodată până în camera sa de la etajul întâi. Smucindu-și valiza din dulap, o aruncă pe pat, scoase aparatul de fotografiat Nikon pe care-l cumpărase cu o lună în urmă și rulă filmul din interior. Voia să aibă o rolă nouă când acosta vaporul, pentru că fotografiile pe care le făcuse în ultimele săptămâni erau, majoritatea, inutile – imagini din Shanghai și alte asemenea. Singurele pe care știa că o să le folosească erau fotografiile cu Shin-Li perorând în biroul lui, cu vălătuci de fum de țigară încolăcindu-i se în jurul capului.

Când se gândea la fotografiile pe care le *scăpase*, îi venea rău: *Rex Mundi* îndreptându-se spre Storfjorden, cu puntea strălucind de gheață; Adair, lângă mormintele deschise, arătând frumoasă…

Nu, aici nu era bine.

Adair, lângă mormintele deschise, cu o înfățișare *inteligentă*, în timp ce sicriele minerilor erau scoase din pământ. Și Kicklighter. Kopervik. Instantanee din elicopter. Și cine mai știe ce altceva? Atacuri ale urșilor polari.

Trebuia să se mulțumească cu ce prindea aici. Dar indiferent ce prindea, o fotografie care îi era absolut necesară era cea cu lăzile de transport pentru cadavre părăsind vasul. Probabil că or să folosească o macara să ridice lăzile din cală pe o crapodină. Apoi or să încarce crapodina în spatele unui camion al armatei norvegiene și or s-o ducă la Baza Aeriană Tromso, unde o să aștepte un avion

C-131 să le ducă în Statele Unite. În absența imaginilor de la Kopervik, *asta* era fotografia de care avea nevoie.

Dar, în primul rând, trebuia să-și controleze nervii. N-o să-i servească la nimic să se *descarce* asupra lui Kicklighter și, în afară de asta, cheltuise prea mulți bani în luna care trecuse pentru a se lăsa în voia a ceea ce, trebuia să recunoască, era o înclinație spre a-și bate singur cuie-n talpă.

Așa că inspiră adânc, își întipări pe față un zâmbet tâmp, și se repezi în jos pe scări până în hol și pe stradă. Peste un minut depășea cheiul B și apoi, dând colțul în bătaia vântului, îl văzu – *Rex Mundi*, urmând un remorcher dolofan în timp ce aluneca în port.

Încă o dată Frank fu surprins. Numele o fi însemnat „Regele lumii” sau ceva de genul ăsta, dar era cel mai urât vapor pe care-l văzuse el vreodată. Capătul operativ era o provă neagră, bulbucată, brăzdată de rugină – echivalentul nautic al unui ciomag. La mijlocul navei, suprastructura arăta ca un motel ieftin pe care cineva îl prinsese în șuruburi de punte.

Venea spre doc cu motoarele duduind și cu marinarii repezindu-se de colo-colo. Frank începu să facă fotografii, apoi se opri să privească în timp ce oamenii de pe punte aruncau muncitorilor de la chei parâme groase cât brațul. Era într-adevăr frumos, precizia musculoasă a marinarilor, parâmele încolăcite desfășurându-se în spirale inegale.

— *Hvor tror du du skal*?

Vocea îl luă prin surprindere, ca și mâna de pe brațul său – de care se scutură sărind înapoi.

— Dumnezeule, zise Frank, ar trebui să porți un clopoțel sau așa ceva!

Erau doi tineri în uniforme kaki cu banderole roșii pe braț și se încruntau.

— *Er du Engelsk*?

Frank încuviință din cap:

— Pe-aproape. American.

Primul gardian se retrase, lăsându-l pe al doilea, care păși în față și se scuză într-un mod care arăta clar că nu-i pare rău:

— Regret… nu sunteți posibil să mergeți.

Frank își înclină capul pe un umăr:

— Nu zău? spuse el. Arătau ca din poliția militară: stupizi, blonzi, solizi și tunși cu mașina. Fiecare din ei purta un pistol Glock într-un toc de lac și ăsta era motivul pentru care lui Frank îi era greu să-i ia în serios. De ce nu? îi întrebă.

Polițaiul se încruntă, trase aer în piept, apoi dădu din degetul arătător ca o educatoare care-și ceartă grupa de la grădiniță.

— Regret – noi trebuim închidem…

Încruntarea îi deveni mai adâncă și vocea i se pierdu de frustrare.

— Docul? sugeră Frank.

— Da! spuse gardianul. Regret noi trebuim închidem *docul* pentru public. Publicul nu-i permis să treacă.

Frank ridică din umeri.

— Eu aștept pe cineva, spuse el și adăugă: și, oricum, eu nu sunt publicul. Sunt ziarist.

Polițiștii șușotiră între ei în norvegiană, apoi cel care vorbea *Engelsk* se întoarse din nou spre el:

— Trebuie să aștepți, spuse el și, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre o mașină de teren care stătea deoparte.

— Daly! strigă Frank. Frank Daly. Spuneți-le că sunt cu Kicklighter. *Doctorul* Kicklighter!

Exact când el spunea asta, dădu colțul un BMW urmat de un Mercedes mare. Primul avea un steguleț american, de felul celor pe care le flutură copiii la parade, fixat pe bară, și ambele mașini aveau geamuri fumurii. Încet, rulară spre doc și se opriră, arătând cât se poate de nelalocul lor printre elevatoare cu furcă, macarale și vehicule de întreținere.

— Cine-i acolo? întrebă Daly. Nu coborî nimeni.

Polițaiul făcu un fel de bot și se legănă pe călcâie. Colegul lui discuta animat la un telefon celular pe care-l luase din mașină. În cele din urmă aruncă telefonul înapoi și reveni.

— Îmi pare rău, spuse el, dar cheiul C este fără acces.

— Este accesul interzis, îl corectă Frank.

— Scuză?

— Vreți să spuneți „accesul interzis”. Dumneavoastră *ați spus*…

Polițaiul scutură din cap și se aplecă spre el cu un rânjet răutăcios:

— Mulțumesc, spuse el, atât de aproape, încât Frank se gândi să-i dea o bomboană de mentă pentru împrospătarea respirației.

— Cu plăcere.

Dar de ce să se lege la cap? N-avea rost. Tipul nu-și făcea decât meseria. Era militar.

Ceea ce, acum că se gândea la asta, îl făcea pe Frank să se întrebe: ce caută un militar la docuri, care sunt publice, și ce legătură are cu *Rex*? Și de ce era acolo o mașină de la ambasadă?

— Hei, uite, spuse el pe o voce împăciuitoare, le-ați spus „Daly”, da? Le-ați dat numele meu?

Vorbea ca să-și facă de lucru, mai mult ca să-și păstreze terenul decât din alt motiv. Dacă îi vedea pe Kicklighter sau pe Adair, ei ar putea interveni.

— Da, spuse sticletele. N-a auzit nimeni de tine.

— Așa?

De-acum puteau s-apară în orice clipă, se gândi Frank. Parâmele fuseseră fixate de pilonii gigantici ai docului și o pasarelă fusese dusă spre bordul vasului, unde era acum potrivită la locul ei. *Cineva* trebuia să coboare pe ea.

Sau poate că nu. Subit, ușile mașinii se deschiseră și din ea ieșiră șase bărbați în după-amiaza apăsătoare. Pentru ochiul lui Daly acțiunea avea aerul unui aranjament coregrafic, de parcă ar

fi exersat-o – o impresie întărită de înfățișarea bărbaților.

Fiecare din ei purta costum închis la culoare și pardesiu. Frank nu trebuia să se uite la picioarele lor ca să știe că pe doc erau pantofi cu bombeu: era un dat. Și era vag sinistru, tot atât pe cât era și ușor comic. Nu era obișnuită apariția atât de bruscă – în plină zi – a unor tipi în asemenea haine în aer liber. „Nu pe un chei de port, nu în *Norvegia.* Pe Wall Street, da. Pe K Street – la vremea prânzului – poate. Dar aici? La Hammerfest? Fără o înmormântare? Nu cred”, se gândi Daly, privind cum bărbații urcă pasarela în masă, vorbind unul cu altul. Într-o clipită nu mai erau, dispăruseră în pântecele navei.

— Vă rog, zise polițistul. Acum plecați?

Frank încuviința din cap:

— Mda, dar… ce se petrece? întrebă el. *Cine* erau ăștia?

Polițistul scutură din cap, iar partenerul său îi spuse ceva în norvegiană. Părea impacientat și Frank era destul de sigur că îi putea traduce spusele: „Hai să-i facem vânt de-aici dobitocului ăstuia”.

— Trebuie să plecați.

— A fost un accident?

Ideea nu-i trecuse prin minte până acum și când apăru, ceva îi mătură pieptul ca un val. Spre spaima lui, era genul de îngrijorare de voltaj scăzut care se lega de afecțiunea pentru cineva. I se întâmplase ceva lui Adair?

„N-am nevoie de asta, se gândi Frank. Am destule probleme.”

Și apoi o văzu – sau, mai degrabă, văzu o siluetă micuță cu păr blond, strânsă între două costume, îndreptându-se spre pasarelă. Kicklighter era exact în spatele ei, bătător la ochi cu părul argintiu și hanoracul roșu printre atâtea costume Hickey-Freeman.

Annie vorbea peste umăr cu un american înalt și deșirat, într-un pardesiu gri închis și ceva care arăta ca o pereche de ochelari de soare Maui Jim. În spatele ei, Kicklighter se împiedică de trepte și fu sprijinit cu promptitudine de cei doi bărbați care îl flancau.

Maui Jim i se părea cunoscut. Avea înfățișarea sigură pe sine a omului obișnuit să traverseze barajele de poliție. Înalt și spilcuit, avea părul roșcat și Frank ar fi putut să jure că-l mai văzuse înainte – dar unde?

Acum erau la picioarele pasarelei și se îndreptau spre mașini.

— Annie! Hei!

Ea nu păru să-l audă, el începu să meargă după ea, dar fu oprit brutal de sticletele care vorbea englezește și care-i întinse un braț rigid peste piept:

— Înapoi!

— Annie, pentru Dumnezeu!

De data asta ea ridică privirea și ochii i se deschiseră mari când îi înregistră prezența. „Frank”. Își văzu numele formându-se pe buzele ei în timp ce Maui Jim deschidea ușa din spate a Mercedes-ului și, punându-i o mână pe umăr și cealaltă pe creștetul capului, o împinse în mașină. Ca și cum *ar* fi fost o delincventă.

Apoi se duse pe partea cealaltă a Mercedes-ului. Deschise ușa și, pe jumătate intrat în mașină, avu o ezitare și se uită direct spre Frank. Și în clipa aceea Frank îl recunoscu:

— Gleason!

„Sclifositule, ce cauți tu aici?”

Brusc, mașinile erau în marșarier și Frank văzu chipul lui Annie la fereastra din spate, exact în timp ce rulau pe lângă el. Era pe fața ei o expresie pe care el n-o putu descifra. Alarmă. Uimire. Un fel de rugăminte mută.

Și apoi Frank rămase acolo, privind după mașinile BMW care plecau, virau pe drumul de

serviciu și accelerau.

Nu-i venea să creadă. Zburase pân' la dracu-n praznic și acum nimeni nu voia măcar să stea de vorbă cu el. Cheltuise aproape patru mii de dolari pe hoteluri și bilete de avion și…

„Dumnezeule! Să-i vadă că pleacă! Cu Gleason!”

•

În timp ce se întorcea la hotel, cu aparatul de fotografiat legănându-se agățat într-o parte, era prea furios să mai observe ceva. Gerul, pescărușii, lumina crudă, totul dispăruse. Și apoi ajunsese acolo, în fața biroului de la recepție.

— Aveți o listă a hotelurilor din oraș?

Recepționerul ridică privirea spre el:

— Nu vă place camera dumneavoastră?

Frank își mușcă limba. Bătrânul părea cu adevărat afectat:

— Nu e vorba despre asta, spuse el. Camera e bună. Caut un prieten.

Ușurarea recepționerului și zâmbetul care îi urmă îi aminti lui Frank de ilustrația dintr-o carte pentru copii. „Gepetto, se gândi el. Stau de vorbă cu Gepetto.”

— Cred că oficiul de turism are așa ceva, spuse bătrânul și-i dădu îndrumări.

O dată ce obținu o listă a hotelurilor, își petrecu următoarea oră și jumătate la telefon. Nici Kicklighter, nici Adair nu erau înregistrați la vreun hotel sau pensiune în Hammerfest.

Dădu telefon la Washington, la Fundația Națională pentru Știință și la INS, dar nimeni de-acolo nu-i putu spune unde stătea Kicklighter.

— Nu cred că se află într-un *hotel*, îi spuse un coleg. Cred că e într-un cort pe Spitsbergen sau într-un loc asemănător.

Disperat de-acum, își aduse aminte de ceva ce spusese Adair, cum că spărgătorul de gheață fusese închiriat de ANOA. Sună la Washington pentru a cincea oară în după-amiaza aceea (cui îi mai păsa

de bani? deja se îneca), porni o luptă de uzură cu birocrația, insistând până găsi pe cineva care vorbise cu un fizician specializat în gheață, pe nume Mark, chiar ceva mai devreme.

— Sunt într-un loc numit Skandia. Sau poate Sandia. Ceva de genul ăsta.

De fapt, îi zicea chiar Skandia și, în timp ce se îndrepta spre hotel într-un taxi, Frank înțelese două lucrul. Mai întâi, că Annie era speriată. Atâta, cel puțin, era evident doar la o privire. În al doilea rând, ceva mergea prost sau altfel nu s-ar fi întors deja. N-ar fi fost închis docul. Și n-ar fi fost Neal Gleason la Hammerfest, împingând oamenii pe bancheta din spate a mașinilor.

Frank îl întâlnise pe Gleason de trei sau patru ori, în timpul unei ture de doi ani pe care-o făcuse în domeniul securității naționale. Gleason nu era o sursă – nu fusese niciodată – nu o să fie niciodată o sursă. Dimpotrivă, singura dată când Gleason îi spusese ceva, fusese eronat – de fapt, o minciună, și încă una care aproape îl costase pe Frank postul. Ceea ce îl făcea pe Gleason o lichea. Și nu orice lichea, ci genul de lichea care, foarte probabil, nu se pricepe deloc la epidemiologie.

Neal Gleason se pricepea, și încă bine, la terorism. Din câte își amintea Frank, el era un fel de persoană de legătură. Avea un birou în Buzzard's Point, într-una din clădirile acelea mici și caraghioase cu aparate de filmat la streșini. FBI/CIA – ceva de genul ăsta. O să verifice el când ajunge acasă, dar simplul fapt că știa că Gleason e aici îl făcea să se simtă mai bine. Pentru că Gleason nu s-ar duce nicăieri unde nu-s necazuri, iar necazurile însemnau știri.

Odată ajuns la Skandia, îi luă cam un minut să localizeze doi dintre tipii de la ANOA. Erau în barul hotelului, mâncând *gravlax*, o mâncare scandinavă din somon uscat și marinat cu plante, și heringi și bând bere. Jucă mai mult sau mai puțin cinstit cu ei, le spuse cine e și ce face acolo.

Permanent afabil, plăti un rând și-și depănă povestea, intrând în niște detalii considerabile despre ce pătimise, doar pentru a fi „lăsat cu buzele umflate, nu o dată, ci de două ori. Așa că, ce s-a întâmplat acolo?”

Fizicienii se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, cel pe care-l chema Mark spuse:

— Aș vrea să te ajut, dar…

— Am putea da de bucluc.

— E delicat, explică Mark.

Frank răsuci cuvântul în gură ca și cum l-ar fi degustat:

— Delicat, repetă el.

— Mda. Cercetătorii se priviră și încuviințară din cap: categoric, ăsta era cuvântul. Nu avem voie să vorbim despre asta, spuse Brian.

— Am depus un fel de „jurământ de taină”, adăugă Mark.

Frank dădu din cap înțelegător:

— Presupun că de-asta era FBI aici. Ei se ocupă de multe din chestiile delicate. De fapt, eu și Neal ne cunoaștem de mult.

— Cine-i Neal? întrebă Brian.

— Gleason, răspunse Frank, tipul cu ochelari de soare.

Brian dădu din cap, își aducea aminte:

— E de la FBI, nu?

— Mda, spuse Frank. Nu v-a spus?

Mark scutură din cap:

— De fapt, nu s-a prezentat. Aveam cumva impresia că sunt de la ambasadă.

Frank scutură din cap:

— Î-î. Neal e de la FBI, cât se poate de clar.

Ideea era să-i trotileze, să tot plătească el câte un rând până revenea discuția la Kopervik – cum trebuia să se întâmple, chiar de-ar dura și toată noaptea. Lansa nume fără jenă și bârfea amuzant:

— La St Albans îi spuneau „Al God”.

— Cui? întrebă Brian.

— Vicepreşedintelui, spuse Mark. Vorbea despre vicepreşedinte.

— Al Statelor Unite?

— Mda.

— Dar ce-i St Albans? întrebă Brian zvântând cea de-a treia jumătate de bere din seara aceea.

— O şcoală pregătitoare, spuse Frank. Mai vrei o bere?

— Nu, eu…

— Chelner!

Frank îl întrebă pe Mark cum ajunsese la ANOA şi ascultă atent un răspuns lung şi plin de divagaţii în care apăreau o prietenă studentă la oceanografie şi un stagiu la Glacier Bay. Au vorbit despre încălzirea planetei şi despre reciful de gheaţă Ross care se părea că se fărâmiţează într-un ritm alarmant. Până la nouă aflase că Brian avea un frate retardat şi până la zece că Mark se molipsise de blenoragie de două ori – o dată la colegiu şi altă dată într-o călătorie în India.

— Măcar n-a fost şancroidă, spuse Brian cu limba împleticită.

Ascultatul era o artă şi Frank era un geniu în asta. Oamenii i se destăinuiau pentru că era cu desăvârşire simpatic – orice aveau ei de spus el îi *înţelegea.* Prindea textul *şi* subtextul.

— Deci… la Kopervik – cum a fost?

Mark chicoti. Pe el nu-l lua de cap băutura – spre deosebire de Brian.

— Nu mă refer la chestiile secrete, spuse Frank, indiferent *care* ar fi ele. Mă refer la Kopervik. Cum a fost la *Kopervik*?

Brian nu simţea durerea:

— Era zăpadă, spuse el. Multă zăpadă.

— Nu, zău! spuse Frank.

— Exaaact!

— Ca să vezi, remarcă Frank, apoi făcu o pauză şi reluă. Deci aţi ajuns acolo şi era zăpadă şi… Nu prea ştia cum să continue. Şi – ei, bine, ce-aţi găsit?

Brian se uită la el peste pahar:
— Ești o persoană perseverentă, nu-i așa? îl întrebă.
Frank încuviință din cap:
— Sunt.
— Păi, spuse el pronunțând cuvintele cu o grijă exagerată, perseverența este o trăsătură importantă și merită să fie răsplătită.
— Mă bucur că gândești așa, zise Frank.
— Așa că o să-ți spun ce-am găsit, spuse Brian, aplecându-se peste masă și înlăturând cu un gest al mâinii încercarea lui Mark de a-l dojeni. Am găsit…
— Brian! spuse Mark.
— Un cal… mare… alb.
— Dumnezeule! se lamentă Mark, ridicându-se în picioare.
— Un ce? întrebă Frank, nedesprinzându-și ochii de ai lui Brian.
— Un cal, repetă Brian.
— Trebuie să plecăm, spuse Mark luându-și prietenul de braț. Trebuie să ne sculăm la șase.
— Eu nu trebuie să mă scol la șase, obiectă Brian cu încăpățânare de bețiv.
Mark îl trase în picioare:
— Ba da, trebuie, spuse el. Toți ne sculăm.
— Ce *fel* de cal? întrebă Frank.
Mark scutură din cap cu putere și aruncă pe masă un pumn de bancnote de un dolar. Apoi începu să-l tragă pe Brian spre ieșire.
— Unul mare, strigă Brian în timp ce ușa se închidea în spatele lui. Mare cât o biserică!
Apoi râse.
Și peste un moment nu mai erau acolo.

• Capitolul 10

Washington, D.C.
31 martie 1998

Ceea ce caracterizează Washington-ul, se gândi Frank, este că e un fel de rezervație tematică politică. Peste tot sunt monumente, reședințe, plăci comemorative, statui și parcuri. „Istoria” te înconjoară din toate părțile, astfel că este imposibil să te duci undeva fără să te izbești de trecut.

„Aici s-a tras asupra lui Reagan, se gândi el probabil pentru a suta oară, chiar aici, exact în fața la Hilton (să nu-ți vină să crezi!). Sau aici pocnitoarea argentiniană s-a dus la scăldat cu, cum îl cheamă, aa, da, Wilbur Mills (să nu-ți vină să crezi!).” Frank o luă la stânga pe Massachusetts Avenue și curând după asta intră pe sensul giratoriu la Sheridan Circle. „Și chiar acolo, se gândi el, chiar în față, e locul unde Orlando Letelier a fost spulberat de o bombă pusă în mașină. Chiar acolo. Chiar sub… roțile… mele.”

Între timp, chiar pe când aceste fragmente de cunoaștere i se perindau prin fața ochilor, el își manevra mașina prin traficul din oraș, pescuind un loc de parcare la o distanță față de Cosmos Club care să se poată parcurge pe jos.

Mașina era un Saab alb cu trapă în spate, o greșeală de comercializare din 1990, pe care o cumpărase nouă, curând după ce fusese angajat la *Post.* Prietena lui de atunci – Monica Kingston – pretindea că mașinile noi îi stimulează impulsurile amoroase. Asta avea legătură, spunea ea, cu „feromonii de bani”, o afirmație pe care ulterior se pornise s-o ilustreze sau s-o dovedească, făcându-l aproape să se tamponeze la câteva minute după ce mașina Saab părăsise magazinul.

Acum, Monica plecase mai departe și el la fel. Mașina era veche și avea nevoie de reparații frecvente. Ar fi scăpat de ea, dar avea o istorie. Și, în plus, mergea ca vântul.

Nu erau locuri de parcare. Camioanele FedEx și mașinile diplomaților ocupaseră tot. De asemenea, se afla cam la patru străzi de Cosmos Club și, dintr-un motiv oarecare, deși alerga șapte kilometri și jumătate dintr-o bucată, cinci zile pe săptămână, nu *mergea* niciodată pe jos nicăieri. Nu dacă putea să evite asta. (Și, de obicei, putea, deși asta îl cam făcea, ca acum, să întârzie la întâlniri.)

Apoi o văzu.

O limuzină Lincoln, întrucâtva mai mică decât un portavion, se lansă dintr-un spațiu de parcare de lângă un aparat de taxare decapitat, la două străzi de club. Cu reflexele unui portar de fotbal care plonjează după minge, Frank execută întoarceri în U una după alta, provocând o cacofonie de înjurături și claxoane. Trase în locul respectiv, smuci cheile din contact și porni să alerge cu grație spre vila veche în care era adăpostit clubul. Îi luă mai puțin de un minut să ajungă la scara largă și elegantă care ducea la mezaninul clubului.

Acesta era o anticameră mare și plăcută în care oaspeții își așteptau gazdele, care erau, bineînțeles, membri ai clubului. Prin încăpere erau risipite vreo șase canapele, ca și un număr egal de fotolii. Majoritatea erau ocupate de bărbați de o anumită vârstă, purtând un anumit gen de costum. Aproape toți citeau *Times*, cu toate că unul sau doi puteau fi văzuți vorbind în șoaptă la telefoanele celulare. Pereții, observă Frank, erau acoperiți de fotografii ale vechiului Washington și ale locuitorilor din vechime – bărbați și femei distinși care erau legați prin calitatea comună de membri ai clubului.

De regulă, el nu era de acord cu cluburile, dar Cosmos era diferit. (Sau puțin diferit) Era dedicat artelor și științelor și cuprindea în rândurile lui

aproape tot atâția biologi și scriitori câți avocați și funcționari de la Ministerul de Externe.

Asta ar fi trebuit să-l facă pe Frank să se simtă în largul lui, dar adevărul era că era agitat. Gazda sa, Fletcher Harrison Coe, el însuși arabist și fost ambasador în Yemen, își punea speranțe mari în seria la care lucra Frank – o circumstanță care avea toate șansele să se sfârșească printr-o dezamăgire.

Pentru că, bineînțeles, o dăduse în bară la Hammerfest.

După trei zile în Norvegia nu reușise să bage la colț niciun membru al echipajului de pe *Rex.* Nici nu reușise să urce la bordul navei. Și nici să reînceapă singura discuție pe care o avusese de fapt – cea cu fizicienii de la ANOA, care părăsiseră amândoi hotelul. Cum Kicklighter și Adair nu erau de găsit nicăieri, Frank se văzuse nevoit să-și revadă cheltuielile în timp ce aștepta avionul spre Tromso, Oslo și Statele Unite.

Și cheltuielile erau urâte. Nouăsprezece zile pe drum. Aproape trei mii de dolari cheltuiți pe bilete de avion, vreo două miare pe hoteluri, șase sute și ceva mărunțiș pe mese și distracții. Apoi mai erau lucrurile date la spălat și transportul local, telefoanele și… toată chestia se ridica la puțin peste șase mii de dolari.

Transmisese fundației socotelile prin e-mail, sperând să se piardă în eter. Dar nu fusese așa, și acum iată-l aici, probabil cu zece minute de întârziere, la invitația lui Coe.

— *Aici* erai! Jennifer Hartwig pluti prin cameră ca o walkirie care trece printr-un azil de bătrâni. Un exemplar din *Times*, apoi altul și încă unul se lăsară în jos în toată încăperea. Ai întârziat! Dă-mi un pupic!

Sărutări pe obraz și zâmbetul acela orbitor, care sugera banii moșteniți.

— Spune-mi ceva, șopti Frank când ea își petrecu brațul pe sub al lui, ai fost singura blondă de la Universitatea Stanford sau mai erau și altele?

Ea râse și-i strânse brațul.

— Zău, spuse el, ești perfectă.

Ea râse din nou și zise:

— Mulțumesc, dar știi ceva? Ești la ananghie. Ți-a văzut cheltuielile.

— Of!

Jennifer era cea care conducea treburile zilnice ale fundației. Ea avea grijă ca oamenii să-și primească subvențiile și cecurile de cheltuieli, indiferent unde se aflau, și ca buletinul informativ să apară la timp – de șase ori pe an. Ea răspundea la cereri, coordona jurații concursului anual și servea drept gazdă ori de câte ori „absolvenții" se întruneau pe cheltuiala fundației.

Deodată, se aflau deja în sufragerie, în mijlocul zumzetului monden, depășind o masă după alta în drum spre locul unde Fletcher Harrison Coe se ridica de pe-acum în picioare să-i strângă mâna.

— Bine ai venit acasă, Frank!

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Frank. N-am găsit spațiu de parcare.

— Din cauza pantelor, răspunse Coe lăsându-se să cadă pe scaun. Sunt peste tot. Făcu o pauză și, scoțând un stilou din buzunarul cămășii, începu să completeze comanda pentru prânz. Așa! Ce iei?

Frank deschise meniul și se uită. Cotletul fără os era probabil grozav. La fel și rulada de carne *chasseur.*

— O să iau legume asortate, spuse el zâmbindu-i lui Coe (despre care știa că e vegetarian).

— Excelent, zise Coe, scriind rapid. Nu știam că ești vegetarian, Frank.

— Nici eu nu știam, spuse Jennifer cu oarecare scepticism.

Frank ridică din umeri:

— Ei, am început să reduc carnea roșie.

— Așa trebuie început, spuse Coe. Nu-i nevoie să treci direct la abstinență.

Făcu o pauză pentru efect, apoi râse de propria-i glumă și, făcând semn unui chelner mai în vârstă,

îi dădu comanda.

Urmă un interludiu de sporovăială civilizată, în timpul căruia Frank spuse povestioare amuzante – despre zborul de la Murmansk care-i ridicase părul măciucă în cap, despre hotelul din Cernomorskaya și despre „stafiile” care se dovediseră a fi clienți blocați în lift. Coe îi ținu isonul cu propriile lui povești, amintindu-și de timpurile când fusese ambasador și, mai târziu, redactor la *Times* („cel de la Londra”).

Sosiră farfuriile cu legume, urmate de un cotlet fără os pentru Jennifer, care îl atacă cu o voracitate de lup. Trecuseră deja peste douăzeci de minute de când ajunsese Frank la club și, spre surprinderea lui, constată că îi făcea plăcere compania. Le spuse o poveste nostimă despre un șarpe care scăpase din bucătăria unui restaurant din Shanghai, iar Coe nu se lăsă mai prejos cu ceva care părea o fantasmagorie despre un ou stricat care-i fusese servit în Qatar.

Asistenta lui chicoti și Coe se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet satisfăcut:

— Așadaaar… spuse el uitându-se la Frank, când îți putem vedea seria aia minunată?

Jennifer îi adresă un zâmbet orbitor și bătu din gene:

— Da, întrebă și ea, când?

Tăcerea era atât de grea, încât părea pe cale să dea naștere timpului. Frank își împături șervetul cu o grijă neobișnuită, își drese glasul și se aplecă în față. Apoi inspiră adânc, se lăsă pe spate în scaun și spuse:

— Păi…

Coe se încruntă și Jennifer făcu ceva cu ochii, deschizându-i mari într-un fel care era belea curată.

— E gata? întrebă Coe. *Prima* parte?

Frank se uită la el un lung moment. În cele din urmă, spuse:

— Nu.

Coe își frecă bărbia:

— Vaai… vai, dragă!

— Au fost unele probleme, preciză Frank, afirmând ceea ce era evident.

— Îhâm. Șeful fundației se uită în altă parte, atenția fiindu-i distrasă brusc. După o clipă se uită la Jennifer, apoi se întoarse din nou spre Frank. Ei, presupun că o putem amâna puțin, dar…

— Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm să aștepte, zise Frank. Încruntarea lui Coe se adânci. Vreau să spun, seria.

— Îhâm, zise Coe și-i făcu semn chelnerului. Cred că o să luăm o cafea, Franklin. Decofeinizată, pentru mine. Pentru domnișoara Hartwig, cappucino. Frank?

— Obișnuită e bine.

După ce chelnerul st îndepărtă, Coe se întoarse din nou spre el:

— Ei, bine, trebuie să spun că asta este… îngrijorător.

Frank se strâmbă:

— Știu.

— Eram ferm hotărâți să folosim prima parte ca articol de fond în numărul nostru din mai. Acum… ce să zic, cred că va trebui să căutăm în altă parte.

Frank se strâmbă într-un mod care se voia plin de compasiune:

— Ce altceva avem, Jennifer?

Ea stătu să se gândească:

— E cam subțire. E articolul lui Marquardt despre talibani. Dar nu cred că are vreo fotografie și, oricum, nu mai e atât de nou. Apoi e povestea lui Corona despre motocicliștii din cartierul de est al Los Angeles-ului. Ăsta e destul de bun, dar…

— Ceea ce mă deranjează, o întrerupse Coe, este că ai irosit atâta *timp* la povestea asta. Cât a fost? O lună? Șase săptămâni?

— Două luni, spuse Frank. Aproape două luni.

— Ei, bineînțeles, asemenea lucruri *se mai întâmplă*, dar – ai cheltuit o avere pe asta, Frank.

— Știu.

— Și *atunci*?

La cafea le explică cum pierduse vaporul de Ia Murmansk la Kopervik și apoi le povesti cum Kicklighter și Adair deveniseră dintr-o dată inabordabili la Hammerfest.

— Așa că ce am este o introducere foarte bună despre gripă, dar nimic despre ce au găsit ei.

Coe luă o ultimă și delicată îmbucătură de fasole verde, sorbi din cafea și scutură din cap:

— Ei bine, mi se pare că-ți datorează o explicație, măcar atât. Ce *spun* ei?

— Spun că „nu sunt la birou”.

— Înțeleg.

— Dar n-or să scape așa. O să stau în pragul lui Kicklighter până pe patru iulie, dacă e nevoie.

Bărbatul mai vârstnic încuviință din cap, derutat:

— Foarte bine, foarte bine, desigur, dar… nu cred că e cel mai nimerit mod de a-ți folosi timpul. Apoi se apleca în față, ca pentru a-i împărtăși o confidență: Problema este, mă tem, că am devenit oarecum fan…

Frank tresări. Știa ce urmează.

— Ce fel de fan? întrebă el.

— Ei, ce să zic, Frank – fan de-*al tău.* Și, trebuie să recunosc, am început să vând pielea ursului din pădure – din pădurea noastră – înainte de a-l *vâna* cu-adevărat.

Frank îi aruncă o privire nedumerită.

— Ce vreau să spun: mă tem că am trăncănit despre seria asta cu unul sau doi redactori-șefi… care sunt *foarte* interesați.

— O, Doamne, mormăi Frank. De unde?

— De la *Atlantic*, răspunse Coe, de la *Times.* De la *Post*, bineînțeles – dar cu *Post* e simplu.

Frank oftă.

— Chiar am luat și prânzul cu idiotul ăla de la *Vanity Fair*, dar ce să zic, cred că o să fie o oarecare… dezamăgire.

Pronunță cuvântul de parcă ar fi fost sinonim cu *malign.*

Coe nu se-apropia niciodată mai mult de atât pentru a face pe cineva de două parale. Totul era o aluzie, cu părțile importante îngropate în subtext sau ascunse printre rânduri. Ocazional, ce voia el să spună era subtil și dificil de descifrat. În cazul de față, însă, exegeza era simplă: Frank comisese păcatul de neiertat de a-l face pe Coe să pară ridicol. El, Frank, era unul dintre cei care vindeau piei de urs. Sau, altfel spus, era un neisprăvit. Și nu orice neisprăvit, ci un Foarte Important Neisprăvit – un FIN. Fundația Johnson cernea în fiecare an mii de cereri, alegând șase candidați pentru a-i lansa pe pista jurnalismului. După părerea generală, Frank evoluase foarte bine și apoi, în drum spre Murmansk, derapase.

— Știți ceva, încă putem s-o facem, spuse el, surprinzându-se și pe sine.

Coe păru sceptic.

— Prima parte e fără probleme, serios! Pot s-o termin într-o zi-două.

— Și cum o să faci asta?

— E aproape gata. Am lucrat la ea în China și apoi în Europa. Este un articol introductiv solid, care te face să intri direct în subiect.

— Care este firul principal?

— Mutația antigenică. Trebuia să se producă de mult și când o să lovească, o să lovească tare. Odată stabilită asta, intru în explicații despre rațele sălbatice, despre virusuri în general și despre cel din 1918, în special. Spun cum sunt făcute vaccinurile și asta ne aduce din nou la mutația antigenică – și la căutarea gripei spaniole. Și aici intră în scenă Kicklighter și Adair și, ei bine, îi lăsăm să aștepte. Să aștepte partea a doua.

Jennifer îl luă prin surprindere intervenind:

— Ce nu înțeleg eu este: dacă ar reveni gripa spaniolă, n-ar fi ceva lipsit de dramatism? Vreau să spun că acum n-ar mai muri atâția oameni.

Asistența medicală este mult mai bună. Am dreptate? În fond, pe vremuri oamenii mureau și de scarlatină…

Frank scutură din cap:

— De fapt, spuse el, dacă o tulpină de gripă – ca gripa spaniolă – și-ar face apariția, n-am sta mai bine decât în 1918.

— Glumești – de ce nu?

— Nu există vaccin. Vorbim despre ceva care e atât de contagios, încât oamenii au fost îngropați în morminte comune.

— Cum, ca în India? întrebă Jennifer.

— Nu, răspunse Frank. Vorbesc despre Philadelphia.

— Da, dar ce sugerezi, spuse Coe, îndepărtând ideea cu un gest al mâinii, este o serie cu o singură parte. Cam atât.

Frank zâmbi stins:

— Nu, o să vă dau două părți. Doar că nu știu care-i partea a doua. Nu încă. Dar o să știu.

Coe mormăi:

— Sau asta trebuie să sperăm.

Frank scutură din cap:

— Nu, ceva se petrece, categoric. Annie m-a ajutat incredibil.

— Cine-i Annie? întrebă Jennifer.

— Doctorul Adair. Chiar s-a întrecut pe sine. Vreau să spun că m-a pus în legătură cu Shin-Li, m-a ajutat la întâlnirile de la Centrul de Control al Bolilor. Și a fost un moment – erau unele îndoieli dacă se găsește un loc și pentru mine pe spărgătorul de gheață și s-a zbătut să mă ajute.

— Și pe urmă s-a răzgândit, spuse Coe. Se întâmplă tot timpul.

Directorul fundației aruncă o privire la ceas, apoi ridică o mână manichiurată și scrise în aer pentru a arăta că dorește să i se facă nota.

— Nu cred că s-a răzgândit ea, spuse Frank. S-a întâmplat ceva. La Kopervik. Știu asta.

— Ei? Coe scoase o scobitoare de fildeș dintr-un portchei minuscul de piele. Cum poți fi sigur? N-ai fost acolo.

Începu să-și mestece scobitoarea.

— Este adevărat, dar *am fost* în Hammerfest. Și a mai fost cineva acolo – și asta e interesant.

— Despre cine vorbești? întrebă Coe pe un ton cu o notă de scepticism.

Chelnerul veni la masa lor cu nota și Coe o semnă.

— Neal Gleason, răspunse Frank.

Coe clipi o dată sau de două ori, gândindu-se la asta, apoi renunță. Își răsuci încheieturile mâinilor în așa fel încât palmele îi erau întoarse spre tavan:

— Și cine-i ăsta?

— Este persoana de legătură a FBI cu CIA. Este la divizia de Securitate Națională a Biroului – care divizie e un loc foarte misterios. Fișa postului e confidențială, dar se pare că el e omul de bază în ADM.

— Asta ce mai e? întrebă Jennifer.

— Arme de distrugere în masă.

Coe deveni livid.

— Vrei să spui ca… bombele atomice?

Frank încuviință din cap:

— Da, dar… nu doar astea. Mai sunt și armele chimice și cele biologice.

— Și omul ăsta era la Hammerfest? întrebă Coe.

— Era pe chei, răspunse Frank. A fost pe vapor. I-a băgat pe Kicklighter și pe Adair într-o mașină. Și ăsta e momentul în care ei n-au mai vrut să vorbească cu mine. Exact după ce a apărut Gleason.

— Interesant, spuse Coe. Dar… nu-mi place să mai arunc și alți bani pe fereastră.

Frank încuviință din cap. Ce altceva ar fi putut face?

— Totuși, spuse Coe, ești de părere că putem avea partea întâi.

— În două zile. Maximum trei.

— Îhâm. Coe scoase un ceas de buzunar din haină, se uită la cadran și se ridică în picioare: Întâlnire, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, șeful fundației adresă un mic salut cu două degete unui bărbat care semăna mult cu William Rehnquist și un al doilea unui uriaș. „Bill Bradley”, se gândi Frank.

La intrarea în hol Coe îmbrăcă un pardesiu cam ponosit de stofă din păr de cămilă și își înfășură cu grijă în jurul gâtului un fular de catifea. În apropiere, Jennifer se plimba încoace și-ncolo, vorbind la un telefon celular minuscul, care părea făcut din lemn de nuc noduros.

Coe își înclină capul pe-un umăr și ridică privirea spre Frank:

— Știi, cu cât mă gândesc mai mult la asta…

O pauză lungă.

— Da?

Un zâmbet blând:

— Cred că o parte o să fie destul, probabil. N-ai nevoie de toată polilogia aia despre Arctica.

— Dar…

— Este o problemă de recuperare a pierderilor, nu crezi?

— Cred că implicarea lui Neal Gleason…

— Ei, asta-i cealaltă față a monedei, nu-i așa?

Coe își puse o pereche de mănuși moi de piele.

— La ce vă referiți?

Coe păru îndurerat:

— Vreau să spun că, dacă urmărești povestea asta, va trebui să comiți un reportaj de investigație.

— Și asta-i *rău*?

Coe își feri privirea, apoi trase aer în piept:

— Timpurile s-au schimbat. Trebuie să ne schimbăm și noi cu ele. Coe se încruntă doar fracțiunea de secundă potrivită, apoi își uni palmele: *Ciao*, spuse și, întorcându-se, merse spre limuzina care-l aștepta, cu Jennifer grăbindu-se în urma lui.

În timp ce Frank îi privea plecând, un ușier negru stătea lângă el legănându-se înainte și înapoi pe călcâie, cu mâinile la spate și ochii fixați asupra străzii. În cele din urmă, se răsuci spre Frank și spuse:

— Și ce mai facem noi astăzi, domnule?

Un lung moment Frank nu știu ce să spună. Așa că urmă calea minimei rezistențe și-i spuse adevărul:

— Facem pe dracu', spuse el.

Fața ușierului se lumină de un zâmbet strălucitor:

— Da, domnule! Așa facem și așa *am tot făcut*!

•

După Rusia și Norvegia, apartamentul lui din Washington i se părea lui Frank un palat. Era în Mintroad Place din cartierul Adams-Morgan, un cartier de bogați și săraci, negri, mulatri și tineri orășeni cu carieră, pe care ghidurile turistice îl catalogau drept „colorat și plin de viață" – ceea ce însemna că avea o mulțime de restaurante bune cu specific etnic, câteva baruri interesante și, practic, niciun spațiu de parcare.

Chiar și în timpul zilei străzile erau pline de tineri profesioniști în căutare de *yebeg wat*, *pupusas* și *nasi goreng*. Pe trotuare zăceau adolescenți îmbrăcați doar în negru, cu părul ca pana corbului și palizi, în timp ce salvadorienii se strângeau în grupuri de câte trei sau patru să împartă o sticlă de băutură sau să cadă la o învoială. Tonomatele se luau la întrecere.

Apartamentul era un spațiu aproape spectaculos – îl închiriase cu mult înainte ca zona să devină șic. Avea ferestre paladiene, multe suprafețe de cărămidă lăsată la vedere și un sistem stereofonic de două mii de dolari care fusese furat de două ori (dar niciodată în ultimii trei ani). Camerele erau mari și odată fuseseră decorate cu stil. Acum păreau aproape pustii, o consecință a faptului că foarte atrăgătoarea Alice Holcombe luase cu ea cea

mai mare parte a mobilei când se mutase. (Asta se întâmplase cu șase luni în urmă și tot ce putuse spune Frank a fost „Ei, asta e…”)

Aprinse flacăra sub ceainic, apoi luă telefonul și formă numărul mesageriei vocale. Nu era chiar nimic important – cu siguranță nimic de la Kicklighter sau Adair. O invitație la cină. O invitație la o partidă de pocher. Apeluri de la prieteni care voiau „doar să-l audă” și apeluri de la surse sau surse potențiale care pretindeau că au rezolvat asasinarea lui Kennedy „și chiar mai mult!” Ultimul apel îi aducea aminte că avea o partidă de fotbal la sală luni seara, la 9.

Frank măsură treizeci de grame de cafea măcinată și o puse într-un filtru de hârtie, apoi începu să răsfoiască un teanc de corespondență în timp ce ceainicul începea să fiarbă.

Nu era mare lucru: *Journal of Scientific Exploration*, *Economist*, o factură de la compania de cărți de credit Visa, un extract de cont bancar de la Crestar și o mulțime de prostii – mai mare păcatul de hârtie!

Când ceainicul fluieră, în sfârșit, umezi cafeaua măcinată și așteptă ca apa să se scurgă prin ea în ceașcă. Apoi mai adăugă puțină apă și mai așteptă. Ce se întâmpla? Era pe urmele unei povești mari. Era absolut sigur de asta. Chiar dacă nu putea spune exact care era povestea, ea exista și nu încăpea nicio îndoială. O putea vedea, oblic, în câmpul vizual periferic al minții: era ca o gaură neagră care se dezvăluie, indirect, prin comportamentul obiectelor care sunt atrase spre ea – obiecte care dispar.

Obiecte ca Kicklighter și Adair.

În după-amiaza aceea se așezase la masa lungă de lemn care îi servea drept birou și scrisese o scrisoare oficială pe hârtia ziarului *Post* din Washington unui amalgam de agenții cu inițiale: FBI, CIA, INS, CEB, ANOA, MApN și MAE. Fiecare scrisoare se adresa directorului de

Informații și Confidențialitate și fiecare începea cu aceleași cuvinte:

> „Stimate domnule ……………,
>
> Aceasta este o solicitare în baza *Legii cu privire la libertatea informației* (5 U.S.C., 552) cu amendamentele ulterioare.
>
> Vă scriu pentru a vă solicita orice informație sau documente dețineți referitoare la expediția doctorilor Benton Kicklighter și Anne Adair care au navigat din orașul rusesc Murmansk spre Arhipelagul Svalbard la bordul lui *Rex Mundi*, un spărgător de gheață norvegian. Din câte înțeleg, expediția a fost organizată sub auspiciile Fundației Naționale pentru Știință (FNS) și a avut ca obiect recuperarea cadavrelor a cinci mineri înmormântați în satul Kopervik. Vaporul a părăsit Murmansk-ul în sau în jurul datei de 23 martie 1998 și a revenit la Hammerfest (Norvegia) cu cinci zile mai târziu."

În altă parte a scrisorii cerea ca solicitarea să fie tratată prioritar, cu atât mai mult cu cât era făcută în interes public. Când termină scrisoarea și aproape ca o idee tardivă, adăugă următoarea notă la capăt:

> „Copie către Williams & Conolly."

Aceasta era firma de avocatură care reprezenta ziarul *Post.* Referința la ei n-ar fi trebuit să fie necesară, de vreme ce legea impunea ca agențiile guvernamentale să răspundă la cererile făcute în baza LpLI în termen de zece zile. Totuși, în practică, multe agenții perverteau spiritul legii răspunzând birocratic și confirmând doar primirea

scrisorii, fără să-i dea curs. Asta se întâmpla în special când autorii scrisorilor erau cetățeni obișnuiți, acționând pe cont propriu și care nu aveau faima de a intenta procese la tot pasul. Frank voia ca agențiile să știe că el (și ziarul *Post*) erau pregătiți să apeleze la tribunal.

După ce imprimă scrisorile, le duse la oficiul poștal de pe Columbia Road. Era un drum scurt, dar pitoresc, care îl făcu să treacă pe lângă un om care vindea animale gonflabile, pe lângă magazine specializate în prăjitoare de pâine, lămpi de lavă și guri de burlan retro, un restaurant etiopian nou, un bar de groază numit Millie & Al.

Funcționarul de la poștă era un jamaican vesel, al cărui cap era acoperit de o bandană albastră, de formă pătrată datorită nodurilor din colțuri.

— Ce ai acolo, oame?

Frank îi dădu scrisorile.

— Treburi oficeale! strigă funcționarul ridicând dintr-o sprânceană, în timp ce se uita la o adresă după alta. Să vedem! C-I-A! Ef-Bi-Ai! Pent-a-gooon! Ridică privirea. Interesantă viață, oame! Cu un chicotit îi luă banii lui Frank, îi dădu ceva rest și aruncă cererile LpLI în sacul poștal de pânză din spatele lui. Noi vă mulțumim pentru încredere. Următorul client, vă rog!

•

În zilele următoare Frank dădu telefoane și lucră la articolul despre gripă – la care încă se gândea ca la „Partea întâi”.

Telefoanele le dădu acelorași trei oameni, iar rezultatul a fost permanent același. Neal Gleason nu era la birou, Kicklighter lipsea. Adair nu putea fi găsită nicăieri, pur și simplu, deși robotul ei telefonic îi înregistra mesajele. Telefonul de acasă al lui Gleason nu era în cartea de telefoane și, până la urmă, nici al lui Kicklighter. De două ori Frank reuși să dea de cercetător noaptea târziu, dar bătrânul nu spunea niciodată nimic în afară de

„Alo?” După care închidea – după care își schimbă numărul și nu mai apăru în cartea de telefon.

Când termină articolul despre gripă, îl dădu unui curier să-l ducă la birourile fundației de pe strada K. În după-amiaza următoare Coe îl sună să-i spună că bucata îi plăcea foarte mult și că el credea că „o să meargă singură”.

— Grozav, spuse Frank. Și eu cred la fel.

Urmă o pauză, pe care Coe o umplu imediat cu o întrebare:

— Ce urmează? Nimic costisitor, sper.

— Mă gândeam să mă duc în New Mexico, răspunse Frank. S-ar putea scrie ceva despre virusul *Sin Nombre.* Mă gândeam să vizitez Taos, să stau de vorbă cu personalul de sănătate publică de acolo. E o poveste bună.

Coe păru ușurat:

— Excelent, spuse el. Aștept cu nerăbdare s-o văd.

— Bine, domnule.

Dar Frank nu plecă imediat. Luni seara se duse la Springfield, unde jucă fotbal în sală cu niște băieți pe care îi știa de când venise la Washington și cu care se întâlnea când și când. A fost un meci strâns împotriva unei echipe peruviene care era aproape tot atât de violentă, pe cât era de pricepută. Frank marcă două goluri în ceea ce se dovedi o cauză pierdută și se duse acasă, învinețit și vesel.

În seara aceea o sună pe Annie cam a zecea oară într-o săptămână și, spre mirarea lui, reuși s-o prindă.

— Te-am tot căutat, spuse el.

— Știu. De-abia m-am întors. Am fost să-mi văd părinții și am găsit opt apeluri pe robot.

Nu era nicio iritare în vocea ei, nici enervare, doar un fel de regret reținut.

— Aveai de gând să mă cauți?

La celălalt capăt se lăsă o tăcere lungă și apoi:

— Ei bine… nu cred… nu cred că de fapt ar fi ceva de spus. Decât că îmi pare rău că ai avut atâtea necazuri. Dar, zău, de fapt nu are rost să vorbim despre asta

— Ei, spuse Frank, ba da, are. Este o poveste importantă. Ea tăcu atât de mult, încât în cele din urmă el o îmboldi: Doctor Adair?

— Da…

— Am spus că este o poveste importantă.

— Știu. Te-am auzit. Doar că eu nu te pot ajuta în privința asta.

— Ba, de fapt, poți. Dar *nu* mă ajuți. Și ce vreau eu să știu e: de ce?

— Ei… Tăcu atât de mult, încât, o clipă, el crezu că pusese receptorul jos. Apoi: Trebuie să plec.

— Dar e atât de nepoliticos!

Acuzația o descumpăni și Frank trebui să recunoască în sinea lui că nu i-ar fi spus așa ceva lui Gleason.

— *Poftim*? întrebă ea.

— E nepoliticos! răspunse el. Când te gândești la asta… vreau să spun că am umblat după cai verzi pe pereți cu povestea asta. Am cheltuit o avere. Și acum nu vrei nici măcar să *vorbești* cu mine.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pur și simplu *nu pot.*

— Din cauza lui Gleason, nu?

Era pentru prima oară că el menționa numele lui Gleason și o luă prin surprindere.

— Poftim?

— Am spus că e din cauza lui Gleason, nu? *Neal* Gleason.

— Trebuie să plec.

— Va să zică așa? Asta-i tot ce ai de spus – „Trebuie să plec”?

Ea rămase tăcută.

— Ești cumva legată de vreun… ce? Nu se putea gândi la un cuvânt. Vreun jurământ de păstrare a *secretului* sau așa ceva?

Încă o dată ea rămase tăcută.

— Uite ce e, doctore Adair.

— Annie.

— Hâm?

— Toată lumea îmi spune Annie.

— Bine, *Annie.* Ce se-ntâmplă, am crezut că noi doi ne împăcăm bine. Vreau să spun, înainte de… Se opri. Cuvintele pe care le-ar fi folosit erau „porcăria asta”, dar nu voia să vorbească urât cu ea. Ai fost atât de amabilă! Atât de drăguță!

— Mulțumesc, spuse ea. Și apoi, după o clipă: Cred.

Frank râse:

— Ce zici de cină?

— Cină?

— Uită de Spitsbergen. Să ieșim să mâncăm în oraș. Alege tu seara. Alege și locul. Doar că nu vreau mâncare canadiană.

Telefonul rămase tăcut un moment, și apoi:

— Ar fi plăcut, dar… Nu cred. Vreau să spun, în împrejurările actuale, nu cred că e o idee prea bună.

Părea să-i pară rău cu adevărat, dar părerea ei de rău îl încurajă să insiste.

— Ce „împrejurări”? o întrebă el. Eu nu știu de nicio împrejurare.

Era rândul ei să râdă:

— Păi, vrei să-ți spun ceva și nu pot.

— „Nu pot”. Asta *înseamnă* că ai iscălit ceva!

Un oftat exasperat răzbătu prin telefon:

— Trebuie să plec, spuse ea. Și oricum, asta nu duce la nimic. Nu se poate.

— Nu închide! spuse el. Ce să fac, am încercat și eu.

— Ar trebui să vorbești cu doctorul Kicklighter.

— Aa, bun, asta e o idee! răspunse Frank. Doctorul Kicklighter! De ce oare nu m-am gândit

la asta – doar că m-am gândit. Și problema este că se pare că și-a aruncat telefonul în aer.

— Îmi pare rău, e foarte ocupat.

— Toți suntem ocupați! Tu ești ocupată! Eu sunt ocupat! Până și Gleason e ocupat!

— Știu, dar… Chiar trebuie să plec. Zău!

— *De ce*?

O auzi trăgând adânc aer în piept:

— Pentru că am un pui în cuptor și se arde și chiar în timp ce eu vorbesc la telefon mi se umple apartamentul de fum și dacă nu plec o să se declanșeze alarma contra incendiilor și or să vină pompierii și poliția și o să mă dea proprietarul afară din casă și o să ajung cerșetoare în stradă și o să mor înghețată, asta vrei?

Frank se gândi la asta:

— Nu, spuse el. Dar te mai sun peste o săptămână și cred că neapărat trebuie să luăm masa împreună.

• Capitolul 11

Los Angeles,
11 aprilie 1998

Susannah potrivi geanta cu scutece, își sprijini copilul pe șold și strânse căruciorul cel nou. Acum știa cum se face. Avea o pârghie pe care o împingeai cu piciorul și el se plia imediat, floare la ureche. În spatele ei o doamnă asiatică mai în vârstă îi ținu căruciorul cât se urcă ea în autobuzul numărul 20.

— Îl pun aici, spuse doamna pe când Susannah își plătea biletul. E bine?

Puse căruciorul într-un țarc, exact în spatele șoferului.

— Vă mulțumesc *foarte mult*, spuse Susannah și îi aruncă femeii un zâmbet larg, recunoscător.

— Copilașul tare drăgălaș.

Femeia îi dădu șoferului un bilet de transport.

— Da, nu-i așa? Susannah își aplecă fața spre a copilului și își frecă nasul de al lui. E o păpușică, spuse ea cântat. E o păpușică mică și dulce, asta e!

Îl rugă pe șofer să îi spună când ajung la bulevardul Wiltshire, apoi se așeză pe un scaun de lângă culoar, în față, și puse geanta cu scutece alături, ca să nu se mai așeze nimeni lângă ea. Apoi atinse năsucul cât un buton al copilașului cu un deget și apăsă foarte ușor. Asta îl făcea întotdeauna să râdă, iar el gânguri și zâmbi și-și arătă gropițele.

— Cum de ai ieșit așa de drăgălaș? întrebă ea, legănându-și capul înainte și-napoi. Ia să-mi spui! Cum? Hâm?

Privi pe fereastră la Los Angeles-ul care aluneca prin față, săltându-l pe Stephen în sus și-n jos, numai puțin, cât să nu plângă. Nu-i venea să creadă cât de mult din oraș era pavat. Sau cât de

dichisite erau majoritatea caselor. Și palmierii – la ce erau buni, de fapt? Erau subțiri și drepți și nu dădeau niciun pic de umbră. Dar se înălțau acolo, pe marginea străzii, ca un șir de dezamăgiri.

Ceea ce era păcat, pentru că atunci când se gândea la palmieri ea și-i imagina întotdeauna într-un fel romantic – aplecându-se în vânt pe o plajă de culoarea fildeșului, la câțiva metri de apă. O apă albastră. Și un cer fără nori. Dar aici, la Los Angeles, în viața reală, eșuați în deșert, înconjurați de beton, erau – *cum*?

Urâți ca naiba. Așa erau și nu puteai să le zici altfel. Urâți ca naiba. De fapt, dac-o întreba cineva *pe ea*, întreaga priveliște era o deziluzie – chiar și aici, în apropiere de Beverly Hills, unde totul ar fi trebuit să fie perfect, dar nu era – era o dezamăgire. Chiar dacă autobuzul nu era pe cea mai frumoasă stradă…

Tot mersese în autobuze de-o vreme. Ăsta era al patrulea în care se aflau ea și Stephen.

Acum fața băiețelului se încrețea și el scotea sunetul acela ă-ă-ă, iar ea își dădea, oricum, seama că era cam ora de alăptare, pentru că avea senzația aceea de preaplin în sâni. Mai bine să-l alăpteze acum, pentru că altfel laptele o să înceapă să se prelingă și asta ar fi rău pentru că hainele cu care era îmbrăcată erau numai pentru astăzi (avusese grijă să bage înăuntru etichetele și toate celelalte, ca să nu fie la vedere).

Adeline îi dusese la cumpărături la Pentagon City Mall, nu departe de casa lor sigură din Potomac Towers. Așa îi zicea Adeline – „casa noastră sigură” – chiar dacă nu era în realitate decât un apartament cu două dormitoare. Indiferent cum îi ziceai, totuși, apartamentul era *foarte* elegant. Era însoțit de o mașină nouă, un cont în bancă și, cel mai grozav dintre toate, o nouă identitate. Ori de câte ori stătea acolo (și, după Rhinebeck, stătuse mult acolo) era „doamna Elliott Ambrose”. Ceea ce îi plăcea, pentru că avea

clasă. În orice caz, era mai elegant decât Susannah Demjanuk.

Oricum, apartamentul era convenabil – aproape de complexul comercial și aproape de aeroport. Acolo își schimbaseră hainele și, când se întorceau, le schimbau din nou. Și le trimiteau înapoi, doar puțin purtate.

Ideea cu hainele era: haina îl face pe om. Așa spunea Solange. El spunea că, dacă erai îmbrăcat destul de bine, era ca și cum ai fi invizibil – cel puțin în ceea ce-i privea pe polițiști – și pe gardieni și pe alții ca ei. Dacă te îmbrăcai corect, nu intrai în conflict cu ei. Era, practic, *o regulă.*

Chiar și așa, hainele astea erau *foarte* scumpe – numai costumul singur costa mai mult decât *biletul ei de avion* – și chiar n-avea niciun rost să le fi cumpărat. Mai ales dacă puteai să le împrumuți.

În cea mai mare parte, ea își lua hainele de la magazinele de mâna a doua. Toți făceau la fel. În felul ăsta reciclau și nici nu foloseau resurse care puteau fi folosite pentru lucruri mai importante (cum ar fi o centrifugă bună). Până și bumbacul – care se presupunea că e un material natural și atât de prietenos – producerea bumbacului era ca… forajul după țiței sau așa ceva. Era, de fapt, poluantă! Așa că, în felul ăsta… Belinda sau unul dintre tipii ceilalți de la biroul de Afaceri Speciale puteau duce totul înapoi, o dată ce ea și Tommy se întorceau de pe coastă.

Susannah scrută autobuzul.

Când ajungeai în situația asta, autobuzul nu era un loc chiar rău pentru alăptarea unui copil. Scaunele erau destul de înalte ca să te ascundă oarecum și nu era foarte aglomerat.

Stephen scotea mici plescăituri umede în timp ce sugea. După câteva minute îl mută la celălalt sân, în timp ce Los Angeles-ul aluneca pe lângă ferestre. Categoric, se mișca încet. Era un trafic intens și uneori stăteau pur și simplu în timp ce semaforul își schimba culorile, așteptând să se

miște careva: roșu, verde, galben, roșu, hei! Nimeni nu semnaliza sau claxona, cu toate acestea; probabil că sunt obișnuiți cu asta. Nici nu era de mirare că cerul avea culoarea aia cenușie, urâtă.

Până să anunțe șoferul: „Urmează bulevardul Wiltshire”, ea își încheiase nasturii de la bluză și îl făcuse și pe Stephen să elimine gazele. Împături scutecul de pânză pe care-l folosise să eructeze el și îl puse la loc în geanta pentru scutece, apoi, din mica despărțitură capitonată de la fund – de fapt, era un compartiment pentru ținut chiflele pentru prânz – scoase un bec, se aplecă și-l așeză sub vârful pantofului.

Practic, de îndată ce se ridică în picioare și-i dădu drumul, șoferul acceleră și depăși o mașină parcată, apoi reveni pe prima bandă și se opri în stație. Auzi becul rostogolindu-se pe podea în timp ce se îndrepta spre ușa din față a autobuzului.

Bineînțeles, nu avea cum să știe când o să se spargă și unde. Putea să se rostogolească pe-acolo toată ziua sau să se spargă înainte să coboare ea. Nu puteai să prevezi asta. Nu cu exactitate.

Și ăsta era unul din lucrurile care-i plăceau lui Solange la metoda becului. Era întâmplătoare, spunea el, ca Natura.

Când coborî din autobuz era complet dezorientată – nord, sud, est, vest. Putea fi oriunde. Așa că se duse la o tipă roșcată care era așezată la o masă de cafenea de pe trotuar, la numai câțiva pași de stația de autobuz.

— Scuzați-mă!

Femeia ridică privirea de pe un mic carnețel de piele în care scrisese până atunci. Chipul ei avea o expresie nedumerită.

— Știți cumva în ce parte este Rodeo Drive?

Susannah îl mută pe Stephen de pe un șold pe celălalt.

Femeia o examină din cap până-n picioare – de parcă ar fi socotit în gând cât cheltuise Susannah pe îmbrăcăminte sau, mai rău, de parcă s-ar fi

îndoit că hainele erau ale ei. Apoi suspină și își mută privirea spre colț:

— Este chiar imediat la dreapta, spuse ea.

Susannah zâmbi și-i mulțumi.

— Și, fiindcă a venit vorba, adăugă femeia cu chipul încrețindu-se într-un zâmbet otrăvitor care o făcu pe Susannah să-și dorească să scoată un bec și să-l arunce în scorpie, se pronunță Ro-*de*-o Drive. Nu Rodi-o.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea și se îndepărtă în direcția pe care i-o arătase femeia.

De unde era să știe *ea* că nu se pronunța așa cum părea? Rodeo. Ca un *ro*-di-o. Doar aici erau în *Vest*, nu?

Femeile te examinau *mult* mai atent decât bărbații, deși bărbații te examinau altfel. Cu excepția homosexualilor, care te examinau la fel ca și femeile. De fapt, un copil nu schimba cu nimic felul în care te măsurau bărbații. Adevărul era că avea chiar o senzație plăcută, cu toate privirile alea admirative. Își pierduse tot surplusul de greutate de pe urma sarcinii și pe urmă, cu costumul ăsta elegant pe ea și aranjată cum era, arăta *bine.* Și adevărul era că acum avea o siluetă chiar mai atrăgătoare, cu sânii atât de mari datorită alăptatului. Mai bine decât cu implanturi mamare. Iar Stephen era atât de adorabil, oamenii nu-și puteau lua ochii de la ei doi.

Se simțea atât de bine, încât aproape că își dorea ca asta să fi fost viața ei adevărată. Să se plimbe pe Rodeo Drive, cu copilul în căruciorul nou-nouț, cu nimic altceva mai bun de făcut decât să se uite la vitrine și să se gândească să se oprească la o înghețată sau altceva. Vitrinele erau atât de curate, sticla era ca – nu doar transparentă, ci cu adevărat invizibilă. Și magazinele erau atât de scumpe, încât la jumătate din ele aveai nevoie de programare doar ca să intri înăuntru. Și totul era prezentat de parcă ar fi fost ceva sfânt. Erau ochelari în casete care se roteau, ca să-i poți vedea

din toate părțile, ca pe niște giuvaeruri scumpe. Și o vitrină cu o poșetă în ea. O singură poșetă, atâta tot!

Totul sclipea și strălucea, chiar și oamenii.

Susannah se uită să vadă cum arată, privindu-și propria imagine reflectată în vitrină. Și, ce să vezi? Se potrivea în peisaj, chiar se potrivea – arăta de parcă ar fi fost soția cuiva, a unui producător sau a altcuiva. Sau ca și cum ar fi fost chiar ea producător, ieșită la plimbare cu copilul să-și cumpere cercei și covoare.

Era plăcut.

De fapt, se simțea atât de bine, doar plimbându-se, încât începu să se simtă vinovată. Dar Solange îi trasase ruta personal, folosind hărțile alea mici care ieșeau de pe calculator. Ele îi spuneau ce autobuze să ia și prin ce cartiere să se plimbe. Dar restul era la latitudinea ei. Putea să pună becurile unde voia ea, într-un autobuz, într-un tomberon de gunoi, într-un spațiu de parcare de lângă bordură – câtă vreme era în cartierul potrivit.

Așa trebuia să fie dacă voiau să poată urmări rezultatele. Și, în plus, toate cartierele erau elegante, pentru că, ei bine… cine irosea cele mai multe resurse? Cine făcea mai mult rău?

Și ăsta era pântecele fiarei, chiar aici – centrul energetic, așa îi zicea Solange. Sau poate că nu. Dar ceva de genul ăsta. Centrul energetic al risipei ostentative. Chiar aici, absorbind-o pe Rodeo Drive.

Ro-*de*-o Drive.

Ajunsese la ultimul bec. Fiindcă nu făceau decât în jur de douăsprezece o dată. Oprindu-se pe trotuar în fața la Bijan, Susannah potrivi umbreluța care îi apăra ochii de soare lui Stephen. Apoi băgă mâna în geanta pentru scutece și, scoțând becul, îl duse pe stradă și îl așeză încet lângă bordură, unde era sigur că o să-l sfărâme o mașină.

Din sens opus veneau o mulțime de oameni care râdeau. Aveau dinți mari și albi și o înfățișare de

animale de pradă care o făcură să-și dorească să strivească becul sub picior chiar atunci și acolo. Dar n-o făcu – nu pentru că i s-ar fi făcut rău și ei, ci pentru că purta pantofi cu tocuri înalte care costau o sută nouăzeci și doi de dolari la John & David și nu puteau fi duși înapoi.

Ceea ce însemna că trebuia să-i păstreze.

• Capitolul 12

Washington, D.C.
17 aprilie 1998

Era jumătatea lui aprilie și orașul sclipea de primăvară.

Revenind acasă de la Santa Fe, Frank constată că iarna fusese concediată și peisajul se transformase. Străzile, parcurile și lizierele erau aprinse de lalele și azalee și se părea că toate tufele de merișor erau în floare.

Când ajunse în apartamentul lui, își aruncă valiza pe pat, se dezbrăcă, rămase într-un tricou și șort și ieși să alerge, în încercarea de a scăpa de amorțeala provocată de un zbor lung. Alergă prin parcul Rock Creek, menținându-se pe banda pentru biciclete. Pe o întindere de șapte-opt sute de metri, lângă grădina zoologică, poteca de asfalt negru era presărată cu florile scuturate dintr-un pâlc de cireși. Din când în când, o adiere de vânt desprindea un nor de petale care cădeau prin aer ca niște confeti. „Uită Parisul”, se gândi el. Timp de câteva săptămâni, primăvara, Washington-ul era cel mai frumos oraș din lume.

Sau poate că doar i se părea lui așa pentru că își petrecuse ultimele două săptămâni în camioane, umblând prin deșert unde nu era decât praf, stânci și mărăcinișuri. O tufă de liliac i s-ar fi părut o minune.

Îi urmărise îndeaproape pe membrii personalului medical care încercau să limiteze o izbucnire a virusului Hanta în zona Four Corners. Până atunci apăruseră numai două cazuri și acelea despărțite geografic de mai mult de două sute de kilometri, dar cu un virus care omora șaptezeci la sută dintre cei infectați, nimeni nu voia să-și asume vreun risc.

Uneori, gospodăriile inspectate erau pe terenul unor rezervații, alteori, nu. În ambele cazuri, obținerea unui permis pentru a pune capcane, pentru a preleva o probă de sânge sau pentru a inspecta case era o problemă spinoasă.

— Vreți să-mi căutați prin casă după rahați de șoarece? Da' cine dracu' sunteți voi?

— Încercăm să împiedicăm altă molimă ca aia pe care ați avut-o în nouăzeci și trei.

— Și ce-i cu șoarecii… de la ei pornește?

— Mda. Oarecum. Șoarecii o *răspândesc.*

— A-ha. Și cum îi zice virusului ăluia?

— *Sin Nombre.*

— Și chiar ăsta-i numele lui? Virusul fără-nume?

— Exact.

— Mă duceți cu preșul!

Unii își aminteau de '93. Febra. Panica. Agonia. Știau despre *Sin Nombre* mai mult decât și-ar fi dorit și numele nu-i amuza. Dar pe cei care nu fuseseră prin regiune sau nu-i dăduseră atenție, numele îi scotea din fire, provocând o privire care spunea: „Ieșiți afară de-aici. Inventați ceva mai deștept decât chestia *asta* – cum adică, o boală care nici măcar n-are *nume*?"

Alții reacționau cu suspiciune:

— Vreți să-mi faceți testul pentru anticorpi, nu? Dacă e cumva vorba de chestia aia la care-i zice HIV, apăi spuneți așa, nu-mi umblați cu cioara vopsită cu *Sin Nombre* ăsta.

În cele din urmă, personalul de la departamentul de sănătate publică a reușit ce și-a propus și nu s-a produs o epidemie propriu-zisă – doar cele două cazuri. Totuși, era un material interesant, iar articolul a fost unul ușor de scris. Și, cel mai important lucru, se gândi Frank, era că o să-l facă fericit pe Coe și că o să-i dea destul loc de-ntors venind după povestea care îl interesa cu adevărat.

•

Făcu un duș, apoi se așeză în fața calculatorului și-și făcu decontul. Scoase pe imprimantă o foaie și o îndesă într-un dosar maro, împreună cu chitanțele. O să i-l trimită lui Jennifer de dimineață.

Scoase discheta din laptop, o introduse în driverul B al calculatorului de birou și își copie fișierele din călătorie. Le numi *Nombre 1* și-și citi notele, apoi își făcu un fișier nou, *Nombre 2*. Lucră la articol cam timp de o oră, dar mai mult de atât nu putea îndura; era primăvară și el avea chef să iasă afară.

Așa că mai copie fișierele pe o nouă dischetă, închise laptopul și se duse în bucătărie. Deschise frigiderul și se uită în spate, după cutia pentru dischete pe care o ținea în spatele laptelui. Era un obicei ciudat, știa, să-și păstreze dublurile astfel – dar era eficient. În frigider era răcoare, dar nu sub zero, și, ce era mai important: avea izolație. În caz de incendiu, dublurile lui nu ar fi în pericol.

Se făcuse târziu după-amiaza și prin ferestre pătrundeau oblic sulițe de lumină când ridică telefonul s-o caute pe Anne Adair.

— Alo, sunt Frank Daly.

— Aa! Pauză. Bună. Între cele două grupuri de sunete, între „aa” și „bună”, vocea ei suferise o schimbare, se domolise de la entuziasm la precauție.

Vorbiră vrute și nevrute vreun minut. Ce mai făcuse el. Ce mai făcuse ea. Primise articolul pe care i-l trimisese? Despre gripă?

— O, da! A fost *bun*, spuse ea. Am fost impresionată.

Dură ceva timp, dar până la urmă ajunse și la ce-l durea pe el:

— Mă gândeam… Știi, poate am putea să ieșim undeva – să mâncăm ceva.

— Nu știu, spuse ea. Nu pare o idee prea bună.

— De ce *nu*?

— Pentru că… ei bine, pentru că tot nu pot să *vorbesc* cu tine.

— Dar asta faci! Vorbim chiar în clipa asta!

— Știi ce vreau să spun. Mă refer… la Kopervik. La Hammerfest. La problemele alea.

— Tu crezi că de-asta ți-am dat telefon?

— Î-hâm.

— Dumnezeule, ce minte suspicioasă ai! Kopervik? Crezi că vreau să vorbesc despre Kopervik?

— Î-hâm.

— Uf! Kopervik… Să-ți spun ceva – ce-ai zice dacă ți-aș promite să nu vorbesc *deloc* despre toate astea?

— Aș zice că nu te cred. Pari genul… tenace.

— „Tenace”? Eu? Nooo! Nu „tenace”. Flămând. Dar dacă jur? Solemn. Dacă îți dau *cuvântul*?

Un râs nervos îi spuse că ea se gândea la asta.

— Bine – stai să-ți spun! O să jur *pe un teanc de Biblii.*

Un mic chicotit.

— Ce zici de asta? Biblii!

— Nu prea pari genul religios.

— Bine… ai dreptate. Nu sunt. Atunci ce zici de *Curcubeul gravitației*? De *Anatomia* lui Gray? Alege tu cărțile, eu le fac teanc și jur!

Tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Dar… Suspin. Știu că totuși vrei să afli despre expediție. Dacă aș fi fost eu, aș fi vrut să aflu.

— Ai încredere în mine! Am scris articolul, spuse el. L-ai citit. Acum mă îndrept spre infecții mai mari și mai bune.

— Cum ar fi?

— *Sin Nombre.* De-abia m-am întors din New Mexico.

— Zău?

Alunecând în cea mai onctuoasă voce a sa de prezentator de știri, citi de pe ecranul monitorului din fața lui:

— „Chiar înainte de a se instala iarna, experții în sănătate publică din Four Corners au fost îngrijorați de faptul că *peromyscus maniculatus* se reproducea în proporții periculoase. Mai cunoscut sub denumirea comună de șoarece de pădure…” Făcu o pauză. Vrei să continui?

— Nu.

— Bine, deci ce zici de cină?

— Știu și eu…

Întotdeauna lua cuvintele „știu și eu…” sau „poate” drept consimțământ. „Să nu spui nu, obișnuia să se roage el de maică-sa, spune poate!”

— Grozav! zise. E bine vineri? Știu că e cam în pripă, dar… vin să te iau la șapte și jumătate!

Apoi, fără să-i dea răgaz să răspundă, întrerupse legătura, gândindu-se: „Dacă nu e pregătită, o să mă sune ea. Și dacă nu-mi găsește numărul, n-o să fie acasă”.

•

Annie locuia la vreun kilometru și jumătate de apartamentul lui, într-o casă rezidențială pe care o împărțea cu o femeie pe nume Indu din Kansas și un guru al calculatoarelor care lucra pe cont propriu, din Caracas.

— Lucrează amândoi în seara asta, spuse ea și râse. Suntem un grup de tocilari.

Să găsească un loc de parcare îi luase mai mult decât tot drumul cu mașina până la ea și îi spuse asta în timp ce-i deschidea portiera de la Saab.

— Ei, atunci de ce să nu mergem pe jos? zise ea.

Și așa făcură.

Fusese o zi caldă, ploioasă. Trotuarele erau ude și curate, rigolele golite de obișnuitele gunoaie. Împreună, merseră cele șase sau șapte cvartale care despărțeau Mount Pleasant de Adams-Morgan, depășind asistența gălăgioasă formată din bețivi și mașini de poliție parcate neregulamentar, Kenny’s Bar-B-Que și biserica Unificării. Aerul era greu de mirosul de caprifoi și băutură, de salsa și rap.

— Povestește-mi despre călătoria ta, zise ea. Cum de ai ajuns să te interesezi de *Sin Nombre*?

— Din cauza numelui. Suna atât de straniu – ca și cum ar fi fost opusul a ceea ce se spune despre New York.

— Adică, ce anume?

— Știi tu – cum că este „atât de frumos, încât a trebuit botezat de două ori”. Dar ăsta e atât de rău, încât nici măcar n-au vrut să-l boteze o singură dată.

— M-am întrebat întotdeauna de ce i-au zis așa, spuse Annie.

— Păi, pot să-ți spun eu!

— Excelent!

— Dar e oarecum dezamăgitor.

— De ce?

— Pentru că este vorba de corectitudine politică, răspunse Frank. La început îi ziceau „virusul Canionului Muerto”, după locul unde a apărut prima dată. Dar n-a ținut deoarece canionul ăsta e într-o rezervație de indieni Navajo, care au sărit în sus la ideea de a boteza un virus cu numele locului.

— De ce?

— Pentru că e locul unui masacru – albii au omorât acolo indieni acum o sută de ani. Acum îi omora virusul și nu părea prea delicat să-i dai numele unei nenorociri din trecut. Vreau să spun că e ca și cum în loc de Tay-Sachs ai zice „Boala Auschwitzului”.

— Și ce s-a întâmplat?

— L-au numit „virusul Four Corners”.

— E logic, zise Annie. Bolile sunt adeseori numite după locul unde apar prima oară.

— Gripa Hong Kong, Marburg, Ebola.

— Exact.

— Astea sunt toate nume de localități, spuse Frank. Doar Ebola face excepție, e un râu – cel puțin așa cred. Dar, oricum, ce s-a întâmplat a fost că după ce i-au zis „virusul Four Corners” s-au

supărat localnicii. Camerele de comerț, consiliile de turism – adică, le înțelegi punctul de vedere. E ca și cum ai trăi într-un loc care se numește „Polioville”. Annie râse. Așa că n-au mai avut nume pentru el și în final așa i-au și zis: „virusul Fără-Nume”.

— Numai că l-au tradus.

— Da. Cred că erau sensibili și față de problemele de limbă.

S-au oprit la un restaurant etiopian numit *Meskerem*. Nu aveau cuțite, nici furculițe, nici scaune. Au stat pe perne de piele și au mâncat cu mâna o tocană condimentată, folosind o pâine acră, spongioasă, numită *injera*, pentru a-și duce la gură bucățile de carne și legume de pe tavă. Era genul de masă care crea o intimitate firească și totuși, în fața lui, Annie își păstra rezerva. Arăta de parcă ar fi fost gata să sară în clipa în care el ar fi pomenit de Kopervik.

Așa că nu o făcu. Se feri de subiect. Vorbiră despre atitudinea politică față de boală și după o vreme ea se încălzi la conversație.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse ea. Sunt izbucniri de holeră, tifos, difterie – orice. Chiar și ciumă. Și toate sunt raportate la OMS și la CCB și peste tot. Dar Departamentul de Stat spune cuiva? Nici pomeneală. Pentru că, dacă spui că Thailanda e plină de difterie virală sau că e holeră în Bolivia, asta e perceput ca un act politic – un atac la adresa țării despre care vorbești.

— Ai crede că sănătatea oamenilor ar trebui să-i îngrijoreze mai mult.

— Și încă ceva: fiecare boală are propriul ei lobby. Așa că finanțarea cercetării are mai puțin legătură cu cât-mai-bine-pentru-cât-mai-mulți decât cu… nu știu… cu priceperea de a aborda relațiile cu publicul.

— Crezi că asta e rău?

Ea ridică din umeri:

— Așa se întâmplă. Nu-i poți învinui pe oameni. Reacționează pătimaș când cei pe care-i iubesc suferă. Și, în același timp, banii sunt puțini. Așa că…

Avea linii grațioase, picioare lungi și o postură de dansatoare. Era destul de drăguță, așa că atunci când, în drum spre toaletă, trecu sinuos pe lângă mesele aglomerate, ochii lui Frank nu erau singurii care-i urmăriră înaintarea. Și cu toate astea, la cincisprezece minute după ce făcuse cunoștință cu ea la INS, știa deja că ea nu are psihicul unei femei atrăgătoare. Era stânjenită de complimente și incapabilă de flirt sau așa părea. Era sperioasă și timidă și se retrăgea la cel mai ușor contact fizic.

Avea o naivitate care era cu atât mai surprinzătoare, cu cât coexista cu ceea ce Frank știa că era mintea ei strălucită. Pe de o parte, era, probabil, un geniu, iar, pe de alta, nu era maturizată nici măcar cât elevele de clasa a șasea cu care stătuse el de vorbă la Școala medie Hine (asta, ca parte a programului de „deschidere” a ziarului *Post*).

Dar cu toate că se simțea atât de stânjenită de taifasul mărunt, avea simțul umorului și-i plăcea să vorbească despre munca ei. Iar râsul ei era promițător: un chicotit spontan care îi scăpa uneori.

Așa că el miză pe lucrurile cu care ea se simțea în largul ei, ascultând cu atenție ce-i spunea și ocolind de departe orice altceva. Și asta mergea. O simți relaxându-se în timp ce-l privea, înmuindu-se pe măsură ce dispărea tensiunea. Asta era ceva la care el semăna cu tatăl lui, flexibilitatea de caracter care îi dădea posibilitatea să devină cutia de rezonanță perfectă pentru oricine cu care se afla, fie că scopul lui era să seducă sau să obțină informații. Uneori îl îngrijora „darul” ăsta pe care îl avea.

Dar nici chiar gândul la taică-său – de care încercase să se distanțeze toată viața – nu-l putea

împiedica s-o farmece pe Annie Adair. Când ea se întoarse la masă, el se aplecă în față și îi luă mâna într-a lui. Un moment fu o oarecare stânjeneală, când ea încercă, din reflex, să și-o tragă, iar el i-o reținu.

— Stai o clipă, spuse el. Nu-ți fac avansuri. Vreau doar să mă uit la palma ta.

— De ce? întrebă ea, iradiind suspiciunea că el ar putea să facă haz de ea.

— Ca să-ți pot citi viitorul.

— Nu vorbi prostii, spuse ea, dar mâna i se relaxă într-a lui.

El îi mângâie palma, apoi fiecare deget:

— Adică nu crezi că pot ghici viitorul?

— Nu.

— Ei, bine, pot.

Ea chicoti:

— Și cum ai ajuns la abilitatea asta? La școala de palmieri?

— Te rog, spuse el pe un ton insinuant, noi nu-i spunem „școala de palmieri”. Este Școala Americană de chiromanție. „Palmieri” sunt doar cocotierul și curmalul.

Un chicotit.

— Și nu, nu am absolvit. Dar am scris un articol într-o revistă, despre un chiromant.

— Serios?

— Mda. Ai văzut semnele, da? E ca o mână mare, roșie, cu cifre pe ea, și de obicei e la fereastra unei căsuțe albe exact lângă autostradă, între un atelier care repară steaguri și un loc care se ocupă de pești de acvariu. Și m-am gândit: „Cine s-o fi ducând, de fapt, la oamenii ăștia?”

— Cei care au pești, aș crede. Și steaguri.

— Și palme, fu de acord Frank. Oricum, am abordat-o pe o anume Madame Rurak – Oracolul din Hyattstown. Și, cu permisiunea ei, am vorbit cu unii dintre clienții ei. Și, după cum a reieșit, clientela este, într-adevăr, diversă. Sunt aceiași

oameni care se duc la chiropracticieni, numai că ce „ajustează” ea este psihicul lor, nu spinările.

— Și totul a fost – știi ce vreau să spun – doar o șarlatanie?

El ridică din umeri și continuă să-i mângâie mâna și să i-o privească fix:

— Nu știu. Nu era ca și când le-ar fi dat numere de loterie. Era chiar pătrunsă, știi, concentrată, dar tot ce spunea ea era cam general.

— Ca bilețelele din plăcintă.

Frank tresări:

— Of!

Ea râse:

— Ei, și cu ce crezi că se alegeau din asta? Oamenii care se duceau s-o vadă pe femeia aia?

— Păreau să plece întotdeauna bine dispuși. Am avut impresia că ea le aducea un fel de consolare pentru tot ce se întâmplase în viața lor. Le spunea, știi, e totul chiar aici, în palma ta, e scris aici. Indiferent ce-ai fi făcut, n-ar fi fost nicio deosebire. Ai fi putut să-ți cumperi Intel când aveai zece ani, ai fi putut învăța să cânți la chitară, ai fi putut să-l inviți pe Sherry Dudley la balul de absolvire – și nimic n-ar fi contat. Pentru că totul era deja sortit dinaintea timpului: linia vieții, linia dragostei. Oamenilor le plăcea asta. Părea să le ușureze povara.

Ea râse:

— Și cine era Sherry Dudley?

— Nu pot să vorbesc despre asta, mormăi el.

Ea chicoti din nou:

— Dar nu crezi în asta, nu-i așa?

— În ce? Îi îndoi degetele, câte unul o dată, apoi le desfăcu la loc cu o mângâiere. În soartă, vrei să spui? Se aplecă peste mâna ei și se uită concentrat la ea. Ba da, cred. Văăăd… pe cineva… *nou*! Cineva *nou* în viața ta.

— Serios? spuse ea, pe un ton plin de scepticism.

— Da. Și o să fie minunat. Ar trebui să faci orice ți-ar spune persoana asta.

— Și persoana asta o să fie un tip înalt, brunet și chipeş?

El scruta în continuare:

— Ei bine, da – este categoric înalt și – hâm – nu arată rău! Nu arată rău deloc! Dar… Scutură din cap și se încruntă. Nu-i prea brunet. Mai mult… of, nu știu – tipul de irlandez sau așa ceva. Ochi albaștri. Inimă de aur. Nu vorbește despre Kopervik. Genul ăsta.

— Înțeleg.

— Mai e ceva. Este o linie incredibil de detaliată. Din câte se vede aici, tipul ăsta e atașat sentimental de mașina lui, pe care ar trebui s-o vândă.

Ridică privirea spre ea.

— Și mașina aia o fi vreun Saab? Chicoti. Din întâmplare?

El aruncă o privire în palma ei:

— Cred că *este* chiar un Saab! Uluitor! Ar trebui să încerci și tu. Vreau să spun că nici măcar nu lucrezi pe o mână – și, Dumnezeule, ești un talent înnăscut!

Se duseră la Bob's pentru înghețată. Discuția se îndreptă spre familie. A ei n-ar fi putut fi mai diferită de a lui, un clan din Noua Anglie care se întindea în-trecut-până-la-nava-Mayflower, plin de universitari și bancheri.

— Își petrec ceva timp organizând baluri de caritate. Asta îi dă mamei prilejul să cheltuiască o grămadă de bani pe îmbrăcăminte și să se simtă totuși împăcată.

— Ăștia ar fi legendarii tăi „bani vechi"?

— Oarecum vechi. Dar nu atât de legendari. Bunicul a dat lovitura în timpul Depresiei. Unii au aruncat, alții au adunat. El a adunat. Dar ai tăi?

— De fapt… eu n-am familie – vreau să spun, nu cu adevărat.

Annie se încruntă:

— Toată lumea are familie.
El ridică din umeri:
— Am niște mătuși și veri, dar nu mă văd cu ei. N-am frați sau surori. Mama a murit. Între mine și tata s-a produs o ruptură.
— Asta e *trist.*
— Nu chiar, spuse el. Nu dacă l-ai cunoaște pe Ăl Bătrân.
Se întoarseră pe jos spre casa ei. Era mai răcoare și la orizont huruiau tunete de furtună. Ea era mai degajată față de el acum, mai relaxată, sprijinindu-se de el uneori, atingându-i brațul să-i atragă atenția.
Până și lui i se părea uimitoare propria reținere. Niciun cuvânt despre Kopervik, cu o singură excepție și aia în glumă. Și pe urmă, când ajunseră la ușa ei și ea îngăimă o invitație să intre – „Aș putea face niște cafea” – el refuză politicos. Dacă ar fi intrat, n-ar fi fost în stare să nu pună mâna pe ea. Și asta ar fi putut fi minunat sau ar fi putut aduce necazuri.
Așa că rămaseră în ușă, puțin stânjeniți, până când el spuse:
— Ei bine, a fost nemaipomenit, o să te sun – și, cu un semn mic cu mâna, se întoarse și coborî treptele din față, îndreptându-se spre mașină.
În timp ce conducea înapoi spre cartierul Adams-Morgan, ascultă muzică de jazz pe postul de radio WPFW și se gândi la seara pe care o petrecuse cu Annie Adair. Știa că reținerea o să-i fie răsplătită în ceea ce-o privea, dar ce nu știa era *care* îi va fi răsplata. O voia pe Annie – sau Kopervik-ul? Nu era sigur. Se simțea atras de ea, dar era adevărat, îl atrăgeau o mulțime de femei. Și iar era adevărat – tot așa – că nu era doar *atras* de ea. Îi plăcea. Era dulce și isteață, și nostimă.
Le voia pe amândouă: pe Annie și Kopervik-ul. Kopervik-ul și pe Annie.
Nu într-o ordine anume.

•

În săptămâna care urmă Frank primi scrisori de la vreo șase agenții, care confirmau primirea cererii de informații în baza LpLI pe care o făcuse. Curând după asta mai primi încă un răspuns și ăsta avea greutate.

Pachetul, care venea de la FNS, era gros de vreo doi centimetri și Frank știu, chiar și fără să-l deschidă, că materialul din interior o să fie o dezamăgire. Altfel n-ar fi fost prelucrat și expediat atât de repede.

Totuși, putea să-l citească și, după cum spune cântecul, „Nu se știe niciodată, nu-i așa?”

Se așeză la masa din bucătărie, deschise plicul și găsi șaizeci de pagini de documente. Primele erau o scrisoare însoțitoare care spunea că cele conținute trebuie considerate un răspuns complet la cererea lui și că nu va mai exista nicio urmare. Atașată acesteia era o foaie cu două pagini scrise care explicau diversele derogări de la Legea privind Libertatea Informației.

Cele cincizeci și șapte de pagini rămase constau, în cea mai mare parte, din propunerea inițială de subvenție pe care Kicklighter și Adair o înaintaseră la FNS cu vreo doi ani în urmă. Frank examină propunerea de la pagina de titlu până la notele finale, dar nu era nimic în ea pe care să nu-l mai fi văzut înainte.

Mai rămâneau trei pagini.

Prima era o scrisoare de respingere, scrisă sub antetul Fundației Naționale pentru Știință. Adresată doctorului Kicklighter, era datată 11 ianuarie 1997 și începea astfel:

> „Regretăm că Fundația nu are posibilitatea de a acorda sprijin recentei dumneavoastră cereri de subvenție (Ref. Nr. 96-14739). În cazul în care prioritățile de cercetare se vor schimba sau vor deveni disponibile fonduri suplimentare…”

Nimic nou aici.

Următoarea pagină din pachet era tot o scrisoare, deși una mult mai recentă. Datată 17 februarie 1998, era adresată directorului FNS și era semnată „Cu cordialitate”. Dar asta era tot. Nu se putea citi nimic altceva pentru că fiecare rând al textului – inclusiv antetul hârtiei pe care era scris – fusese acoperit cu o carioca neagră cu vârf gros de fetru. Pe margine, redactorul scrisese *B* (*1*).

„Bingo!”

Chiar și fără să se uite pe foaia cu explicații, Frank știa că derogarea B (1) era rezervată pentru chestiuni de siguranță națională. Lucru care confirma ceea ce prezența lui Neal Gleason la Hammerfest sugerase deja – și anume că expediția la Kopervik viza mai mult decât „știința pură”.

Și acest fapt sugera, la rândul său, un motiv pentru brusca indisponibilitate a lui Kicklighter și pentru atitudinea refractară a lui Annie când era vorba despre Kopervik sau ce se întâmplase acolo. Dacă asta era o chestiune de siguranță națională, probabil că fuseseră puși să depună un jurământ de păstrare a secretului.

Dar de ce? Propunerea de subvenție se afla chiar în fața lui, comunicată integral, fără un cuvânt stilizat măcar. Propunerea descria fiecare aspect și scop al expediției. Conținea *tot* ce urmărea expediția. Așadar, care era rostul unui jurământ de păstrare a secretului – dacă nu cumva mai era vorba și despre altceva, ceva care nu apărea în propunere?

Frank se uită la scrisoarea înnegrită. Ar fi putut veni de oriunde: de la FBI, de la CIA, de la Pentagon – nu aveai cum să-ți dai seama.

Frustrat, își îndreptă atenția spre ultima pagină din pachet, care era tot o scrisoare. Datată 23 februarie 1998, era, și ea, adresată tot directorului FNS.

În trei propoziții scurte, autorul îi mulțumea directorului pentru ajutorul său și îi transmitea că fundația era „fericită să-i anunțe decizia de a susține financiar expediția Kicklighter-Adair la Kopervik”. Scrisoarea era semnată:

„Al dumneavoastră foarte sincer,
Lloyd Kolp
Dir. Exec.”

Frank aruncă o privire la antet:

TRUSTUL BUSOLA

Birourile erau în cartierul McLean, cam la trei semafoare distanță de CIA. Ceea ce nu însemna, bineînțeles, nimic. Sau, cel puțin, nu însemna *neapărat* ceva.

Dar A. Lloyd Kolp? Cine era el când nu conducea Trustul Busola?

Frank se sprijini de spătarul scaunului, cu scrisorile pe masă în fața lui, aranjate cronologic de la stânga la dreapta. În prima, FNS respinge propunerea lui Kicklighter. Apoi, trece un an și jumătate și, dintr-o dată, este implicat cineva din serviciile de informații. *Cum*, nu știm. *În ce scop*, nu știm. Dar este *implicat.* Și după o săptămână, la FNS sosește o scrisoare care îi mulțumește directorului pentru ajutorul său (*ce ajutor*?), anunțând, totodată, decizia fundației de a finanța expediția.

Avea a doua scrisoare legătură cu a treia? *Nu se știe niciodată…*

„Așa înnebunește omul”, se gândi Frank. Era ca și cum ai încerca să refaci un mozaic cu jumătate din piese lipsă.

Se lăsă pe spate și se uită la tavan. Ventilatorul se rotea încet. Ochii îi căzură pe calendarul de lângă telefon. Zilele în care alergase erau

încercuite. Poate că ar trebui să se ducă să alerge, dar…

Nu avea chef. Cerul era înnorat și îi era clar că o să toarne cu găleata. Singura întrebare era: când. Traversă camera, se duse la birou și-și deschise calculatorul.

Încă mai avea acces la Nexis, mulțumită ziarului *Post* (sau, mai precis, mulțumită abilității lui de a sparge parola din fișierul Setup de la calculatorul său de la birou). Și era bucuros că o făcuse, pentru că acest serviciu era uimitor de scump, iar Internetul de-abia dacă era un substitut util. Dacă ar folosi Internetul să afle despre Fundația Busola, ar trebui probabil să scotocească prin mormane de informații despre Orientare.

Cu Nexis, te duceai drept în miezul lucrurilor – și numai în miez.

Baza de date era masivă – în esență conținea toate ziarele și periodicele din lume, de la *Times* la *Jurnalul de robotică*, și mergea în urmă până la douăzeci sau treizeci de ani. Tot ce avea de făcut era să selecteze partea pe care o voia („Știri”) din baza de date și să tasteze sintagmele cheie pe care le căuta: *Trustul Busola* și *fundație.* După treizeci de secunde avea o listă a fiecărui articol în care apăreau respectivele sintagme.

Erau unsprezece citate, întorcându-se în timp până în 1981. Mai multe dintre ele erau reproduse unele după altele sau erau reluări ale unor telegrame. Dar informația relevantă se reducea, în ultimă instanță, la faptul că Trustul Busola fusese înființat ca fundație de J. Kendrick Mellowes, „un filantrop conservator”.

Frank zâmbi la această caracterizare. Mellowes era indiscutabil *asta*, dar mai era și (în special) un „comandant de servicii de informații” care plătise de-i ieșise pe nas o numire în CCIEP – Corpul de Consilieri în Informații Externe al Președintelui.

Frank reveni la pagina de bază și comandă altă căutare – de data asta pentru „A. Lloyd Kolp”.

După câteva secunde ecranul clipi și apăru o listă de cinci articole.

Cel mai recent dintre acestea era vechi de trei ani. Relata că generalul A. Lloyd Kolp își părăsea postul de șef al Institutului de Cercetări Medicale a Bolilor Infecțioase al Armatei (ICMBIA). După o vacanță petrecută cu familia, generalul era așteptat să preia funcția de director executiv al Trustului Busola.

Frank se lăsă pe spate în scaun și scăpă un suspin. Știa cine e Kolp. Și, chiar și fără să se uite la celelalte articole, știa ce spune. Aruncă o privire la titluri să vadă dacă are dreptate și văzu că are:

> *Șeful ICMBIA afirmă că virusul Simian nu reprezintă o amenințare.*
>
> „Unitatea Reston a fost dezinfectată: Kolp vizitează locul."

Generalul se bucurase de faimă o săptămână sau două, când ICMBIA a fost chemat să închidă și să dezinfecteze o unitate de cercetare a primatelor, cu administrație privată, din Reston, staul Virginia. Maimuțele muriseră cu zecile și exista temerea că vreo boală cumplită ar putea scăpa de sub control.

Kolp intrase cu trupele sale. Se purtaseră cu eroism. Temerile populației fuseseră potolite. Și, în cele din urmă, despre incident se scrisese o carte.

Dar Frank știa că ICMBIA avea o istorie mai întunecată, în spatele institutului polisilabic, cu acronimul său bizar, era o denumire mai veche și mai simplă: „Fortul Detrick". La numai câțiva kilometri de Camp David, și într-adevăr foarte aproape de șiruri întregi de case rezidențiale nou construite, Detrick fusese centrala de acțiune pentru cercetările Pentagonului în domeniul armelor biologice.

Acesta era, bineînțeles, un efort pur defensiv – sau, cel puțin, așa i se spunea opiniei publice. Dar realitatea era că nicio națiune n-ar fi putut să-și

pună la punct apărarea împotriva acestor arme dacă nu reușea mai întâi să înțeleagă ce erau armele respective, cum funcționau și care puteau fi limitele lor.

Ceea ce însemna construirea și testarea armelor înseși.

Așa că cercetătorii Pentagonului lucrau cu unele dintre cele mai periculoase toxine și virusuri de pe pământ: botulină, ricină, antrax pulmonar, ciumă pneumonică.

Se pompaseră resurse în ceea ce era cunoscut drept „transformarea în arme" a agenților biologici. Echipe de oameni de știință cercetau diverse metode de „aerosolizare", încercând să o identifice pe aceea care garanta dispersia maximă. Alții lucrau la tehnicile de micro-încapsulare, căutând modalități de a preveni deteriorarea agenților biologici expuși la apă, căldură și aer.

Și alți cercetători își foloseau talentul pentru a crește letalitatea agenților bacterieni și virali, căutând FCM-uri – factori de creștere a mortalității. Alții foloseau tehnologia ADN-ului recombinant pentru a crea germeni mai noi și mai periculoși.

Toate acestea în numele autoapărării. De vreme ce alte țări ar putea elabora arme biologice, S.U.A. fusese silită să facă, de asemenea, acest lucru, astfel încât să poată descoperi antidoturi și să fie pregătită în caz de atac. Unii credeau că cercetările continuau încă, în ciuda tratatelor care le interziceau, dar cine putea spune?

Frank bătu darabana cu degetele pe birou. Detrick. Kolp. Și Mellowes. Trustul Busola. Nu era nevoie de geniu să-ți dai seama că expediția la Kopervik era legată de serviciile secrete. Și Annie – ce era cu ea? Știa? Cum ar fi putut să nu știe? Expediția era copilul *ei.* Fusese ideea *ei,* în primul rând.

Dădu un clic pe butonul Imprimare și așteptă să iasă articolele.

Era doar o intuiție – de fapt, n-ar fi putut să dovedească nimic – dar știa destul despre *genul* ăsta de lucruri ca să suspecteze că Trustul Busola era o conductă, un mecanism de finanțare pentru proiecte pe care Pentagonul și CIA le voiau gestionate „în afara registrelor contabile”.

Întrebarea era: de ce *această* expediție? Și de ce acum? De ce ar vrea Pentagonul să finanțeze *în secret* un proiect de recuperare a unui virus de mult pierdut – și foarte periculos – de sub permafrost? Răspunsul părea evident: pentru că proiectul era ilegal sau viola prevederile unui tratat, cum era cel care interzicea cercetările privind războiul biologic.

Când închise calculatorul, observă pentru prima oară că începuse să plouă și că el stătea în ceea ce devenise aproape întuneric. Se lăsă pe spătarul scaunului, scoase un suspin și reflectă că întunericul se potrivea stării de spirit în care se afla el.

„Dumnezeule, se gândi. Annie! Cum ai putut, scumpo?”

• Capitolul 13

El stătea așezat pe veranda ei când intră ea pe alee.

Purta un taior albastru, cu fusta până la genunchi, pantofi roșii și o poșetă roșie, asortată. În mână ținea un exemplar împăturit din ziarul *Post* și făcea pași mărunți, târșiți, ca să nu trebuiască să se uite unde calcă.

O mai văzuse și înainte într-un costum ca ăsta, în prima zi când o cunoscuse, la biroul ei de la INS. Își scosese halatul de laborator dând la iveală un taior foarte asemănător cu acesta – găteala unei matroane de la periferie, anonimă și insipidă. Profesională și în largul ei în halatul alb, dădea greș în încercările ei de a se îmbrăca elegant. Adevărul e că lăsa impresia înduioșătoare, dar incontestabilă, a unei fetițe care se joacă de-a costumația de femeie.

— Frank! spuse ea când, în sfârșit, îl observă. Zâmbet cu toată gura. Buuună!

— Salut…

Vocea lui îi spuse că ceva nu mergea bine.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

El stătu să se gândească:

— Păi, zise, e complicat.

Se așezară amândoi pe verandă, înconjurați de primăvară. Annie își împături ziarul în poală și se uită la el.

— Am făcut câteva cereri în baza LpLI, spuse Frank. În legătură cu expediția.

Annie gemu și-și dădu ochii peste cap:

— Am crezut că n-o să mai vorbim despre asta.

— Am primit ca răspuns niște materiale. Cred că ar trebui să arunci și tu o privire pe ele.

Ea își feri privirea, iritată de încălcarea înțelegerii lor.

— Știu ce-o să spui, zise Frank, dar chiar cred că ar trebui să mă asculți până la capăt. Zău.

Cu un suspin și o privire de indulgență exasperată, ea se întoarse din nou spre el:

— Continuă, spuse ea pe un ton pe cât de calm pe atât de lipsit de expresie.

El îi arătă scrisoarea cu derogarea B (1) („Și ce dacă? Nu știu ce-i cu asta”) și pe următoarea, de la Trustul Busola. („Ia să văd… Cine-i Lloyd Kolp?”) El îi spuse cine era Kolp și îi explică despre Mellowes. Acum era interesată, chiar supărată. „Doctorul K a zis că avem finanțare de la FNS – n-a suflat o vorbă despre Busola asta”.

Când ea termină, Frank își puse hârtiile înapoi în servietă:

— N-ai știut despre niciunul din lucrurile astea, nu-i așa?

Buzele ei erau strânse de parcă i-ar fi venit să plângă.

Scutură din cap că nu.

— Așadar…

Se întinse s-o ia de mână, dar ea și-o smuci și stătu cu coatele pe genunchi și cu fața îngropată în palme.

— Am sperat că o să putem sta de vorbă – despre ce s-a întâmplat la Kopervik. Despre Neal Gleason. Despre toate astea.

Ea rămase cu podul palmelor apăsat pe ochi și scutură din cap dintr-o parte în alta. El văzu pete întunecate pe fusta ei și își dădu seama că ea plângea. În cele din urmă, ea spuse:

— Cine-i Neal Gleason?

— Te-a luat de pe vapor la Hammerfest. El te-a băgat în mașină. E agent al FBI.

Ea trase aer în piept și încercă să se ridice în picioare.

— Trebuie să intru, spuse.

El se întinse s-o oprească, dar ea se trase înapoi:

— Annie…

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Uite, Annie, ăsta e un subiect de știri – și e un subiect *mare.* Genul de subiect despre care oamenii trebuie să afle. N-o să dispară.

Ea se opri în fața ușii:

— Știu, zise.

— Atunci, de ce…

— Nu e ce crezi tu că este.

— *Ce*?

— Trebuie să intru.

— Nu, așteaptă un minut. Despre ce vorbești? Expediția a avut legătură cu serviciile secrete. Oricine își poate da seama. E evident. Și nu e greu să-ți imaginezi de ce. Când FNS v-a refuzat cererea…

Annie scutură din cap.

— Kicklighter s-a adresat lumii umbrelor.

— Ba nu. N-a făcut-o. Nu s-a întâmplat așa.

— Bine, atunci au venit spionii la *voi*! Care e deosebirea? Ce vreau să spun: e vorba de cercetare pentru armele biologice – și este ilegală. *Vorbește* cu mine!

Ea clătină cu tristețe din cap și-și șterse ochii cu dosul mâinii:

— Nu pot…

Scoase o cheie din poșetă, descuie ușa și dădu să intre. Deodată, umerii i se lăsară în jos și se răsuci să privească spre el.

— M-am simțit într-adevăr bine aseară la cină, spuse ea.

Apoi izbucni în lacrimi, intră și închise ușa în urma ei.

•

Era așezat la biroul lui, bătând darabana cu degetele în lemn, și încerca să se gândească logic la toate astea, dar misterul care se ascundea în spatele reticenței lui Annie nu avea nicio explicație pentru el. Ce altceva ar mai putea face? După o jumătate de oră se uită la lista lucrurilor de făcut de pe ecranul din fața lui. Era o listă foarte scurtă:

„De telefonat lui Kolp;
De verificat declarațiile vamale.”

Prima sarcină era un exercițiu de jurnalism defensiv. Să-i telefoneze lui Kolp – asta n-o să-l ducă nicăieri. Aproape sigur tipul n-o să vrea să vorbească. Dar trebuia să-l întrebe sau altfel or să-l asalteze avocații când o să vină vremea să publice: „Nici măcar nu i-ați dat telefon omului? Doar ați presupus că n-o să vorbească?”

Așa că îi dădu telefon lui Kolp și se întâmplă după cum se așteptase. „Generalul lipsește din birou în momentul ăsta. Îmi puteți spune mie despre ce este vorba?”

Ca orice portar bun, secretara lui Kolp îl presă să obțină informații, în timp ce-și proteja șeful. „Sunt Frank Daly. De la ziarul *Post.* Ei, de fapt sunt în concediu: și lucrez pentru o fundație… Da, știu, este complicat, așa că, spuneți-i doar că e vorba de Kopervik.”

Apoi închise și se întoarse spre a doua sarcină de pe lista lui:

„De verificat declarațiile vamale.”

Voia să știe ce s-a întâmplat cu trupurile minerilor – unde s-au dus și cum au ajuns acolo. FNS refuzase subvenționarea lui Kicklighter pentru că erau îngrijorați de aparențe, în special de aparența riscului. Pentru că Frank fusese interesat de precauțiile pe care le luase Annie, își amintea ce-i povestise ea despre ce ar fi urmat să se petreacă la Kopervik.

Mai întâi, cadavrele urmau să fie manipulate de cercetători care purtau costume de protecție biologică de nivelul 4. Scoase din sicrie, trupurile urmau să fie înfășurate în cearșafuri îmbibate în formalină și așezate în lăzi închise ermetic, speciale pentru transportul cadavrelor. Un elicopter urma să transporte lăzile la congelatoarele cu

destinație științifică din cala vasului *Rex Mundi*, și anume în camera frigorifică, unde temperatura era menținută la minus șaisprezece grade Celsius. La sosirea la Hammerfest lăzile de transport urmau să fie duse cu elicopterul la aeroportul militar Tromso. Acolo, expediția urma să fie întâmpinată de un avion-cargou militar C-131 care se întorcea din Bosnia direct cu destinația S.U.A. Echipat cu un congelator propriu, avionul C-131 urma să-i ducă pe Annie, Kicklighter și lăzile de transport la Baza Aeriană Dover. O dată ce cadavrele treceau prin vamă, Unitatea de Înregistrare a Deceselor de la Dover ar fi transportat trupurile la INS într-un camion frigorific.

Asta ar fi urmat să se întâmple sau asta i se spusese lui Frank că urma să se întâmple. Dar se petrecuse, oare, așa? Sau cadavrele fuseseră duse în altă parte, la Fort Detrick, de exemplu?

Frank deschise fișierul Address Book și scoase numărul de telefon al Biroului de Informații pentru Public al Pentagonului. Ofițerul cu care vorbi, căpitanul Marcia Devlin, avea un stil precis și eficient. I-a spus că o să revină ea cu un telefon într-o oră și asta și făcu.

— Am informația pe care o căutați.

— Excelent!

— C-131… a decolat de la Tuzla la orele 06:00, pe 28 martie, a aterizat la Tromso la 14:25 în aceeași zi. A luat la bord cinci pasageri, pe 29 martie. A părăsit Tromso la 05:00, a ajuns la Andrews după opt ore. Asta tot pe 29 martie.

— Ați spus Andrews. Ați vrut să spuneți Dover, nu?

— Nu, domnule. Am vrut să spun exact ce am spus. Au aterizat pe Andrews la orele 13:00.

Frank stătu să se gândească:

— Așadar s-au răzgândit.

— Poftim?

— Am spus că, probabil, s-au răzgândit. Trebuiau să se ducă la Dover.

— Asta n-am de unde să știu. Tot ce pot să vă spun este că au aterizat la Andrews.

Frank suspină:

— Ei bine, vă mulțumesc. Acum, dacă ați fi amabilă să-mi dați numele pasagerilor…

— Nu pot face asta.

Frank se prefăcu surprins:

— Serios? De ce nu?

— Există o Lege a confidențialității.

— Vreți să spuneți a secretului informațiilor?

— Nu, domnule. Vreau să spun că datele *private* sunt confidențiale.

Frank îi mulțumi pentru ajutor, închise și se gândi la ce-i spusese ea. Au fost cinci pasageri – Kicklighter, Adair, Gleason și… cine încă?

Trase cartea de telefon din sertarul biroului și sună la numărul Bazei aeriene militare Andrews. Centrala îi făcu legătura cu ofițerul pentru relația cu presa, sergentul Raymond Garcia.

Frank se prezentă și zise:

— Doamna căpitan Devlin mi-a spus că ar fi bine să vă sun pe dumneavoastră. E la BIP, la Pentagon?

— Da, domnule.

— Ei bine, eu scriu un articol pentru ziarul *Post*, minți el, și… ăăă, Marcia, vreau să spun, doamna căpitan Devlin, se gândea că m-ați putea ajuta.

— Păi, dacă pot…

— Este despre cum lucrează Vama cu armata…

— Și sunteți interesat de Baza aeriană militară Andrews?

Vocea lui Garcia era prudentă.

— De fapt, nu. Adică, e mai aproape de casă, așa că mi-e mult mai ușor să lucrez cu dumneavoastră decât cu vreo bază din Alaska.

— Și ce doriți să faceți?

— Să mă uit la niște declarații vamale.

— Care declarații vamale?

— Aa, nu știu – de fapt nu are importanță. De luna trecută ar merge. Câtă vreme e ceva tipic.

Luna trecută a fost destul de obișnuită?

— Vreți să spuneți ca zboruri transoceanice?

— Da.

— Nu știu. Așa cred. Probabil.

— Ei, atunci, martie ar fi la fix.

— Dar… ce anume căutați, de fapt?

Lui Frank îi trecu prin minte că vocea sergentului Garcia părea să aibă doar două tonuri: nedumerire și precauție.

— Aș vrea să văd nivelul de trafic și poate să-mi fac o idee asupra *genului* de lucruri pe care militarii le trec prin Vamă și cum se procedează. Vreau să spun că, probabil, e vorba de arme și materiale medicale – dar trebuie să fie și lucruri personale.

— Și despre asta e articolul?

Sergentul părea sceptic.

— Da, zise Frank. Despre asta e.

— Hâm! Pare cam plicticos.

„Nemaipomenit, se gândi Frank. Vorbesc la telefon cu un critic de jurnalism."

— O să folosesc multe citate.

— Ce să zic…

— Dar ce trebuie să știu este: fiecare aeronavă militară face o declarație vamală?

— Absolut.

— Și astea sunt disponibile pentru Vamă?

— Bineînțeles.

— Dar pentru public? De exemplu: dacă eu aș vrea să văd declarațiile vamale pe luna martie, aș putea?

— Presupun că da.

— Interesant, zise Frank.

— Doar dacă nu-i un zbor secret. Avem câteva din astea.

— Dar le puteți separa de restul, nu?

— Sigur.

— Atunci cred că ce aș vrea să fac este să dau un exemplu. Trebuie să văd o singură lună. Martie ar fi perfect.

Dură trei zile, dar, în final, sergentul Garcia nu putu găsi nici un motiv ca să-l refuze, așa că făcu aranjamentele. Frank era sigur că în timpul ăsta BIP verificase declarațiile vamale ale lunii, căutând orice ar fi creat o situație stânjenitoare: vreun membru al Congresului care s-a întors din Peru cu obiecte de artă precolumbiană, vreun general cu înclinații spre pornografia daneză, vreun zbor al CIA care nu a trecut deloc prin vamă.

În timp ce se îndrepta cu mașina spre Andrews pe șoseaua Allentown, Frank cântărea cam ce ar putea găsi: dacă declarația vamală era acolo, o să vadă cine a trecut cadavrele prin vamă și încotro se duceau ele. O să afle și identitatea Pasagerului Patru și a Pasagerului Cinci. Iar dacă declarația vamală nu era acolo… ei, bine, și asta o să-i spună ceva. Ar însemna că fusese separată de celelalte pentru că zborul a fost secret sau sensibil în alt mod.

La poarta principală de la Andrews un bărbat în uniformă îi dădu un permis de trecere, un talon de parcare și o hartă, apoi îi făcu semn să meargă în direcția clădirii sediului.

Sergentul Raymond Garcia se dovedi a fi un bărbat scund, cu un portofoliu de expresii faciale atât de studiate, încât Daly era sigur că și le exersează în fața oglinzii. Când îl văzu pe Frank, își duse mâinile la spate, își strânse buzele și ținu un mic discurs, legănându-se înainte și înapoi pe tocurile pantofilor bine lustruiți:

— Sunt sigur că înțelegeți că armata e conștientă că pot exista abuzuri în sistemul de transport militar. Dar vă pot asigura că incidența unor asemenea abuzuri este minimă. Cooperăm fără rezerve cu Serviciile vamale.

Mișcare cu capul. Privire semnificativă.

Toate astea erau atât de bine repetate, încât, în alte împrejurări, Frank ar fi putut să caute povestea

care dăduse naștere acestei delimitări. Dar pentru moment nu dorea decât să-l liniștească pe Garcia:

— Nu caut nimic dubios, domnule sergent. Ăsta e un articol foarte general – și nu atât despre armată, cât despre Vamă și amploarea sarcinii ei.

În final, fu însoțit spre o cameră mică, luminată cu neon, unde îl așteptau o masă și un scaun. Pe masă era un teanc de declarații vamale și un borcan de nes cu o linguriță de plastic.

— Cafea? îl întrebă Garcia.

Frank făcu un semn de aprobare și curând după asta sergentul reveni în încăpere cu o ceașcă de plastic.

— Noroc la vânătoare, îi spuse el când îi dădu ceașca.

Apoi, răsucindu-se pe călcâie, închise ușa în urma lui.

Frank petrecu următoarele cinci minute prefăcându-se că se uită prin declarațiile vamale. Dar știa ce vrea. Fișele erau aranjate în ordine cronologică și nu-i luă niciun minut să găsească ce căuta.

Zborul 1251 de la Tuzla spre Tromso în 28 martie. Apoi de la Tromso spre Andrews în ziua următoare. O notă indica faptul că avionul atinsese solul la 13:13.

Ochii lui Frank se îndreptară spre rubrica *Pasageri.*

Erau cinci nume, așezate în ordine alfabetică:

„Adair, Anne
Fitch, Taylor
Gleason, Neal
Karalekis, Dr. George
Kicklighter, Dr. Benton”

Își notă numele pe care nu le recunoștea. Karalekis era probabil doctor la INS. Fitch putea fi de oriunde. FBI, CIA…

Se uită la a doua pagină a declarației vamale, unde era rubrica pentru încărcătură și un moment crezu că se făcuse o greșeală.

Cala fusese goală, cu excepția unor echipamente de calculator și a bagajelor personale ale echipajului și ale pasagerilor.

Luă o sorbitură mare de cafea și se mai uită o dată. Nu era nimic referitor la lăzile de transport pentru cadavre sau la rămășițele minerilor. „Pagina 2 din 2”, scria pe ea.

Verifică și celelalte declarații vamale, să vadă dacă mai era și alt zbor de la Tromso, fie în aceeași zi, fie în următoarea sau în cea de după ea. Dar nu era nimic. Nicio ladă pentru transportul cadavrelor, nicăieri.

•

Îi plăcea felul în care mașina Saab se întindea la drum (când nu era în atelier, pentru reparații). Lua frumos curbele și, dacă n-ar fi avut opt puncte pe permisul de conducere, ar fi lăsat-o să alerge la întoarcerea la Washington.

Dar n-o făcu. Ținu vitezometrul neclintit la nouăzeci la oră, ceea ce era chiar bine, pentru că se simțea năuc. Niciun cadavru. Ce însemna *asta*?

De fapt, aproape orice. Poate că lăzile de transport pentru cadavre erau în alt zbor. Poate că le întârziase Vama norvegiană și nu plecaseră spre Statele Unite până în aprilie. Poate cadavrele se descompuseseră în cine știe ce dezgheț mare și de care nu se auzise. Poate fusese vreo vară a eschimoșilor pe Edgeoya.

Sau urșii. Annie îi spusese despre urși și despre cum folosea comunitatea minieră dinamită, să sape gropile de înmormântare, făcându-le adânci cât să-i împiedice pe urși să ajungă la ele. Poate că nu le făcuseră destul de adânci. Și exista un fel de ridicare a înghețului specifică Arcticii, datorită căreia obiectele erau împinse spre suprafață. Își aminti că Annie îi povestise despre asta și cum,

dacă obiectele erau cadavre, acestea erau numite „plutitori”.

Depăși stadionul RFK și se îndreptă spre zăpăceala din jurul Capitoliului.

Era unul din lucrurile pe care Annie spusese că le vor testa *in situ* – ciclurile de dezgheț și topire în permafrost. Dacă trupurile s-ar fi dezghețat oricând în ultimii optzeci de ani, virusul ar fi irecuperabil și n-ar mai fi avut vreun rost aducerea cadavrelor în S.U.A. Dar dacă asta ar fi fost ce se întâmplase, de ce nu i-ar fi spus așa Annie? De ce tot secretul?

Și mai era și altă posibilitate. În loc să fi luat cadavrele în întregime, Annie și Kicklighter s-ar fi putut hotărî pentru eșantioane nucleice. Ea chiar îi spusese cum se poate face așa ceva, însemnând, de fapt, că se folosea un fel de ferăstrău-burghiu pentru a perfora niște orificii prin care să se obțină secțiuni cilindrice din plămâni și organele principale.

Problema cu explicația asta era că pe declarațiile vamale ale pasagerilor nu figura nimic referitor la „țesuturi” sau materiale medicale sau ceva asemănător. Iar problema cu celelalte explicații era că nu deslușeau prezența lui Neal Gleason, implicarea Trustului Busola sau modul în care îl obstrucționaseră pe el la Hammerfest și după.

•

În seara aia avu un meci de fotbal în sală la Sportsplex, în Springfield. Toți suspecții obișnuiți erau prezenți și, ca întotdeauna, nimeni din echipa lui nu avea exact același tricou. Jucau împotriva unei echipe de hispanici, dintre care cei mai mulți lucrau la Banca Mondială. Toți erau echipați într-o revărsare de culori identice – uniforme propriu-zise, cu ciorapi trei-sferturi! – în timp ce echipa lui Frank stătea pe teren în tricouri care erau… oarecum închise la culoare. În cea mai mare parte.

— Ce vrei să zici că nu-i albastru? Are albastru *în* el!

— Zău, dom’le arbitru! *Es gris*! Pune-l să-l schimbe.

— Nu e *gris*, mă, tâmpitule! Ce dracu’ e aia *gris*?

Când meciul se sfârși la egalitate, cele două echipe se duseră să bea bere și să sâcâie cu comentarii celelalte echipe, care jucau dedesubt. A fost un interval de timp plăcut, cum era întotdeauna, pentru că nu trebuia să se gândească la ceva important. Nu mai exista *Washington Post*, nici gândurile la taică-său, nici Fletcher Harrison Coe, Neal Gleason sau lăzile de transport pentru cadavre. Doar doisprezece tipi care făceau ceva care le plăcea și erau destul de buni la asta. Nu *însemna* nimic și asta făcea să fie atât de important.

Plecă de acolo în jur de ora zece și ieși în spațiul de parcare. Se simțea bine, ceea ce îl surprindea, pentru că, de îndată ce părăsi clădirea, își aduse aminte că se află într-un punct mort. Nu avea niciun indiciu în legătură cu ce să facă în continuare. În ceea ce privea Kopervik-ul. Sau pe Annie. Sau orice din toate astea. Și, deodată, asta contă din nou.

Dar era o noapte frumoasă și rămase un moment lângă mașină, privind bolta. Un avion se târî peste Orion, mișcându-se imposibil de încet. Frank se uită o vreme și își zise că nu era avion. „Probabil că e o cometă, se gândi el. Sau…”

•

Corporația de sateliți Panoptikon se afla în Herndon, la numai câțiva kilometri de aeroportul Dulles. Era o companie pe acțiuni al cărei produs era recunoașterea – imagini din satelit cu o matrice de rezoluție de un metru. Clientela ei era o combinație de țări din lumea a treia care nu-și puteau permite proprii lor sateliți, companii de explorări geologice, grupuri de protecție a mediului, de afaceri agricole, cherhanale

comerciale și presă. Printre altele, oferea buletine meteorologice grozave.

Și nu era ieftină. Frank se simțea vinovat să cheltuiască banii fundației pentru o poveste despre care i se spusese să o abandoneze, dar nu avea de gând să plătească din buzunar pentru asta – și era ceva ce trebuia făcut.

Îi spuse funcționarei ce voia, îi dădu coordonatele pentru Kopervik și data pe care o dedusese pentru sosirea lui *Rex Mundi* pe Edgeoya. Funcționara tastă informația în calculator, așteptă câteva momente și anunță:

— Nicio problemă. Fotografiem arhipelagul Svalbard de două ori pe zi și se pare că avem în arhivă metraje care acoperă trei ani în urmă.

După douăzeci de minute ea se întoarse cu o fotografie de 36x48, în alb și negru, puțin umedă încă. De-a lungul marginii superioare drepte se întindea o bandă de imprimare care repeta data, ora și coordonatele de poziție. Așeză fotografia pe o masă de vizionare și puse pe fiecare colț câte o greutate acoperită cu fetru.

Se uitară la ea împreună.

După un moment ea râse și spuse:

— Uite!

Arătă cu degetul spre un fel de nor de abur alungit lângă colțul din dreapta al foii.

Frank își miji ochii:

— Ce?

— Asta.

Ea puse o unghie lungă, curbată, perfect acoperită cu ojă lângă o formă ovală care părea, la început, un defect al hârtiei.

— Un urs polar, zise ea. L-am mai văzut și alte dăți.

Trânti o lupă peste fotografie și-i spuse să se uite.

Avea dreptate. Era un urs. Dar el era mai interesat de Kopervik în sine – pâlcul de clădiri, biserica și elicopterul. Cu lupa se putea vedea

elicopterul stând într-un nor de zăpadă spulberată de propriile lui elice. Probabil că încă se mai învârteau când fusese făcută fotografia din spațiu.

Își îndreptă din nou ochii spre sat și reuși să deslușească, printre clădiri, forma micii capele, cu turla trunchiată, dar care totuși se putea recunoaște. Și lângă capelă, presărate mai multe puncte negre. Annie, presupuse el, și Kicklighter și băieții de la ANOA.

Erau adunați într-un grup mic lângă zona de culoare închisă unde pătura de zăpadă fusese deranjată. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la vederea de la înălțime, își dădu seama că acolo, lângă capelă, era cimitirul. Putea să deslușească zidul de piatră care îl înconjura, forma geometrică, pătrată era clar conturată chiar și sub zăpadă. Folosind lupa măritoare observă petele regulat distanțate care erau probabil lespezile de la capul mormintelor și, în apropiere, o zonă întunecată care părea murdărită. Erau cutii sau bușteni, un morman de cherestea sau…

Sicrie. Un morman de sicrie.

Se încruntă. Era exact ce se așteptase să vadă și totuși… Scena avea ceva care îl sâcâia. Bătu cu degetele în masă și mai petrecu vreo câteva minute uitându-se fix la fotografia din satelit, trecând cu lupa dintr-o parte în alta să vadă mai bine, dar imaginea refuza să-i dea mai multe informații. Se uită la banda cu data, care se întindea în partea superioară și încă o dată scutură din cap. Alesese data prin deducție regresivă față de ziua sosirii lui *Rex* la Hammerfest.

Era o călătorie de trei zile, așa că… se părea că expediția era în avans față de orar. După câte se vedea, exhumarea nu durase atât cât se așteptaseră ei. Asta era clar ultima lor zi pe Edgeoya. Trebuia să fie așa, de vreme ce se întorseseră la Hammerfest în data respectivă. Și încă ceva: nu se vedeau corturi de lucru în locul respectiv, deci probabil că fuseseră deja strânse și duse înapoi pe

vas când fusese făcută fotografia. La fel și celălalt echipament, pentru că nici din ăsta nu se vedea nimic.

Duse lupa spre elicopter, uitându-se după lăzile pentru transferul cadavrelor, dar întreaga zonă era încețoșată de zăpada spulberată. Și, pe lângă asta, se gândi el, echipajul n-ar fi încărcat *mai întâi* echipamentul ca să vină pe urmă înapoi după lăzile de transport pentru cadavre. Astea ar fi trebuit să fie primele lucruri duse în camera frigorifică din cală.

Dădu la o parte greutățile acoperite cu fetru din colțuri și se uită cum fotografia se răsucește și devine un cilindru. Funcționara îl strânse cu pricepere până când diametrul lui fu destul de mic să încapă în tubul de carton cu sigla Panoptikon într-o parte. Îndesă un capac de plastic în capătul deschis și scrise o chitanță de 289,46 de dolari.

•

Era la jumătatea drumului spre apartamentul lui când îl izbi ideea. Undeva, în Bandarland, exact înainte de a intra pe șoseaua Podului de Lanțuri, se gândi „Stai puțin" – și apăsă pe frână. Tipul din spatele lui țâșni ca o ghiulea, dar Frank era deja în mijlocul unei întoarceri în ac de păr, îndreptându-se din nou spre Herndon.

— Mai vreau o dată, îi spuse el funcționarei.

— Poftim?

— Aceleași coordonate, dar cu o lună mai devreme. 28 februarie sau pe-acolo…

Ea se uită la el, ridică din umeri și bătu în tastatură.

După o jumătate de oră el se uita la o a doua fotografie – care era întocmai ca prima, minus elicopterul, Annie și prietenii ei.

Trecu lupa peste cimitir. Erupțiile întunecate erau acolo, ca și mormanul de sicrie. Se uită la banda cu data, doar ca să mai verifice o dată și să se asigure că funcționara nu înțelesese greșit. Dar era bine: 11:47, 28 februarie 1998. Când Annie și

Kicklighter erau încă în Statele Unite. Și totuși cadavrele plecaseră deja și sicriele erau stivuite grămadă.

Înțelegerea subită a acestei posibilități îl făcuse să întoarcă brusc lângă Podul de Lanțuri. Până atunci încercase să explice totul. Să se fi întors la Hammerfest prea devreme? Ei, păi înseamnă că totul a mers strună la fața locului.

Ceea ce îl intrigase până la urmă erau sicriele. Făcute așa, stivă în zăpadă. Annie îi explicase eforturile pe care le făcuse pentru a obține permisiunea pentru exhumări. Mai întâi a trebuit să-i identifice pe mineri, să dea de urma familiilor lor, să le contacteze pentru a cere permisiunea să le dezgroape rudele, apoi să convingă Biserica Luterană că răscolirea cimitirului ei era în interes public. Și mai știa că după ce INS termina cu minerii, rămășițele urmau să fie înmormântate din nou pe continent.

Era totul atât de cum se cuvine și plin de un respect apropiat de conștiința de sine. Pur și simplu nu-și putea imagina că Annie și-ar da atâta osteneală pentru ca mai apoi să arunce sicriele grămadă ca și cum ar fi fost niște lemne vechi.

Așa că altcineva ajunsese înaintea lor la Kopervik. Și-i luase pe mineri. Se gândi la asta un moment și apoi se întoarse din nou la ghișeu.

— Mai faceți-mi o surpriză, spuse el. Cu o lună mai devreme. Douăzeci ianuarie ar fi bine.

Ea îi aruncă o privire.

— Știți, la cei mai mulți oameni asta nu dă *dependență.* Bătu și ciocăni în calculator și apoi scutură din cap. Și oricum: eu n-aș alege ianuarie – nu la latitudinea aia. Doar dacă nu vă interesează infraroșiile.

— De ce?

— Pentru că e *întuneric*, toată ziua. Dacă ar fi lumini s-ar putea distinge, dar așa…

Frank scutură din cap:

— Nu, e un oraș fantomă.

— Atunci?
— Încercați 20 noiembrie ’96.

•

Mai dură încă trei ore și până când să termine, nota de plată era de aproape două mii opt sute de dolari.

Se întorsese în timp cu câte o lună o dată, până când găsise ceea ce știa că trebuie să existe: pătura de zăpadă imaculată, mormintele nederanjate. Data era 20 august 1997.

Ceea ce însemna că trupurile fuseseră luate între această dată și 20 septembrie, când cimitirul era așa cum apărea în lunile ulterioare până la sosirea lui Annie cu elicopterul.

După ce a obținut intervalul de timp, a rămas doar problema de a găsi data exactă a exhumării, care s-a dovedit a fi 9 septembrie.

În cimitir se afla o macara mică, un autovehicul de zăpadă și un cort rectangular fixat în piroane. În spatele bisericii se afla un elicopter; în cimitir se aflau vreo șase persoane. Indiferent cât de mult sau cât de concentrat se uita prin lupă, nu avea cum să deslușească vreuna din siluetele încețoșate și granulare care stăteau lângă morminte.

Mută lupa spre elicopter, a cărui dimensiune permitea o rezoluție modică. De forma unei libelule, elicopterul stătea pe zăpadă, poate la vreo douăzeci de metri de biserică. Frank se uită fix la fuzelajul aparatului, căutând semne de identificare, dar nu găsi niciunul. Rezoluția nu era suficient de bună. Obosi de atâta uitat și se lăsă pe spate în scaun, frecându-și ochii.

Când îi deschise din nou după un moment, văzu – sau își imagină – ceva ce nu văzuse înainte: o grilă. Sau, mai precis, *un fel de* grilă – acolo, la spatele fuzelajului elicopterului. Luă lupa și o ținu deasupra fotografiei, ridicând-o și coborând-o în căutarea gradului ideal de mărire.

Care se dovedi că nu există. Indiferent ce văzuse sau crezuse că vede, exploda sub lentila groasă a

lupei, liniile și muchiile zburând spre margini de parcă lupa ar fi fost o centrifugă. Frustrat, își împinse scaunul în spate și se duse la ghișeu. Pe jumătate amețit și încercând să găsească un sens în ceea ce descoperise, plăti nota cu cartela lui de credit Visa și ieși la mașină ducând un tub gros cu fotografii luate din satelit.

Acum, cel puțin, știa *ce*, *când* și *unde.* Cineva ajunsese la Kopervik înaintea lui Annie și a vasului *Rex Mundi.* De-asta era Gleason acolo să aștepte nava. De-asta se întorseseră cu mâinile goale. Și de-asta se ridicase un zid în jurul istoriei.

Mai rămâneau doar două întrebări.

Cine? Și *de ce*?

• Capitolul 14

„Cineva le-o luase înainte. Când expediția a ajuns la cimitir, trupurile erau deja dispărute."

Stătea în mașină pe Podul de Lanțuri, ducându-se niciunde, neascultând cu adevărat compact discul pe care-l pusese – un blues Cape Verde. Se uita fix în față, la un șir lung de stopuri ale căror imagini reflectate acopereau asfaltul ud ca niște bălți de sânge. Traficul era blocat. Ștergătoarele lui oscilau înainte și înapoi. Din când în când fulgerul despica perdelele de ploaie.

Se gândi că, probabil, era un accident în față. Se gândi că ar trebui să-și ia niște ștergătoare noi. Se gândi: luneta se aburește. Dar la ce se părea că nu se poate gândi erau implicațiile a ceea ce aflase la Panoptikon. În loc de asta, vedea întruna în fața ochilor imaginile înseși: grămada de forme rectangulare care erau sicriele aruncate, petele întunecate ale mormintelor deschise.

Nu *voia* să se gândească, și era și asta o explicație. Urmărise genul obișnuit de poveste, o bucată senzațională în care reporterul întreprinzător dă la iveală o alianță profană între știință și armată. Crezuse că *știe* care e povestea, dar, dintr-o dată, cadrul lui de referință dispăruse și acum nu mai avea nicio idee. De asemenea, asta începea să-l sperie.

Bătu darabana cu degetele pe volan. *Cine*? *De ce*?

Pe de o parte, fotografiile explicau multe: mersul înfrânt al lui Kicklighter când coborâse pasarela de pe *Rex*, înfățișarea de căprioară prinsă în lumina farurilor a lui Annie și refuzul ei de a vorbi despre Kopervik, prezența lui Neal Gleason la Hammerfest. Explicau legătura cu Pentagonul, finanțarea de la Trustul Busola. Pe de altă parte… *nu*, *nu explicau.* Nu explicau nimic, de fapt.

Șirul de mașini din fața lui nu se clintea și în depărtare auzea văitatul sirenelor. Încercă să-și organizeze gândurile despre fotografiile Panoptikon. În cea mai mare parte nu erau gânduri, ci întrebări, aceleași întrebări: *cine* a deschis mormintele și *de ce*?

Săpatul în permafrost era la fel de greu ca săpatul în stâncă – îți lua zile întregi să reușești ceva, chiar și cu unelte speciale. Și Kopervik era atât de departe, încât ar fi putut fi la fel de bine și pe altă planetă. Ceea ce însemna că ce s-a întâmplat acolo era mult mai serios decât jefuirea unor morminte. Cineva – și cineva cu buzunare foarte adânci – a vrut trupurile pentru sine. Și singurul motiv pentru a dori exact acele cadavre era că dorea să pună mâna pe virusul pe care îl adăposteau. Și asta nu putea însemna decât că oamenii care luaseră virusul voiau să-l cultive, exact așa cum speraseră să facă și Kicklighter și Adair.

Dar *de ce*?

Nu ca să studieze învelișurile proteinice. Fiindcă, dacă ar fi fost o expediție pe față la Kopervik – Annie ar fi știut de ea. De vreme ce ea făcuse toată munca de bază, ar fi fost consultată, ca gest de curtoazie profesională și poate chiar invitată să participe. Și dacă nu Annie, atunci Fundația Națională pentru Știință ar fi știut despre asta. La fel și reprezentanții companiei miniere și familiile care dăduseră permisiunea să fie exhumate cadavrele.

Deci, ce se întâmpla?

Se jucă puțin cu ideea că era posibil ca o companie farmaceutică să se fi dus după virus, sperând să producă un vaccin. Dar de ce ar crea cineva un vaccin împotriva unui germene care nu există sau există numai sub permafrost dincolo de Cercul Arctic? N-ar face-o. Nimeni n-ar face-o.

Atunci, cine? Și *de ce*?

De ce să-ți însușești o tulpină de gripă care e legendară pentru virulența sa? Ei bine, asta nu era atât de greu de ghicit, se gândi el. Dacă nu vrei s-o studiezi și nu vrei să faci un vaccin, atunci singurul motiv de a te duce după cadavre era să extragi virusul ca să faci o armă biologică.

Și ce mai armă! Ca infecție care se transmitea pe calea aerului, era spectaculos de contagioasă și ce era chiar mai mult…

Un claxon din spate îl scoase pe Frank din reverie și văzu că îl despărțeau douăzeci de metri de stopurile palide ale mașinii din față. Traficul începuse, în sfârșit, să se urnească. Se aplecă în față pe scaun pentru că parbrizul îi era îmbrobonat și de-abia translucid din cauza ploii care turna. Traversă podul, întoarse pe Arizona și o luă în jos pe Nebraska. La Ward Circle studenții Universității Americane tăiau intersecția complicată de-a dreptul, lipăind prin apă, buimaci și uzi leoarcă.

Cine? Armata era candidatul cel mai evident, dar, după cum descoperise, tocmai armata – sau cel puțin serviciile de informații – sponsorizase în secret expediția. Ceea ce nu era ceva ce ar fi făcut dacă ar fi exhumat deja cadavrele.

Teroriștii, atunci. Asta ar explica, desigur, prezența lui Neal Gleason. Dar, nu. Date fiind resursele de care era nevoie pentru a organiza o expediție la Kopervik – o expediție care putea foarte bine să nu se soldeze cu nimic altceva decât cu degerături – una din națiunile „copil-rău” era mult mai plauzibil. Iran, Irak, Libia. Suspecții obișnuiți.

Dar nu-i venea să creadă. Era o eroare în raționamentul lui, uita el ceva. Dar ce?

La două cvartale de apartamentul lui se opri la magazinul Mixtec, de unde plecă în zece minute cu o cutie de orez și *bistec al pasilla.* Întors acasă, aruncă fotografiile din satelit pe măsuța pentru cafea și se așeză în fața televizorului schimbând

canalele până când găsi meciul echipei Bullets. Sau al echipei Wizards. Sau cum și-or mai fi zis ei săptămâna asta. Se uită cum Strickland îi trimite lui Weber o pasă, fără să-l privească, și cum acesta o pornește în direcție opusă. Joc spectaculos, dar apoi de-a curmezișul ecranului fulgeră scorul și văzu că echipa era Indiana și conducea cu șaisprezece.

Îl stinse. Oricum nu-i stătea mintea la asta. Era încă preocupat de fotografiile din satelit și de sentimentul că ceva referitor la ele nu se lega. Dar ce?

Îi veni ideea că poate și-ar putea da seama uitându-se peste notele și fișierele lui despre gripă. De ce să nu asculte câteva din interviurile înregistrate, în timp ce termina de mâncat? Răscoli prin cutia de casete din fundul sertarului-fișier până găsi ce căuta – *gripă/Adair interv//8/3/98* – și băgă caseta în casetofon. Își luă o bere și o sticlă de sos Yucateco și ascultă înregistrarea.

> „— Este neintenționat. Folosesc celule gazdă ca să se reproducă. Faptul că te îmbolnăvesc este un efect secundar. Virusul ideal nu te-ar îmbolnăvi deloc.
>
> — Nu? Am crezut că ăsta e pentru ele un *raison d'etre.*
>
> (Râs) — Nu. Au același *raison d'etre* ca noi, biologic vorbind. Vor să se înmulțească… Așa că, dacă își omoară gazdele, nu au eficiență."

Scutură din cap. Cum putea să găsească ce căuta dacă nu știa ce anume? Apăsă butonul de derulare rapidă. Annie spunea:

> „— Ei, dar variola e atât de stabilă, încât ai putea s-o pui pe o bucată de hârtie și s-o lipești într-un fișier și ar supraviețui decenii întregi, secole. Este o

grijă a antropologilor, știi, când dezgroapă mumii.

— Dar gripa…

— Asta e altă poveste.”

Opri casetofonul și se ridică în picioare. Nu ajungea nicăieri cu înregistrarea. Mai bine să se vadă chiar el cu sursa.

•

Casa rezidențială în care locuia Annie era puțin deasupra nivelului străzii. El stătu așezat pe verandă o jumătate de oră, așteptând-o. În cele din urmă, ea urcă scările râzând, stând de vorbă cu o femeie mărunțică și cu părul negru, amândouă încărcate cu sacoșe de plastic pline de cumpărături de la băcănie. De data asta ea purta sandale, un tricou Hoyas roșu, decolorat și o pereche de blugi Levi's cu genunchii zdrențuiți. Iar el își dădea cumva seama că genunchii fuseseră într-adevăr tociți de purtare, și nu de dragul modei. Femeia cea mititică îl văzu prima și puse o mână pe brațul lui Annie. Annie se opri din mers, râsul i se stinse pe buze, iar expresia ei parcurse rapid câteva schimbări interesante – timp de o nanosecundă păru cu adevărat fericită să-l vadă – înainte de a se statornici într-un fel de zâmbet prudent.

— Asta urmează să devină un program fix – fiindcă, dacă e așa, poate că ai putea comanda să te aștepte cina, zise ea.

— Am vrut să-ți arăt ceva, spuse Frank bătând în tubul cu fotografii din satelit.

— Biiine, spuse Annie.

Cealaltă femeie stătea în picioare la ușă, satisfăcându-și curiozitatea. În cele din urmă, Annie făcu prezentările:

— Frank – Indu. Indu, e colega mea de cameră.

— Și Frank? întrebă Indu sfioasă.

— Frank e ziarist, răspunse Annie.

Indu îi adresă un zâmbet care-i încreți chipul și, cu o privire amuzată spre Annie, intră în casă.

Annie se întoarse spre Frank:
— Ce voiai să-mi arăți?
— Poze din satelit.
— Ce?
— Fotografii luate din satelit. O imagine de la înălțime.
— Cu ce?
— Kopervik. Douăzeci și șase martie, cam la orele 13:00. Tu arăți ca un punct.
— Vorbești serios?
Frank încuviință din cap.
— Știu ce-ați găsit.
Annie îl privi cu răceală, întrebându-se dacă e un truc și, dacă era, întrebându-se cum de o putea subestima el atât de total.
— Zău!? spuse, cu vocea încărcată de sarcasm.
— Mda.
— Și ce am găsit?
— *Praful de pe tobă.*
— Ce?
— Trupurile dispăruseră. Cineva a ajuns acolo înaintea voastră.
Ea se uită la el un lung moment, apoi îl invită înăuntru:
— Nu cred că trebuie să vorbim despre asta pe stradă.
Dar chiar și înăuntru, cu fotografiile înșirate pe masa din bucătărie, cu colțurile fixate cu cărți, ea tot șovăia să vorbească despre asta.
— Sunt sigur că Gleason te-a pus să semnezi ceva, zise Frank. Dar asta trebuie să fie irelevant acum – doar dacă nu mai ascunzi și altceva. Bătu cu degetul în fotografia din satelit. Sau asta e cam tot?
Ea înclină din cap.
— E cam tot, spuse ea. Eram șocată. Cred că încă mai sunt.
El scoase a doua fotografie din tub și o puse peste prima, sprijinind din nou colțurile cu cărți.

— Asta e cam cu patru sau cinci luni mai devreme, spuse Frank. Pe șapte septembrie. Zăpada era imaculată și neatinsă. Și asta, continuă el derulând a treia fotografie, asta e din nouă septembrie.

Puse a treia fotografie deasupra celorlalte două și îi fixă colțurile.

— Atunci s-a întâmplat, spuse el.

Se uitară la fotografie mult timp. Pământul era răscolit, sicriele făcute grămadă. Un elicopter stătea pe zăpadă, nu departe de biserică. În cele din urmă, Annie spuse:

— Deci dispăruseră de *luni* de zile când am ajuns noi acolo.

El încuviință din cap.

— Cine a fost? întrebă ea.

Frank se uită la ea ca pentru a spune: „Dacă aș ști răspunsul la asta…"

Telefonul ciripi, apoi mai ciripi o dată. Niciunul nu se mișcă până când nu strigă Indu la Annie că la telefon era mama ei. Annie se strâmbă și dădu ochii peste cap, dar o dată ce luă receptorul, fu clar că mama ei îi era și cea mai bună prietenă. Discuția dintre ele era conspirativă, tinerească și prietenească.

— *Ooo*, *nuuuuu*, spunea Annie. Glumești.

Cât stăteau ele de vorbă, Frank se gândea: „Poate că ar trebui să fac articolul acum, să-l scriu doar – în loc să încerc să *rezolv* lucrurile". Chiar dacă nu avea toate răspunsurile, era totuși o poveste demnă de prima pagină. O poveste mare. Și dacă o publica, băieții de la serviciile secrete vor trebui să răspundă. Gleason și Compania or fi ei în stare să-l fenteze pe el, dar n-ar putea să fenteze tot corpul de presă.

Pe de altă parte, o dată ce o scria, povestea n-o să mai fie a lui. Mai bine, deci, să aștepte până când o să fie sigur că a ajuns cât de departe putea. Și nu era sigur de asta – deloc. Încă mai erau lucruri pe care le putea face, întrebări la care își

putea imagina că răspunde. Cum ar fi: ce fel de armă s-ar putea face cu gripa spaniolă? Erau oameni care-i puteau da răspunsul ăsta – de fapt chiar cunoștea un tip care i-ar putea spune. Îl cunoscuse la o conferință despre terorism. Acum doi ani, la Baltimore. Încă îi putea vedea chipul, o față *lată*, cu pomeți înalți, păr negru. Un nume caraghios. Un gen de nume caraghios. Cine *era* tipul ăsta?

Annie ieși din cameră, apoi reveni, ținând în mână cutia pentru lentilele de contact. Încă stând de vorba cu mama ei, își scoase o lentilă de la fiecare ochi. Când se uită în sus, la Frank, el văzu că ea avea privirea furioasă, nefocalizată, a celor cu miopie foarte mare.

El îi făcu semn cu mâna, ca pentru a spune „Aici sunt" – și o văzu zâmbind.

— Nu mai pot să stau, spuse ea la telefon. Și pe urmă: Te iubesc! Și eu te iubesc.

Sărută la propriu receptorul înainte de a-l pune din nou în furcă. Întoarsă la masă, se frecă la ochi cu încheieturile degetelor și rămase uitându-se fix, într-un mod tipic pentru miopi, la fotografia din satelit.

— Ar fi mai bine să plec, zise Frank. Sunt multe de făcut.

Începu să mute cărțile de pe colțurile fotografiilor, când Annie puse mâna pe mâneca lui:

— Stai, stai, stai, spuse ea. Stai!

Frank se uită la ea, apoi la fotografie. În cele din urmă, spuse:

— Cee?

Ea arătă spre elicopter. Fotografiat de deasupra, fuzelajul arăta ca un fel de lacrimă alungită, cu elicele negre conturate pe zăpadă.

— Uită-te la asta, spuse ea.

Frank își înclină capul pe umăr și își miji ochii.

— La ce? La elicopter, vrei să spui?

— La dungi, spuse ea.

Frank se uită și mai concentrat la fotografie.

— Care dungi?
— De pe fuzelaj.
El se uită și scutură din cap.
— Eu nu văd nicio dungă.
— Aici.
Ea arătă spre o ceață de puncte în spatele fuzelajului.
El se uită cu atenție.
— Tot nu văd, spuse.
— Este un drapel american.
— Vezi-ți de treabă!
— Trebuie să te uiți printre gene.
El se uită printre gene. Se aplecă pe spate din călcâie.
— Eu îmi petrec o jumătate din viață așa, stând în întuneric și uitându-mă prin microscopul electronic, încercând să disting ceva din imagini care sunt mult mai încețoșate decât asta. E un drapel, repetă ea. E drapelul american. Îi luă mâna într-a ei și, cu arătătorul lui, contură un dreptunghi minuscul în aer deasupra fotografiei. Dungile merg așa, spuse ea, schițând linii paralele pe fuzelaj. Vezi?
Avea dreptate. Era „grila” pe care o văzuse el sau își imaginase că o vede, la Panoptikon. Liniile paralele erau dungi și, o dată ce le căutai, era greu să-ți scape – dar imposibil de văzut printr-o lupă măritoare.
— Acum sunt, într-adevăr, derutat, spuse Frank. Nu se leagă. Vreau să spun, deloc.
— Crezi că e un elicopter militar?
El scutură din cap:
— Ar putea fi. Sau poate că nu. Ar putea fi doar de pe o navă care arborează un drapel american.
Annie se cățără pe un scaun înalt.
— Nu înțeleg, spuse ea stăpânindu-și un căscat.
— Spune-mi ceva, îi ceru el arătând spre fotografie. Dacă aici ar fi Kopervik-ul, pe unde ar fi nava voastră – *Rex Mundi*?

Ea se gândi la asta un moment, apoi arătă spre un punct de pe masă, la vreo șaizeci de centimetri în stânga fotografiei.

— Tocmai pe-aici, pe undeva. A trebuit să ne ducem acolo în vehicule pentru zăpadă. A durat mult.

El se mai uită un timp printre pleoape la petele acelea, ca să se asigure că într-adevăr fuzionau în dungi. Apoi împinse cărțile de pe marginile fotografiilor și le lăsă să se răsucească. În final le bagă înapoi în tub. Se gândea că s-ar putea întoarce la Panoptikon să vadă dacă găsește ceva cu locul de ancorare al navei.

— Portul avea un nume? întrebă el.

Annie scutură din cap:

— Nu era propriu-zis un port. Și sunt sigură că nu avea nume. Pur și simplu am aruncat ancora la țărm.

„S-a zis și cu ideea asta”, se gândi el, ușurat în sinea lui. Cartela lui de credit Visa era serios grevată și se îndoia foarte mult că fundația i-ar aproba banii pe care-i cheltuise deja – cu atât mai puțin să mai și finanțeze o a doua rundă.

Annie îl conduse până la ușă, tot căscând și scuzându-se:

— M-am sculat la șase.

— Există un leac pentru asta, să știi.

Brusc, își dori s-o sărute. Dar exact când se apleca spre ea, ea sări înapoi și începu să vorbească repede și să-i spună ce bucuroasă era că el știe tot ce făcuse *ea* – cel puțin acum nu mai era zidul ăla de *secret* între ei, așa că îl *roagă* să-i dea un telefon și ei și să-i spună orice ar afla. Apoi îl smuci spre ușă și mai mult sau mai puțin îl împinse afară. Asta lui îi aminti de primii ani de liceu.

•

Tipul cu nume caraghios era Thomas R. Deer, și anume caraghios era că inițiala din mijloc venea de la „Running”[1]. Era un indian Sioux cu umeri lați, din partea de est a statului Montana și expert în

arme chimice și biologice. Biroul lui era la etajul al șaptelea al Institutului Național de Studii pentru Securitate, peste drum de stația de metrou Bethesda.

Frank își dădu numele recepționerei și se așeză să aștepte în anticamera elegant mobilată, răsfoind un exemplar din *The Economist.*

Îl cunoscuse pe Deer la o conferință sponsorizată de Colegiul de Război al Armatei. Subiectul era ceva gen „Protecția urbană împotriva bioterorismului: abordarea crizelor și consecințele”. Cea mai mare parte a timpului se dusese cu discursuri ale unor maniaci cu mușchi de la Pentagon și ale unor cercetători serioși de la firme de consultanță private. Urmate de altele de la Casa Albă, Agricultură, Justiție și Apărare și altele de la Lockheed, Cal Tech și Brookings. A fost o femeie de la Laboratorul FBI și cineva de la Academia Medicilor de Urgență. Dar cei care l-au interesat cel mai mult pe Frank erau mai puțin blânzi și mai expuși pericolului. Erau cei care reacționau primii – șeful pompierilor de la Arlington, asistenta medicală de la Fairfax, omul cu înfățișare îngrijorată de la Oficiul pentru Servicii de Urgență New York.

Ei erau cei care ar fi chemați în scenă și nu erau optimiști. Cei care trebuia să răspundă primii unui atac chimic i-ar cădea probabil victime ei înșiși. Și, în orice caz, ce ar fi putut face? Erau doar atâtea ambulanțe, atâtea saloane de spital, atâta spațiu la morgă. O dată ce ar fi folosită, o ambulanță ar trebui decontaminată – ceea ce însemna să o scoți din uz o vreme. La fel și pentru camerele de gardă în sine și pentru personalul care lucra în ele: cât de eficient puteau fi îmbrăcați în costume de protecție biologică?

Adevărul era următorul: un atac cu gaze într-o singură clădire înaltă ar paraliza sistemul medical al New York-ului pentru o oră. Iar un atac biologic ar fi și mai rău, pentru că holocaustul nu s-ar

manifesta timp de mai multe zile. Și-ar face apariția treptat, apoi ca un potop, dintr-o cameră de gardă în alta – până când ar fi prea târziu să mai faci altceva decât să îngropi morții. Sau să-i arzi. Și la momentul respectiv, în funcție de patogenul folosit, personalul spitalelor ar fi și el pe moarte.

Era genul de conferință care îți rămâne în minte.

— Frank? Deer se aplecă pe ușă, strălucind în ceea ce părea a fi un costum Armani. M-am gândit eu că tu trebuie să fii! Vino încoace!

Au străbătut un coridor acoperit cu mochetă, purtând o conversație de circumstanță despre *Washington Post* și despre un mic restaurant pitulat în Eastern Market unde se găseau cele mai bune crochete cu homar din oraș. Când au ajuns în birou, Deer făcu un gest spre un fotoliu de piele, iar el se așeză în spatele unui birou lat de mahon. Dincolo de el, un perete de geam oferea o priveliște asupra capitalei.

Conversația de circumstanță mai continuă un minut sau două, până când aflară unul despre celălalt ce mai făcuseră, din punct de vedere profesional, și pe unde mai umblaseră în ultimii doi ani. Deer a fost primul care a intrat în subiect:

— Care-i problema? întrebă el.

Frank ridică din umeri:

— Lucrez la un articol care e oarecum neobișnuit, spuse el. M-am gândit că m-ai putea ajuta.

Îi luă cam zece minute să-i povestească toată istoria și Frank o spuse într-un mod care era aproape amuzant, începând cu zborul spre Murmansk și șederea la Cernomorskaya. Deer râse când Frank îi descrise hotelul, dar pe măsură ce povestirea continua, fruntea începu să i se încrețească.

— Ești sigur că FBI știe despre asta? îl întrebă Deer.

Frank încuviință din cap:

— Mda, știu. La fel și Pentagonul.

Consultantul mormăi:
— Bine, deci cine a luat cadavrele?
— Nu știu, spuse Frank. O vreme am crezut că…
— Irakienii.
Frank păru surprins:
— De unde știi?
— Pentru că așa crede toată lumea. Întotdeauna își închipuie că au făcut-o irakienii, indiferent despre ce e vorba.
— Dar nu și tu.
— Nu. De ce ar face ei așa ceva?
Frank ridică din umeri:
— Nu știu. Pentru că e letal…
Deer nu păru convins.
— „Letal” e relativ, spuse el. Și cu un patogen ca gripa, ai avea în față o muncă preliminară imensă, numai pentru a o transforma în armă. Ar trebui să faci niște eforturi uriașe…
— Ce vrei să spui prin „transformarea în armă”?
— Diverșii germeni au caracteristici diferite. Unii sunt virtual indestructibili, alții mor pe loc. Dacă vrei să transformi un patogen în armă, ai vrea, probabil, să cultivi o tulpină deosebit de virulentă. Și să stimulezi ceea ce noi numim „factorii de creștere a mortalității”. Să pui la punct metoda optimă de dispersie. Asta e ceea ce înțelegem noi prin „transformarea în armă”. Și există cel puțin zece germeni și toxine care au fost cercetate până-n pânzele albe – și nu sunt greu de obținut. N-ar fi nevoie să te duci până-n Arctica.
— Ce fel de germeni și toxine?
— Antrax. Botulină.
Frank își notă:
— Poți să-i cumperi?
Fu rândul lui Deer să ridice din umeri:
— Dacă lucrezi la un laborator universitar sau într-unul comercial sau chiar dacă ai doar o hârtie cu antet fals care *spune* că ești cercetător – da, poți obține ce vrei prin poștă. Febră Q, tularemie,

ciumă – ți-l trimit cu PrioriPost. Dar ce vreau eu să subliniez este: dacă tu cauți o armă biologică, de ce să reinventezi roata? Literatura deschisă e plină de asta – inclusiv detalii despre sistemele de livrare.

— Cum ar fi?

Frank scria rapid în carnețel:

— Aerosoli. Căpușe. Lilieci. Bombe…

— Lilieci?

— Bineînțeles, lilieci! Și porumbei. Și delfini.

— Dar cum?

— Le legi de ei.

— Cu ce?

— Mici bombe de porțelan.

— Glumești.

Deer îi susținu ochii cu o privire serioasă:

— Am eu aerul că glumesc?

Frank se foi pe scaun:

— Dar ce spuneai? Despre gripă…?

— N-ar fi mare brânză ca armă. Nu.

— De ce nu?

— Păi, spuse Deer, din următorul motiv: dacă ești în război, ai în față, pe front, unități militare. Așa că îți trebuie ceva cu efect imediat – ceva care să pună oamenii la pământ. Ca gazul.

— Și dacă ai vrea să ataci populația civilă?

— Vrei să spui, ca Saddam cu kurzii?

— Da, zise Frank. Așa ceva. Sau un scenariu terorist.

Deer se răsuci cu scaunul și privi Washington-ul pe fereastră.

— Tot ți-ai dori ceva pe care să-l poți controla – ceva cu care să demonstrezi fără să distrugi planeta.

— Cum ar fi?

— Antraxul pulmonar. Cu antraxul pulmonar poți să emiți pretenții foarte dure.

— De ce? Ce e atât de special la el?

— Ei, e un germene teribil – literalmente. Îi sperie pe toți de moarte. Și e un patogen cu care

poți lucra. Poți să le arăți oamenilor ce ai putea face și ce ai putea *înceta* să faci, ceea ce e la fel de important.

— Deci pui în scenă o demonstrație decimând un oraș mare.

— Sau unul mic. Sau chiar numai o clădire. Nu trebuie să faci prea mult ca să atragi atenția oamenilor. La antraxul pulmonar nu poți nici măcar să *îngropi* morții. Trebuie să-i *arzi*.

— De ce?

— Pentru că agentul infectant e tot atât de fragil ca un bolovan. E un spor. Poți să-l și fierbi și n-ar fi nicio deosebire.

Frank încuviință din cap:

— Bine. Și cu gripa cum rămâne?

— N-ai putea *amenința* pe nimeni cu ea. Tot ce-ai putea face ar fi s-o folosești. Pe urmă ar lua-o păsările. Trimiți un val precursor într-un loc cum ar fi Beijing-ul și bum! – următorul lucru pe care îl afli e că ți-a acoperit harta. E o pandemie. Și aici ajungem la ce am spus despre „letalitatea relativă”. Ceva ca Ebola are o rată de mortalitate mult mai mare decât gripa spaniolă. De fapt, îi omoară pe toți care îl iau. Dar e destul de greu să-l *iei* – așa că, de fapt, nu omoară prea mulți oameni. Pe de altă parte, la gripă ai o rată de mortalitate foarte scăzută, dare supra-contagioasă. Bineînțeles, dacă te-ai jucat cu ea.

— Ce vrei să spui prin „te-ai jucat cu ea”?

— Ei, combinarea genetică. Teoretic, poți s-o combini cu altceva, cu alt patogen care e mult mai letal.

— Cum ar fi? întrebă Frank.

Omul de știință se legănă în scaun dintr-o parte în alta, cântărind posibilitățile:

— Veninul de cobră.

— Cee?!

— Sigur. Așa nu iei doar gripă, iei o mușcătură de șarpe în plămâni.

— Dumnezeule mare! exclamă Frank.

Deer încuviință din cap:

— O, da, zise el. E o treabă înspăimântătoare. Dar nu cred că *asta* fac oamenii tăi – vreau să zic oamenii care au luat cadavrele alea din Nord.

— De ce nu?

— Păi, fiindcă dacă ar vrea să facă așa ceva, să combine un patogen cu altul, n-ar avea nevoie de o tulpină de gripă deosebit de periculoasă – sau una care e atât de greu de obținut. Ar putea folosi indiferent ce bântuie la momentul respectiv. Ar putea folosi guturaiul obișnuit. Dar nu ăsta-i esențialul, continuă Deer. Esențialul este: oricine ia gripă. Asta o caracterizează. Și n-o poți controla. Așa că, dacă ai folosi-o ca armă, ai putea sfârși prin a omorî milioane de oameni – zeci de milioane.

— Asta spun și eu, zise Frank. Asta mă și îngrijorează.

— Dar de ce ar vrea cineva *să facă* asta?

Frank se gândi la asta:

— Nu știu, spuse.

Deer își împreună mâinile la ceafă și se lăsă pe spate în scaun.

— Eu aș presupune că, indiferent cine a luat trupurile, le-a vrut pentru cercetări. A fost probabil o companie farmaceutică – una dintre cele mai mici. Aflată la început, cu mai mulți mușchi decât creier.

— Așa crezi? îl întrebă Frank.

— Da. Așa cred.

— Și Gleason?

— Nu știu. FBI se bagă în toate. Ce s-a întâmplat cu expediția – au englezii un cuvânt pentru asta. *Pungășită.* Expediția a fost pungășită, așa că… așa că *los federales* își fac apariția să vadă ce s-a întâmplat.

Frank se gândi la asta. În cele din urmă, spuse:

— Probabil că ai dreptate.

Deer încuviință din cap, apoi se roti cu scaunul un sfert de tură:

— Pe de altă parte, medită el, dacă cineva ar căuta răzbunarea… Sau dacă ar fi supărat pe lume…

Frank se încruntă și se aplecă înainte:

— Ca de pildă?

Deer ridică din umeri:

— Uf, nu știu. Ce-ai zice… ce-ai zice de indienii Sioux?

— *Indienii Sioux*, repetă Frank, neștiind dacă glumea sau nu.

— Nu știm noi prea multe despre spărgătoarele de gheață, continuă Deer, dar… unii sunt cam supărați.

Frank nu putu să facă altceva decât să se holbeze la el.

Apoi expresia de nepătruns a Cerbului Alergător se fisură și obrajii i se ridicară într-un zâmbet larg:

— *Psihoză*…

• Capitolul 15

Alexandria, Virginia

Așteptau de șase zile în „casa sigură” și lui Tommy îi lipsea Susannah. Era obișnuit să facă sex cu ea și abstinența îl făcea irascibil. În ciuda exercițiilor yoga și de meditație și a tehnicilor de relaxare care li se inoculaseră în timpul pregătirii, nu părea în stare să scape de senzația că este un pachet de nervi. Cel mai rău lucru era că nu avea absolut niciun motiv *pentru care* să fie agitat. Asta era categoric. Era doar un test, atâta tot. Floare la ureche.

Poate că partea de înainte-marș și la-loc-comanda era cea care îl scotea din sărite. Când erau pe punctul de a intra în acțiune, cum erau acum, era cu adevărat încordat. Griji inutile, toate, dar se pare că nu le putea împiedica să i se strecoare în minte. Și dacă motorul nu pornea? Și dacă apăreau probleme în portul de agrement? Și dacă apărea Paza de Coastă? El era cel care răspundea de barcă. Test sau nu, nu voia să fie vina lui dacă toată chestia le exploda sub nas. Așa că ajungea să fie încordat ca un arc și pe urmă, când se lua hotărârea să renunțe – ceea ce se întâmplase *de trei ori până acum* – revenea la plictiseală. Dar plictisit-agitat, cu toată energia sub presiune. De asemenea, începuse să-l calce pe nervi Canalul Meteo, pe care Belinda și Vaughn voiau să-l urmărească tot timpul, parcă. Să mai vadă numai o dată o masă pulsatorie de verde înaintând ca un val spre Atlanticul mijlociu și-o să verse.

Simularea pe uscat mersese strună, bineînțeles. Nu scăpase o etapă. În ciuda îngrijorării lui secrete că s-ar putea înfunda, nu a fost nicio problemă cu muștiucul aparatului de aerosoli, care era o piesă făcută de el în atelier. În mare, era vorba doar de o

pompă de presiune de mare putere la care atașase un dispozitiv standard de împrăștiere a pesticidelor. Un vermorel cuplat cu o mașină de făcut zăpadă. Arăta ca un tun de apă și mergea ca focu'. În timpul testelor la complexul din Placid, meștereala de casă a lui Tommy depășise performanțele aparatului de comandă livrat lui Solange, ceva proiectat de unu' care-și zicea inginer specializat în aerosoli, ce naiba o mai fi însemnat și *asta. I-a tras-o.* Încă mai auzea mândria din vocea Susannei: „Tommy poate să facă orice". Solange îi făcuse favoarea unui zâmbet strălucitor și a celei mai mari laude: „Bine lucrat".

Simularea pe uscat mersese strună, dar de atunci se părea că nu mai erau în stare să depășească aleea care ducea spre postul de agrement fără să se schimbe vântul sau să apară pe parbriz niște stropi răzleți de ploaie. Și asta însemna înapoi la televizor și la Canalul Meteo și el era atât de al naibii de plictisit, încât îi venea să plângă la propriu.

— Vrei să încetezi? spuse Belinda, aruncându-i o privire enervată.

— Ce?

— Bătutul din picior.

— Acum nu mai pot nici să bat din picioare? *Trebuie* să bat din picioare. Se ridică și începu să bată step, cu picioarele relaxate și în ritm. Sfârși cu o plecăciune exagerată în fața ei. Îl am în *sânge.*

Belinda zâmbi; avea un fel de sentiment matern față de el. Îi spunea Tommy. Nu se putea supăra cu adevărat.

— Potolește-te! spuse Vaughn cu intonația lui egală și accentul din Noua Anglie. Dar nu ca și cum l-ar fi deranjat cu adevărat. Pe Vaughn nu-l deranja nimic. Părea că se preface că e deranjat ca să-i poată ține isonul Belindei. Noi încercăm să ne concentrăm.

— Parr-don!

Lor le convenea. Ei nu se plictiseau. Ei *lucrau.* Belinda era șef adjunct al unității Proiecte Speciale și era ocupată până peste cap. Simpla comunicare cu sediul era o durere de cap. Fiecare mesaj pe care îl trimitea ea trebuia codificat de trei ori – codificarea unei codificări a unei codificări – folosind trei algoritmi diferiți, fiecare dintre ei de o sută douăzeci și opt de biți.

Tommy nu știa cu adevărat ce e un algoritm, nici de ce era așa de important numărul de biți. Dar o sută douăzeci și opt era mult. Asta știa.

Oricum, Belinda era o maniacă a controlului. Ceea ce însemna că avea nasul băgat în toate și trebuia să le urmărească pe toate, tot timpul. Cu excepția timpului când dormea sau când își făcea exercițiile, fie vorbea la telefonul celular, fie stătea cocoșată peste laptop.

Și Vaughn era la fel de tensionat ca ea. Stătea pe pat cât era ziua de lungă bătând în calculatorul portabil. Ce făcea, oare? El nu vorbea ca oamenii normali, așa că nu era întotdeauna ușor să-ți dai seama. Dar lui Tommy îi plăcea să-l întrebe, doar ca să-l audă vorbind:

— Hei, Vaughn, ce faci?

— Elaborez proiecții ale ratelor de dispersie.

Și pe urmă, peste o jumătate de oră:

— Hei, Vaughn…

— Studii ale tiparului toxinelor.

— Pentru ce?

— Rugina tulpinii de grâu.

Și, după cinci minute, i se uita la calculator peste umăr.

— Asta ce-i? îl întreba.

— Deviația nucleică a jetului de aerosoli.

Uneori Belinda și Vaughn vorbeau aprins despre lucruri care nu aveau niciun înțeles. Susannah îi zicea „supă de cuvinte” sporovăielii dintre specialiștii ăștia. Pe ea părea să n-o deranjeze, dar pe el îl făcea să se simtă lăsat pe dinafară. Și statul aici de atâta vreme, ca într-o cușcă, îl făcea să se

simtă ca un pește pe uscat. Îi era dor de atelierul lui. Îi era dor de Susannah. Îi era dor de toată lumea de la complex. Îi lipsea viața în aer liber. În timp ce Belinda și Vaughn de-abia dacă observau unde se află. Ei ar fi putut să lucreze și într-un dulap.

Vaughn era un tip ciudat, e adevărat. Atât de reținut, de parcă n-ar fi fost o persoană reală. Susannah îi spusese odată că îi venea să pună mâna pe brațul lui Vaughn să vadă dacă nu e rece la atingere.

Belinda se ridică și se întinse, luă telecomanda și apăsă butonul pentru Canalul Meteo. Tipul cu vremea încă mai dădea cifrele pentru Vestul Mijlociu, dar Belinda ajunsese deja la o oarece hotărâre pe baza a ce-i zicea calculatorul ăla al ei.

— Cifrele arată bine, spuse ea. Pornim la amiază.

— Tu ești șeful, răspunse Tommy.

Își umplu timpul cu flotări, genuflexiuni, fandări, o întreagă serie de yoga. Își făcu afirmațiile. Își îndeplini ritualul de autoexaminare și constată că era plin-ochi de gânduri negative! Îl disprețuise pe Vaughn. Se simțise superior. Se mândrise cu născoceala lui pentru aerosoli. Se văicărise că se plictisește. Se bosumflase că-i lipsește sexul. Făcu exercițiul de meditație al apei albastre, care avea efect aproape întotdeauna, dar, cu toate că era într-adevăr concentrat, nu se putu împiedica să-l audă pe Vaughn spunând:

— Of, Doamne! Verifică!

„Trebuie să se cutremure pământul să scoți asta de la el, se gândi Tommy, dar apoi se mustră singur. Apa albastră! Concentrează-te! La treabă!" Lăsă apa albastră să-i umple mintea, nivelul ei se ridică încet până când nu mai rămase deloc spațiu, nici măcar pentru un singur gând. Totul era albastru. Doar un ocean de ne-gândire.

•

Tommy crescuse pe lângă bărci, de-asta era în echipă. Se simțea acasă în orice fel de port, în largul lui cu nodurile și parâmele, motoarele, andocarea și amararea. Ceilalți veneau după el și, cum el era degajat, iar ei doi erau îmbrăcați ca turiștii, nimeni din Portul Belle Haven nu le dădu nicio atenție. Barca fusese închiriată pentru trei săptămâni și remorcată de la Virginia Beach. Tommy însuși făcuse suporturile demontabile pentru tunurile de apă acum două săptămâni. El și Vaughn fixaseră angrenajele – ascunse în genți frigorifice și sacoșe mari de pânză – pe bord. Belinda stătuse pe punte dându-și cu loțiune de bronzat. Fără să ezite, el scoase husa de pe *Sundancer* și porni să iasă din zona aglomerată a portului. După un minut erau în largul râului.

Cerul era înnorat și erau numai câteva bărci pe apă, ceea ce nu era surprinzător, fiindcă era marți. Operația era programată pentru miezul zilei, când oamenii plecau de la serviciu și se duceau pe jos la restaurante și se plimbau sau alergau pe *mall.*

Deasupra capului huruiau avioane cu reacție, îndreptându-se spre Aeroportul Național. La mijlocul râului, având de o parte aeroportul și de cealaltă Parcul East Potomac, opri motoarele și o lăsă pe *Sundancer* să plutească. Apoi fixă mecanismele detașabile, în timp ce Vaughn și Belinda se prefăceau că pescuiesc. Când totul fu aranjat, porni din nou motoarele și o luă în susul râului, apropiindu-se din ce în ce mai mult de țărmul Districtului Columbia.

Erau mulți oameni afară, putea să vadă. Oameni care alergau și patinatori pe role, bicicliști și oameni care jucau golf, turiști și mămici cu cărucioarele. O bărcuță cu motor trecu pe la tribord. Niște puști cu veste de salvare îi făcură cu mâna. Le făcu și el cu mâna.

Belinda făcuse un catralion de calcule, dar adevărul era că operația nu era atât de complicată. Principalele variabile erau umiditatea și direcția

vântului și apropierea bărcii de țărm. Forța tunului de apă era reglată și la fel și arcul lui – care era optim pentru dispersia picăturilor. Dar, cu cât se apropiau mai mult de țărm, cu atât era mai adâncă pătrunderea lor. Și cu cât pătrundeau mai adânc, cu atât loveau mai mulți oameni. Totuși, vântul era cea mai mare variabilă, pentru că trebuia să fie constant și trebuia să bată dintr-una din următoarele două direcții: nord-est sau sud-vest. În orice altă situație trebuia să renunțe.

Barca se îndrepta în susul Potomac-ului într-o direcție mai mult sau mai puțin nordică. Asta însemna că dacă vântul bătea dinspre nord-est, ei ar merge cât puteau de aproape de țărmul Virginiei și și-ar arunca încărcătura spre Pentagon. Dar dacă vântul bătea dinspre sud-vest, ca astăzi, or să meargă pe lângă țărmul Districtului Columbia și își vor arunca încărcătura în aerul dintre Monumentul lui Washington și Memorialul lui Lincoln.

Dacă aveau destulă pătrundere, ceața ar ajunge la Casa Albă, iar președintele ar începe să strănute, la fel cu oricine altcineva. Ceea ce era o chestie chiar foc de nostimă, doar că, dacă ar fi fost după el, vântul ar fi bătut invers, în așa fel încât să poată gaza Pentagonul. La urma urmei, era doar un test și îi plăcea ideea de-a le-o trage militarilor.

Totuși, aveau niște ținte bune, chiar și cu vânt din sud-vest. Or să înceapă prin a pulveriza de la Podul străzii 14, ceea ce o să le dea o acoperire de la Memorialul lui Jefferson până hăt, la Centrul Kennedy – și tot ce era între ele. Cum ar fi Memorialul Veteranilor din Vietnam și terenurile de atletism din Spatele Bazinului de Flux.

Când au ajuns la Podul străzii 14, pe care se mergea bară la bară, Tommy s-a dus la pupa să pregătească pulverizatorul de aerosoli. În timp ce Belinda pilota barca, el îi arătă lui Vaughn ce să facă, apoi se duse sub punte și conectă totul.

Și totul funcționă perfect. De-abia dacă se vedea jetul, atât de fină era pulverizarea. Se arcuia spre cer și dispărea lăsând în urmă un curcubeu.

— Avem împrăștiere, omule!

Belinda râse și Vaughn spuse ceea ce spunea el întotdeauna când era emoționat:

— O, ca să vezi!

— Hai, bate palma, să fie cu noroc!

Vaughn își ridică mâna lângă față, ca și cum ar fi jurat pe *Biblie* și, când Tommy îi plesni palma, mâna se îndoi înapoi, moale ca o mănușă.

„La ce să te aștepți de la un tocilar criminal, se gândi Tommy, tipul ăsta n-avea *habar* chiar de nimic."

• Capitolul 16

Să alerge spre *mall* fusese ideea lui Annie.

De obicei el alerga pe poteca de edec sau prin Parcul Rock Creek, dar aleile largi de pe Mall erau o schimbare plăcută – chiar dacă puțin cam aglomerate. Și era ușor să stai de vorbă pentru că nu erau pante să-ți taie răsuflarea.

Îi plăcea cum alerga Annie. Când mergea, părea puțin stângace, ca o școlăriță târâtă în fața clasei. Dar când alerga era altfel. Se mișca grațios, cu ușurință, picioarele ei lungi alunecau pe deasupra pământului.

Când au ajuns la Memorialul lui Lincoln, au urcat treptele bufnind, unul lângă altul, iar sus s-au întors să-și tragă răsuflarea și să se uite la priveliștea pe care o străbătuseră alergând.

— E ca un Seurat, spuse Annie.

— Tipul cu punctele.

— După-amiaza.

— Pe Grande Jatte.

Erau oameni peste tot: în mașini, pe biciclete și pe role. Alergau sau ieșiseră să ia masa la iarbă verde. Se plimbau pe malurile Potomac-ului. Pe deasupra capetelor le huruiau avioane care se îndreptau sau plecau de pe Aeroportul Național. Bărci cu motor încrețeau întinderea vastă a râului. Și pretutindeni erau monumente: al lui Washington, al lui Lincoln, al lui Jefferson și al lui Einstein. Memorialul Veteranilor din Vietnam. Bazinul-oglindă. Capitoliul.

La jumătatea drumului înapoi se treziră că aleargă pe lângă un teren improvizat pe care se juca un meci intens disputat de fotbal american. În timp ce ei alergau, o lovitură cu gamba trimise mingea afară din teren, unde făcu vreo două salturi lungi și nebunești și se rostogoli spre stradă.

— O mână de ajutor! strigă cineva.

Instinctiv, Frank prinse mingea, se răsuci și aruncă o spirală perfectă spre jucător, o pasă care se duse șnur prin aer vreo patruzeci de metri.

— O-ho! exclamă omul când mingea îl izbi în piept. Vrei să joci?

Frank scutură din cap, făcu semn cu mâna și continuă să alerge.

— Am putea să jucăm, zise Annie. Dacă vrei.

— Noo… Eu nu joc fotbal american.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli. Pasa asta a fost ca… la echipa Redskins sau cam așa ceva.

El ridică din umeri:

— Jucam pe vremuri, zise el.

— Dar chiar te-ai priceput *să arunci*!

El acceleră puțin ritmul, silind-o să țină pasul. Ea încerca să fie drăguță, dar… el nu voia să vorbească despre asta. Fotbalul american îl făcea să se gândească la taică-său și… „oare mai trăiește?” Gândul se formă aproape la întâmplare.

Alergară o vreme în tăcere; Annie era nedumerită de dispoziția lui. În cele din urmă, schimbă subiectul, indiferent care o fi fost ăla și oricât de neimportant fusese.

— Așadar! izbucni ea. S-a terminat?

— Ce?

— Povestea de la Kopervik. Te-ai împotmolit, așa e?

— Nu! răspunse el, ofensat. Nu m-am împotmolit.

— Dar ce poți să faci?

— O grămadă de lucruri, spuse el.

— Ca de pildă?

— Să urmăresc firele.

— Care fire? întrebă ea.

El îi aruncă o privire. „Bună întrebare.”

— Nu știu. Sunt multe fire.

Annie râse. Apoi se feri de un puști pe bicicletă și, revenind lângă el, repetă întrebarea:

— Care fire? zise ea ridicând privirea spre el.

— Da’ cine ești tu, Torquemada? întrebă Frank.

— Sunt doar curioasă, zise ea.

— Biinee… drapelul! sugeră Frank. Drapelul e un fir.

— De pe elicopter, vrei să spui?

— Mda.

Ea se gândi la asta în timp ce continuau să alerge și apoi:

— Și cum o să te ajute asta?

Frank își dădu ochii peste cap, gest remarcabil de ineficient pentru cineva aflat în fugă.

— E un drapel american, spuse el, deci îmi închipui, că, probabil, a fost o navă americană. Așa că, poate, cadavrele au venit într-un port american.

— Da, și?

— Ei bine, trebuie să existe o înregistrare a intrării, spuse el.

— Doar dacă nu le-au introdus prin contrabandă.

— Doar că, poate, nu-i chiar ușor să le introduci prin contrabandă. Vreau să spun, nu dacă trebuie să le ții la rece.

— Și trebuie! exclamă Annie, iar vocea îi răsună atât de limpede și categorică, încât un cuplu care trecea în direcție opusă se uită fix la ea. Ea roși, apoi își coborî vocea: Vreau să spun, dacă vrei virusul. N-ar supraviețui deasupra temperaturii de îngheț.

— Și o dată ce au intrat în S.U.A…

— Ar avea nevoie de un laborator să lucreze cu virusul.

— Ce fel de laborator? o întrebă Frank.

Nu căpătă imediat un răspuns. Ea se gândea și, în timp ce se gândea, încetini ritmul. Frank își potrivi cadența după ea.

— Dacă ar avea o cameră frigorifică, de exemplu un congelator comercial mare? Acum ea mergea și el la fel. Ar putea lua eșantioane din trupuri – începând cu plămânii – și să lucreze doar cu un fragment de țesut o dată. În felul ăsta n-ar

avea nevoie de costume spațiale. Ar putea lucra cu compartimente prevăzute cu mănuși.

Se încruntă.

— Ce e? o întrebă el.

Ea scutură din cap și chicoti cu mâhnire:

— Doamne! Nu-mi vine să cred!

— Ce?

— Că de fapt *îmi fac griji* pentru ei. Mă gândesc – de exemplu – sper că își dau seama că, până și în camera frigorifică, trebuie să fii atent când iei eșantioane. Unele instrumente se pot încinge și dacă se întâmplă asta, poți să aerosolizezi virusul. Scutură din cap. Îmi pare rău. Vorbesc aiurea. Mă gândesc. Sper că știu ce fac. Dar *eu* știu oare?

— Tom Deer crede că e o companie farmaceutică, zise Frank.

Annie părea sceptică.

Când ajunseră la treptele Capitoliului, urcară în fugă până în vârf și sosiră sus cu răsuflarea complet tăiată – deși lui Annie îi mai rămăsese destulă putere să-și ridice pumnii în aer și să salte triumfătoare de pe un picior pe altul, imitându-l pe Rocky.

În mașină, pe drumul de întoarcere spre casa ei, ea reluă conversația de unde o lăsaseră:

— Așadar! spuse ea. Drapelul. Ce ai făcut în legătură cu el?

— Păi, spuse Frank în timp ce cotea pe alee, primul lucru a fost să sun la Ministerul de Externe. Le-am spus că scriu un articol despre americanii care mor în străinătate. Cum le sunt repatriate trupurile?

— Dar ăia erau norvegieni, zise Annie.

— Da, dar dacă *au spus* că erau americani… adică…

— Bine. Și pe urmă?

— Ei, bine, se pare că există tot soiul de reglementări, reguli pentru certificatele de deces, pentru diverse feluri de sicrie, pentru modul în care sunt sigilate… Dumnezeu mai știe ce.

Oricum, pe urmă am sunat Vama, care supraveghează rămășițele omenești care intră în S.U.A.

— Și?

— O vreme ne-am învârtit în jurul cozii, pe urmă i-am întrebat de-a dreptul.

— I-ai întrebat *ce*?

— Dacă ar aduce cineva cinci cadavre în țară, cum aș putea da de ele? O mașină de poliție țâșni pe lângă ei, mergând cu o viteză periculoasă. Doamne! L-ai văzut pe tipul ăla?

Frank luă curba să iasă de pe Beach Drive și se opri la semafor. Saab-ul se cală și-i luă vreo șase chei și ceva ambreiaje să-l pornească din nou.

— Și ce-au spus? întrebă Annie.

— Cine?

— Vama.

— Despre ce?

Ea îi dădu o lovitură ușoară peste braț:

— Despre *cadavre*!

— Aa, da! Au zis că ar trebui să întreb autoritățile portuare.

— Care autorități portuare?

— Pe toate, răspunse el.

— Pe toate?

— Mda. Până găsesc cadavrele.

— Uf!

— Mi-au faxat o listă.

— Și ai de gând să-i suni? Pe fiecare în parte?

— Da, zise Frank. O să-i întreb dacă a intrat vreun cadavru astă toamnă.

— Doamne! Eu n-aș putea face asta. Nu-mi place să sun niște oameni pe care nu-i cunosc.

Frank ridică din umeri:

— Asta fac reporterii.

Ea râse:

— Știu, dar… câtă *tenacitate*!

— O, da, sunt un adevărat buldog.

•

Avea două mesaje pe mesageria vocală și veneau din două capete opuse ale lumii prea-reale.

Prima voce era a lui Fletcher Harrison Coe. Cu accentul lui din Long Island, de parcă ar fi avut maxilarul încleștat, reușise să transforme numele lui Frank într-un termen pluri-silabic de aprobare tăcută:

> „— Fraa-ann-nnk. Fletcher Harrison Coe la telefon. Uite de ce te-am sunat: încă mai așteptăm articolul ăla despre *Sin Nombre* pe care ni l-ai promis. L-ai promis pentru *numărul ăsta* sau… sau eu așa am înțeles. Sigur, înțeleg că ești *ocupat*, dar… sunt puțin cam îngrijorat de *cheltuielile* astea oarecum surprinzătoare și… ei bine, fără niște *rezultate* concrete ne pun pe toți într-o situație puțin stânjenitoare. De genul vrabia din mână. Dă-ne un bip, de acord?”

Doamne, acum trebuia să scoată și articolul din New Mexico! Nu putea să-i sune pe Jennifer sau pe Coe și să se scuze c-așa și pe dincolo, trebuia să-l scrie și gata. Și-o să-l scrie. Dacă stătea și lucra tot restul serii și mâine se apuca de treabă devreme, poate că îl putea termina până mâine după-amiază. Șterse mesajul și îl ascultă pe următorul.

Unchiul Sid trăia pe altă planetă decât Fletcher Harrison Coe și urma reguli de conversație diferite. În primul rând, el nu se prezenta. Dar nici nu era nevoie. Era ceva legat de robotul telefonic care îl făcea pe Sid să vrea să-și transmită mesajul țipând și dintr-o răsuflare:

> „— Frankie? Tu ești? Unde ești? Ei, fii atent aici! Știu tot rahatu' ăsta dintre tine și taică-tu; nu zic că n-ai dreptate,

> da’ cred că tre’ să știi și tu – duce el la tăvăleală da’ ăsta-i al doilea infarct, ce Dumnezeu, și nu prea-i bine; Frankie e vorba de mușchiu’ inimii și-i serios nu știu dac-o scoate la capăt. Dacă află că te-am sunat mă zvântă în bătaie da’ am zis că poate ai vrea să fii lângă el, știi? Au trecut zece ani, ce Dumnezeu! Doar n-o să ții supărare o viață! Oricum, l-au băgat la terapie intensivă, colea la spitalu’ Sfânta Maria. Urmă o pauză, foșniră niște hârtii, un pumn izbi într-o suprafață dură. La naiba, nu găsesc afurisita de hârtie, da’ iei tu număru’ de la Informații. La Sfânta Maria!”

Pe urmă telefonul piui și el nu se mai auzi.

„Exact ce-mi lipsea. Și la momentul potrivit…” Îl cuprinse un val de revoltă și o clipă se lăsă în voia lui. Pe urmă se simți rușinat. „Să mai vorbesc de egoism. Sunt la fel de rău ca Ăl Bătrân.”

Își luă o bere din bucătărie, se întoarse în camera de zi și se așeză la calculator. Îl deschise, sorbi din bere și așteptă ca programul Windows să-și parcurgă etapele de rutină.

Nu se gândea prea mult la familia lui. De fapt, nu se gândea la ei deloc. Erau o parte a copilăriei lui și copilăria lui se sfârșise de mult timp.

Cu o singură notă de pian, urmată de un acord de harpă, calculatorul îi dădu de știre că e gata să lucreze. Deschise procesorul de cuvinte și se duse la notele despre germenele *Sin Nombre.*

Cum zisese Sid? „Am zis că poate ai vrea să fii lângă el.” „Chiar așa, se gândi Frank. Cum a fost și el lângă noi.”

Noi însemnând el și maică-sa, fosta Sigrid Leverkuhn, pe vremuri regina promoției și iubita din liceu a celui mai tare fundaș pe care îl avusese vreodată Kerwick High. (Ta-taam!)

Frank se uită la note, căutând un citat din spusele unuia dintre indienii pe care îi întâlnise în rezervația Taos.

Ce greșeală fusese căsătoria aia! Încheiată în dogoarea orbitoare a adolescenței, căsnicia se ofilise o dată cu anii de glorie ai Bătrânului. După două „sezoane” la Penn State și de două ori pe-atâtea operații la genunchi, Marele Frank s-a întors la Kerwick, arătând și simțindu-se ca „omul care a pierdut războiul”.

Mireasa lui a venit cu el.

Pe urmă s-a născut Frankie și… asta a fost! Viitorul era trecut, sau așa părea, și toate visele Bătrânului erau tot atâtea deșertăciuni. „S-a dat bătut, se gândi Frank. S-a speriat și s-a dat bătut. Doamne, și n-avea decât douăzeci de ani.”

Și nu era aproape niciodată acasă. Când nu era la lucru la centrala termică, unde era angajat ca mecanic de întreținere, era la băut cu băieții la Ryan’s Bar & Grill – sau se lua de chelnerițe în orașul vecin.

Ceea ce însemna, printre altele, că Frank fusese crescut de maică-sa. Trăiau într-o casă dărăpănată, de șindrilă, într-un cartier muncitoresc. Fiecare casă de pe stradă avea în față un petic de peluză (sau, mai adesea, un pătrat de bătătură) de mărimea unei camere – cu excepția familiei Daly și a încă uneia sau două, care aveau grădini. Ăsta era unul din motivele de mândrie și bucurie pentru Sigrid și când era mic lui Frankie îi plăcea s-o ajute la grădină.

Nu că ar fi avut prea mult timp. Chiar și când era puști Frank lucrase – curățase zăpada, tunsese peluzele, făcuse comisioane. Și apoi, când fusese destul de mare, a început să lucreze la sfârșiturile de săptămână la Safeway, punând cumpărăturile în sacoșe și așezând marfa pe rafturi, douăsprezece ore pe zi. Vara lucra patruzeci de ore pe săptămână la centrala termică, alimentând cazanul. În fiecare vineri îi aducea acasă maică-sii cecul cu plata și

până și Ăl Bătrân fusese nevoit să recunoască: „Frankie își scoate mâncarea și se descurcă.”

Și așa a făcut în continuare, deși trebuie spus că avea o ereditate bună. De la maică-sa luase dragostea pentru lectură și o memorie aproape fotografică și astea, luate împreună, l-au făcut un elev eminent. Mătușilor lui le plăcea să se laude că e „bucățică ruptă” din Sigrid, dar asta era o autosugestie inspirată de dorința lor. Avea de la ea ochii verzi ca marea și pomeții înalți, oblici, dar zâmbetul era cel care le amintea oamenilor de ea. Acea ridicare timidă a obrajilor avea ceva șăgalnic, care-i scăpăra în ochi, atrăgându-i pe cei care o vedeau într-o conspirație de afecțiune reciprocă.

Restul era de la taică-său – numai cartilaje și oase, cu o șuviță de păr castaniu închis căzută pe frunte. Avea un metru optzeci și cinci și șaptezeci și cinci de kilograme – un lungan deșirat cu un braț drept pe care ziarele locale l-au comparat cu o catapultă.

Singurul boboc care a intrat în echipa de fotbal a liceului Kerwick, era deja mijlocaș până la jumătatea anului al doilea. Statisticile lui erau impresionante și deveneau tot mai bune, joc după joc. Nu trecu mult și Ăl Bătrân și tovarășii săi au început să-și facă apariția la meciurile de acasă și din deplasare, trecându-și câte o sticlă din mână-n mână și urlând imnul școlii. Mândria lui taică-său era palpabilă – și n-a fost niciodată mai mare decât atunci când fiul a aruncat o „Ave Maria” care s-a dus prin aer șaizeci și cinci de metri, stabilind un record al liceelor din Pennsylvania și aducând, în același timp, și victoria în meciul retur. Toată lumea știa că Frank era sortit unui program măreț la colegiu – când, deodată, el a renunțat să mai joace.

Acum, Frank se lăsă pe spate în scaun și se uită fix la monitor. Era noapte și nu scrisese un cuvânt. Luminile mașinilor alunecau pe perete, se

desfăceau în evantai pe tavan, apoi se repezeau în jos pe peretele opus, dispărând în covor.

Să se lase de fotbal, se gândi el, a fost o treabă chiar dată naibii.

Nu că ar fi regretat. La urma urmei, i-a frânt inima Bătrânului – și ăsta fusese și scopul.

S-a întâmplat la sfârșitul anului doi, când mama lui făcuse o infecție respiratorie care a dat în pneumonie. Când s-a întors acasă de la școală, Frank a găsit-o pe podeaua bucătăriei, unde leșinase. La numai cincisprezece ani, a dus-o în brațe până la mașină, apoi a căutat cheile și le-a găsit, s-a repezit prin trafic până la camera de gardă – unde asistenta medicală l-a trimis înapoi să aducă informațiile cu privire la asigurarea de sănătate de care era nevoie.

Și tot așa. După ce s-a întors la spital cu cifrele de la asigurări, l-au trimis iar acasă, de data asta ca să aducă periuța de dinți, cămașa de noapte și capotul mamei sale. Când s-a întors și cu astea, a dat telefon la barul lui Ryan să vadă dacă taică-său era acolo și le-a spus că e o urgență de viață și de moarte – pentru ca barmanul să nu mintă, cum făcea deseori.

„Îmi pare rău, Frankie, nu l-am văzut de zile întregi. Dar o să dau sfoară-n țară. Spune-i mamei tale să se țină tare.”

El își petrecu noaptea pe un scaun incomod în holul puternic luminat din fața camerei de gardă. Deasupra, un televizor care nu era reglat pârâia transmițând glume proaste și o muzică dezlănțuită. Mama lui era la terapie intensivă și doctorii păreau îngrijorați. „Este foarte bolnavă, băiete. N-am putea să dăm de tatăl tău?”

Și tot timpul Frank s-a gândit că ea o să se facă bine, pentru că nu se mai murea de pneumonie în ziua de azi. Sau da? Nu. Bineînțeles că nu. Doar că unora li se mai întâmpla.

A stat cu maică-sa trei zile, ținând-o de mână, așteptând să vină mătușile lui. Și când au venit,

aproape că a fost mai rău. N-au făcut decât să spumege din pricina absenței lui taică-său și să facă planuri cu ce-or să facă ele după ce se face bine Sigrid. Numai că… nu s-a făcut.

Bătrânul și-a făcut apariția la mijlocul priveghiului. „Am fost plecat cu treabă", a mormăit el, duhnind a bomboane de mentă. Frank s-a năpustit la el, dar unchiul Sid i-a tăiat calea. „Să nu ridici niciodată mâna la taică-tău", i-a spus.

În toamna aceea Frank nu s-a prezentat la echipă. N-a făcut zarvă: pur și simplu nu s-a dus la antrenament. Pe atunci ziarul local făcea reclamă echipei ca fiind „cea mai bună" pe care a avut-o vreodată Kerwick-ul, și antrenorii de la colegiu veneau în vizită la ei de două ori pe săptămână. Frank le-a spus, politicos, că el nu mai joacă fotbal.

— Ce-i cu tine, băiete? Ești accidentat?

— Nu. Sunt bine.

— Atunci… Nu înțeleg.

— Pur și simplu nu mai joc. Eu… fac alte lucruri.

— Ce „alte lucruri"?

— Citesc. Lucrez la Safeway.

— Asta e o glumă, așa-i?

— Nu.

— Atunci o să ai nevoie de consiliere – cu cât mai repede cu atât mai bine. Cere ajutor!

A venit și antrenorul de la liceu, de mai multe ori, dar, în cele din urmă, până și el a renunțat. Avea o echipă de antrenat și Kerwick ajunsese deja la 3-0. La un moment dat s-au dumirit toți că, la urma urmei, Liceul Kerwick n-avea nevoie cu adevărat de Frank. Aveau o echipă grozavă și fără el.

Dar nu ăsta era esențialul. Esențialul, bineînțeles, era să-i frângă inima lui taică-său, să-l pedepsească pentru că se dăduse bătut în propria sa viață cu atâția ani în urmă și pentru că-și

abandonase soția în sala de așteptare a căsniciei lor.

Fotbalul fusese partea cea mai bună a vieții Bătrânului, sursa fiecărei speranțe și perspective. Să-și privească fiul jucând fusese o redeșteptare. Să-l vadă renunțând era o nouă înmormântare.

De fapt, n-au vorbit niciodată despre asta, deși Frank vedea că taică-său era disperat s-o facă. Dar adevărul era că, după moartea mamei, ei n-au mai stat deloc de vorbă – decât ca să-și spună: „Ai văzut lopata pentru zăpadă? Ai nevoie de mașină? Eu o să fiu plecat vreo două zile.”

În ultimul an se hotărâse să plece din Kerwick. Ca o ironie a soartei, putea face asta câștigând prin concurs o bursă la care aveau acces copiii ai căror părinți erau membri ai Sindicatului mecanicilor de întreținere.

Universitatea California din Berkeley era atât de departe cât putea ajunge fără să plece pe mare. A petrecut acolo patru ani fericiți, studiind pentru o licență în arte liberale care cuprindea multe cursuri de scris, de compoziție. Tot acolo s-a îndrăgostit de biologie și o vreme chiar s-a gândit să se ducă la medicină. Dar, după ce crescuse atât de aproape de pragul sărăciei, se speria de datoriile enorme pe care le-ar fi necesitat facultatea de medicină. A absolvit în ’89 și s-a întors în Est să caute de lucru.

Și a găsit la New York, ca redactor al versiunii engleze pentru *Alliance*, un ziar rus-englez care apărea în Brighton Beach. Curând publica articole despre „Mica Odessă” în *Village Voice* și în *Boston Globe Magazine.* Până în 1992 câștigase premii naționale de jurnalistică pentru articole de fond și pentru reportaje de investigație. Ultimul i-a fost adus de o serie despre vânzarea la negru a benzinei, operație concepută de huliganii ruși emigrați. Și atunci și-a depus cererea de angajare la *Washington Post*, și a fost acceptat. Munca lui la rubrica de știri locale, care acoperea poliția și tribunalele, i-a adus o promovare la departamentul

mai palpitant de Siguranță Națională. A avut succes și acolo și începuse să-și alcătuiască o rețea bună de surse, când a fost transferat la departamentul Național pentru a acoperi alegerile prezidențiale. Și asta era tot o promovare, dar nu una fericită. Nu-i plăcea reportajul politic. Prea erau toate legate de poziția în sondaje, scăderi bruște de popularitate, bârfe și scurgeri de informații.

Ce l-a împins către Fundația Johnson a fost tot perspectiva unei promovări, de data aceasta la Casa Albă, unde sarcina lui ar fi fost să se ocupe de Prima Familie „din perspectiva unui articol de fond". Îngrozit de idee, a făcut cerere pentru una din subvențiile Fundației Johnson, propunându-și să exploreze „vajnica lume nouă" a virusurilor emergente.

A fost un mod acceptabil de a-și lua un concediu de un an de la *Post* fără să „piardă teren". Răgazul ăsta o să-i dea timp să se gândească cine era el cu adevărat și ce voia să facă – scriind totuși despre un subiect care îl interesa cu adevărat.

•

De fapt, în timp ce se uita cum alunecă pe tavan farurile mașinilor, Frank se gândea la cine e el în clipa de față. Era oare genul de om care, cum spusese unchiul Sid, ar „ține supărare o viață"? Poate. Probabil. Cu siguranță așa se părea.

Pe urmă se gândi: „Ce dracu', poate a sosit momentul". Ridică receptorul telefonului, formă numărul de la Informații din Kerwick și așteptă.

S-a auzit un ton, apoi o voce de femeie:

— Prefixul zonei format de dumneavoastră s-a schimbat. Noul număr…

„Dumnezeule, se gândi, chiar *trecuse* mult timp". Au schimbat prefixul zonei la copilăria lui.

• Capitolul 17

În dimineața următoare făcu cafeaua și citi *Post* la masa din bucătărie, simțindu-se amețit.

Stătuse treaz până la trei, lucrând la articolul despre *Sin Nombre* și încă nu era gata. Ceea ce era o problemă. Astăzi era a doua vineri din lună și ăsta era termenul limită pentru buletinul informativ al fundației. Și, de asemenea, dacă nu aborda autoritățile portuare astăzi, trebuia să aștepte până luni.

O clipă îi trecu prin minte că ar putea face rost de o amânare sunând la fundație să le spună că întârzie cu articolul; tatăl lui era internat la terapie intensivă la spitalul Sfânta Maria și…

Nu. N-o să folosească boala lui taică-său drept scuză ca să scape de un termen. Nu era complet pervertit. În schimb, o să lucreze la articolul *Sin Nombre* până la amiază – treacă, până când îl termină – și apoi o să înceapă să sune în porturi. Iar în privința lui taică-său… o să sune mai târziu.

Până la ora două articolul era în drum spre Jennifer Hartwig, vârât în torpedoul unui curier pe bicicletă îmbrăcat în spandex care arăta și se purta de parcă ar fi ieșit din Road Warrior. Articolul era însoțit de o rugăminte lamentabilă de rambursare a cheltuielilor.

„N-am crezut niciodată că nașa mea zână să fie o californiană tipică de un metru și șaptezeci și cinci”, se gândi Frank.

Restaurantul Taste of Thai îi trimise acasă comanda de *pad thai*, pe care îl mâncă direct din cutie, în timp ce lua la rând autoritățile portuare de pe listă.

Era o muncă migăloasă și probabil o pierdere de vreme. Dar era și singurul fir pe care îl avea. Așa că se apucă de ea și după vreo șase apeluri își luase deja papara.

Rapiditatea cu care obținea un răspuns depindea de inteligența și cooperarea celui aflat la celălalt capăt. Uneori primea un răspuns într-un minut sau două. Alteori îi lua zece minute numai să depășească centralele automate și bătea darabana cu degetele în birou în timp ce stătea să asculte pomelnicul lor imbecil de alternative nedorite.

Și încă ceva: un număr uimitor de mare de oameni „nu erau momentan în birou”, „vorbeau la un alt telefon”, „erau la masă” sau „ieșiți”. Totuși, până la patru după-amiaza vorbise cu nouăsprezece porturi și unsprezece din ele puteau fi excluse. Fie că nu primiseră rămășițe repatriate în ultimul an fie făcuseră asta înainte de septembrie ’97. Asta însemna că încă mai avea de verificat zeci de porturi.

Se ridică în picioare și se întinse. Asta categoric o să-i ia ceva timp.

Apoi îl lovi norocul.

Sună la telefon și era o femeie pe nume Phyllis sau „Phyllis-și-atât-dacă-nu-vă-supărați”, care lucra în Portul Boston. Cu un accent repezit din Noua Anglie, ea îi spuse că prin port trecuseră opt cadavre în ultimul an – dintre care cinci veniseră deodată.

Frank se așeză pe scaun, făcând să zăngăne ceașca de cafea.

— Sunteți sigură? o întrebă el.

— Aa, da, sigur. N-am cum să greșesc în privința asta. A fost atât de neobișnuit

— Cum așa?

— Păi, numărul de oameni – asta a fost una. Și au fost aduși cu vaporul. De obicei vin cu avionul – dar ăsta a fost un accident pe mare.

— Aveți numele navei?

— Balaurul de cristal. La vremea respectivă mi-am zis, ce nume frumos!

Frank începu să-i mulțumească, dar ea îl întrerupse.

— Asta e datoria mea. Sunt informații publice. Dacă-mi dați numărul de fax, vă trimit detaliile.

Peste cinci minute, din aparatul de fax curgeau opt pagini de documente. Acestea dădeau numele morților și cuprindeau certificatele de deces semnate de medicul navei, un oarecare doctor Peter Guidry. Cauza morții în fiecare caz era înecul.

O scrisoare semnată și ștampilată impresionant de la un funcționar aflat la post în străinătate, la Ambasada americană de la Reykjavik, Islanda, făcea referire la „un accident pe mare" și autoriza rămășițele pământești să treacă prin Vamă „în absența obișnuitului certificat consular de deces". Tot același document arăta că la sosirea la Boston rămășițele trebuia date în grija unui specialist autorizat în îmbălsămări, angajat la Agenția de Pompe Funebre J.S. Bell din Sangus, Massachusetts.

Întrucât decesele avuseseră loc pe mare, era responsabilitatea antreprenorului de pompe funebre să inspecteze și să certifice „conținutul de rămășițe pământești" – după care acestea urmau să-i fie eliberate și încredințate.

Exista un document care atesta că toate acestea se petrecuseră, semnat de un specialist în îmbălsămare al cărui nume Frank nu-l putu descifra și contrasemnat de un funcționar de la Vamă care își pusese doar inițialele. Din discuția cu tipul de la Ministerul de Externe, Frank știa că asta era mai mult sau mai puțin procedura normală. Poate, se gândi el, firma J.S. Bell avea un aranjament ferm cu Portul Boston pentru a primi trupurile repatriate.

Se uită la lista de nume, aranjate în ordine alfabetică:

„Leonard Bergman, 22
Arturo Garcia, 26
Thomas O'Reilly, 39

Ross D. Stevens, 52
Christopher Yates, 27”

Niciunul nu-i spunea nimic. Dar ce i-a sărit în ochi a fost faptul că toți morții proveneau din același oraș: Lake Placid, New York.

Cum se putea așa ceva? Pe urmă începu să se gândească. Poate că erau pompieri voluntari care câștigaseră o excursie sau comis-voiajori reprezentanți ai unei firme de comenzi prin poștă sau…

„Nu cred, se gândi el. Dacă nu ne aflăm în fața unei coincidențe uimitoare, asta e!” Fotografiile din satelit dovedeau că trupurile minerilor fuseseră exhumate din cimitirul de la Kopervik în 9 septembrie. Data de pe certificatele de deces era 12 septembrie, iar cadavrele intraseră în Boston cu patru zile mai târziu.

Se gândi ce să facă și răspunsul era evident: „Ia-o ușurel. Nu te pripi. Nici măcar nu știi care-i jocul.”

Obținu numărul de telefon al Agenției de Pompe funebre J.S. Bell din Sangus și-l formă.

După spusele lui Annie, trupurile minerilor trebuie să fi suferit multe schimbări. După optzeci de ani în pământ, trebuia să se fi produs o oarecare desicație. „Vrei să spui că arată ca mumiile?” o întrebase.

„Nu, răspunsese ea. Mai degrabă cam ce se întâmplă în congelator. După o vreme, un piept de pui își schimbă textura, pentru că pierde umiditate. Și înghețata se schimbă, la fel și cadavrele. După aproximativ o lună, chiar și cuburile de gheață ajung la jumătate.”

Era un exemplu bun. Ochii înfundați în orbite, coastele protuberante, buzele retrase într-un rictus. „Era spectral.” Trupurile își pierduseră cam jumătate din greutate – asta nu era ceva care să poată fi ascuns. Un specialist în îmbălsămări ar fi observat imediat.

La al treilea țârâit al telefonului a răspuns o femeie și, auzind că Frank e reporter, i-a spus că nu au „nimic nou pentru el”.

— Poftim? spuse Frank uluit.

— Sunteți de la rubrica anunțuri mortuare, nu?

— Nu, răspunse Frank. Eu nu scriu necrologuri. Eu… sunt de la *Post.*

— *Washington Post*?

— Mda.

— Oo. Oo! De obicei sună doar ziarul local, dar… rămâneți puțin pe fir?

De fapt au trecut aproape șase minute înainte de a se auzi vocea unui bărbat și în timpul ăsta Frank trecuse convorbirea pe microfon. Apoi:

— Malcolm Bell la telefon.

Frank se repezi la receptor:

— Bună ziua! Da, aici Frank Daly, de la *Washington Post.*

O pauză.

— Da… Și cu ce vă pot fi de folos, domnule Daly?

— Frank, îl corectă el, pe un ton care i se păru și lui însuși ambiguu. Lucrez la un articol care este… ei, destul de neobișnuit prin aceea că… ei, implică niște decese care au avut loc, ăă… cu destulă vreme în urmă… și s-au înecat niște oameni și… cred că de *trupuri*… v-ați *ocupat*… dumneavoastră.

— Da, și?

Frank ezită, încercând să-și dea seama cum putea să pună întrebarea într-un mod delicat.

— Și, cum spuneam, au fost victimele unui înec.

— Înțeleg.

— Da, și… cum spuneam, a fost un accident… cel puțin noi credem că a fost un accident… pe mare. Și s-a întâmplat pe un vas numit *Balaurul de cristal*, ceea ce…

— Știu ce este *Balaurul de cristal*, domnule Daly. Care este întrebarea dumneavoastră?

— Ei, ce-aș vrea să vă întreb – și știu că pare straniu, dar – *decedații*… Dați-mi voie să mă exprim astfel: era ceva neobișnuit în felul în care arătau trupurile de care v-ați ocupat?

După o pauză lungă, Bell răspunse pe un ton de scuză:

— Îmi pare rău, domnule Daly, dar sunt aspecte legate de respectarea intimității. Reglementări ale profesiei și… ei, după cum înțelegeți, nu putem discuta *înfățișarea* decedaților, nu cu presa, în orice caz. Există tot felul de sensibilități…

— Înțeleg ce spuneți, dar…

— Dacă mi-ați putea explica ce vă interesează, poate v-aș putea ajuta. Ziceați că lucrați la un articol?

— Exact…

Pentru Frank era evident că roata se întorsese. Nu o să scoată nimic de la Bell.

— Dar ați spus că sunteți de la *Post*…

— Da, ei…

— Sunt curios de ce s-ar interesa *Post* de ceva care s-a întâmplat… hâm, atât de demult și de departe. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Da. Frank începea să aibă sentimentul incomod că el era cel interogat. Dar, ăă… ei, îmi pare rău că v-am deranjat.

— Dar nu m-ați deranjat deloc. Vă ajut bucuros. Dacă-mi dați numărul dumneavoastră…

Frank apăsă pe butonul Flash de pe telefonul lui.

— Puteți aștepta o clipă? întrebă el. Trebuie să văd cine mă sună… Apăsă pe butonul Hold și numără până la zece. În cele din urmă, reveni la Bell. Îmi pare rău, trebuie să preiau convorbirea. Ce-ar fi să vă sun din nou mâine?

— Da, sigur, dar… „Daly” ați spus că vă cheamă, da?

•

Undeva pe la mijlocul discuției cu specialistul în îmbălsămări, Frank începuse să se simtă stânjenit. Foarte stânjenit. Și era greșeala lui. Nu avusese

răbdare. Niciodată nu avea răbdare! Când era pe urmele unei povești care îl interesa și firele începeau să se subțieze, avea tendința de a se năpusti cu capul înainte – când ar fi trebuit, bineînțeles, să stea liniștit și să se gândească bine. Să-și facă un plan de bătaie. Să-și stabilească prioritatea telefoanelor. Altfel, sfârșeai prin a le spune oamenilor mai multe decât îți spuneau ei ție. Și uneori vorbeai cu oamenii nepotriviți – și tocmai asta făcuse el.

Pentru că, dacă stăteai să te gândești, dacă cineva avea de gând să aducă cinci norvegieni morți în Statele Unite, pretinzând că au murit pe mare, și-ar dori un specialist în îmbălsămare în care să aibă încredere când treceau trupurile prin Vamă. Și ăsta, evident, era domnul Bell, a cărui curiozitate era cel puțin la fel de mare ca a lui Frank. „Da, bineînțeles, dar… *Daly* ați spus că vă cheamă, da?”

Enervat pe sine însuși, își deschise calculatorul și apelă programul Nexis – ceea ce, știa, ar fi trebuit să facă înainte de a suna la agenția de pompe funebre. Dacă ar muri cinci americani pe mare, ar fi un subiect de știri.

La cerere, își tastă codul de utilizator și parola și apăsă pe butonul *Toate știrile.* Pe ecran apăru o pagină nouă și el completă *Subiectul*:

Balaurul de cristal și *înec* și *cinci*

Dură cam zece secunde până ce o altă pagină o înlocui pe prima, semnalând că fuseseră găsite douăzeci și șapte de mențiuni. Parcurse lista. Primul era un articol din *Boston Globe*, din data de 16 septembrie. Cel mai recent era în *Albany Times Union* din 5 martie. Îl alese pe primul, al cărui titlu era:

O furtună în Atlantic face cinci morți

În articol, căpitanul *Balaurului de cristal* spunea că nava efectua o traversare transatlantică, de la est spre vest, când unul dintre membrii echipajului a căzut peste bord în largul oceanului. Alți patru au fost lăsați la apă să-l salveze, dar barca lor a fost repede răsturnată. Faptul că oamenii purtau veste de salvare și că nava era dotată cu un elicopter le-a dat posibilitatea să recupereze trupurile.

Ultimul paragraf povestea că *Balaurul de cristal* era o „navă misionar”, proprietatea Templului Luminii, o „nouă religie”, cu sediul în Lake Placid. Condusă de un vindecător charismatic pe nume Luc Solange, templul administra „centre de sănătate” în Big Sur și Cabo San Lucas. Se spunea că toți membrii echipajului aparțineau acelei biserici și că urma să se organizeze o slujbă colectivă.

Frank era intrigat, dar Nexis era scump și, de fapt, el nu trebuia să-l folosească. Nu când era acasă și nu când era în concediu. Cu un ochi format, se uită prin articole cât putu de repede și apoi le salvă pe dischetă. Apoi ieși din program și le imprimă.

În timp ce imprimanta își făcea treaba, dădu telefon la Spitalul Sfânta Maria. Tatăl lui era încă într-o situație critică, îi spuse asistenta medicală.

— Pot să vorbesc cu el? întrebă Frank.

— Nu! se răsti ea, nu puteți să vorbiți cu el. E un om grav bolnav. E sub sedative. Și intubat.

— Înțeleg.

— Ați spus că sunteți rudă?

— Fiul lui. Puteți să-i spuneți că am dat telefon?

— Să-i spun că *ați dat telefon*? Ăsta e mesajul? Tonul ei spunea mult despre ce credea ea despre devotamentul lui filial. Doar să-i spun că *fiul lui* a dat telefon?

— Da. Spuneți-i că sunt în drum spre el.

• Capitolul 18

Madison, Wisconsin

„Ah, Madison, Madison primăvara!”

Sub un cer albastru strălucitor Andrew își târa picioarele urcând pe dealul Bascom, încântat de dezgheț după luni întregi de frig și ger. Deși nu era încă destul de cald pentru pantaloni scurți, coasta dealului era plină de femei tinere, întinse pe spate sau pe burtă, cu picioarele albe contrastând cu verdele aprins al ierbii.

Ca mulți alți studenți pe care-i cunoștea, Andrew lucra cu normă parțială pentru a-și plăti taxele de studii și cărțile. Studenții făceau orice și de toate ca să câștige un ban. Cunoștea fete, studente serioase, care scoteau un ban dansând fără sutien în localuri și altele care se costumau în clovni la petrecerile pentru zilele de naștere a copiilor. Știa și un tip care lucrase vara ca șofer pe Wienermobile pentru Oscar Mayer. Ei, dar asta chiar era trăsnet!

Slujba lui Andrew era o temă de studiu și lucru: ca parte a pachetului său de ajutor financiar, universitatea îi cerea să lucreze cincisprezece ore pe săptămână. Ori de câte ori era posibil, școala încerca să pună în concordanță temele de studiu și lucru cu interesele studentului (presupunând că respectivele interese puteau fi apreciate). În general totuși studenții de la biblioteconomie lucrau la bibliotecă. Studenții la artă teatrală vindeau bilete la casa de bilete de la Uniunea Studenților. Iar studenții de la agricultură lucrau în legendarul magazin de înghețată al universității.

Ca student politehnist, lui Andrew i se dăduse o temă de studiu și lucru la centrala termică, unde adăuga substanțe chimice la pompa de alimentare a boilerului și făcea proiecte de facilitare a fluxului

pe țevi sau de înlocuire a instalațiilor vechi de pe podeaua uzinei. Ca multe instituții mari, inclusiv spitalele și bazele militare, universitatea considera că este mult mai economic să asigure încălzirea cu aburi decât cu electricitate.

Andrew coborî dealul îndreptându-se spre campusul vestic unde era situată centrala termică de pe Strada Walnut. Trotuarele erau ticsite de studenți care se duceau sau se întorceau de la cursuri, așa că înainta încet. Dar nu conta: avea timp destul.

Cu toate astea, era agitat. Chiar dacă era doar un test, dacă era prins punând altceva decât Amertrol în pompa de alimentare a boilerului, șeful lui l-ar fi răstignit. Și dacă se îmbolnăveau o mulțime de oameni, dacă se îmbolnăveau grav, puteau să ducă urmele până la el?

Se gândi la asta. „Nu, hotărî el. N-aveau cum. Asta era frumusețea!”

Celălalt motiv pentru care era agitat era că voia să facă o treabă bună. Solange conta pe el. Așa-i spusese femeia aia de la Afaceri Speciale și el o crezuse. Își făcuse apariția în apartamentul lui acum două săptămâni, neanunțată, ținând în mână un casetofon portabil. „E ceva ce trebuie să auzi”, îi spusese ea și-i dăduse căștile.

Și apoi vocea lui Solange îi răsuna profund în cap, spunând: „Andrew… o cheamă Belinda și vreau să faci exact ce-ți spune ea”. Nu era niciun dubiu că ar fi fost el. Andrew îi ascultase vocea de o sută de ori – la radio, la televizor, pe benzile pentru întărirea voinței. Vocea lui era de neconfundat, unică precum un uragan. Și să-l audă pe Solange adresându-i-se pe nume, vorbindu-i direct ca și cum ar fi fost prieteni, îi făcu inima să-i salte în piept. „Avem nevoie de ajutorul tău în războiul secret. E totul în joc și tu ești singurul care poate face asta. Nu mă dezamăgi, Andrew. Nu mă dezamăgi, prietene.”

Până atunci n-avusese idee că cineva de la complex, cu atât mai puțin Solange, știa măcar de existența lui. Trimisese cecuri, bineînțeles, și se abonase la toate publicațiile necesare. Participase la seminare și-și vindecase chakrele la centrul de sănătate din Big Sur. Dar nu vizitase niciodată complexul și nici nu cunoscuse pe cineva cu o poziție înaltă în ierarhia Templului. Până acum.

Și totuși Belinda știa totul despre el, inclusiv lucruri pe care nu le știuse el însuși, până nu i le dezvăluise ea. „Solange spune că ați fost frați într-o viață anterioară. E posibil, Andrew? Ai simțit asta?”

Bineînțeles că simțise.

Trecu de stadionul de fotbal, cu avizierul cu Bucky Badger și mesajul:

> „Concursul de atletism Wisconsin:
> Vino să-l vezi pe Bucky alergând, trecând, driblând
> Vino să-l vezi pe Bucky șutând, înotând
> Vino să-l vezi pe Bucky jucând!”

„Vino să-l vezi pe Bucky vomitând”, se gândi el în timp ce trecea prin poarta de siguranță și se îndrepta spre vestiare. Își agăță în cuier rucsacul și haina și scoase o salopetă roșie, pe care o trase peste blugi și tricou. Salopeta era largă, cu un buzunar mare în care termosul încăpea ușor.

Termosul semăna mult cu chestiile alea fanteziste, acoperite cu crom, care se vindeau la Starbucks. Dacă l-ar întreba cineva, asta i-ar și spune că este.

Centrala termică era o clădire curată, deși nu multă lume știa cum funcționează sau ce face cu adevărat. Cei mai mulți oameni – chiar și inginerii – credeau că este un sistem închis care era folosit numai ca să dea căldură iarna. Dar nu era adevărat. Aburul, care era supraîncălzit la 425 de grade, era

folosit tot anul. Furnizat prin kilometri de țevi, încălzea clădirile iarna și ajuta la climatizarea lor vara. Asigura apa caldă tot anul. Și, departe de a fi un sistem închis, excesul de aburi pe care îl genera era eliberat în aer liber prin supape subterane în tot campusul.

Supapele de evacuare erau esențiale pentru funcționarea sistemului, pentru că împiedicau apariția „ciocanului de apă”. Oamenii care aveau calorifere acasă cunoșteau fenomenul. În esență, un dezechilibru de presiune produs de condensare, ciocanul de apă trecea prin țevi făcându-le să zăngăne și să trosnească. Ca să aranjezi asta într-o casă, lăsai niște apă să curgă din țevi, făcând să iasă concomitent și bulele de aer și egalizând presiunea. Dar ceea ce era doar o sâcâială la sistemul de încălzire al unei case, devenea o problemă de o cu totul altă magnitudine când apărea într-un sistem industrial care folosea abur supraîncălzit. Dacă nu era controlat, „ciocanul de apă” putea acumula suficientă presiune pentru a face să plesnească țevile, trimițând în aer un gheizer de aburi care într-o secundă s-ar fi dilatat la de o mie șapte sute de ori volumul inițial. Cu alte cuvinte, ar exploda. Și ți-ar zbura capul, dacă ai fi undeva, prin preajmă.

Supapele de evacuare împiedicau asta, eliberând aburul continuu și automat în cantități mici, astfel încât în țevi se menținea o presiune uniformă. Numit „abur de jet”, era evacuat în scurgerile de furtună de sub universitate, apoi eliberat la nivelul străzii prin gurile de canal.

— Hei, Drew, cum merge?

Steve Belinsky, unul dintre electricieni, își deschise cu zgomot ușa vestiarului și începu să-și scoată salopeta.

— Nu mă pot plânge, spuse Andrew. E o zi frumoasă.

— Superbă. Mă gândeam să mă duc la pescuit, la Monona.

— Sper să muște.

— Nici măcar nu-mi pasă. Pe lac… cu vreo două beri… cine mai are nevoie de pește?

— Și între timp mă lași pe mine în pântecul fiarei?

— Ghinionul tău, spuse Belinsky închizându-și cu un zăngănit ușa la vestiar. Ne vedem mai târziu, omule.

Andrew închise ușa vestiarului, roti cadranul la încuietoarea cu cifru și se opri pe la birou să ia lista de verificare zilnică. Se îndreptă mai întâi spre pompa de alimentare, unde una din sarcinile lui era să supravegheze adăugarea de Amertrol în rezervorul de apă. Acesta era un chelant demineralizant care forma o masă rășinoasă, învingând atracția valentă a țevilor și capturând impuritățile precum calciul și bioxidul de siliciu. Împiedica sărurile minerale să formeze în interiorul țevilor depozite care ar fi stânjenit fluxul de abur.

O să adauge conținutul termosului în rezervorul de apă în același timp cu Amertrol-ul. O să-i ia numai câteva secunde și erau foarte puține șanse ca cineva să observe. Erau numai cinci muncitori în toată centrala.

„Solange spune că ați fost frați într-o viață anterioară. E posibil, Andrew? Ai simțit asta?”

Bineînțeles că simțise. O simțea și acum.

• Capitolul 19

Frank zăcuse bolnav de gripă toată săptămâna și Annie la fel. Era ceva ce dădea amețeli, nas înfundat și dureri de spate și care dura, dura, *dura* și parcă nu mai voia să plece. Îl scosese din circulație trei zile întregi și de-abia acum începea oarecum să se amelioreze. Ziarul *Post* spunea că erau multe cazuri în jur: șase școli fuseseră închise, strada K era aproape pustie, iar în Congres aveau probleme la întrunirea cvorumului.

Și toate astea în ciuda faptului că sezonul gripei se sfârșise de săptămâni întregi. Și nu era doar la Washington. Los Angeles își avusese epidemia lui. O numiseră „gripa Beverly Hills”, pentru că zona aceea fusese cel mai greu lovită. Frank văzuse un reportaj despre asta la știrile de seară. Reporterul stătea în Polo Lounge, înconjurat de mese goale. La sfârșitul reportajului comandase o farfurie de supă de pui cu tăiețel și făcuse cu ochiul aparatului de filmat. „Nostim”, se gândi Frank și-și suflă nasul pentru a mia oară.

Își scutură capul să și-l limpezească și începu să parcurgă ce găsise pe Nexis. În cea mai mare parte era aceeași poveste – o comunicare de la agenția Associated Press, preluată de toate ziarele, o versiune concisă a articolului din *Globe.* O citi și o reciti, dar nu era mare lucru. Dacă s-ar fi putut spune ceva, era numai că relatarea avea un ton curios de neutru. Nu conținea interviuri de genul „Am fost acolo” și nici nu se citau spusele altor marinari din echipaj care să descrie furtuna, aspectul valurilor sau momentul când s-a răsturnat barca de salvare.

Era numai povestea căpitanului, concisă și aparent cinstită, cu privire la ce se întâmplase.

Încă și mai stranie, pentru modul de gândire al lui Frank (adică din punctul de vedere al unui

ziarist), era absența articolelor *locale.* Ziarul *Lake Placid Sentinel* – de la care te-ai fi așteptat să pună știrea în jumătatea de sus a primei pagini – făcea exact contrariul. Dădea o relatare în rezumat pe o pagină interioară, într-o coloană numită „Știri externe", tratând incidentul mai mult ca pe un val de flux din Bangladesh, decât ca pe ceea ce era de fapt: o catastrofă chiar în curtea din spate.

Excepție făcea o serie de articole ale unui tip pe nume Eric Overbeck, care scria la *Rhinebeck Times – Journal.* Articolele povesteau suferințele Marthei și ale lui Harry Bergman, părinții unuia dintre marinari.

> „*Familie împiedicată să asiste la slujba de înmormântare*
>
> Părinții cer o anchetă.
>
> Un cuplu din Rhinebeck face apel la justiție.
>
> Cultul pentru rămășițele pământești ale fiului."

Potrivit articolelor, familia Bergman era revoltată de ceea ce considera a fi fost o anchetă superficială asupra morții fiului lor. „Toată lumea pare să ia de bune spusele oamenilor ăstora, spusese tatăl. În afară de mine. Eu nu sunt mulțumit. Și n-o să tac." Ziarul publica o fotografie a fiului respectivei perechi, un tânăr arătos, care plecase de la SUNY New Paltz în ultimul an pentru a se alătura Templului Luminii. În final, articolul consemna că familia Bergman angajase un detectiv privat care să investigheze cazul. De asemenea, angajaseră și un avocat și făceau presiuni asupra procurorului districtual din comitatul Dutchess să ancheteze „biserica" din Lake Placid.

Evident, cu familia Bergman trebuia să vorbească. Apoi ajunse la ultimul articol din vraf.

„Un tors misterios pus în legătură cu femeia din Rhinebeck

Albany: un tors găsit în pârloaga de la Adirondack săptămâna trecută poate fi al Marthei Bergman, locuitoare din Rhinebeck, care a dispărut împreună cu soțul ei, Harold, acum aproape șase luni.

Poliția a confirmat că torsul este cel al unei femei de aproximativ vârsta și greutatea doamnei Bergman.

Autoritățile din comitatul Dutchess au avertizat că, deși semnele particulare de pe trup coincideau cu cele găsite pe o «diagramă dermatologică a alunițelor», obținută din fișa medicală a doamnei Bergman, deteriorarea trupului făcea imposibilă o identificare categorică.

«Fără cap sau mâini este foarte dificil să faci o identificare sigură», a spus Marilyn Savarese, purtătoarea de cuvânt a poliției din comitatul Dutchess. «Evident, nu putem face comparări dentare sau de amprente. Vom face, totuși, testarea ADN-ului, folosind materialele recuperate din locuința familiei Bergman. Rezultatele testelor nu vor fi cunoscute mai devreme de câteva săptămâni».

Doamna Bergman și soțul ei, Harold, au dispărut în mod misterios în noiembrie. Autoritățile spun că sunt derutate de acest caz, în special pentru că locuința familiei Bergman nu a prezentat urme de efracție.

Se spune că soții Bergman erau deprimați de moartea recentă a fiului lor, adept al Templului Luminii.”

Un mormăit meditativ îi răsună din gât. Era deopotrivă sunetul înțelegerii și un avertisment față de sine însuși – un amestec șoptit de *Evrika* și *a-ha*!

Acum, că lucrurile începeau să se lege, își regretă stilul pripit de a investiga lucrurile. Ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare. Îi reveni în minte vocea specialistului în îmbălsămări: „ «Daly» ați spus că vă cheamă, da?”

„Da, exact. N-ați vrea și adresa mea? Sau să mă împușc singur? Capul mi-l puteți tăia după ce mor, cum vă convine.”

Scoase din nou sunetul, puțin mai tare și puțin mai lung.

— Mmmnnnn.

Era un sunet curios când îl ascultai: un fel de muget. Dar un muget îngrijorat.

De fapt, nu putea dovedi nimic, dar credea că știe ce se întâmplase. Dintr-un motiv oarecare, Templul Luminii plecase după cadavrele de la Kopervik și înscenase un accident pe mare. Trupurile minerilor au fost puse în saci pentru cadavre, purtând numele marinarilor înecați, care se aflau încă la bord sau se ascundeau sau… erau morți. Dacă nu cumva nici nu fuseseră la bord din capul locului. Intră în scenă specialistul în îmbălsămări, Bell…

Schema a funcționat bine până când familia Bergman a început să facă presiuni pentru o anchetă. „Toată lumea pare să ia de bună spusele oamenilor ăstora. În afară de mine!” Într-adevăr. Un certificat de deces nu fusese suficient pentru Harry Bergman. El voia o autopsie.

Și se părea că găsise o ureche înțelegătoare la biroul procurorului districtual și… Bergman dispăru.

Frank căută prin imprimările după articolele din *Times – Journal.* Cum îl chema pe reporter? Overbeck. Era singurul care scrisese mai mult decât un unic articol.

Dădu telefon la serviciul de informații telefonice pentru zona prefixului 914 și găsi un E. Overbeck pe celălalt mal al râului Hudson, într-un oraș numit Port Ewen.

O fetiță răspunse la al doilea apel:

— Alo?

— Eric e acasă?

— O clipă! Aa, da! Dacă nu vă supărați, cine e la telefon?

— Frank Daly.

Se auzi o pocnitură când ea lăsă receptorul jos, apoi o auzi îndepărtându-se de telefon, iar vocea i se auzea din ce în ce mai slab:

— Tăticule! Tăticule! La telefon!

Frank auzi sfârșitul discuției dintre cei doi pe măsură ce se apropiau din nou de telefon:

— Nu știu, spunea fetița, iritată. N-ai decât să-l întrebi tu.

— Alo?

— Eric Overbeck?

— Da?

Șovăielnic.

— La telefon Frank Daly. Sunt reporter la *Post.*

(Ei, oarecum. Suna mult mai impresionant decât: „Lucrez la *Post* dar sunt în concediu".)

— *Aa*, da, desigur! Cu ce vă pot fi de folos?

Frank sesiză tonul omului. Era impresionat. Era plăcut să-ți dai seama că ziarul încă are strălucire.

— Ei, nu prea știu. Lucrez la un articol care are legătură cu unele lucruri scrise de dumneavoastră. Cred că speram să culeg unele informații.

— Vă referiți la centrala electrică, nu-i așa?

Vocea îi era emoționată. Fericită, chiar.

— Ăă, nu, răspunse Frank. Nu, de fapt v-am dat telefon în legătură cu familia Bergman. Ați scris vreo două articole.

— Mda.

„O sută optzeci de grade."

Vocea lui Overbeck nu mai era cea a unui reporter nerăbdător, interesat să-și vadă numele în

ziarul *Post.* Semăna mai mult cu a cuiva care tocmai a primit o citație să depună mărturie împotriva organizației Hezbollah.

— Știți, spuse Overbeck, aș vrea să vă ajut, dar sunt momentan foarte ocupat.

— N-o să vă ia decât o clipă.

— Îmi pare rău. Chiar nu am timp.

— Dar…

— Nu încercați să mă convingeți! spuse Overbeck. N-am nevoie de o bătaie de cap în plus, ați înțeles? Ziarul pentru care lucrez are un tiraj de două mii de exemplare. Dacă Templul ne dă în judecată, îmi pierd postul. Simplu ca bună ziua.

— V-a amenințat Templul că vă dă în judecată?

— Nu vreau să discut despre asta.

— V-au amenințat…

— Trebuie să închid, spuse Overbeck.

Și închise.

Frank încercă să-l sune din nou, dar linia era ocupată. Și a rămas ocupată mult timp, încât era clar că receptorul fusese scos din furcă.

Se duse în bucătărie și găsi în frigider o sticlă de Negra Modelo. Se întoarse în camera de zi, o sună pe Annie și-i povesti ce făcuse, ce aflase și ce-și închipuia.

— Așadar, crezi că au omorât-o, spuse ea.

Nu era o întrebare.

— Da, zise el. Sunt sigur că asta s-a întâmplat. Urmă o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Ce-ar fi să vin pe la tine? o întrebă.

Linia rămase mută.

— Poate nu astăzi, spuse ea. Încă mai sunt puțin amețită. Poate mâine.

Rămaseră la telefon, fără să vorbească.

În cele din urmă, ea îl întrebă:

— Și acum ce-o să faci?

El ridică din umeri. La propriu. Apoi râse singur, pentru că ea n-avea cum să-l vadă.

— Am de gând să dau vreo două telefoane. Procurorului districtual din comitatul Dutchess.

Unui D.P. din Poughkeepsie.

— Cui?

— Unui detectiv particular. A lucrat pentru familia Bergman. Îl cheamă Kramer. Martin Kramer. Făcu o pauză. Și mai e ceva… tata e bolnav, așa că…

— Of, Doamne!

— Probabil că o să mă duc să-l văd.

•

În dimineața următoare stătea în holul Spitalului Sfânta Maria, așteptând să-l bage cineva în seamă. Mintea omului de la pază părea să fie pe Lună; diverse infirmiere și asistente medicale se repezeau dintr-o parte în alta, fără să-i arunce vreo privire. Funcționara de la Internări, care, sub lumina mohorâtă a neonului, arăta de parcă ar fi trebuit ea însăși internată, își încheie în sfârșit lunga convorbire telefonică și ridică ochii spre el:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sper din tot sufletul, spuse el cu o căldură care aduse un zâmbet pe chipul ei.

I-a explicat apoi că tatăl lui era în salonul de terapie intensivă și că el de-abia venise în oraș.

— Și acum aș vrea să-l văd. Să văd cum se simte.

Ea dădu un telefon și, cu un zâmbet, îl trimise la camera asistentelor.

Coridoarele spitalului îi aduceau aminte de mama lui și amintirea deveni mai puternică atunci când o asistentă medicală îl îndrumă spre o sală de așteptare din capătul holului. În încăpere mai erau alți doi oameni – o blondă de vreo cincizeci de ani îmbrăcată cu niște pantaloni de flanel de un roz aprins și un tricou de bumbac pe care era scris cu paiete *Atlantic $ity*!

Celălalt era un bărbat cu o înfățișare obosită, îmbrăcat într-o salopetă murdară de unsoare. Pe piept avea un inel albastru și în interiorul lui era numele lui: RAYMOND. Capetele lor se ridicară cu o smucitură când intră Frank pe ușă și el văzu

cum neliniștea le fulgeră pe chipuri, apoi cum se estompează în ușurare. O privire spre el și își dăduseră seama că nu aducea niciun fel de veste, fie ea bună sau proastă.

Era aceeași încăpere în care stătuse cu paisprezece ani în urmă, când era pe moarte mama lui.

Și avea același sentiment. Aerul era dens de teamă și speranță, iar de la televizorul din perete pulsa un râs reținut. Împreună, toți trei se uitau fără să vadă ceva, cufundați fiecare în sine.

În cele din urmă, intră o asistentă medicală.

— Cine e pentru domnul Daly?

Frank își dădu seama pentru prima oară că femeia în pantaloni roz avea cumva o legătură cu taică-său, pentru că se ridicară în picioare amândoi deodată, surprinzându-se unul pe celălalt. Un moment se uitară unul la altul cu precauție, apoi se întoarseră spre asistentă.

— Vine și doctorul într-o clipă, spuse ea, dar am vrut să știți că aritmia s-a stabilizat. O mică bătaie cu mâna pe brațul femeii și un zâmbet de încurajare. Merge bine.

Auzind asta, femeia îl înșfacă pe Frank de mână și i-o strânse atât de tare, încât îl duru.

— Eu sunt Daphne, spuse ea și apoi dădu la iveală că este nevasta lui taică-său.

— Păi, zise Frank năucit, eu sunt Frankie.

— Oo! Se încruntă, apoi își reveni și-i puse mâna pe braț. Ești bine?

El se întrebă dacă încruntarea ei avea legătură cu felul în care arăta el sau cu identitatea lui. N-avea cum să-și dea seama, așa că-i răspunse:

— Da, sunt bine. Mă refac după o gripă.

— Cam bântuie, zise ea, nesigură.

Nu prea aveau ce să-și spună și au fost amândoi ușurați când veni doctorul să le spună că „Francis” părea să meargă mai bine, dar era totuși foarte bolnav.

— N-a avut grijă de el, spuse doctorul. Dar chiar și-așa, e puternic ca un urs. Poate că o să-i fie învățătură de minte. Să sperăm.

Le-a mai spus că le permite să-l vadă doar câte unul o dată și Frank o invită imediat pe Daphne să fie ea prima. Dar ea refuză.

— A trecut mult timp de când nu v-ați văzut, spuse ea. Cred că e mai bine să te duci *tu.*

— Nu, serios.

Ea se întoarse cu spatele la el și luă în mână un exemplar cu colțurile îndoite al revistei *People.*

— Nu e treaba mea, zise ea, dar cred că ar fi cazul să-l vezi.

Apoi se așeză și el nu mai avu încotro și trebui să intre.

Și intră.

Bătrânul zăcea pe spate, cu ochii în tavan. Avea tuburi în nas și de sub cămașa de noapte îi ieșea un cateter. În brațul stâng avea înfiptă o perfuzie, iar pe obraji îi crescuse o barbă deasă și țepoasă. Ochii îi erau încețoșați și respirația îi ieșea șuierat.

„Doamne, Dumnezeule!” se gândi Frank.

Găsi un scaun și îl trase lângă pat. Minutele treceau. Deși ochii lui taică-său erau deschiși, nu putea fi sigur dacă Bătrânul chiar era conștient. Nu avea nicio expresie pe chip și ochii îi erau ca sticla. Apoi capul îi alunecă într-o parte și privirea i se întâlni cu a lui Frank.

— Bună, zise Frank.

Bătrânul clipi.

Stătură așa împreună mult timp sau așa păru. Era clar că Bătrânul nu poate vorbi și tot la fel de clar că Frank nu știe ce să spună. În cele din urmă, se întinse și luă mâna lui taică-său într-a lui. Fu surprins cât de aspră era, dar știa că n-ar fi trebuit să fie: după atâția ani în sala cazanelor, mâinile Bătrânului erau ca niște mănuși de azbest. Îi ținu mâna cu amândouă ale lui, i-o strânse ușor și se auzi vorbind pentru amândoi:

— Îmi pare rău, spuse, îmi pare tare rău că a fost atâta amărăciune.

Bătrânul clipi a doua oară. Apoi mâna i se strânse într-a lui fiu-său și îl trase pe tânăr mai aproape. Capul îi tresări în ceea ce se voia a fi o ridicare din umeri și un zâmbet care spunea „ce poți să faci?” îi ridică colțurile gurii.

Un moment Frank ar fi putut să jure că în ochii Bătrânului sunt lacrimi, dar apoi îi dădu prin minte că era invers. Ca un munte care s-ar ridica în picioare, inima i se umflă în piept și timp de o clipă se simți de parcă ar fi înghițit o lamă de ras.

Bătrânul se uită în altă parte și curând totul era bine din nou. Stătură împreună mult timp, mână în mână, fără să spună ceva, păstrând acea stare de spirit. Copilăria îi fulgeră lui Frank prin spatele pleoapelor și o văzu pe mama lui, sala cazanelor, curtea școlii, băcănia, grădina, terenul de fotbal – „Dumnezeule!”

Și apoi Bătrânul șuieră, *icni* și se duse.

•

Daphne îl invită să stea acasă: „Poți să dormi în patul tău, tatăl tău nu m-a lăsat să mă ating de el”, dar Frank o refuză, spunând că deja își plătise camera la Red Roof Inn. Cu toate astea, nu avea cum să evite priveghiul, care se transformă într-un fel de casă deschisă pentru rudele îndoliate și pline de voioșie. Sosind la locul pe care încă îl considera ca fiind „acasă”, Frank se întristă să găsească grădina în paragină, cu trandafirii netăiați și florile de anul trecut lăsate pe tulpini. După ce intră, văzu imediat că Daphne făcuse minuni în camera de zi, unde un copil pribeag cu ochi migdalați privea înlăcrimat la televizorul mare și la canapeaua de piele.

Acest început de rău augur lăsă totuși curând locul pentru altceva, când prietenii lui taică-său îl invitară să li se alăture să bea ceva în bucătărie:

— Trage-ți un scaun, Frankie!

— Sper că nu plătești tu sicriul, băiete! Ați mai văz't așa ceva?

— Să-ți spun drept, Frankie, am zis că e Regina Elisabeta a II-a!

— Dați-i tânărului Frank o bere, arată cam galben la față!

— Cu clopote și tot dichisu', zise cineva. Și sicriu de mahon – ce i-ar mai fi plăcut lui taică-tău!

— Stai jos, Frankie, ce naiba, mă obosești. L-ați văzut cum stătea întins acolo? La mare pompă, ca J. Edgar Hoover, zău așa.

Și unchiul Sid:

— Nici nu-s sigur că era el! El n-a arătat niciodată așa de bine!

— Omu' are dreptate! Când a mai fost taică-tău roz în obraji?

— Niciodată, spuse Frank.

— Ca să nu zic și bărbierit!

Și continuară astfel, cu femeile în camera de zi, stând de vorbă cuviincios între ele, în timp ce în bucătărie conversația se întețea și se domolea pe rând. O poveste spusă cu șart, un hohot de râs, mâini care plesneau în masă. Alt rând de băutură. Altă poveste, alte râsete. Femeile băgau capul din când în când și-și luau o înfățișare severă sau își dădeau ochii peste cap, uluite.

Stătu până la zece seara și până atunci află despre Ăl Bătrân mai multe decât știuse vreodată. Ascultându-i pe prietenii lui taică-său începu să înțeleagă, pentru prima dată, cum putuse cineva să-l iubească pe omul ăsta plin de defecte. Și, iubindu-l, putuse chiar să-l ierte.

În dimineața următoare merse în mașină alături de Daphne, care bocea zgomotos, în cortegiul către cimitirul Sfânta Cruce. Acolo, părintele Morales spuse câteva cuvinte. Frank aruncă un pumn de țărână peste sicriu. Și era vremea să se întoarcă acasă.

— Dar trebuie să te uiți prin lucrurile lui, spuse Daphne. Ar putea fi ceva pe care să-l vrei – înțelegi, vreau să spun *să-l păstrezi.*

Păruse mai ușor să se întoarcă acasă în mașină cu ea decât să o contrazică, așa c-o ascultă.

— Sunt în dormitor, spuse ea. Nu e mare lucru. Nu-i plăcea să strângă obiecte.

Frank se duse în dormitor, unde hainele Bătrânului fuseseră adunate grămadă și așezate ordonat pe pat. Erau vreo două sacouri sport ponosite, șase perechi de pantaloni pe umerașe de sârmă, două cutii cu cămăși de gală, proaspăt sosite de la curățătorie, și un pardesiu bleumarin. Stânjenit de ceea ce făcea, Frank încercă pardesiul și fu surprins să constate că-i era strâmt la umeri. Întotdeauna se gândise la taică-său ca fiind un bărbat mai solid. Dar se pare că nu fusese așa.

Puse pardesiul la loc pe pat și se duse la scrin. Trase sertarele unul câte unul și găsi lucrurile obișnuite – tricouri și lenjerie, ciorapi și bluze polo, vreo două pulovere și flanele de piele. Pe scrin stătea un ceas Timex vechi alături de un portofel jerpelit.

Simțindu-se ca un spărgător, deschise portofelul și se uită înăuntru. Erau doisprezece dolari bani gheață, un permis de conducere, cărți de credit Visa și Exxon, carnetul de asigurări și o cartelă ATM. Era acolo și carnetul de sindicat. Și vârâtă în spate, unde Daphne n-ar fi putut s-o vadă, o fotografie în alb și negru a mamei lui Frank.

El luă fotografia și-o puse în portofelul lui, apoi se uită în jur o ultimă oară. Nu mai era nimic altceva.

— Trebuie să mă întorc la lucru, spuse.

— Bineînțeles, dar…

— Dă-mi de știre dacă e ceva… știi, orice aș putea face.

— Dar nu vrei să iei nimic? îl întrebă ea.

Frank scutură din cap:

— Nu, nu cred. Poate că ar trebui să le dai unei organizații de caritate.

Stătea în picioare lângă ușă.

— Bine, dar trebuie să iei măcar albumele, spuse ea. Nu se poate să le arunc pur și simplu.

— Ce albume? întrebă el.

Ea părăsi camera și se întoarse peste un moment cu trei albume de format mare, de genul celor care se folosesc pentru fotografii. Fiecare din ele era legat în imitație de piele roșu închis cu un chenar auriu dublu ștanțat la câțiva milimetri de margine. Ea i le dădu și, curios, el îl deschise pe cel de deasupra.

Pe prima pagină era primul lui articol, o bucată lungă publicată în *Alliance*, despre evreii ultra-religioși care încercau să-și facă prozeliți în rândul emigranților din Brighton Beach. În continuare în album erau articole pe care le scrisese pentru *Village Voice*, apoi primul articol care îi apăruse în *Post* stătea deasupra unui dreptunghi de tipăritură care se îngălbenea, decupat atent cu foarfeca, prins cu fâșii de bandă transparentă. În dreapta articolului era data, scrisă cu pix albastru:

„16 iulie 1992”

Frank era împietrit de uimire. Cele trei albume trebuie să fi conținut cu totul sute de articole – de fapt, toate articolele pe care le scrisese el. Se uită la Daphne, care ridică din umeri nefericită.

— Cum? o întrebă el.

— Pur și simplu… *se abona*, spuse ea. Se abona întotdeauna.

•

O sunase pe Annie de la Kerwick în seara priveghiului, așa că ea știa deja de tatăl lui când s-a întors el la Washington.

— Ești bine? îl întrebă ea.

— Da, sunt bine. A fost bine că m-am dus. Dar tu ești bine?

— Te referi la gripă?

— Da.

— Cred că în sfârșit îmi trece, spuse Annie. Oricum, m-am întors la lucru. Ce mai e nou?

— M-am uitat peste niște articole despre oamenii ăia care s-au înecat sau se presupune că s-au înecat și e ceva interesant.

— Cum așa? îl întrebă ea.

— Ei, un lucru ar fi că toate ferparele sunt identice. Ca și cum ar fi fost ticluite de aceeași persoană și îmi închipui că așa a și fost. Și familiile… în cele din urmă am ajuns să le dau lor telefon.

— Și ce-au spus?

— Păi, prima pe care am sunat-o a fost sora lui O'Reilly, Megan, care, a reieșit, e membră a Templului Luminii. Întocmai ca frate-său.

— Of! zise Annie.

— Și pe urmă domnul și doamna Garcia, părinții lui Arturo. Și ei sunt membri.

— Nu, zău?

— Mda, doar că n-am aflat asta decât *după* ce am vorbit cu ei. Procurorul districtual al comitatului Dutchess, el este cel care mi-a spus că au fost chemați sub nimb.

— Ce înseamnă asta, „chemați sub nimb"? îl întrebă Annie.

— Ei, înțelegi *tu*, spuse Frank. Cum ar fi „chemați la oaste". Sau „chemați la datorie". Doar că e vorba de o chestie de cult, așa că…

— Înțeleg.

— Bine. Oricum, modul cum au reacționat ăștia doi a fost chiar ciudat. Adică, au fost ostili. Nu le-au plăcut întrebările pe care le puneam eu și aveau și ei o mulțime de întrebări. „*Nu*, ei nu credeau că a fost ceva *straniu* legat de accidentul de pe *Balaurul de cristal*." Și, „*nu*, nu aveau niciun motiv să creadă că Arturo sau Thomas ar fi în viață! Cum ați spus că vă cheamă? Care e numărul dumneavoastră de telefon? Cine e șeful

dumneavoastră?” Au zis că telefonul meu e curată hărțuire religioasă. Îți vine *să crezi* așa ceva? Adică, așa ai reacționa *tu* dacă ți-ar da cineva un telefon?

— Sigur că nu, spuse Annie. Dar ceilalți?

— Ei, asta e cealaltă față a monedei. Am vorbit cu fiica lui Ross Stevens – și, în treacăt fie spus, tipul ăsta nu era un puști, avea cincizeci și doi de ani – și cu mama lui Chris Yates. Am stat de vorbă și cu ea. Și a fost complet diferit.

— În ce fel?

— Păi… n-au vrut să discute cu mine. Vreau să spun, deloc.

— Pentru că era… prea dureros?

— Nu. Pentru că erau speriați de moarte.

Annie rămase tăcută.

— Și știu că asta înseamnă că mă pripesc să trag concluzii, continuă Frank, dar părinții care s-au plâns, cei care au făcut presiuni pentru o anchetă, familia Bergman, ei bine, și-au cam frânt gâtul, nu-i așa? Vreau să spun că, dacă procurorul districtual are dreptate, au dispărut cu desăvârșire până când… ei, până când au găsit…

— Torsul, spuse Annie. Ziarele l-au numit „un tors”.

Firul rămase tăcut o vreme și apoi Frank spuse:

— Mă gândesc să mă duc acolo.

— Zău că nu cred…

— Ba mă duc.

O tăcere lungă și apoi:

— Frank?

— Ce-i?

— *Ce* este Templul ăsta? *Cine* sunt oamenii ăștia?

El se gândi la asta un moment, ascultându-i respirația la celălalt capăt al firului.

— Nu știu, spuse. Poate că sunt oameni ca toți oamenii. Doar că mie nu-mi vine să cred.

• Capitolul 20

O porni pe șoseaua de centuri New Jersey spre drumul interstatal 287 și ieși pe magistrala New York, traversă râul Hudson spre Poughkeepsie și intră în oraș pe strada principală, căutând un restaurant numit Fernacci. Îl găsi, parcă pe terenul de alături, stinse motorul și se sprijini de spătar. Era ora 6:35 și trebuia să se întâlnească cu Martin Kramer la șapte.

Decât să aștepte în restaurant, preferă să deschidă ziarul *Post* la pagina de sport și începu să citească.

Peste douăzeci de minute, în parcare trase un Jaguar negru nou. Era modelul XJ-12, cu un bord de nuc noduros și, fantază Frank, scaune acoperite cu pieile unor condamnați chinezi. Din el coborî un bărbat îndesat care îi aruncă o privire întrebătoare.

— Tu ești Daly? îl întrebă el.

— Da, zise Frank.

— Marty Kramer. Bucuros de cunoștință.

Își dădură mâna și intrară în restaurant, care era surprinzător de cochet, cu aerul condiționat potrivit la vreo șaptesprezece grade. Multă gresie și lemn și *Turandot* cântată în surdină de undeva, de lângă plafon. Șeful de sală îi conduse la o masă din colț și se așezară.

— Frumoasă mașină, zise Frank aruncând o privire spre parcare.

Kramer ridică din umeri:

— Mă duce unde am nevoie.

Era un bărbat scund, cu toracele în carenă și un nas ca un cioc, dinți încălecați și ochi negri scăpărători.

— Hei, Mario! strigă el. Ce trebuie să faci ca să capeți ceva de băut pe-aici?

Cu un zâmbet, un chelner veni agale cu lista de băuturi și le spuse care sunt specialitățile. Apoi le luă comanda și plecă întocmai cum venise.

În cursul următoarei ore dădură gata câte două pahare fiecare (Knicks contra Wizards); două porții de *carpaccio* (Clinton contra Starr); ceea ce trebuie să fi fost o pâine înmuiată în ulei de măsline (10 calorii în regimurile de antrenament); și antreuri: *osso buco* pentru Kramer și *tortellini* pentru Frank.

Kramer se dovedi un povestitor antrenant și un ascultător bun, dar o sursă zgârcită cu informațiile. După cincizeci și cinci de minute de abureală, Frank nu aflase mai nimic despre munca lui Kramer pentru familia Bergman, și făcu o remarcă în sensul ăsta:

— Știi, zise el, nu mi-ai spus nimic.

Kramer zâmbi:

— Ce vrei să știi?

— Păi, spuse Frank în timp ce turna câte un pahar de Montepulciano, pentru început: Bergmanii au fost omorâți? Ce crezi?

Kramer făcu o strâmbătură, își clătină capul înainte și înapoi și se înfioră:

— Uite ce e, zise el, aici am o problemă. Dacă îmi apare numele în ziar, pierd clienți. Simplu ca bună ziua. Și încă ceva. Fii atent! Te-ai uitat la cartea aia de vizită pe care ți-am dat-o? Ce scrie pe ea?

— Scrie că ești detectiv particular.

— Exact. Detectiv *particular.*

— Ai încredere în mine, e confidențial.

Kramer pufni:

— „Ai încredere…”

Frank zâmbi:

— Vorbesc serios.

Kramer se uită la el închizând un ochi:

— Ești sigur?

Drept răspuns, Frank își încrucișă brațele pe piept:

— Absolut.

Kramer suspină, aparent învins de insistența lui Frank:

— Bine, spuse el punându-și șervetul deoparte. Fac o încercare. Ce vrei să știi?

— Orice-mi poți spune despre Bergmani, răspunse Frank.

Detectivul particular se lăsă pe spătarul scaunului, gândindu-se. În cele din urmă spuse:

— Doi iepuri.

Frank râse, apoi lăsă zâmbetul să i se șteargă:

— Cum adică?

— Adică: ce s-a întâmplat, de fapt? Puștiul lor a fugit și a intrat în circul ăla. *Vai*, *vai*, *vai*! Mai lasă-mă-n pace!

— Da, dar… părinții lui te-au angajat după ce el a murit, nu? Așa că n-a fost ca un caz de persoană dispărută.

Kramer își răsuci buzele într-un nod de scepticism cărnos:

— Nu e chiar așa, spuse el. Au venit la mine cam la șase luni după ce puștiul s-a alăturat Templului. Asta a fost acum doi ani.

— Și ce voiau să faci? îl întrebă Frank.

— Să-l răpesc. Ei n-au folosit chiar cuvântul ăsta, dar asta voiau să spună. Aveau un „deprogramator" în așteptare.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Frank.

Kramer ridică din umeri:

— Am căutat. Am pus niște întrebări. După câte mi-am dat eu seama, puștiul era bine. Fericit. Așa că m-am retras. Le-am spus că nu se poate.

— Și după ce s-a înecat? Te-au angajat din nou?

Kramer păru stânjenit un moment, apoi se aplecă în față:

— Ce nu înțeleg eu e: de ce te interesează? Vreau să spun că asta nu e chiar o poveste de anvergură națională și nu din zona de circulație a ziarului *Post*, așa că nu-mi pică fisa. Ce cauți, de fapt?

— Adevărul.

Kramer mârâi:

— Atunci cred că ar trebui să încerci la Krishnamurti.

— Bună poantă, zise Frank.

— Vorbesc serios. Ești reporter din ăia care scriu despre cazurile poliției sau ce?

— Nu, zise Frank.

— Atunci?

— Lucrez la un articol medical. Dar este complicat. Și, cred, răspunsul la întrebarea ta este: încerc să aflu dacă oamenii de pe vas…

— *Balaurul de cristal*?

— Da, zise Frank. Încerc să descopăr dacă într-adevăr s-au înecat sau nu. Pentru că, după părerea mea, poate nu s-au înecat. Poate a fost o înscenare. Iar *dacă* eu greșesc și ei *chiar* s-au înecat, atunci poate că a fost o crimă.

Kramer îl privi fix mult timp, luă o sorbitură de Montepulciano, apoi spuse:

— Unde rămăsesem?

Frank se gândi o clipă:

— Îmi spuneai cum ai lucrat pentru familia Bergman de două ori. O dată când fiul lor s-a alăturat cultului…

— Și după ce s-a înecat, spuse detectivul. Asta a fost *pro bono.* Probabil că sprâncenele lui Frank s-au ridicat, deoarece Kramer se grăbi cu explicația: Și cred că mă simțeam puțin vinovat. Nu știu… poate că ar fi trebuit să mă duc după puști de prima dată. Părea cuprins de regrete. Oricum, continuă el, n-a fost mult de lucru. Am vorbit cu oamenii de pe vas…

— Și *cum* au fost?

— Cooperanți. Nu s-au purtat ca și cum ar fi avut ceva de ascuns.

Probabil că Frank se arătă încă o dată sceptic, căci Kramer se aplecă spre el și spuse:

— Uite care-i treaba: Bergmanii erau nebuni când era vorba de Templu. Nu puteai să discuți cu

ei despre asta. Așa cum vedeau ei lucrurile, ei aveau „credințe religioase”, dar *puștiului* „i se spălase creierul”, puștiul intrase într-un „cult”. Deci ce-ți spune ție asta?

— Nu știu, spuse Frank.

— Erau *bigoți*, continuă Kramer. Și *paranoici.* Doamne, era ca și cum ar fi fost în stare să se uite după mine antipersoană sub covoare. Toate telefoanele le erau ascultate. Casa le era supravegheată… Iisuse Hristoase, și-au cumpărat până și o armă. O țineau în vestibul, în caz că ar fi intrat cineva peste ei. Kramer râse.

— Ce fel de armă? întrebă Frank.

Ridică din nou din umeri:

— Nu știu. Cred că era de calibrul 38.

Frank se încruntă:

— Așa că…

— Uite: la ce duceau toate astea? Voiau pe cineva care să fie vinovat. *Aveau nevoie* să fie cineva vinovat. Altfel, ar fi trebuit să se învinovățească pe ei înșiși – înțelegi ce vreau să spun?

— Deci nu crezi că a fost vina Templului?

Kramer ridică din umeri:

— Nu știu, poate că ar fi putut fi puși sub acuzație. S-ar fi putut găsi vreo responsabilitate a celor de pe vas – că nu s-a făcut destul instructaj cu barca de salvare, ceva de genul ăsta. Dar nu asta e ideea de bază. Ce vreau să spun e că în meseria asta cunoști o mulțime de oameni care umblă după cai verzi pe pereți. Poate… jumătate din ei? Și aș zice: bagă-ți portofelul înapoi în buzunar, acum știu că *nu* pot să-ți dau ce vrei. Vreau să spun: uită-te la tipii de la Interne. Îi întrebi, și: nimeni nu e dispărut. Nu există așa ceva, *dispărut.* E doar un grup de „prizonieri tăinuiți”. Același lucru cu prăbușirea avionului companiei Trans World Airlines. A fost *accident*? Nu, ferească Dumnezeu! A fost o rachetă, o bombă, o deficiență de întreținere – *ceva.* Pentru că atunci când ai de-a

face cu familiile, nu există așa ceva – *accident.* Pierderea trebuie să aibă un motiv, trebuie să fie cineva vinovat. Trebuie să primești *daune*: bani, răzbunare, ce-o fi. Altfel nu are semnificație. E hazard. Și în momentul ăla începe *căutarea.* Investigația încetează să mai fie în legătură cu ce s-a întâmplat și devine altceva. Și, fie că-ți place sau nu, de-aici îmi iese mie o grămadă de bani.

— Și crezi că asta s-a întâmplat cu familia Bergman?

— *Știu* asta.

— Și trupul pe care l-au găsit?

— La Adirondacks, vrei să spui?

Frank încuviință din cap.

Kramer ridică din umeri:

— Nu se știe că-i ea.

Frank aprobă:

— Dar… dacă este?

Kramer se încruntă și stătu să se gândească:

— Nu știu, poate că ai dreptate. Poate că i-a măcelărit Templul. Eu nu văd nicio *dovadă* că ar fi așa, dar…

— Și dacă n-a fost Templul…?

— Hai să spunem așa: cred că procurorul districtual ar trebui să-l caute pe *domnul* Bergman.

Sugestia îl luă prin surprindere:

— Vrei să spui…

Detectivul se aplecă în față și-și coborî vocea:

— Bergmanii aveau niște probleme foarte serioase.

— Ce fel de probleme? întrebă Frank.

— Probleme care nu aveau nicio legătură cu tânărul, răspunse detectivul. Frank dădu să spună ceva, dar Kramer îl opri scuturând din cap. Nu vreau să mă bag în asta, spuse el, dar… *ce* am auzit eu? Că Bergman a transferat o grămadă de bani în Insulele Cayman, exact înainte ca el și nevastă-sa să fie dați dispăruți.

— Habar n-aveam, spuse Frank.

Kramer ridică din umeri:

— Încă n-ai stat de vorbă cu Tuttle?

— Te referi la tipul de la biroul procurorului districtual? Din Placid?

— Mda.

— Păi… doar la telefon, spuse Frank.

— Bănuiesc c-ai putea să-l întrebi despre asta, da' nu cred c-o să-ți spună ceva. E unul din firele principale la care lucrează ei.

Frank sorbi din vin și se gândi la ce-i spunea Kramer. Apoi încercă altă tactică:

— Dar cu exhumarea cum a rămas? Au reușit să…

Detectivul scutură din cap:

— Nu, s-a suspendat totul la tribunal. Autoritățile erau gata să-l dezgroape, dar Templul a câștigat la apel. Vreau să spun că aveau acte de la puști. Semnate și sigilate. Legalizate la notariat. A fost și un testament. Cu semnătura *lui*, fără niciun dubiu. A vrut să fie înmormântat acolo și să nu-i fie „violate" rămășițele pământești. Și-a spus chiar așa în testament, clar. Și ce se-ntâmplă imediat, mami și tati montează schema cu dispariția și – buum – problema e iar *pe tapet.*

Sosi chelnerul cu nota de plată și Frank îi dădu cartea de credit Visa, întrebându-se dacă mai era bună de ceva.

— Ascultă, zise el, crezi că mi-ai putea da numele oamenilor de pe vas cu care ai vorbit?

— De pe *Balaurul de cristal*?

— Mda, mă gândeam că poate aș sta și eu de vorbă cu ei.

Kramer își strânse buzele:

— Cred că se poate, zise el. Dă-mi numărul tău de fax și o să-ți trimit notele pe care le-am scris.

Frank îi spuse numărul și-l întrebă:

— Și cum stau lucrurile acolo? La Placid?

Kramer scutură din cap.

— Nu știu. E… bine păzit. Foarte bine organizat. Evident, au niște chestii grase. Șefu-i mână de fier, dar… ei, le prinde bine.

Se despărțiră în parcare. Kramer îi mulțumi lui Frank pentru masă și-i promise să ia legătura cu el dacă îi apare ceva „pe radar”. Apoi se urcă în Jaguar, care porni cu un răget, și, cu un mic semn cu mâna făcut peste umăr, ieși din parcare și se strecură în trafic.

•

Frank îl privi plecând, apoi se urcă în Saab, gândindu-se la conversația pe care tocmai o avuseseră. Poate Kramer spunea adevărul, dar lui Frank i se părea că detectivul particular avea o ordine de zi și pe acea ordine de zi figura că trebuie să respingă cazul. „Dar de ce să vrea așa ceva?” se întrebă Frank. Majoritatea detectivilor particulari erau avizi de publicitate. Cu cât le apărea mai mult numele în ziare, cu atât aveau mai mulți clienți.

Când ieși din parcare și se îndreptă spre nord, regretă ce-i spusese despre anchetă și mai ales despre suspiciunile lui în legătură cu oamenii care se înecaseră. Și o regretă încă și mai mult când, la numai câteva cvartale de restaurant, trecu pe lângă un magazin 7-Eleven. În parcare se afla Jaguarul lui Kramer, iar detectivul vorbea animat la telefonul public de afară.

Frank încetini, ca să fie sigur că e el, apoi plecă mai departe. „Sper că nu e în legătură cu mine”, se gândi el.

• Capitolul 21

Daytona Beach, Florida

La fel ca majoritatea vecinilor săi din Pine Creek, Gene Oberdorfer era pensionar. Se mutase în Florida din Lake Placid cu vreo patru luni în urmă, jurând că n-o să mai petreacă încă o iarnă în înghețatul nord.

Construit în jurul unui teren de golf, cu câte o poartă la fiecare din cele două intrări, Pine Creek era asemenea multor altor subdiviziuni administrative din Florida. Dar, de fapt, era foarte special și ce îl făcea să fie astfel îi sărea în ochi oricui mergea cu o mașinuță de golf între a șaptea și a opta gaură. Lângă fâșia de asfalt care marca o traversare peste ceea ce părea să fie o mică șosea, stătea scris pe o tăbliță de lemn:

PRIORITATE AVIOANELOR

În Florida, la fel ca pretutindeni, investitorii în construcții preferă terenul viran, pentru că le scutește cheltuielile de demolare. În consecință, ignoraseră ani de zile încâlceala din Pine Creek, privind pista din al Doilea Război Mondial, aflată în centrul său, drept o obligație. Având la dispoziție teren neamenajat din belșug, se gândeau la complexul de piste ca la o cheltuială suplimentară – ceva care trebuia aruncat în aer. Ceea ce necesita foarte multă mână de lucru și utilaj greu.

Dar acolo unde alții vedeau un posibil fiasco, investitorul care în cele din urmă construise Pine Creek văzuse o ocazie. Botezându-și creația Aerodromul Pine Creek, el făcuse din ea un refugiu pentru proprietarii de avioane mici – oameni ca John Travolta și Gene Oberdorfer.

Hangarul central de pe aeroportul minuscul și opritorile de pe tarmacul adiacent nu aveau nimic special – semănau, de fapt, cu facilitățile de pe micul aeroport unde își ținuse Oberdorfer avionul Cessna.

Ce făcea Pine Creek să fie unic erau rețelele de piste de rulare din fața caselor și hangarele care arătau ca niște garaje supradimensionate. Proprietarii ca Oberdorfer puteau sări în avioane la fel de ușor cum alți oameni se urcă în mașină. Într-un minut sau două puteau să iasă de pe pista de rulare pe cea de decolare. În cinci minute puteau să fie în aer.

Așa că era perfect pentru Oberdorfer, a cărui misiune cerea și un avion mic și un hangar privat.

Ca de obicei, se sculă la cinci și jumătate, își făcu exercițiile de dimineață și meditația, apoi o porni pe jos spre club să înceapă o partidă de golf la șapte cu noii lui prieteni. În majoritatea zilelor golful îi făcea plăcere, deși adevărul era că nu juca prea bine. Iar astăzi se gândea la altele. Niciun buletin meteorologic nu prevăzuse ploaie, dar la orizont se adunau norii și asta îl îngrijora.

Pe de altă parte, se gândi el, pentru a împroșca în aer niște țărână și iarbă erau condiții meteorologice aproape perfecte. Temperatură în jur de douăzeci și opt de grade, umiditate ridicată, vânturi ușoare dinspre est. Nu că ar fi contat cu adevărat. Putea să se ducă astăzi sau putea să se ducă mâine. El hotăra în ce zi se duce, câtă vreme condițiile erau propice. Totuși, îl preocupa. Și faptul că se gândea la altceva îi afecta jocul. În special loviturile scurte. Cele de pornire se duseseră dracului, cât despre celelalte – nu meritau pomenite.

— Fir-ar să fie, zise el când mingea îi ieși în iarba de dincolo de a paisprezecea gaură. Măi băieți, vă supărați dacă iau un mulligan?

Întrebarea stârni hohote de râs.

— Un singur mulligan n-o să te ajute astăzi, Obie, glumi un tip pe nume Johnson. Ai nevoie de o tocană de mulligan.

Pe la amiază erau în clădirea clubului să ia prânzul – făcea el cinste pentru că o dăduse-n bară la a noua gaură. Pe la două era acasă. Vremea rămăsese neschimbată. Barometrul era stabil. Vântul, la fel. Peste o oră era în hangar, verificându-și echipamentul, cam pentru a zecea oară.

Faptul că avea un hangar privat făcea ca aranjarea avionului să fie floare la ureche. În cea mai mare parte, echipamentul pentru pulverizarea culturilor era destul de simplu, constând din tuburi atașate pe marginile aripilor. La tuburi fuseseră fixate douăzeci de mufe de pulverizare și totul funcționa destul de bine. Și, de fapt, putuse să cumpere tot ce-i trebuia de la magazinul de obiecte gospodărești.

Rezervorul propriu-zis era cam mare, dar încăpea pe locul pasagerului, aflat în spatele lui. Era un ansamblu fabricat în Elveția, care se pare că era folosit la stropirile împotriva unei insecte în zona Oberland din jurul Bernei. I-l dăduseră de la sediu și făcuse treabă bună. Rata de dispersie era prestabilită și avea încorporat și un compresor de aer. Tot ce avea el de făcut era să-l încarce, să-l umple cu apă și să introducă materialul. Odată decolat, era suficient să apese un buton și un jet fix de stropi se împrăștia în aer în urma avionului.

Așteptă până la patru și jumătate. Aidoma altor aeroporturi mici, Pine Creek nu avea aparatură de control al decolărilor și aterizărilor. Pentru călătoriile locale nu trebuia să depui un plan de zbor. Unii dintre băieți – în special cei cu avioane de colecție – decolau de plăcere, numai ca să facă lupinguri și tonouri. Dar acum nu mai era nimeni în aer, din câte vedea el. Și nu avea de așteptat la pista de decolare. (De fapt, numai la sfârșiturile de săptămână trebuia să stai la coadă ca să decolezi.)

Încărcă rezervorul de pe locul pasagerului și-și aruncă jacheta deasupra. Își parcurse lista de verificare, făcu un pas înapoi și-și admiră opera artizanală. Mufele și tuburile erau într-adevăr de-abia vizibile, chiar și de la distanța asta.

Afară, indicatorul de vânt zăcea inert, deși din când în când câte o adiere îl mai făcea să se ridice. Acolo, sus, pe cer nu se vedea niciun alt avion, în afară de unul care se îndrepta spre sud.

De pe cer se vedea limpede că partea asta din Florida era acum aproape în întregime construită. Ceva mai departe, spre Orlando, mai rămăseseră câteva ferme, ca niște petece verzi strălucind de iarbă tânără. Cu excepția lor, a câtorva terenuri de golf și a unei cărări verzi, înguste, de-a lungul pârâului, în toate părțile se întindeau, cât vedeai cu ochii, zone rezidențiale și centre comerciale. Ceea ce era bine. Aveau nevoie de o densitate mare a populației pentru test.

Țărmul oceanului era la doar șase kilometri de Pine Creek și în numai câteva minute zbura pe deasupra vilelor și hotelurilor care umpleau malul. Planul lui era să execute „o sursă lineară de stropire" – termenul tehnic pentru pulverizarea unei cantități mici de material într-o linie continuă, contând pe vântul favorabil care să împrăștie substanța de inoculare spre uscat.

Nu că ar fi fost vreun pericol să nu nimerească ținta.

Exact sub el, o mulțime de mașini se târau de-a lungul plajei blonde, depășind ca număr înotătorii. Municipalitatea scurtase puțin orele, dar nu scosese obiceiul în afara legii – ceea ce-i stătea în gât. Jumătate din planetă era pavată și idioții ăștia trebuia să meargă cu mașina pe plajă!

Îl înfuria asta.

Lăsându-se mai jos, întinse mâna în spate și apăsă întrerupătorul cu pârghie de la compresorul de aer. „Vine!" se gândi el, în timp ce avionul plana deasupra plajei, cu compresorul duduind și o

ceață fină de stropi împrăștiindu-se de pe marginile aripilor.

• Capitolul 22

Cal Tuttle stătea la birou în fața lui Frank, cu drapelele aliniate în spate. Bărbat cu un chip păstos, la vreo cincizeci de ani, procurorul districtual Tuttle nu era un om prea vorbăreț.

Frank îl întrebă cum fusese găsit torsul.

— Câinele unor excursioniști.

Și el fusese surprins?

Tuttle își lăsă capul într-o parte și se uită la el.

— Că am găsit o femeie decapitată, cu mâinile tăiate, zăcând în pădure? Stătu un moment pe gânduri și apoi ridică din umeri. Nu cine știe ce.

Când a apărut trupul, a făcut vreo legătură cu familia Bergman?

— Nu.

De ce nu?

— N-aveam *cu ce* să facem legătura. Scoase un mic sunet, ca o plesnitură cu limba și gingiile. Testele ADN durează ceva timp. Pe urmă o să știm.

— Mi-ați putea da numele excursioniștilor?

— Nu, nu cred că ei ar fi de acord. Pe câine îl chema Taz.

— Mulțumesc. Dar țineți legătura cu comitatul Dutchess pentru cazul ăsta, nu?

— Dacă așa spuneți dumneavoastră.

— Ei, ar fi o știre de senzație dacă n-ați face-o, răspunse Frank, enervându-se.

Tuttle zâmbi, mulțumit că-l scosese din răbdări:

— Mi s-a spus că Harry Bergman este suspect în cazul morții soției sale, spuse Frank, urmărind reacția lui Tuttle. Este adevărat?

Un zâmbet de regret.

— Ei, spuse Tuttle, asta este o idee absolut nouă.

— Chiar este?

— Mda, zise procurorul districtual, pe asta n-am mai auzit-o.

Frank se încruntă. Dacă nu cumva era un actor foarte bun, Tuttle spunea adevărul.

— Ei, poate că sursa mea a fost greșit informată.

— Cred că probabil așa a fost.

Frank se hotărî să schimbe tactica:

— Dar cu Templul cum e?

— Ce-i cu el?

— Nu știu. Cum sunt ei?

Tuttle ridică din umeri:

— Ei între ei. Noi nu-i prea vedem.

Frank suspină. Încercase să lege o conversație cu omul ăsta timp de aproape o jumătate de oră și efortul îl epuizase. Așa că își puse stiloul în buzunar și-l întrebă pe Tuttle dacă îl poate îndruma spre sediul templului.

Tuttle schiță o hartă pe o bucată de hârtie și i-o împinse peste birou:

— Probabil că n-or să vă lase să intrați, spuse el scuturându-i mâna lui Frank.

— De ce?

Tuttle ridică din umeri:

— Sunt rezervați.

•

Și, într-adevăr, n-au vrut sa-l lase să intre decât în Centrul pentru vizitatori.

Acesta era un circ pentru ochii lumii, adăpostit într-o cutie de chibrituri, de șindrilă albă, în afara complexului. La vreo două sute de metri mai departe, pe șosea, Frank vedea o pereche de porți de fier forjat și o mică gheretă de piatră pentru pază. Porțile păreau închise, așa că se opri la Centrul pentru vizitatori, ridică ciocanul pentru bătut în ușă, care avea formă de ananas, și îl lăsă să cadă. O dată. De două ori. Încă o dată.

Apăru o tânără veselă și îl pofti politicos înăuntru. El îi arătă permisul de ziarist și-i spuse:

— Speram să văd complexul, dar poarta e închisă.

Femeia se scuză, explicându-i că poarta era întotdeauna închisă. Nimeni nu avea acces în complex fără programare.

— Aa, și cui trebuie să-i dau telefon pentru programare? întrebă Frank.

— Îmi pare rău, trebuie mai întâi să vă adresați în scris, îi răspunse ea.

— Vreți să spuneți că nu pot da telefon nimănui?

— Da, cam așa.

— Dar lui? întrebă Frank, arătând din cap o fotografie de pe perete.

Fotografia înfățișa un bărbat trecut de treizeci de ani stând în picioare pe vârful unui munte și râzând spre aparat. În spatele lui și sub el, era lumea.

— El e Solange, spuse ea cu un zâmbet. Nu cred că are timp. Dar, de vreme ce sunteți de la presă, ați putea suna la Biroul de Relații cu publicul, doar că astăzi mi se pare că sunt plecați. Cred că sunt la o demonstrație în Buffalo.

— Dar…

— Avem o pagină Web, le-ați putea scrie prin poșta electronică. Intrați în pagină și faceți clic pe Relații cu publicul. Îi dădu o broșură tipărită pe hârtie rigidă, cenușie. Găsiți totul aici, spuse ea, adresa poștală și pe cea de poștă electronică.

El o luă și-i mulțumi.

— Și dacă doriți să aruncați o privire, centrul are trei secții: Inspirație, Informație și Market. Dar trebuie să vă grăbiți, spuse ea pe ton de scuză, închidem în jumătate de oră.

Frank fu de acord să arunce o privire, repede.

Primul lucru care îl izbi când intră în încăperea de „Inspirație” fu mirosul de tămâie și de lumânări aprinse. Apoi văzu fotografia, înrămată, în alb și negru, care ocupa în întregime peretele din spate.

Era silueta unui bărbat – a lui Solange, de fapt – mergând pe o plajă, exact acolo unde apa atinge nisipul, cu pantalonii suflecați, cu un câine lângă

el, pe fundalul unui cer strălucitor și auriu. Pe deasupra capului lui pluteau pescăruși și o inscripție caligrafică zicea: „Urmează-mă. Pășește în lumină”.

În timp ce se apropia de imagine, Frank sesiză pentru prima oară muzica. Un cor de băieți cânta o melodie obsedantă într-o limbă pe care el n-o putea identifica. Româna. Bulgară. Ceva de genul ăsta. Vocile pure treceau peste el, înflorind aerul. „Sistem de sonorizare dat dracului”, se gândi Frank.

De-a lungul pereților camerei, care erau acoperiți cu o țesătură cenușie moale, era expusă o serie de fotografii mai mici, fiecare din ele cam de dimensiunea unui afiș mare. La fel ca fotografia mai mare, erau frumos înrămate și luminate artistic. Frank se uită la imagini și văzu că fiecare din ele era diferită: o pânză de păianjen stropită de rouă. O pădure de pini străbătută de raze de soare. Copii îndreptându-se mână-n mână spre un apus de soare.

Ce aveau în comun toate fotografiile, realiză el, era *lumina* – lumina surprinsă strălucit. Frank merse de la una la alta, pășind prin cascada de muzică. Se simțea… *bine.* Avea într-adevăr o senzație de înălțare.

Câteva dintre fotografii, cele în care apărea Solange, aveau și caracteristici auditive. Frank luă un set de căști și apăsă pe un buton.

Se uita la o fotografie cu Solange stând în picioare pe un câmp de grâu. Cu soarele în spate, arăta aproape ca și cum ar fi avut un nimb. Și grâul la fel, era luminat de soare, iar strălucirea care iradia din vârful spicelor producea stele de lumină. Când apăsă pe buton, grâul păru să se miște, să se îndoaie și să se legene ca bătut de vânt. Aplecându-se în față, văzu că imaginea în sine era fixă, dar în spatele ei un aparat care făcea ca lumina să se onduleze și să vibreze. Efectul era

amplificat de fundalul sonor al vântului foșnind pe câmp. Apoi, o voce grăi, rostind cu vântul:

— Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sământă, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor și cari să aibă în ei sământa lor pe pământ”. Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sământă după soiul ei și pomi care fac rod și care își au sământă în ei, după soiul lor. Și Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară și a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

Frank trecu pe lângă câteva alte imagini și luă următorul set de căști, stând acum în fața unei scene cu un foc de tabără, cu Solange lângă foc și un cer presărat cu stele. De data asta coloana sonoră era cu focul care trosnea – și, la fel ca grâul din fotografia anterioară, focul părea să scapere și să se miște. Tot așa și stelele, care au devenit și mai strălucitoare când vocea suprapusă i-a răsunat în urechi:

— Și Dumnezeu a făcut doi mari luminători: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea…

„Aha, se gândi Frank. Geneza”. Făcu un scurt tur al camerei, ca să-și confirme impresia, și văzu că diversele imagini erau menite să recapituleze povestea Facerii lumii. Foarte șmecheră treabă, se gândi el.

Intră repede și la Market. Părea să vândă vitamine, suplimente nutritive, săpunuri, uleiuri pentru aromoterapie, genul ăsta de lucruri. Un perete întreg era dedicat cărților și benzilor pentru meditație. Fundal sonor de muzică clasică, *Canonul* lui Pachebel, se gândi el. Bruneta care îl întâmpinase la ușa din față stătea în spatele tejghelei, împachetând cumpărăturile unei femei de vârstă medie cu părul împletit în cozi.

— Doriți să cumpărați ceva? îl întrebă ea tare. Trebuie să închidem, știți, cam în – aruncă o

privire la ceasul de mână – Doamne! două minute.

El se retrase și se grăbi spre camera de Informație. N-a avut decât să arunce rapid o privire. Văzu o mulțime de grafice, diagrame și hărți, alte înregistrări audio-video cu multiple seturi de căști legate la un pupitru de lemn. Un exponat reprezenta harta Statelor Unite, cu lumini minuscule sclipind în diverse sectoare. Pe o masă aflată în centru, sub un afiș mare pe pânză pe care scria PLANETA SE ÎNCĂLZEȘTE, stătea un glob pământesc dolofan cu un termometru înfipt în el. Din tavan atârna un „ceas demografic" în formă de bombă. Ticăia zgomotos, iar afișajul lui digital se succeda mai repede decât putea percepe ochiul omenesc. Pe un perete, pădurea tropicală din Brazilia ardea. Pe peretele opus, o pădure de pini arăta de parcă ar fi fost tunsă până la trei centimetri de pământ.

— Acum închidem, spuse bruneta pe tonul ei dulce, prietenos. Dar vă puteți întoarce mâine. Deschidem la nouă.

Îi dădu o punguță de plastic cu „câteva mostre gratuite".

— Încercați gelul de duș cu mango și levănțică, îi spuse ea în timp ce îl conducea spre ușă. E fabulos.

El înșfacă vreo două broșuri în drum spre ieșire.

•

Sperase să se întoarcă de-a dreptul la Washington, dar pe la ora nouă, pe șoseaua de centură Jersey se pomeni că moțăie. Claxonul unui camion cu remorcă îl făcu să se trezească tresărind și se hotărî să caute un motel.

Găsi unul la câțiva kilometri sud de Cherry Hill. Era de tipul Norman Bates, cu un bar care se deschidea din holul de la recepție. La bar se ajungea printr-o intrare gen colibă, cu acoperiș de stuf, flancată de inscripții care anunțau pompos:

„Vinnie și piticii cei grozavi!

Numai la Acoperişul găurit!”

Camera lui era decorată în nuanţe ruginii: pereţi, cearşafuri, cuvertură, covoare portocalii. Lângă pat cineva îşi băgase pumnul prin perete. Era genul de loc unde propteşti un scaun sub clanţa uşii. Făcu asta şi intră la duş.

Gelul de duş cu mango era minunat.

Înviorat, îşi scoase laptopul şi scrise câteva note scurte, pentru sine, despre convorbirile cu Kramer şi Tuttle şi despre jumătatea de oră petrecută la Centrul pentru vizitatori. După ce citi ce scrisese, îşi dădu seama ce eşec fusese călătoria asta.

Dacă era să-i dai crezare lui Kramer, el plecase după cai verzi pe pereţi. Şi de ce *să nu-i dai crezare* lui Kramer? Kramer a fost mai aproape decât oricine de lucrurile astea. I-a cunoscut pe Bergmani, ştia problemele pe care le-au avut cu fiul lor – şi chiar stătuse de vorbă cu oamenii de pe vas. Şi, după el, nu era nimic suspect în toate astea. Clienţii lui erau la fel de ţicniţi ca tipii de la Templu – ba poate chiar mai mult.

•

Pe de altă parte… Tuttle a părut cu adevărat surprins când l-a întrebat despre Harry Bergman şi dacă acesta era suspect în cazul morţii soţiei sale. Cum spusese el? „Asta este o idee absolut nouă”, cu vocea încărcată de sarcasm. Şi totuşi, dacă era să-i dai crezare lui Kramer, asta era o pistă fierbinte.

Cuvintele cheie fiind *dacă era să-i dai crezare lui Kramer.* El îi dădea crezare? Frank se gândi la asta. De ce să-l fi minţit? se întrebă el. Iar răspunsul veni de la sine: frumoasă maşină.

Nimic din toate astea nu însemna ceva cu adevărat. Era din nou acolo de unde pornise – blocat într-un motel ieftin, cu o grămadă de cheltuieli şi fără o poveste solidă. La fel de bine ar fi putut să fie la Cernomorskaya.

Încovoiat peste calculator, tastă cuvintele: *Templul Luminii – Centrul pentru vizitatori.* Apoi scoase broșura și completă datele Templului: adresă, fax, telefon, pagină Web, adresă de poștă electronică. Mai era ceva care merita să fie înregistrat? Nu prea. Exceptând faptul că aveau, evident, o mulțime de bani. O „navă amiral”. Și un elicopter. Și un „complex”.

De unde veneau banii? se întrebă el. Gelul de duș era grozav, dar cât mălai ieșea din asta? Doar nu-și vindeau marfa la Wal-Mart.

Întrebându-se cum arăta pagina lor de Web, conectă laptopul la telefon și intră fraudulos în Matrix (sau cel puțin în AOL), gândindu-se *Frank Daly*, *CyberCopoi.*

Dură cam treizeci de secunde până să se încarce pagina de Web, o imagine a Pământului – așa cum apare luată din spațiu. Dar în locul fuioarelor aleatorii de nori care se învârteau peste familiara „mărgică albastră”, artistul strânsese norii laolaltă într-o imagine spectrală stilizată: un cal alb cabrat, cu o privire sălbatică. Cuvintele *Templul Luminii* se aprindeau și se stingeau, schimbându-și culoarea. Sub inscripție era o întreagă înșiruire de casete, fiecare conținând o imagine. Făcu clic pe prima: Solange și câinele pe plajă. Era aceeași pe care o văzuse în camera de Inspirație de la Centrul pentru vizitatori.

Nu era mare lucru aici. Textul îl identifica pe conducătorul Templului, Luc Solange, drept „guru-ul fără voie al mișcării ecologiste” și „un avatar al ecologismului militant”. Templul declara că are misiunea de a „restabili armonia între Pământul Mamă și Omul Prunc”. Despre Solange se spunea că ține frecvent conferințe la „centrele de sănătate ale Templului din Big Sur, Taos, San Lucas și alte „vortexuri ale convergenței spirituale”. Erau opțiuni de a intra în paginile care ofereau aceste conferințe și informații despre centrele de sănătate.

Paginile următoare ofereau opțiuni cum ar fi: „Mediu-geddon” și „Apocalipsa descifrată”, cea mai recentă disertație a lui Solange cu privire la cele Șapte Peceți. Aruncă o privire rapidă și constată că era o lucrare densă, scolastică, plină de note de subsol, presărată cu referințe la numerologie, Qabbala și multe altele. Trecu la altă pagină, „Basmele balaurului”, și urmări cum se materializa pe ecran silueta unei nave străbătând mări furtunoase. Făcu clic pe imaginea navei, dar obținu un mesaj de eroare 404, care indica faptul că pagina nu putea fi găsită. Se duse înapoi.

O „Carte a zilelor” arăta fotografii ale unor membri ai Templului, zâmbitori, la lucru, la joacă și *en famille.* Erau și formulare de comandă pentru linia de produse „Eco-Vita” a Templului (produse pentru aromoterapie și suplimente nutritive) și publicațiile sale. În sfârșit, erau legături cu alte pagini de Web, printre care *Pământul mai întâi* și PETA și „O scrisoare de la Luca”, invitându-i pe cititori să se alăture Templului în lupta sa pentru salvarea planetei.

Frank se uită la ceas și ieși. Era zece și jumătate și voia să-i dea telefon lui Annie înainte ca ea să se ducă la culcare.

— Buunăăă! spuse ea, părând fericită să-l audă. Unde ești?

— Sunt în Jersey. Camera mea e portocalie. Mă simt ca și cum aș fi într-un dovleac.

Ea râse și făcu o glumă despre Cenușăreasa.

— Și cum a mers?

El îi povesti despre Kramer și despre Centrul pentru vizitatori și adăugă că tocmai ieșise din pagina de Web a Templului.

— Poate ai vrea să arunci și tu o privire, îi spuse el, e destul de interesant – dacă-ți plac chestiile astea.

— O să mă uit puțin, răspunse ea. Am de ales între asta și să mă duc la culcare.

Mai stătură de vorbă câteva minute despre nimic deosebit și apoi închiseră, iar Frank rămase să aleagă între a se băga în pat și a trece pe la Piticii cei grozavi.

•

Era trecut bine de miezul nopții, aproape de unu, când sună telefonul, trezindu-l cu greu dintr-un somn profund, cu mișcări rapide ale ochilor.

— Ci…?

— Frank, sunt Annie!

— Bună, mormăi el, aprinzând lumina.

— Trezește-te!

— *M-am trezit*, spuse el, aruncând o privire prin cameră. Doar că… dormeam. Acum m-am trezit. Făcu o pauză. De ce m-am trezit?

— Trebuie să vii acasă.

— Vin acum. O să vin. O să ajung dimineață. Adică după-amiază. Pe la două.

— Nu, spuse ea, trebuie să te întorci imediat. Chiar acum!

Era ceva în vocea ei – frică, emoție, un amestec din amândouă.

— Ți s-a întâmplat ceva? o întrebă el, aruncând pătura și coborându-și picioarele din pat.

— Nu, spuse ea. Sunt bine. Dar am intrat în pagina de Web.

— Care pagină de Web?

— A Templului.

— Aa, da.

— Ei sunt! spuse ea. Templul e!

— Sigur că e Templul. E pagina lor de Web. Ce tot spui?

— Ești un geniu, îi spuse Annie. Ai avut dreptate. Templul a luat cadavrele!

— E asta pe pagina lor de Web?

— Nu! Adică, da, într-un fel. Calul e pe pagina de Web, spuse Annie.

— Ce cal?

— Calul alb – cu expresia aia nebună. Face parte din sigla lor.

— Vrei să spui… ăla de pe fața Pământului? o întrebă Frank. Cu norii și toate chestiile alea?

— Da!

El stătu să se gândească.

— Și ce dacă? o întrebă. E un cal și-atât.

— E *același* cal, îi spuse Annie.

— Cu ce?

— Cu calul de la Kopervik. Era un cal desenat pe o latură a bisericii, un cal mare, dar ăla era un graffiti. Și ne-a tulburat. Și acum, după ce am văzut calul din pagina lor de Web – e ca și cum ar fi fost semnătura lor. Au furat cadavrele și au însemnat biserica, „Kilroy a fost aici!" Rămase tăcută un moment, apoi zise: Frank?

— Ce-i?

— De ce… o grupare religioasă… ar vrea așa ceva? Un virus? Adică…

— Nu știu, spuse el.

— Dar trebuie să spunem cuiva, nu-i așa?

— Mda. Sigur.

— Atunci… cui?

El stătu să se gândească, dar de fapt nu avea de ales.

— Lui Gleason, zise. Trebuie să-i spunem lui Gleason, lua-l-ar dracu'!

• Capitolul 23

Plecă de la motel și se duse la Washington în aceeași dimineață, ajungând puțin după patru în zori. Miraculos, găsi un spațiu de parcare chiar în capul străzii pe care era apartamentul lui.

După ce intră, nu prea știa ce să facă. Promisese s-o ia pe Annie dimineață la prima oră – la șapte, și să se ducă cu ea la F.B.I. Ceea ce însemna că încă avea timp să mai prindă vreo două ore de somn.

Pe aleea din spatele apartamentului auzea gunoierii trântind tomberoanele. Mai bine să facă un duș, își zise. Să scrie câteva note, să aranjeze fotografiile din satelit. Să-și facă niște cafea.

Peste cinci minute stătea sub duș, cu apa fierbinte înțepându-i ceafa. Atunci îl izbi gândul.

„Azi nu e ziua de ridicat gunoiul. Ziua de ridicat gunoiul e joi. Azi e marți”. Și, pe lângă asta, gunoierii – veneau ei devreme, dar nu chiar atât de devreme. Se uită la ceas. Patru și jumătate.

Mai stătu puțin, gândindu-se la asta, apoi închise dușul. Ieși, trase un prosop, și-l înfășură în jurul taliei și se duse la fereastra din bucătărie, cea care dădea spre alee.

Erau doi bărbați și aruncau sacii de gunoi în spatele unui camion U-Haul. Ceea ce nu era modul în care proceda municipalitatea. Cu toate că administrația districtuală era cumplit de dezorganizată, Frank era sigur că nu ajunsese chiar în halul ăsta. Oricum, nu încă. Se uită la oameni.

Scoteau sacii de gunoi din ghena care servea clădirea și le făceau vânt în spatele camionului. Ghena de peste drum rămânea plină, la fel ca celelalte de pe alee. Mă întreb ce caută, se gândi el, pe urmă prin minte îi fulgeră Kramer, stând în fața magazinului 7-Eleven și vorbind de la telefonul public.

„Îmi fură gunoiul, se gândi el, apoi se mai gândi încă o dată. Nooo! Nu se poate. Și totuși…” Celelalte apartamente din clădirea lui erau ocupate de o oarecare Charlotte Seltzer, o învățătoare din Washington, și de Carlos Rubini, care lucra la H.U.D. Niciunul dintre ei nu părea o țintă probabilă a hoților de gunoi. Și totuși…

Deschise fereastra și se aplecă afară:

— Hei! strigă, ce faceți acolo?

Cei doi bărbați înghețară, apoi ridicară încet privirea. Părură să schimbe câteva vorbe, apoi se duseră calm spre spatele camionului, aruncară înăuntru sacii pe care-i țineau în mână și coborâră ușa, care se închise cu un scârțâit metalic. Încet, ocoliră și se duseră în fața camionului, se urcară și plecară.

Frank se uită la plăcuța de înmatriculare care dispărea, dar era prea departe să poată citi numărul. Apoi camionul coti și peste un moment nu se mai vedea.

Cu un mormăit, Frank se gândi cam ce ar fi putut fi în gunoiul lui. Coji de portocală și batiste de hârtie, schițe de articole, transcrieri de interviuri, cutii goale de lapte și pâine mucegăită, liste cu lucruri de făcut și formulare de impozit… Dumnezeule, chiar ar trebui să-și cumpere o mașină de tocat hârtie.

•

Biroul lui Neal Gleason se afla într-o zonă – nu-ți venea să-i zici „cartier” – cunoscută sub numele de Buzzard Point. Încă de când se mutase Frank în oraș, lumea vorbea despre zona asta ca fiind următorul loc probabil al unei miraculoase renașteri urbane. Cu râul ca fundal și la numai câteva minute de Capitoliu, imaginea era oarecum asemănătoare cu Portul Interior al orașului Baltimore: o vitrină cu un țărm, cu o promenadă de-a lungul mării și, în spatele ei, apartamente, hoteluri, restaurante și magazine în pantă.

Dar în ciuda discuțiilor și a machetelor arhitecților, Buzzard Point nu părea să se schimbe. Străzile erau pline de gropi și atât de peticite, încât aveau un aspect aproape artizanal. Între un pâlc de clădiri urâte de beton, pentru birouri, și terenurile virane pline de mizerii se ridica ocazional și câte o întreprindere periferică. Acestea toate aveau în comun un anume aspect de baricade care, cum se spune, „venea o dată cu amplasamentul”.

Erau băcănii de familie cu porți de metal care să le protejeze în timpul nopții, magazine de băuturi unde vânzătorii stăteau în spatele unor pereți de plexiglas rezistent la glonț, servicii de încasare a cecurilor, frizerii ca niște buncăre și magazine de aparate auditive. La stațiile de benzină, puștii se repezeau să-ți șteargă parbrizul sau să-ți umple rezervorul pentru bacșiș.

Frank era puțin neliniștit că trebuia să-și parcheze mașina pe stradă, dar, după cum se vedea, nu avea de ales. Zona nu avea destui vizitatori pentru a justifica o parcare.

Clădirea era unul din acele dreptunghiuri din anii cincizeci cu nimic care s-o scoată în evidență în afara unei banale alinieri de ferestre subdimensionate la fiecare etaj. Interiorul nu era cu nimic mai aspectuos, cu o mochetă industrială albastră pătată și tavane din plăci de ceramică acustică, începând să se desprindă și să se onduleze. Un duo de bărbați înarmați și îmbrăcați în uniformă se ocupa de pază. Unul stătea în picioare lângă ușă, iar celălalt era așezat în spatele unei tejghele din imitație de lemn, lângă o barieră turnantă. Trebuia să treci pe lângă primul și să stai un timp cu al doilea înainte de a ți se permite să intri până la grupul de ascensoare din partea cealaltă.

Omul din spatele tejghelei telefonă la biroul lui Gleason, îi puse să-și scrie numele pe o listă prinsă pe o placă dură, se uită în poșeta lui Annie, cercetă servieta lui Frank și deschise capacul de la tubul

care conținea fotografiile din satelit. Apoi le scrise laborios numele și pe cel al lui Neal Gleason pe dreptunghiuri de carton galben, le băgă în apărătoare de plastic și le dădu dispoziție să și le prindă de îmbrăcăminte. O femeie voluminoasă coborî din lifturile de după bariera turnantă și li se permise și lor să treacă. Femeia îi însoți până la etaj și îi conduse într-o anticameră mobilată cu un șir de fotolii tapițate în plastic de culoarea caisei. Pereții erau împodobiți cu imagini înrămate de flori în culori pastelate.

Nu a trebuit să aștepte prea mult. Gleason ieși și, fără un cuvânt, le făcu semn să intre în birou înaintea lui. Agentul F.B.I. era în cămașă, cu pistolul din tocul de la umăr clar vizibil când îi ocoli să se așeze la birou. Ochii lui erau de un albastru deschis surprinzător. Albastru de peruzea, se putea spune. Frank își dădu seama că până atunci nu îl mai văzuse niciodată pe tipul ăsta fără ochelarii ăia de aviator.

— Așa, spuse Gleason. Ați dorit să vorbiți cu mine? Spuneți!

— Știu de ce ați fost la Hammerfest, începu Frank în timp ce scotea fotografiile din satelit.

— Hâm, zise Gleason. Mijloace vizuale. Frumoasă introducere, dar chiar n-am timp de expuneri pe bază de imagini. Așa că, ce-ar fi să vă limitați la expunere și aveți grijă să fie scurtă, da?

Frank uitase cât de scârbos putea fi Gleason.

— Am vrut să mă asigur că înțelegeți că domnișoara doctor Adair nu mi-a spus nimic, zise el. Am aflat despre cadavre din alte surse.

Gleason încuviință din cap, apoi făcu un mic semn cu degetul de la mâna dreaptă, vrând să spună că Frank trebuia să se grăbească. Așa că Frank îi făcu un rezumat, sfârșind cu faptul că, potrivit lui Annie, calul desenat pe latura bisericii din Kopervik era identic cu imaginea din pagina de Web a Templului.

Gleason aplaudă cu mișcări mari, largi și lente.

— Fascinant, spuse el.

Annie îi aruncă lui Frank o privire derutată.

— Nu păreți fascinat, spuse Frank.

— Ei bine, ca să vă spun adevărul, nu prea înțeleg de ce ați crezut că m-ar interesa lucrurile astea, zise Gleason. Dați-mi voie să clarific ceva pentru dumneavoastră. Pentru amândoi. F.B.I.-ul nu are în jurisdicție cimitirele din Norvegia. Și chiar dacă le-ar avea, investigarea grupărilor religioase nu face parte din atribuțiile noastre.

— Dar, spuse Annie, ați fost *acolo.* Chiar dumneavoastră.

— Cred că ce încearcă să spună domnișoara doctor Adair este că noi *știm* că Biroul lucrează la acest caz și am crezut că…

— Iar eu îi spun *domnișoarei doctor Adair* că discutarea acestei chestiuni este o încălcare a jurământului de păstrare a secretului pentru protejarea siguranței naționale pe care l-a semnat și că aș putea s-o pun sub acuzație.

— Cum? Annie era furioasă. Îi ardeau obrajii de parcă tocmai ar fi venit de la patinoar. Nu i-am spus nimic, zise ea. Dar, oricum, ce contează? Nu înțelegeți? *Gruparea* asta a luat cadavrele și are virusul și…

Gleason ridică vocea și în același timp și-o înăspri:

— Asta nu este deloc treaba dumneavoastră, domnișoară doctor Adair. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră, domnule Daly, cred că într-adevăr ar fi în interesul dumneavoastră să abandonați de data asta – sau dacă nu, o să vă treziți c-o pățiți urât amândoi.

— Cred că uiți ceva, *Neal.* Eu n-am semnat nicio porcărie.

— Nici nu-i nevoie să semnezi ceva, măi, istețul lui peşte! Avem legi – printre care și legi împotriva trădării.

Gleason nu făcea decât să latre la Lună. Nu putea fi serios, nu în legătură cu trădarea. Dar se

puteau juca de-a amenințările.

Frank contraatacă, mirat:

— *Trădare*? Ei, poate că aici povestea e mai serioasă decât am crezut eu. Nu știam că suntem în război. Sau poate că doar te-ai exprimat greșit. Caz în care, ce-ar fi să ne uităm la aspectele Primului Amendament? Pentru că mie mi se pare, *Neal*, că „interdicția prealabilă” nu prea a funcționat. Vreau să spun, uită-te la Documentele Pentagonului…

Gleason spuse, în timp ce se ridica în picioare:

— Mulțumesc pentru ajutor. Făcu semn cu capul spre ușă. Întrevederea a luat sfârșit.

— Așteptați o secundă, spuse Annie. Nu înțeleg. Adică, asta e cu totul…

— *Am spus*: întrevederea a luat sfârșit.

Annie se ridică în picioare, cu fața încă roșie. Frank băgă hârtiile înapoi în servieta diplomat și puse la loc capacul de la tubul cu fotografii. Apoi se ridică și, luând-o pe Annie de braț, ieși.

Nu vorbiră decât de-abia când ajunseră în stradă.

— Chiar pot *să facă* așa ceva? Ce înseamnă asta?

Frank privi cerul. Era acoperit de nori care se mișcau iute pe deasupra capetelor lor. Suprafața râului era de un cenușiu metalic.

— Înseamnă că se ocupă de caz, dar nu vor să ne băgăm în investigația lor. Asta înseamnă.

Annie stătu să se gândească:

— Păi, asta-i bine, nu? Vreau să spun, că se ocupă de caz.

Frank ridică din umeri:

— Mie nu mi se pare atât de liniștitor.

— De ce nu? E F.B.I.-ul! Sunt buni la asta.

— Nu cred că Richard Jewell ar fi de acord.

Ea se încruntă.

— Cine?

— Omul de la pază și securitate din Atlanta. Adu-ți aminte, la Olimpiadă…

— Aa! Sigur, dar…

— Au fost atât de preocupați să liniștească populația, încât l-au *nenorocit* pe tipul ăla. Ca să nu mai spun că și-au distrus orice șansă de a afla vreodată cine a făcut-o *într-adevăr.*

— Dar…

— Crezi că l-ar fi găsit vreodată pe Unabomber dacă nu l-ar fi predat chiar familia lui?

O picătură mare de ploaie căzu pe trotuar. Apoi alta. Și încă una.

— Aș fi crezut că domnul Gleason vrea măcar să afle *ce* știm noi, spuse Annie.

— Nu-i mai spune „domnul" Gleason!

— Atunci cum *ar trebui* să-i spun?

Frank se uită la ea ridicând dintr-o sprânceană, apoi scutură din cap:

— Probabil că nu sunt persoana cea mai în măsură să răspundă la întrebarea asta.

Annie zâmbi.

— Înțeleg la ce te referi.

• Capitolul 24

Stern a fost ideea lui Annie.

Își pregătea doctoratul, imediat după licență, la departamentul de Studiul Religiilor de la Georgetown, lucrând la o teză despre noile religii (sau ceva de genul ăsta). Ieșiseră împreună o dată sau de două ori („Doar la o cafea sau la un film", spusese Annie) și apoi nu mai ținuseră legătura vreo doi ani. Acum vreo două săptămâni dăduse nas în nas cu el la Starbucks, pe bulevardul Connecticut, peste drum de Patiseria Centrală. El încă mai lucra la teza lui, îi spusese. Și scotea un buletin informativ „mai mult sau mai puțin trimestrial, numit „De strajă la Armageddon". Era despre culte și religii noi, spălare de creiere și milenarism. „Sunt expert în țicniți", glumise el. Ceea ce o făcuse să vrea să spună ceva amuzant despre propria ei specialitate, care erau „gângăniile" – dar apoi îi veni rândul la coadă și nu știa dacă voia un cappucino sau un *latte* și…

Apoi el plecase.

— Cred că probabil știe multe despre Templu, spuse Annie. Este chiar punctul lui tare.

Frank fu de acord că ar trebui să-l abordeze.

Îl găsiră pe Stern în cartea de telefon. Locuia departe de Georgetown, tocmai pe Reservoir Road. Annie îi dădu telefon și Stern o invită să vină la el.

— Te deranjează dacă aduc un prieten cu mine? Lucrăm, ca să zic așa, împreună la ceva.

Nu, spuse el, nu-l deranja. Și, de fapt, Stern se dovedi a fi o gazdă perfectă. După ce îi întâmpină la ușa apartamentului lui prăpădit, le făcu un ibric de ceai negru și răspunse binevoitor la întrebările lui Frank despre numeroasele cărți pe care le avea. Acestea stăteau în teancuri, mici și mari, făcute grămadă pe orice suprafață orizontală. Zăceau pe podea, pe mese, pe pervazul ferestrei, pe calorifere

– peste tot, cu excepția rafturilor de cărți (din care nu exista niciunul).

Ca vârstă, era mai mare decât își imaginase Frank – nu un puști, ci un bărbat foarte aproape de treizeci de ani. Avea ochi albaștri apoși și un păr care se rărea și care era fie prea lung, fie prea scurt față de cum ar fi trebuit să fie, indiferent de intenție. Purta cizme și blugi și o cămașă de flanel și zâmbea mult.

Frank și Annie sorbiră din ceai, așezați pe marginea unei canapele desfundate cu o husă verde jerpelită. Dintr-un colț al camerei, formația *Cinci băieți orbi din Alabama* îi cânta osanale lui Iisus prin rețeaua (neagră) de difuzoare Bose.

— Ben e strălucit, spuse Annie ca să-l binedispună. Teza lui e fantastică.

Stern chicoti:

— „Fantastică" e cuvântul potrivit. Are șase sute de pagini și nu pare mai aproape de sfârșit decât acum trei ani, când am început-o.

Frank clipi din ochi cu înțelegere:

— Cunosc problema, spuse el. Și eu lucrez la același articol de trei luni.

— Care-i treaba: cu cât știi mai mult, cu atât se complică – așa încât sfârșitul se tot îndepărtează. E ca paradoxul lui Zenon, spuse Ben, doar că nu e matematică, ci proză.

— Annie mi-a spus că scrii despre secte.

Stern se legănă dintr-o parte în alta, rotindu-și umerii, cântărindu-și răspunsul.

— Așa cred. Culte, secte, religii noi – cum le zici – depinde de punctul de vedere.

— Și care este teza ta?

Stern ridică din umeri:

— Cu cât lucrurile se schimbă, cu atât rămân la fel.

— A-ha!

Stern zâmbi:

— Este un studiu comparativ – taboriții și Omenirea Unită.

Frank scutură din cap:
— N-am auzit niciodată de ei.
Stern se foi stânjenit pe scaun, de parcă ar fi fost prins citind o revistă despre O.Z.N.-uri.
— Păi, sunt aceeași Mărie cu altă pălărie, spuse el. Adică, sunt foarte diferiți, dar și… foarte asemănători. Taboriții au fost o sectă religioasă din secolul al XV-lea, din Boemia. Au declarat război preoțimii și au propovăduit un fel de milenarism activ.
— Ce mai e și asta? întrebă Annie. Cum…
— Credeau că depinde de ei să poftească mileniul să intre, mai degrabă decât să stea degeaba așteptându-l să vină.
— Și cum „poftești mileniul vină”? întrebă Frank.
— Scapi lumea de păcat. Și asta au și încercat să facă, folosindu-se de orice le era la îndemână – pumnal, lance, catapultă, arbaletă. Te rog să mă crezi: e bine că n-aveau bomba nucleară.
— Adică umblau și omorau oameni? întrebă Annie.
Stern ridică brusc din sprâncene și pescui un pachet de țigări Camel din buzunarul cămășii. Aprinse una cu o brichetă Zippo, trase îndelung din ea și spuse:
— Omorau *păcătoșii.* Ei erau agenți ai mileniului. Era treaba lor, datoria lor *religioasă* să masacreze pe oricine nu făcea parte din propria lor mișcare. Pentru că așa îți dădeai seama dacă cineva e păcătos. Nu aparține mișcării tale. Așa că-i omorai. Și așa curățai pământul.
— Dumnezeule, spuse Frank.
— Chiar așa.
Stern se încruntă în batjocură, se aplecă peste cufărul de vapor care servea drept măsuță de cafea și o înșfăcă pe Annie de încheietura mâinii. Pe un ton șoptit și plin de răutate, influențat doar de o bizară încercare de a imita accentul cehesc, studentul tomnatic mormăi:

— Blestemat fie cel ce-și oprește sabia de la vărsarea sângelui vrăjmașilor lui Hristos. Nicio milă pentru Satan. Nicio milă pentru rău. Așa grăit-a Jan cel Pios.

— Uuf! spuse Annie, frecându-și încheietura mâinii.

— Și ceilalți? întrebă Frank.

Stern păru derutat o clipă, apoi spuse:

— Aa, Omenirea Unită, vrei să spui. Ei au fost… altfel.

— Ai spus că erau la fel.

— Ei, mda. Dar au fost la cinci sute de ani distanță, plus – indiferent cât o mai fi, psihologic, din Praga medievală până la Depression Santa Monica.

— Aș zice că distanța e foarte mare, spuse Frank.

— Și eu la fel, spuse Annie.

— Omenirea Unită a apărut pe la începutul anilor treizeci, zise Stern. A fost condusă de un tip pe nume Arthur Bell, care a țesut o teorie a conspirației „stăpânilor noștri secreți”, „bancherii internaționali”.

— O-ho, glumi Frank, intră în scenă evreii.

Stern râse:

— Ai dreptate! Era un antisemit înverșunat. Dar pedala și pe chestia cu mileniul, exact ca taboriții. Doar că în cazul lui utopia avea mai multă legătură cu aerul condiționat decât cu reforma funciară.

Annie chicoti.

— Dar a avut aceeași idee. A zis că o să fie o baie de sânge, o catastrofă naturală urmată de un război ca Armageddonul, care o să omoare nu știu câți oameni, *majoritatea* oamenilor din lume. Și ăsta o să fie un lucru bun, a zis el, pentru că o să facă loc să intre Noul Ev. Adică „mileniul”. Adică „raiul pe pământ”. După război, toată lumea o să aibă aer condiționat gratuit, o casă de douăzeci și cinci de mii de dolari, săptămâna de lucru de

șaisprezece ore – doar dacă nu voiai să fii pensionar, caz în care ți s-ar fi dat o pensie.

— Mie-mi convine, glumi Frank.

— Le-a convenit multora. Bell s-a îmbogățit.

— Deci tu despre asta scrii, zise Frank, despre faptul că tipii ăștia doi, Jan cel Pios și Arthur cel Climatizat, au avut un vis comun.

— Exact, spuse Stern. Ei și alți un milion, de-a lungul secolelor. Toți au avut, toți au, același afurisit de vis comun. Mai vrei ceai?

— Sigur, spuse Frank. Te rog.

Stern îi umplu ceașca și se întoarse spre Annie.

— Ei, spuse el pe un ton de hai-să-trecem-la-treabă, care-i mișcarea?

— Mișcarea? întrebă ea.

— Ce să zic? spuse Stern. Știu că nu m-ai sunat să-mi spui că mă iubești – și, oricum, ai zis că lucrați la ceva. Ai zis că tu și Frank lucrați la ceva *împreună*.

— Aa, *da*, răspunse Annie, așa e. Lucrăm la… chestia asta.

Apoi se întoarse spre Frank și, zâmbind, se apropie, atât cât o putea face un microbiolog de a bate din gene. În felul ăsta, mingea era aruncată categoric în terenul lui.

Frank suspină și își drese vocea.

— Ne interesează Templul Luminii, zise el.

O clipă, Stern arătă de parcă i se goliseră plămânii de aer. Corpul i se încordă, foarte ușor, iar apoi se sprijini de spătarul fotoliului și-i țintui cu privirea. Nu spuse nimic multă vreme. În cele din urmă, se întoarse spre Annie cu o privire care ar fi putut fi rezervată cuiva care ar fi încercat să-i vândă un ceas Rolex cu cincizeci de dolari:

— Ce *este* asta? întrebă el.

Annie clipi. Frank se încruntă.

— Ce vrei să spui? răspunse ea.

— Ce vreau să spun? Doamne, Annie! Nu te-am văzut de – *cât*? – doi ani, și pe urmă mă suni din senin și zici: „Aa, fiindcă veni vorba! Ți-l prezint

pe prietenul meu și suntem interesați de Templul Luminii?" Ce-i asta, o glumă?

— Nu, spuse Frank, nu e o glumă.

Până acum Stern se uitase la Annie. Dintr-o dată, se întoarse spre Frank:

— *Cu cine* ești? îl întrebă pe un ton obișnuit.

— *Cu cine* sunt? repetă Frank. Nu sunt *cu* nimeni. Sunt cu Annie.

— Scrie pentru *Post*, zise Annie.

— Nu, zău! Stern își înclină capul pe un umăr. Care-i numărul tău de telefon?

— Numărul meu de telefon?

— Mda! La lucru. Ce se-ntâmplă dacă te sun la *Post*?

— Păi, de fapt, sunt în concediu.

Stern își dădu ochii peste cap:

— Mai lasă-mă-n pace! spuse el.

— Vorbesc serios! Uită-te!

Frank își scoase portvizitul și-i arătă permisul de presă și legitimația de la *Washington Post.*

— Oricine ar putea să facă una de-asta, zise Stern. Apă de ploaie.

— Exact. Așa-ți și dai seama că e autentică: ziarul *Post* e ieftin, spuse Frank.

— E ridicol, declară Annie. E vorba de mine, Ben! Ce-ți trece prin cap?

Stern o ignoră, uitându-se la Frank:

— Și dacă ești în concediu, cu ce te ocupi?

— Am o bursă Sam Johnson.

— Care ce e?

— Au un fel de concurs în fiecare an. Reporterii înaintează propuneri, spunând ce-ar face dacă ar avea un an să scrie despre ce-i interesează. Așa că le-am dat o propunere și… le-a plăcut.

Stern îl țintui cu privirea:

— Și a fost despre Templul Luminii?

— Nu, spuse Frank, este despre virusurile nou apărute.

Încruntarea lui Stern se adânci.

— Poți să suni la fundație. Sunt în cartea de telefon.

— Și de unde știu eu că nu sunt o fațadă?

— Fundația *Johnson*? Fațadă pentru ce?

— Pentru Templu.

— Pentru *Templu*?

— De ce nu? Templul finanțează vreo șase fundații – Institutul pentru experiență religioasă, Fundația Gaia. Aruncă banii în toate părțile. Asta înseamnă relații cu publicul bine conduse.

— O fi. Dar nu dau bani fundației *ăsteia.* Crede-mă. Bătrânul Coe ar face infarct.

Stern continuă să-l privească, apoi dădu din cap, ca și cum tocmai ar fi luat o hotărâre:

— Stai să-ți arăt ceva, zise el. Se ridică și traversă camera, ducându-se la biroul de lângă fereastră. Împinse un vraf de hârtii și luă un buletin informativ, apoi se întoarse la fotoliu cu el în mână. Uită-te, zise el și aruncă buletinul pe cufărul marinăresc dintre ei. Apoi se așeză din nou.

Era numărul din primăvară din *De strajă la Armageddon* – treizeci și două de pagini de hârtie groasă, capsate la mijloc. Coperta anunța cu litere mari articole despre Biserica Scientologică și Internetul, secta Santeria din vestul Louisianei și o stațiune de spălat creierele din sudul Indiei.

Frank întoarse paginile una după alta până când ajunse la pagina a opta. Acolo, inserată într-o coloană sub titlul „Personalități", era o fotografie a lui Luc Solange, cu ochii mijiți în soare, în timp ce ținea timona a ceea ce trebuie să fi fost *Balaurul de cristal.* În diagonală scria: *Cârmaciul.*

Frank i-o arătă lui Annie.

— Arată bine, spuse ea, părând surprinsă.

Sub fotografie era un paragraf scurt.

> „Una din rarele ocazii când a fost zărit Luc Solange, guru al Templului Luminii, pe mare, la bordul navei-amiral a Templului, *Balaurul de cristal.* După

> cincisprezece ani în S.U.A., Solange, născut în Elveția, este din nou pe drum. Cea mai recentă călătorie a fost la Tokyo, unde a vorbit organizației Aleșii Durerii, în noiembrie trecut. (Foto: Anon.)”

— Frumoasă treabă, zise Frank.

— Am trei sute patruzeci și unu de abonați, îi spuse Stern. Majoritatea universitari și părinți. Vreo doi ziariști, câțiva detectivi particulari – și, bineînțeles, cultele înseși. Ele sunt cele cu căsuțe poștale drept adrese.

— Ai scris mult despre Templu? îl întrebă Frank.

Stern scutură din cap.

— Ăsta e primul articol în mai mult de un an. Încerc marea cu degetul, cum s-ar zice.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Annie.

— Vreau să spun că e periculos, răspunse Stern. E un frecuș. N-am nevoie de așa ceva. Se opri un moment, apoi continuă: îți aduci aminte când ne-am întâlnit ultima oară?

Annie încuviință din cap:

— Îmi prezentam cererea de subvenție. Acum doi ani.

Stern încuviință din cap.

— Fiindcă a venit vorba, cum a mers?

Annie îi aruncă o privire lui Frank:

— Au refuzat-o.

Stern clipi cu compasiune.

— Păcat. Oricum, aia a fost ultima oară când am scris ceva despre Templu, până la asta.

— Prima dată despre ce ai scris?

— Cam aceleași lucruri pe care vi le-am povestit adineauri. Am făcut legături între Solange și conducători de cult mai vechi, evidențiind asemănările. L-am numit „un milenarist laic” care a substituit principiile ecologiei extremiste celor Zece Porunci. Și este și el activ. Vrea s-o provoace.

— Ce anume?

— Apocalipsa. Armageddonul. Cum vrei să-i zici. Dacă citești ce-a scris el, Solange spune că el e ultima „Figură istorică a lumii”.

— Ce vrei să spui?

— Iisus, Buddha…

— Solange, sugeră Annie.

— Exact. Și importanța lui stă exact în acest fapt: el e moașa Sfârșitului Lumii. Sau așa spune el.

— Dar de ce să vrea cineva să fie asta? întrebă Annie.

Sprâncenele lui Stern săltară în sus și-n jos.

— Solange nu vede lucrurile ca tine și ca mine. Concepția lui despre lume este ecocentrică.

— Pământul mai întâi, zise Frank.

— Întocmai. Nu oamenii sunt cei mai importanți actori. Natura este. Ce vrea Solange e întoarcerea în Grădina Raiului – care, printre altele, înseamnă sfârșitul civilizației industriale.

— Pare un om periculos, remarcă Frank.

— Poți să fii sigur. De asta i se spune „Întâiul călăreț”.

— Întâiul călăreț? repetă Annie.

Stern încuviință din cap.

— Da. Al Apocalipsei.

O vreme rămaseră toți trei tăcuți, sorbindu-și ceaiul. Apoi Frank spuse:

— Și ce ți s-a întâmplat? Vreau să spun, ce-a fost între tine și ei? Ziceai că ai „încercat marea cu degetul” când i-ai publicat fotografia.

— Ei, mda, spuse Stern. Articolul pe care l-am scris atunci era, de fapt, foarte direct. În cea mai mare parte aduna laolaltă lucruri pe care le scriseseră alții – cei mai mulți, ziariști – și ceva perspectivă istorică, cam în sensul a ceea ce v-am spus vouă. Singurul material cu adevărat nou venea din vreo două rapoarte pe care le-am primit de la un prieten de la biroul Procurorului General din California: fiul lui a dispărut acum vreo zece

ani în secta Copiii Domnului și de-atunci el activează împotriva noilor religii. Oricum… au venit după mine.

— Cine a venit după tine? îl întrebă Annie.

— *Templul.* Sau, cum le place lor să-și zică, „cei blânzi”. M-au pus sub supraveghere.

— Glumești.

— Nu, spuse Stern. A fost la fel ca-n filme. Aveam o „coadă”. Era o mașină în fața apartamentului meu douăsprezece ore pe zi, de la șase dimineața la șase seara, șapte zile pe săptămână.

— Pare costisitor, remarcă Frank.

— Eu am fost *flatat.* Glumeam cu ei în legătură cu asta când treceam pe lângă mașină. Pe urmă mi-au omorât câinele.

— *Cuuumm*?

— Oo, nuuu! zise Annie. Labradorul? Pe Brownie? Nu se poate!

— Cineva i-a dat un cotlet, marinat în warfarină. Știi cum era el! Ar fi mâncat orice, numai să nu fie mâncare pentru câini. Bietul de el… Și pe urmă a început să sune telefonul, cât era noaptea de lungă, indiferent cât de des am schimbat numărul. Chiar l-am scos și din cartea de telefon – așa că până la urmă l-am scos din priză. Și ce se-ntâmplă pe urmă, vin oameni la mine la birou și *urlă* la mine. Vreau să spun că ăștia nu erau oameni cu care să poți sta de vorbă.

— Cum arătau? îl întrebă Frank.

— Arătau a studenți. Arătau *normal.* Singurul lucru anormal la ei era că țipau la mine – și aruncau sânge peste tot.

Annie se albi.

— Odată, o femeie a dat buzna în bibliotecă, târând după ea un copilaș și strigând că „mă prinsese” cu el! Imediat după asta, vreo doi oameni din departament, printre care și unul din îndrumătorii mei de teză, au început să primească mesaje prin poșta electronică.

— Ce fel de mesaje?
— Oof, erau chestii puerile, de fapt. Mesaje de ură. Vreau să spun, unul din tipii din departament e homosexual – nu e un secret – și, firește, a primit o diatribă homofobă. Iar îndrumătorul meu de teză este afro-american, așa că ghicești ce-a primit? Toată mizeria aia cu identitatea creștină.
— Și apărea numele tău în ele?
— Nu, au fost mult mai subtili. Au semnat „Răzbunătorul alb” sau așa ceva. Dar n-avea importanță, pentru că le-au trecut prin calculatorul meu și poliția a putut să le ia urma.
— Cum le-au trecut prin calculatorul tău? îl întrebă Frank.
— Ușor, răspunse Stern. Au intrat la mine în apartament în timp ce eram plecat, au trimis mesajul și asta a fost.
— E oribil, spuse Annie.
— Am fost *arestat*, continuă Stern. Urmau să mă pună sub *acuzare.* Pentru discriminare! Vă puteți imagina așa ceva?
— Dar ai reușit să scapi, zise Frank.
Stern încuviință din cap, apoi râse:
— Mda, au rasolit-o. Eu predam un seminar când a plecat mesajul din calculator. Data era chiar acolo, în capul paginii: joi, două și cincisprezece, post meridian. Nu puteam să-l fi trimis eu.
— Și ce s-a întâmplat?
— Nimic. Poliția a luat legătura cu avocații Templului și știți ce-au spus? Au spus că sunt atât de nebun, încât probabil că mi-am otrăvit singur câinele. Și pe urmă au spus: „Poate că și-a schimbat ceasul de la calculator” – ceea ce, de fapt, ar fi ușor. Aș fi putut să fac asta, dar – *uf*! De ce să mă fi obosit, când poți să trimiți mesaje printr-un server anonim și atunci nici măcar n-ar mai fi *apărut* vreun antet?
— Deci… așa s-a terminat? întrebă Frank.
Stern scutură din cap:

— Nu. A continuat luni de zile. Au completat la poștă un formular de schimbare de adresă – așa că mi-a dispărut corespondența, ceea ce a fost o problemă, pentru că cineva a început să pună cumpărături pe cărțile mele de credit Visa și Master.

— Ce fel de cumpărături? întrebă Annie.

— Chestii jenante, genul de lucruri care îți pot face probleme – numai pentru că ești pe lista de expediție. Pornografie violentă. Afrodisiace. Precursori chimici de metadonă. Convorbiri telefonice de o mie de dolari la numere cu 8989 și abonamente la buletinele informative ale Asociației nord-americane de dragoste între bărbați și băieți și ale Bisericii Muntelui.

— Ce e Biserica Muntelui? întrebă Annie.

— E o chestie nazistă. Dar ideea e că aveam în spinare o grămadă de agenții – ca să nu mai pomenesc și de DEA și de Vamă.

Annie își dădu ochii peste cap.

— Pe urmă m-au dat în judecată pentru calomnie.

— *De ce*? întrebă Frank.

— De ce nu? Își puteau permite. Și m-a costat ochii din cap doar ca acțiunea să fie respinsă de tribunal.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, nimic. Au încetat.

— „Au încetat”? repetă Annie.

— Da. Pur și simplu… au încetat. Ca și cum și-ar fi făcut demonstrația și au trecut să se ocupe de lucruri mai importante. Cred că a fost un antrenament.

— Dumnezeule, șopti Frank.

— Așa că de-asta sunt puțin paranoic, adăugă Stern. Adică, apare Solange din nou în buletinul informativ – și, imediat, te ivești *tu* și pui întrebări despre Templu. Îți dai seama la ce m-am gândit.

Frank încuviință din cap:

— Da, spuse el. Îmi dau seama.

— O să mai fac niște ceai, spuse Annie, ridicându-se în picioare.

Fără un cuvânt, luă ceainicul de pe capacul cufărului și se duse la bucătărie.

Stern se uită la Frank:

— Știi, zise el, singurul lucru pe care nu l-au făcut: n-au încercat niciodată să mă omoare.

— Mda, ei… nu e timpul trecut.

— Dar ar fi făcut-o, să știi. Vreau să spun, dacă aș fi fost mai mult decât o sâcâială pentru ei.

— Așa crezi?

— Știu sigur. Și am pomenit de asta pentru că nu știu ce faceți, tu și Annie…

Frank dădu să spună ceva, dar Stern îl întrerupse:

— ... *și nici nu vreau să știu.* Dar cred că ar trebui să ai grijă. De dragul ei.

— O să am, spuse Frank. Și eu cam țin la ea. Se opri o secundă, apoi continuă. Dar ce ne-ar putea ajuta mai mult acum ar fi informațiile.

Stern ridică din umeri:

— Ce pot să-ți spun eu? Cât știi tu?

— Că Solange e elvețian.

Stern încuviință:

— A venit în Statele Unite în ’82. Se spune că era falit.

— De ce a plecat?

— Cred că își dorea un spațiu mai mare de desfășurare. Cred că în Elveția devenea claustrofob. Candidase la Parlament pe mâna Verzilor și scindase partidul insistând asupra unei poziții radicale – ceea ce i-a înfuriat pe mulți împotriva lui. Și, pe urmă, cam în aceeași perioadă, afacerea lui s-a dus pe copcă.

— Ce afacere era?

— Avea o clinică de homeopatie la Montreux și i-au murit doi pacienți de insuficiență renală – se pare că un remediu din plante a avut efecte adverse.

— Așa că a venit în Statele Unite.

— Da, a venit în Statele Unite. Și a deschis o clinică la Los Angeles. I-a mers destul de bine. A intrat în politica ecologistă. A înființat ceva numit „Verdure”, care seamănă puțin cu „Mai întâi Pământul”, dar mult mai secret. A avut parte de ceva publicitate și de ceva adepți. A început să țină conferințe, în S.U.A. și în străinătate.

— Și pe urmă?

Țigara lui Stern se stinsese de câtăva vreme, așa că-și aprinse alta și suflă un fuior lung de fum în aer, deasupra capului lui Frank.

— Păi, s-a extins. Și iar s-a extins. Cred că era prin ’92… un tip care fusese la Moonies a preluat „pălăria recrutărilor”.

— Ce vrei să spui cu asta – „pălărie”?

— Au o „pălărie” pentru orice: finanțe, recrutare, informații.

— Informații?

Stern încuviință din cap:

— Da. Au un birou de informații interne care e cum nu se poate mai bun. Oricum, tipul ăsta de la Moonies – vreau să spun că *a fost* la Moonies – vine și se apucă să le reorganizeze operațiile de recrutare. Așa că, dintr-o dată, sunt cu adevărat agresivi. Și *diabolici.* Urmăresc două categorii: oameni între douăzeci și treizeci de ani, pentru că au energie; și oameni de peste optzeci de ani, pentru că au pensii. Înființează organizații fără scop lucrativ ca să ajute „mamele necăsătorite”, „să sfătuiască” puștii cu probleme legate de droguri și „să se îngrijească” de bătrâni. Dar ce fac, de fapt, este că se apropie de o mulțime de oameni vulnerabili – care se dovedesc a fi cel mai ușor de recrutat. Au înființat până și cluburi ale inimilor singuratice în vreo șase orașe, numai ca să poată aranja întâlniri între membri și oameni pe care voiau să-i recruteze.

— Înțeleg acum de ce i-ai numit „diabolici”, zise Frank.

— A fost uluitor. Au plătit zece mii de dolari pentru o bază de date compusă în întregime din faliți. Vreau să spun, oameni care *se înecau* în datorii. Le-au examinat situația creditelor și au adunat dosare pentru fiecare în parte. Apoi le băteau la ușă și promiteau să le arate o portiță de scăpare. „Ești o victimă, le spuneau. Nu e vina ta. America e de vină. Amerika, scris cu K. E societatea de consum! Împachetează-ți o geantă, arde-ți facturile și vino cu noi. O să-ți dăm un serviciu și prieteni și locuință”. Și asta și făceau. Doar că uitau să menționeze că serviciile nu aveau de fapt și *salarii*, iar locuința era un dormitor comun unde dormeau câte patru. Nu că ar mai fi contat. Până să ajungă acolo, erau bombardați cu dragoste de fiecare puicuță sau crai din organizație și dormeau patru ore pe noapte o dată la două nopți! Stern făcu o pauză să-și tragă răsuflarea. Era o operație de recrutare dată naibii, spuse el.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Frank.

Stern ridică din umeri:

— Au atins masa critică. Azi e chestia aia de ecologie radicală numită „Verdure”, cu vreo două sute de membri. Peste doi ani sunt mii de oameni, cu ochi strălucitori, și își zic „Templul Luminii”.

— Unde e zahărul? strigă Annie din bucătărie.

— Mi s-a terminat, spuse Stern.

— Și câți oameni sunt în Templu? întrebă Frank.

— Potrivit lor? răspunse Stern. Treizeci de mii. Dar în realitate? Poate un sfert. Dar chiar și numărul ăsta – există un ordin interior și unul exterior.

— Și cum funcționează asta?

— Exact cum te-ai aștepta. Cei care sunt în interior sunt nucleul dur – membri permanenți. Poate vreo mie de oameni în vreo șase orașe. Plus cei de la complex. Acolo au vreo trei sute.

— Unde?

— La complex – lângă Lake Placid. Au cumpărat o școală particulară și au transformat-o

în sediu.

— Și ordinul exterior?

— Își trimit cecurile, se abonează la buletinul informativ și cumpără vitaminele lui Solange.

— Povestește-ne despre asta, spuse Annie, intrând în cameră cu un ceainic cu ceai pe o tavă. Povestește-ne despre fabrica de vitamine de la complex.

Puse tava pe cufărul marinăresc, își turnă o ceașcă și se duse cu ea la fereastră.

— Nu e chiar specială, continuă Stern. Adică, fac remedii homeopatice și produse de aromoterapie. Ginseng, ulei de ienupăr. Plus vitaminele.

— Și asta aduce multe venituri?

— Aduce *unele venituri.* În plus, mai au și patente.

— La ce? întrebă Annie, întorcându-se cu spatele la fereastră.

— Chestii tip „retard”. Din alea, când pui substanțe chimice în polimeri, astfel încât se dizolvă în ritmuri diferite.

— Ca de exemplu? Ce fel de substanțe chimice? întrebă Frank.

— De toate felurile. Analgezice. Insulină. B-12. Orice vrei. Cum sunt chestiile alea mititele și colorate din Contac, doar că mai mici.

— Vorbește despre micro încapsulare, spuse Annie peste umăr, în timp ce se uita pe fereastră.

— Exact! Asta spuneam și eu. Oricum, continuă el, îi spuneam lui Frank că există un ordin interior – și alt ordin interior în ăsta! Și ăsta e un lucru pe care trebuie să-l știi, pentru că ei sunt cei care o să vină după tine: Biroul de Afaceri Speciale.

— Ce-i asta? întrebă Frank.

— Spioni, răspunse Stern. Ei sunt agenția internă de informații a Templului. Și sunt și buni. Adevărați profesioniști. Cu mulți bani cu care să se joace. De asemenea, mulți oameni din afară pe

statul de plată – detectivi particulari, ziariști, polițiști, universitari… orice vrei.

— Pare formidabil.

— *Este.* În realitate e un coșmar. Și pe urmă au echipele speciale.

— Pentru ce? Pentru transformat șuturile?

Stern zâmbi. Subțire.

— Nu, spuse el. Pentru săltat oamenii.

— Glumești.

Stern scutură din cap:

— Uite, ce-ți spun eu e următorul lucru: dacă-i enervezi, or să vină după tine. Într-o bună zi te trezești și… bum! Ai dispărut.

— Asta e partea pe care nu pot s-o sufăr, zise Frank, amestecându-și ceaiul. Întotdeauna mă deranjează când dispar.

— Nu e nimic de râs, zise Stern.

Frank încuviință din cap.

— Nu râd. Dar, revenind la ce spuneai despre bani… își scot cei mai mulți bani din ce? Vitamine? Patente?

Stern scutură din cap:

— Nu.

— Plus darurile, zise Frank. De la membri. Și-mi închipui că-i dijmuiesc…

— Nu asta contează, spuse Stern. Nu de aici iese banu' ăl mare. Banu' gras vine din altă parte.

Frank păru încurcat:

— De unde? întrebă el.

Stern își strivi țigara și aprinse imediat alta.

— Aleșii Durerii, spuse el.

Frank se gândi la asta, apoi își aduse aminte.

— Aa, te referi la japonezii ăia, zise el. Din buletinul tău.

— Exact, răspunse Stern. Doar că Aleșii Durerii nu sunt japonezi. E o organizație pentru coreeni care *lucrează* în Japonia. În marea majoritate *nord*-coreeni. Ei fac muncile de jos pentru japonezi și își trimit cea mai mare parte din bani acasă. E o afacere de schimbat valută din care se câștigă bine.

— Și de aici își scoate Templul banii?

Stern încuviință din cap:

— Cea mai mare parte.

Frank era nedumerit:

— Dar… *de ce*?

— Nu știu, răspunse Stern, dar coreenii le-au dat cincizeci de milioane de parai în nouă'ș'cinci.

— De unde știi asta?

— Raportul Vămii. Îl am de la Biroul Procurorului General din California. L-au umflat pe-un tip care făcea circuitul – Los Angeles, Tokyo, Geneva – și înapoi la Los Angeles. Cred c-au găsit la el o grămadă de bănet pe care nu trebuia să-l aibă. Oricum, l-au luat la întrebări pe tip și el a ciripit. Le-a spus tot ce făcea.

— Și asta era…?

— Mutatul banilor, mulți bani, în și din diverse conturi, astfel încât nimeni să nu mai știe de unde vin.

— Și ăștia erau… bani de la Aleșii Durerii?

— Da.

— Și unde-i tipul ăsta?

Stern suflă un inel de fum spre tavan:

— Au dat rasol. În loc să urmărească firul, Vama l-a deportat. Și ce crezi că se-ntâmplă, coboară din avion la Narita și asta e. Nu mai iese din sala Vămii. Nevastă-sa stă și-l așteaptă cu doi copii, chiar după controlul pașapoartelor și – ce să mai vorbesc! Nu i-au găsit decât valizele pe un cărucior din hol. Sfârșitul poveștii.

— Nu l-au mai găsit?

— Nu. Așa cum ți-am spus: sfârșitul poveștii.

— Hei! Strigătul era al lui Annie. Stătea la fereastră cu ceașca în mână, aplecându-se ușor să țipe la cineva de-afară. Hei!

— Ce s-a întâmplat? zise Frank ducându-se repede lângă ea.

— E cineva la tine în mașină.

El împinse perdeaua într-o parte și, privind afară, văzu că avea dreptate. Saab-ul era lângă

bordura din fața blocului și portiera șoferului era deschisă larg. O femeie în rochie albastră era aplecată în interior, pe jumătate înăuntru și pe jumătate în afara mașinii.

— Mă întorc imediat, zise Frank și, fără s-o aștepte pe Annie, ieși pe ușa din față, trecu pe lângă lift și o luă în jos pe scări, coborând câte două trepte deodată.

Peste câteva secunde era în hol și apoi în stradă. Portiera mașinii lui era închisă, iar femeia era la vreo douăzeci de metri, împingând un cărucior de copil spre colțul străzii.

— Așteptați o clipă, strigă el și se repezi după ea. Hei! *Scuzați-mă*!?

Femeia se întoarse, ridicând o mână să-și apere ochii de soare, și el văzu că era tânără – de fapt, aproape o fetișcană – cu inocența pistruiată și frumusețea unei Miss Liceu.

— Bună, spuse ea învăluindu-l într-un zâmbet vesel și sclipitor.

El se trezi că pe neașteptate i se tăiase respirația, mai mult de emoție decât de efort, și că vocea îi era întretăiată.

— Îmi pare rău că am țipat, dar mă uitam pe fereastră și, erați, știți, erați în mașina mea.

Zâmbetul explodă.

— *A dumneavoastră* este mașina? întrebă ea, mișcând căruciorul înainte și înapoi ca să distreze copilul.

— Mda, spuse Frank simțindu-se puțin ridicol sub lumina atitudinii ei prietenoase. A mea.

— Aa! Păi, v-am stins farurile. Le-ați lăsat aprinse.

— *Serios*? Se gândi la asta o secundă. Nu cred. De ce să fi fost farurile aprinse? Este…

Ea scutură din cap și el văzu că avea ochi verzi.

— Nu știu. Ați fost, să zicem, într-un tunel sau așa ceva?

Copilul gunguri și Frank aruncă o privire în direcția lui.

Nu-și dădea seama dacă era băiețel sau fetiță, dar, la fel ca maică-sa, era adorabil.

— Drăgălaș copil, spuse el.

— Mulțumesc, răspunse ea, lăsându-și capul pe-un umăr, ca o șefă de galerie la sfârșitul unei încurajări. Apoi se întoarse și împinse puțin căruciorul. Acum trebuie să plec, spuse ea. Vine tăticul acasă.

— Păi… mulțumesc pentru ajutor, zise Frank.

Când se întoarse spre apartamentul lui Stern văzu că farurile mașinii erau stinse – ceea ce era bine (deși, bineînțeles, era totuși posibil ca bateria să fi fost moartă). O s-o încerce imediat, dar mai întâi trebuia s-o ia pe Annie.

— Cine era? îl întrebă ea.

— Nu știu. Cred că am lăsat farurile aprinse. Ea mi le-a stins.

— Chiar *le-ai lăsat* aprinse?

— Da, zise el.

— Eu n-am observat să fi fost aprinse.

Frank ridică din umeri:

— E bine că le-a stins. Oricum… Se întoarse spre Stern și-i întinse mâna. Ar fi bine să mergem, zise el. Dar… mulțumesc pentru ajutor – serios.

— Nici o problemă.

— Dacă e nevoie, pot să mai iau legătura cu tine?

— Păi, spuse Stern gândindu-se la asta. Așa cred… dar… dacă tu și Templul vă luați de păr – nu mă suna de acasă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu trece pe la mine. Trimite-mi semnale de fum sau ceva de genul ăsta.

Frank râse.

Când ieșiră să se ducă la mașină, Annie scutură din cap.

— Sunt sigură că n-ai lăsat farurile aprinse, zise ea.

— Exact. N-am lăsat farurile aprinse. Și ce-i cu asta? Ai auzit ce spunea? Despre Aleșii ăia ai un

știu cui? Cincizeci de milioane de dolari? Ce-o mai fi și chestia *asta*?

— Nu știu, spuse Annie. Eu sunt mai îngrijorată de fabrica asta de vitamine sau ce-o fi acolo.

El deschise portiera Saab-ului și se strecură la volan. Annie spunea ceva despre micro-încapsulare când el băgă cheia în contact și-o răsuci.

Saab-ul porni c-un muget, dar sunetul fu aproape înecat de exclamația lui Frank.

— Ce dracu' e asta?

Annie se răsuci spre el și văzu că-și privea mâinile – care, la fel ca volanul, erau umede de un fel de grăsime transparentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Annie.

El își ținea mâinile în față, cu palmele în sus, ca un sfânt catolic.

— Nu știu, spuse el. A vrut cineva să mă murdărească. Dă-mi un prosop din spate, vrei?

Annie se întinse spre bancheta din spate, unde zăcea pe jos un sul de prosoape de hârtie. Smulse un pumn și-l ajută să-și șteargă grăsimea de pe mâini și de pe volan. Când terminară, Frank îndesă prosoapele sub scaunul din față, băgă mașina în viteză și ieși din parcare, îndreptându-se spre casa lui Annie din Mount Pleasant.

— *Ea* a făcut asta, spuse Annie.

— Ce a făcut?

— A pus chestia aia pe volan, ce crezi?

— Nu știu ce cred. Cred că a fost o porcărie.

Annie se cutremură.

— Nu-mi miroase a bine, spuse ea.

— Avea un *copil mic.* Probabil o fi ceva pentru sugari, spuse Frank. Ceva ce era pe mâinile ei.

Merseră pe Foxhall Road spre Nebraska și traversară spre Wisconsin. Stătură vreo două minute în fața școlii Sidwell Friends, de unde tocmai ieșeau copiii, apoi o luară la stânga și tăiară prin parc spre Mount Pleasant. Drumul dură vreo

douăzeci de minute și când ajunseră la ea acasă el nu se simțea bine.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

El încuviință din cap.

— Da, sunt bine. Sunt doar puțin cam slăbit, atâta tot. N-am mâncat nimic toată ziua.

Annie îi aruncă o privire sceptică în timp ce cobora din mașină. Apoi se întoarse și se aplecă pe geam.

— Ești sigur? îl întrebă.

— Mda. Prea mult ceai sau așa ceva.

Și pe urmă plecase, străbătând traficul în drum spre Columbia Road, trecând pe lângă bodegi și cluburi de noapte și mașini de poliție… Erau atâtea lucruri la care trebuia să fie atent ca, de exemplu, bețivii din colț, și câinii, și magazinele 7-Eleven.

Când ajunse pe Columbia Road constată cu surprindere că transpira, o transpirație acră, lipicioasă, ca un început de febră. Și, într-adevăr, nu se simțea deloc bine. Inima îi bătea repede, și avea un tremur în stomac și în piept – ca tracul, doar că el nu era pe scenă. Era în mașina lui și adrenalina se revărsa prin el fără niciun motiv. Și nu mergea *repede.* De fapt mergea – cu cât? Zece kilometri la oră.

Nici nu e de mirare că-l claxonau toți.

Ceva era anapoda și știa ce este: dintr-o dată, era intens conștient de fiecare posibilitate și vedea în fiecare posibilitate o amenințare. Dacă, de exemplu, întorcea volanul puțin la stânga, mașina ar traversa linia de centru și s-ar ciocni. Că nu avea niciun motiv să răsucească volanul era irelevant. Ideea era că: ar fi putut. Și posibilitatea asta era una înspăimântătoare pentru că, bineînțeles, ar fi fost răniți o mulțime de oameni. Și dacă, înainte de a răsuci volanul, ar fi accelerat, mașina ar putea merge mai departe pe trotuar, secerând Dumnezeu știe câți oameni.

Așa că ar fi sânge peste tot.

Frica pe care o simțea era un fel de amețeală, irațională și incontrolabilă. Oricine ar putea merge pe o linie dreaptă, dar încearcă să faci asta pe balustrada unui balcon, la treizeci de metri deasupra străzii, și te prăbușești.

Și așa se simțea el acum, ca și cum ar fi fost gata „să se prăbușească”, ca și cum mintea l-ar fi tras peste o margine invizibilă. Condusul mașinii era imposibil de complicat, ca frecatul abdomenului concomitent cu bătutul pe cap. Atât de multe puteau atât de ușor să meargă rău și chiar catastrofal. Cum putea cineva să facă așa ceva? Cum puteau să fie atenți la atâtea lucruri deodată? La vitezometru și la schimbătorul de viteze, la ambreiaj, frâne și accelerație – alte mașini și semafoare, oameni care traversează strada înainte și înapoi. Tahometrul! Lumea era un val de flux cu locuri și întâmplări, mustind de consecințe.

„Și eu mă înec în el”, se gândi Frank.

Și cealaltă problemă era: o parte crucială din el lipsea – *poziția* lui față de lume sau perspectiva lui asupra ei. Era ca și cum ar fi uitat nu atât *cine* este, ci cum era *să fie* cine este. Nu faptele despre sine, ci interpretarea sinelui.

Brusc, își dădu seama ce se întâmplase: își uitase punctul de vedere. Uitase cum era *să fie* Frank Daly și, uitând asta, nu-și putea imagina că o s-o recupereze. Întregul lui vocabular de ființare dispăruse, astfel încât a fi el însuși era ca încercarea de a vorbi o limbă pe care n-o învățase niciodată. Era peste puterea lui de înțelegere. *El* era dincolo de puterea lui de înțelegere.

Și, când realiză asta, fu năpădit de un sentiment de spaimă care era cu atât mai profund cu cât era inextricabil – venea din interior, din locul unde ar fi trebuit să fie Frank și unde acum nu era nimic. Un gol.

Știa ce se întâmplase, bineînțeles. Fusese drogat. De Stern sau de Annie sau dacă nu, de fata pe care o prinsese în mașină. Mămicuța pistruiată cu

zâmbet strălucitor. Dar faptul că știa asta nu era deloc o consolare. Indiferent cine o făcuse, îi luase totul, astfel încât acum nu mai rămăsese nimic. Nu mai rămăsese nimic din *el.* Și știa că n-o să fie niciodată mai bine, pentru că ce pierduse el era aproape la fel de consistent – și alunecos – ca timpul standard în emisfera estică.

Dura îngrozitor de mult să se întoarcă la apartamentul lui care era locul unde trebuia să fie.

Așa că apăsă accelerația până la podea. Saab-ul țâșni pe banda opusă și străbătu strada aglomerată, despărțind traficul ca un fermoar. Un bărbat îmbrăcat în costum sări spre bordură și din toate direcțiile explodară claxoane. Chief Ike's Mambo Room fulgeră pe lângă el, urmat în succesiune rapidă de Popeye's, Crestar Bank și un grup de bodhisattva care așteptau să se schimbe lumina semaforului, la colțul străzii a optsprezecea cu Columbia Road.

Trebuia să se bage în pat. În pat o să fie în siguranță. Dar mai întâi trebuia să parcheze mașina. Și, în împrejurările de față, nu putea face asta nicicum. Chiar dacă ar găsi un loc, parcarea Saab-ului ar fi ca abandonarea unei navete spațiale, manevrarea unei tone de oțel prin trei dimensiuni, folosindu-și doar mâinile și picioarele. Imposibil. Nimeni nu putea face asta. Așa că plesni frânele cu ambele picioare, făcând mașina să se oprească tremurând în mijlocul străzii.

Când coborî, aprinse farurile, gândindu-se că astfel o să găsească mai ușor mașina mai târziu.

Fu surprins de cât era de amețit. Era ca și cum capul i-ar fi stat pe rulmenți. De pe trotuar se apropie de el un bărbat care-i vorbi încet în spaniolă, apoi se îndepărtă, speriat de privirea lui Frank.

Peste o clipă (sau poate mai mult – poate era peste o oră), stătea la el în apartament, ascultând mesajele telefonice.

— Frank, sunt Jennifer. Cheltuielile astea astronomice… E o glumă? Dă-ne un telefon!

Și următorul mesaj:

— Hei, Frankie! Sunt unchiul Sid. Ascultă, toți au fost zdrobiți de chestia cu taică-tău, dar – ei, ne-am bucurat să te vedem și… știi, nu te ține așa departe!

Și al treilea mesaj:

— Bună! Ne-am întâlnit azi după-amiază? Voiam doar să-ți urez drum bun și, aaa, da! Dacă ai vrea să te întorci? Și să rămâi? Poate că ar trebui să lucrezi la altceva!

Și pe urmă suna telefonul și robotul se cuplă și era Annie:

— Frank, eu sunt. Sunt îngrijorată de chestia aia de pe volan. Dă-mi un telefon, da? Sau poate… poate că vin eu la tine… Ești acasă? Ridică receptorul!

Improbabil. Telefonul plutea, se umfla și se dezumfla ca o regină a termitelor, răsuflând în întuneric. Și mâinile lui – *Doamne*, *mâinile lui*! *Poți să faci lucruri atât de îngrozitoare cu mâinile…*

• Capitolul 25

La Complex
23 mai

Sediul Templului era în campusul a ceea ce odată fusese o școală particulară. Cam la treizeci de kilometri de Lake Placid, terenurile vechii școli se întindeau în spatele unei impresionante perechi de porți de fier ruginit într-o vale lungă și șerpuită.

O dată ce treceai de porți, o potecă de asfalt se răsucea printr-o pădure de molizi coadă-de-tigru, ajungând în cele din urmă la o mică poiană care servea drept loc de parcare. De acolo, o alee cu pietriș străbătea o pădure întunecoasă, ieșind la o pajiște îngrijită unde, la poalele unui deal nu prea înalt cu panta lină, se întindea un iaz cu ape negre.

La marginea de apus a pajiștii era un pâlc de căsuțe albe care odată îi adăpostiseră pe profesorii școlii, dar acum erau rezervate pentru personalul superior al Templului. În apropiere, două cazărmi dărăpănate erau căminul trupelor ordinului interior al Templului.

Mai impresionante erau laboratoarele. Acestea erau un sistem de clădiri ultramoderne interconectate, de oțel și sticlă, care adăposteau infirmeria, sala de mese, birourile administrației, laboratoarele de cercetări și facilitățile de producție. De aici își gestiona Templul operațiile, fabricând în același timp și o varietate de vitamine, remedii homeopatice și produse de aromoterapie.

În vârful dealului, dominând complet dormitoarele comune și laboratoarele, era Casa Directorului, un conac în stil Tudor, impecabil restaurat, cu ferestre cu montanți, înconjurat de pergole îmbrăcate în viță de vie. Aceasta era reședința lui Solange și sanctuarul interior al Templului.

Stând pe terasa pardosită cu dale, sub un baldachin de glicină roz, Susannah privea munții din jur și-și dorea să-i dispară emoțiile. Problema era că nu știa de ce se afla ea aici. Și asta o făcea să aibă emoții, pentru că circulau povești despre terasă și despre lucrurile care se întâmplau aici.

„Dar nu erau decât atât, își zise ea, *povești*."

Adevărul era că aproape întotdeauna era un lucru bun când erai convocat la sediul Templului. Solange aranja uneori căsătorii între membri ai personalului și, când făcea asta, anunțurile se făceau întotdeauna de pe terasă. Și, de asemenea, de pe terasă se înmânau recompensele și se repartizau sarcinile speciale. „Și ăsta, se gândi Susannah, era motivul pentru care se afla *ea* aici – pentru ceva bun. Și, la urma urmei, ce altceva putea fi?" Făcuse tot ce i se ceruse să facă – la Rhinebeck, la Los Angeles și la Washington – și totul mersese strună. Pe de altă parte, la fel făcuseră și Tommy și Vaughn și toți ceilalți. Așa că de ce era ea singura căreia i se ceruse să vină la complex? De ce era ea singura din echipa operativă care stătea pe terasă?

Cu timiditate, fiindcă micul Stephen sugea la sânul ei, ridică privirea spre Solange, care o interoga pe Belinda despre un dezertor.

— Și cum l-ai găsit?

— Detectivii particulari l-au găsit. Era undeva într-un motel și cred că a făcut o greșeală.

— Care anume?

— A dat un telefon acasă. Întotdeauna dau telefon acasă. Exact ca E.T.

Solange încuviință din cap, mulțumit de răspuns.

— Și Kramer avea telefoanele sub ascultare?

Belinda confirmă din cap.

— Are un maniac în ale telefoniei cu care lucrează. Cred că a montat ceva pe linie sau poate a piratat serviciul de identificare a apelurilor.

Oricum, l-au găsit într-un Motel 6 pe țărmul dinspre Jersey.

— Și unde este acum? întrebă Solange, referindu-se la dezertor.

Belinda făcu semn cu capul în direcția laboratoarelor.

— La infirmerie. Doctorul l-a trotilat cu Halcion și Thorazine – așa că nu mai are chef să stea de vorbă cu nimeni. Dacă vrei să vorbești cu el, trebuie să-l trezească.

Solange scutură din cap.

— Nu, doar țineți-l așa.

„E atât de calm, se gândi Susannah. Stă acolo cu capul aplecat spre spate și ochii pe jumătate închiși, ca un muzicant de jazz ascultând un solo cântat de altcineva. Și pe urmă, când se mișcă, o face în vârful picioarelor, ca un mijlocaș care intră să ocupe o poziție liberă. E ca o felină, se gândi Susannah. Dar nu o pisicuță."

Solange era puțin peste un metru și optzeci înălțime și suplu ca un țipar. Purta niște blugi tociți și bocanci și o cămașă albă cu mânecile suflecate până la coate. Obrajii îi erau presărați cu țepi întunecați, iar părul negru ca cerneala avea nevoie să fie tuns. Ochi de agată sub sprâncene groase, ușor încărunțite.

„Ochii sunt de vină, se gândi Susannah, făcând o glumă (dar nu tocmai). De-acolo îi vine puterea – nu e ce spune, ci felul în care se uită la tine când o spune, ca și cum ar zice «Tu ești singurul care înțelege, singurul care *cu adevărat* înțelege». Și când auzeai asta sau o vedeai sau o simțeai, ei bine, era ca și cum te-ai fi îndrăgostit."

Ceea ce n-ar fi fost greu. Solange era bărbatul cel mai atrăgător pe care-l văzuse vreodată Susannah – nu că ar fi fost chipeș, de fapt. Nu în înțelesul obișnuit al cuvântului. Nasul, care demult fusese spart și niciodată pus la loc, îl salva să nu fie „chipeș". Rezultatul era un cioc de vultur care,

împreună cu ochii, îi dădeau chipului un aspect de animal de pradă când râdea.

Și apoi era vocea. Ca o mină de adâncă, avea un ușor accent și o cadență care o făceau straniu de fascinantă. Privindu-l cum discută, ascultându-l cum vorbește, simțindu-l cu ochii, Susannah știa că se află în prezența unui om mare. Sau a unui roi de oameni mari. La un moment sau altul, ziarele îl comparaseră cu Hitler și Pied Piper, John Muir și Koot Kocemi (cine-o mai fi fost și *ăsta* – avea de gând să verifice).

Și ceilalți îi împărtășeau sentimentele. La fel ca ea, erau fermecați de Solange (și le era și puțin frică de el).

Erau cincisprezece cu toții pe terasă, în afară de micul Stephen, Susannah și *guru*-ul lor. Fiecare din ei făcea parte „din personal", ceea ce însemna că își duceau viața în întregime în organizație. La un moment sau altul, toți navigaseră pe *Balaurul de cristal* și de atunci împărțeau mesele și paturile, casele sigure și codurile, secretele și crimele. Erau comunarzi cu normă întreagă și erau totul unul pentru altul – rude, iubiți, colegi de echipaj, prieteni. Nu aveau pe nimeni în afară de ei înșiși și niciun avut în afara celor deținute în comun. Nici chiar trecuturile nu erau ale lor, pentru că împărțeau toți aceeași zi de naștere simbolică – care era data când intraseră „în personal".

În timp ce copilașul îi sugea la sân, ochii Susannei alunecau de la unul la altul. Cu excepția ei și a încă unei persoane, văzu că fiecare dintre ei era director de divizie sau adjunct.

În rândurile Templului oamenii ăștia erau aproape legende, iar Susannah îi cunoștea aproape pe toți. Bărbatul emaciat cu degetele pătate de tutun era Saul, care conducea divizia în care lucra ea însăși, Biroul de Probleme Speciale. Lângă el, de-o parte și de cealaltă, stăteau adjuncții lui, Antonio, Belinda și Jane, care răspundeau respectiv de Cercetare, Operații și Securitate.

Veroushka, despre care se spunea că ar fi amanta lui Solange, și care era atât de sexi încât Tommy spunea că „o miroase din celălalt capăt al camerei”, răspundea de Recrutări.

Pe lângă Veroushka și echipa de la Probleme Speciale, mai erau directorii și directorii adjuncți de la Finanțe și Comunicații, ca și șefii de la Administrație, Servicii Tehnice și Litigii. Susannah știa cine sunt, dar nu le știa și numele sau, oricum, nu pe toate.

Și mai era o persoană pe care n-o cunoștea deloc, un japonez sau așa ceva, care categoric nu era de-ai lor. Îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cămașă albă și cravată, stătea deoparte față de ceilalți, observând în tăcere.

— Cum rămâne cu părinții? întrebă Solange.

Belinda se întoarse spre un tânăr slăbănog care stătea în apropiere cu spatele sprijinit de perete și arăta plictisit.

— Fred?

— Știu că e aici, spuse avocatul, dar nu pot face nimic în legătură cu asta. Nu trebuie să-i vadă, nu trebuie să stea de vorbă cu ei. Are douăzeci și trei de ani. Pe lângă asta, am de la el o depoziție sub jurământ în care spune că totul e bine sau o s-o am imediat ce-o să fie dactilografiată.

— Și crezi c-o s-o semneze?

— *A semnat-o* acum cinci ani, când a intrat în personal. Toți au semnat una din asta. Mai mult de una! Nu trebuie decât să completăm data și să ne hotărâm ce *spune.*

— Bine! zise Solange, împreunându-și mâinile și răsucindu-se pe călcâie. Cine urmează? Avram! Ce ne poți spune?

Șeful diviziei Servicii Tehnice a Templului era un refugiat rus cu ochi goi, care suferea de o formă gravă de psoriazis. Își șterse ochelarii bifocali cu poalele cămășii, își drese glasul și privi miop în direcția lui Solange. Apoi zâmbi.

— Suntem gata să-i dăm drumul, spuse el.

Solange îl privi surprins.

— Glumești.

— Nu. Totuși, dacă nu te superi, trebuie să-ți spun: ăsta n-a fost un lucru ușor. Am lucrat douăzeci și patru de ore pe zi timp de opt luni – la asta și nimic altceva. Am avut probleme cu temperatura. Am avut probleme de competență și disciplină cu unul sau doi membri ai personalului. Și vaccinul! Făcu o pauză și se uită pe rând la fiecare din cei aflați pe terasă. Aveți idee cât e de greu să cumperi douăzeci de mii de ouă fertilizate fără să atragi atenția Administrației Alimentelor și Medicamentelor?

Solange și ceilalți râseră, iar Avram zâmbi.

— Și Doamna?

Avram își puse ochelarii pe nas și clipi de două ori, până ce ochii lui focalizară imaginea.

— Doamna e mai puternică decât oricând, spuse el. Și se multiplică frumos.

— Spui că „e mai puternică decât oricând". Asta e o *teorie* a ta.

Avram scutură din cap.

— Nu. E un fapt.

— Dar de unde știi?

— Pentru că am făcut teste – nu pe teren, ci în laborator. Și sunt identice. Am amplificat rata mortalității cu un factor de cinci.

— Cum?

Avram își înclină capul pe un umăr și se uită la Solange.

— Vrei o explicație tehnică?

— Spune-mi și gata! comandă Solange.

Avram ridică din umeri.

— Am cartografiat genomul în octombrie. De atunci n-am făcut decât să încercăm să găsim un mod – cum să spun? – un mod de a *furișa* virusul astfel încât să fie invizibil sau aproape invizibil pentru sistemul imunitar.

— Și?

— Am reușit.

— Dar cum?

Avram suspină, mândru de realizarea lui, dar iritat de nevoia de-a o explica unor neprofesioniști.

— Prin încercare și eroare, spuse el. Am constatat că prin înlăturarea unui anumit segment de ADN puteam face virusul să secrete un material care îi maschează imunogenele, ascunzându-l de celulele B din organism. Ca și cum virusul ar avea o acoperire de teflon. Receptorii acidului sialic nu se pot lega de el și fără asta nu există reacție imunitară. Așa că jumătate din timp virusul merge înainte fără piedici.

— Ceea ce face rata mortalității…

— În jur de cincizeci și cinci la sută.

Un lung moment nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă, Solange exclamă:

— Bine! Atunci începem vaccinarea mâine. Toată lumea din complex, da?

Avram încuviință din cap.

— O să aranjez, spuse el.

Solange scutură din cap, dându-și părul din ochi.

— Și domnul Kim? întrebă el, împreunându-și mâinile într-un gest de rugăciune și înclinându-se spre asiatic cu o politețe exagerată.

— Pot să-i pregătesc un pachet în două zile, răspunse Avram, scărpinându-se la ceafă.

— Bine, spuse Solange cu un zâmbet larg. Vă convine, domnule Kim?

Coreeanul se uită la el fără expresie, pentru că nu înțelegea niciun cuvânt.

— Două zile, spuse Solange vorbind rar și ridicând două degete în aer. Apoi… Mâna lui coborî și se ridică. *Pyongyang.*

Kim zâmbi în semn de înțelegere și încuviință din cap fericit.

Veroushka ridică mâna și Solange îi făcu semn să vorbească.

— Cum rămâne cu oamenii pe care îi avem în străinătate? întrebă ea. Am recrutatori în Rusia, în

Israel, în Franța – și încă în vreo două alte locuri. Și sunt oameni din personal. Ce facem? Îi aducem acasă?

Înainte să poată spune ceva Solange, îi răspunse Belinda.

— E mai ieftin dacă ne ducem noi la ei. Dacă îmi dai o listă cu cine unde e, pot să trimit un curier cu avionul în aceeași zi. Putem să-i vaccinăm pe toți într-o săptămână.

Veroushka se încruntă.

— Mă gândeam… poate că e mai bine să-i aducem acasă. Vreau să spun, cum o să treacă prin Vamă?

— Facem o scrisoare legalizată pentru curier cum că are diabet, răspunse Belinda. O să băgăm vaccinul în fiole de insulină. Nu cred că o s-o supere cineva.

— Bun, spuse Solange, să trecem la următorul punct de pe ordinea de zi. Cu un zâmbet, se întoarse spre Susannah și-i întinse mâna să se ridice. Susannah?

Susannah crezu că o să i se oprească inima. Micul Stephen își trase capul de la sânul ei și pentru o clipă păru că stă să plângă. Ea i-l dădu Belindei să-l țină, se ridică în picioare și-și aranjă bluza.

— Dumnezeule, cum arăți! zise Solange. Uită-te la ea! Ești *frumoasă.*

Obrajii Susannei luară foc și ea-și plecă ochii.

— Saul, de ce nu mi-ai spus că arată așa, hâm? De ce mai am un serviciu de informații, dacă aveți asemenea secrete față de mine?

Îi înconjură umerii cu brațul stâng și o trase lângă el.

— Ți-am trimis rapoartele, zise Saul cu un zâmbet. Belinda le-a contrasemnat.

— Bine, zise Solange. Dar erau *rapoarte* – data viitoare vreau și o fotografie. Și, ascultați: am citit rapoartele și știu ce-a făcut. Și, vă spun, o să

schimb numele fetei ăsteia în „Bond”. E bine? Susannah Bond. Ție-ți place, *chérie*?

Susannah încuviință din cap, jenată de toate privirile ațintite asupra ei și emoționată că Solange o cuprinsese cu brațul.

— Vă spun, continuă el cu accentul lui moale, fata asta nu are ezitări. Dacă v-aș spune ce a făcut, ar trebui să vă omor! Râse și ceilalți i se alăturară. Nu glumesc, până și pe mine mă sperie!

Alte râsete.

— *Dar*… Aruncă vorba în aer ca pe o grenadă. Este o problemă.

Inima Susannei se opri pentru a doua oară în tot atâtea minute.

— C-ce problemă? întrebă ea, ridicând privirea spre Solange.

El scutură din cap cu regret.

— Băiețelul, spuse.

Deodată, Susannah înțelese de ce se afla aici, înțelese ce nu mergea bine, înțelese ce făcuse. Când te alăturai Templului, renunțai să ai copii, pentru că omenirea… care era cuvântul pe care-l folosea Solange? *Se supradimensiona*! Omenirea *se supradimensiona* pretutindeni în lume. Ca gândacii. Și asta era problema cea mai mare, dar…

— Dar…

— Șșșș! șopti Solange, strângând-o și mai tare lângă el. Nu-și dăduse seama că era atât de puternic. Fără scuze. Ți-am spus, *chérie*: ești o eroină – așa că nu strica totul cu o grămadă de prostii! Da?

Ea încuviință din cap.

Luându-și brațul de pe umerii ei, se duse la un soi de ladă de lemn pe care Susannah n-o observase până atunci. Îi săltă capacul, băgă mâna înăuntru și scoase un pumn de saci de gunoi din plastic transparent. Unul câte unul, îi împărți oamenilor care stăteau pe terasă.

Fără să se gândească, Susannah întinse mâna după un sac, dar Solange scutură din cap.

— Pentru tine, nu, *chérie.* Pentru ei.

Traversă dalele pardoselii până la Belinda, îl ridică pe Stephen de braț, scutură unul din saci ca să-l deschidă și băgă copilul înăuntru. Apoi răsuci sacul în mână și-l înnodă la capăt.

— Ia-l! zise el și i-l dădu Belindei.

Susannei nu-i venea să creadă. Rămăsese fără grai, în timp ce din sac străbătea plânsetul sufocat al lui Stephen. Îl vedea înăuntru zbătându-se, ridicând temperatura, făcând materialul transparent al sacului să devină opac. Genunchii îi cedară, dar Solange o prinse de braț și o sprijini.

— Trebuie să fii puternică, spuse el. Pentru băiețel este important, *chérie.* Apoi se întoarse spre ceilalți. Bine, spuse Solange. Toată lumea, în afară de Susannah și de Kim.

Unul câte unul, prietenii ei își băgară capul în sacii de plastic și îi legară la gură. Îngrozită, Susannah se uită cum sacii se umflă și se dezumflă, strângându-se în jurul obrajilor și nasurilor lor, apoi se umflă din nou.

Solange se întoarse la lada de lemn, băgă din nou mâna în ea și scoase două perechi de mănuși de box. Îi aruncă o pereche Susannei, arătându-i printr-un gest că trebuie să și le pună, și făcu și el același lucru.

— Este o problemă complicată, spuse Solange în timp ce-și băga mâinile în mănuși. Pământul este mama-sfântă. Așa cum e și viața. Asta e religia noastră. Asta știm noi. Dar mai știm și că noi o omorâm – tu și cu mine – o omorâm pe ea și-i omorâm copiii – milioanele de specii cărora ea le dă viață. (Nu te mai chinui să le legi, *chérie*, Bagă mâinile în ele și gata.) Noi am făcut găuri în atmosferă, am otrăvit apele freatice, am murdărit solul, am aruncat gunoaie în păduri. Acum, cu sacii ăștia, poate poți înțelege cum se simte pământul, cum e să te sufoci în plastic, să te îneci în propriile gaze. Așa că, poate că o să vă aduceți aminte de asta când vă spun că civilizația e crimă.

Solange își împreună mâinile și făcu un joc de picioare.

— Pot să-l scot pe Stephen? întrebă Susannah. Nu cred că îi face prea bine.

— Dar, *chérie*, tocmai asta e ideea. Nu cred că el ne face prea bine *nouă*, tu ce zici? Ei, știi la fel de bine ca mine care-i problema? Este populația, nu? Suntem prea mulți. Și totuși, tu ne dai un prădător în plus de hrănit. La ce te-ai gândit? *Cu ce* ai gândit?

Susannah scutură din cap. Acum Solange stătea între ea și Stephen și nu-l mai putea vedea.

— Dacă ar fi oricine altcineva, *chérie*, l-aș îneca întocmai ca pe un pisoi. Ca exemplu. Dar este al tău, așa că o să-ți spun ce facem: o să boxăm pentru el! O rundă. Trei minute. Și dacă mai ești în picioare după asta, poți să-l salvezi, *chérie*, da? Iar dacă nu, ei bine, cred că rămâne unde este.

— Dar, eu nu pot. Nu știu *cum*!

Panica îi trecu prin piept ca un talaz.

— Te învăț eu. Important este să pornești, știi? Pentru că până atunci totul e pierdere de timp, hâm?

Susannah încuviință din cap.

— Bine, atunci începem. Un pumn mic. Hai, *chérie*, e cum ai spus tu. Nu cred că îi face prea bine.

Ea se repezi la el și Solange păși grațios într-o parte, aruncând o privire la ceasul de mână.

— Bun avânt. Dar poate nu chiar atât de bun. Lovește *prin* mine, *chérie* – nu în mine! Hai!

Ea se pricepea să se bată. Crescuse cu trei frați și unul dintre ei chiar fusese un bătăuș. Dar nu se putea concentra împotriva lui Solange. Îi lua toată puterea să nu se repeadă la Belinda și…

Stele verzi! Deodată văzu stele verzi. Solange îi plesnise capul pe spate cu o directă de stânga, apoi o zgudui cu un croșeu de dreapta care îi trimise un șuvoi de luminițe peste ochi. Ea se clătină înapoi,

nevenindu-i să creadă. Fratele ei n-o lovise așa niciodată.

— Ține-ți mâinile sus, *chérie*, și închide-mă. Ești prea expusă. Hai! Trebuie să gândești. Străpunge-mi garda.

Simțea gust de sânge în gură și o usturau ochii de lacrimi. „Ce-a spus el? Despre rămasul în picioare? Despre rezistat? Despre Stephen?”

Solange dădu o stângă pe care ea o primi în umăr, apoi o dreaptă pe care o evită sărind înapoi.

— Bun! Mai avem două minute!

„A spus că o să-l lase unde e. A spus că o să-l lase în sac.”

— Nu-i rău, zise Solange, dar trebuie să-mi străpungi garda, *chérie*, sau o să te rănesc. Sunt prea mare față de tine.

Ea se mișcă în cerc în jurul lui, încercând să se ferească de brațele lui, dar fără să reușească prea bine. El o tot închidea, lovind-o cu o succesiune de pumni, pisându-i antebrațele.

— Să nu fugi vreodată când ești atacată, *chérie.* E o lecție importantă. Când cineva vine după tine, du-te și tu după el. Altfel…

O prinse în mijlocul propoziției și-o zgudui cu trei pumni rapizi, care-i slăbiră dinții și-i umplură gura de sânge. Apoi pivotă din șolduri, făcu un pas în față și o lovi atât de tare în stomac, încât ei i se păru că a trecut prin ea capătul unui stâlp de telefon.

Deodată, se trezi în patru labe, incapabilă să respire, sufocându-se de durerea pe care o simțea.

— Un minut și douăzeci, spuse Solange de lângă ea. Hai, Susannah! Ridică-te sau adaug timp de prelungire pentru accidentare!

Ea tot nu putea să respire, dar făcu ce-i spusese el să facă: se ridică de pe dale și, aplecându-și capul, se repezi în brațele lui, imobilizându-l. Mișcarea îl surprinse și ea profită de surpriza lui și-l lovi de două ori, nimerindu-i falca a doua oară.

Îl ținu cât putu de strâns, încleștându-și brațele la spatele lui. Împreună, se răsuciră în cerc și ea văzu chipurile prietenilor pulsând în interiorul sacilor și uitându-se la ea. Dar lipsea ceva și în timp ce se lupta să-i reziste mult mai puternicului Solange, își dădu seama ce anume era și intră în panică: micul Stephen nu mai plângea.

— Treizeci de secunde, *chérie!* Nu mă lăsa!

Ea se agăță de el cât putea de tare, dar el se răsuci brusc și se îndepărtă de ea. Și apoi începu s-o piseze, lovind-o în gură, în nas, în bărbie, în obraji, un pumn după altul, întorcând-o în cerc în jurul terasei, potopindu-i ochii cu stele verzi, încingându-i fața cu lovituri.

Ea de-abia se mai ținea în picioare, șocată și clătinându-se din genunchii care îi tremurau. Încet, ridică o mănușă și-și atinse obrazul, de parcă ar fi vrut să se asigure că fața îi era încă acolo. Și, ca prin ceață, îl văzu rotindu-și brațul ca un jucător de fotbal aflat la aruncare sau ca un boxer din desenele animate și pregătindu-se să-i dea un pumn care s-o trimită în cosmos.

Apoi el râse și făcu un pas în față și, ca un mire la nuntă, o trase în brațele lui și o ridică de la pământ.

— N-a fost prea rău, *chérie*, n-a fost rău deloc. Apoi se întoarse spre ceilalți și, cu un rânjet răutăcios, strigă: Ce faceți acolo cu sacii ăia pe cap? Sunteți așa de urâți! Scoateți-i! Ce oameni proști!

Așa că sacii fură scoși și toată lumea râdea și trăgea aer în piept în același timp, iar domnul Kim aplauda, iar Susannah căzu în genunchi lângă micul Stephen și, înnebunită și sângerând, sfâșie sacul cu degetele.

Peste o clipă băiețelul era în brațele ei, plângând plin de viață, iar ea era atât de fericită, încât izbucni în lacrimi și, cu o privire de adorație spre Solange, se gândi: „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc…”

• Capitolul 26

— Mă întorc la cinci, spuse Annie. Să mă suni dacă nu te simți bine, îmi promiți?

Frank stătea pe fotoliul din camera de zi a lui Annie, în fața televizorului potrivit la emisiunea *Astăzi.* La început i se păru că moderatoarea Katie Couric vorbește cu vocea lui Annie, cu toate că știa că nu e adevărat.

— Frank?

El se încruntă și se aplecă spre televizor. Katie vorbea, dar părea să dureze mult timp până ce cuvintele ei ajungeau la creierul lui. Se simțea ca și cum s-ar fi uitat la un film străin dublat și desincronizat.

— Te simți bine?

Se întoarse spre Annie. Și cuvintele ei păreau să ajungă la creierul lui după o întârziere mică dar semnificativă, de parcă i-ar fi dat telefon de la Tokyo.

— La fix, zise el răsucindu-se înapoi spre televizor.

Katie Couric spunea ceva care suna a „crocodil popândău”.

— Poate că ar trebui să stau și azi acasă. Vorbesc serios.

— Mă simt bine, zise Frank.

Și, miraculos, chiar se simțea bine, pentru că alunecase într-una din acele bule de limpezime a minții, în starea pe care o recunoștea drept „normală”. Doctorii îl asiguraseră că în următoarele câteva zile efectele remanente ale drogurilor se vor atenua, că „episoadele” vor avea loc cu o frecvență tot mai mică și că el o să se simtă mai bine pentru perioade din ce în ce mai lungi. În următoarele câteva zile o să fie complet restabilit, deși o recădere ocazională era posibilă.

— Ești sigur? îl întrebă Annie.

Era îmbrăcată pentru lucru, într-unul din taioarele ei de educatoare.

— Nu știu.

Ea se aplecă să-l sărute și el o trase în fotoliu, făcând o mică grimasă când îi primi în brațe greutatea trupului.

— Nu pleca, spuse el cu o voce slabă. Chiar nu mă simt bine.

Ea chicoti.

— Frank…

— Biiinee! Afară cu tine!

•

După ce fusese drogat, Frank ajunsese în secția de psihiatrie de la Georgetown. Era un loc unde erau pregătiți să se ocupe de o persoană aflată în ghearele unor halucinații violente. Îi atacase pe infirmierii care răspunseseră la apelul înspăimântat al lui Annie – un incident pe care el și-l amintea ca pe o încercare disperată de a scăpa de oamenii care îl țintuiau la pământ ca să-l dezmembreze. Când o mașină alb cu negru sosise să facă ordine, îi atacase și pe polițiști, furibund tot timpul. Saab-ul fusese remorcat din mijlocul șoselei, de pe Columbia Road, unde devenise punctul central al unui memorabil blocaj al traficului.

Durase toată ziua și fusese nevoie de toată rezistența încăpățânată pe care și-o mobilizase Annie ca să convingă autoritățile că de fapt Frank era *victima* unui delict și nu un drogat care trebuia pus sub acuzare pentru agresarea unui ofițer de poliție. Mașina Saab a fost sechestrată, s-au ridicat amprentele și s-a luat învelitoarea de piele de pe volan pentru a fi trimisă la analiză.

Teoria era că drogul, care a fost identificat drept un psihotrop militar numit BZ, fusese administrat prin DMSO. Acesta era un solvent industrial, folosit uneori de atleți ca un fel de super-unguent, care pătrundea direct în fluxul sanguin și în țesuturile profunde. Funcționa ca un sistem de livrare trans-dermică pentru medicație sau otravă.

După patru zile în secția de psihiatrie, Frank fusese mutat într-un salon obișnuit. Încă două zile și-l lăsaseră să plece, îndopat cu tranchilizante ca să atenueze efectele remanente a ceea ce, în fișă, fusese numit „intoxicație acută involuntară cu un drog neidentificat”.

Trupul lui suferise efectele inevitabile ale imobilizării forțate de către patru bărbați adulți. Dar măcar nu mai urina cu sânge. Își târî picioarele până la baie, simțindu-se ca un om bătrân, își stropi fața cu apă și se uită în oglindă. În prima zi după „incident” fața lui semănase cu o halcă de carne. Acum umflătura se retrăsese, cu excepția zonei din jurul unuia dintre ochi, care era încă înconjurat de țesut pufos care căpătase un fel de culoare cenușie.

În afară de față, mai avea și două coaste fisurate acolo unde unul dintre salvatori apăsase cu puțin prea multă forță. De asemenea, degetul mare și mijlociul de la mâna dreaptă, pe care le băgase prin geamul de la bucătărie când încerca să scape de infirmieri – erau cusute, puse în atele și bandajate.

Cât timp era într-una din perioadele „lucide”, se gândi el, ar trebui să lucreze. Încet, urcă scările și se îndreptă spre camera lui Annie. Să tasteze sau chiar să miște *mouse*-ul cu mâna așa era greu, dar cel puțin putea s-o facă. Laptopul lui, pe care Annie i-l adusese de la el de-acasă, era imposibil de utilizat.

Ieri imprimase interviul cu Tom Deer și acum se uită prin el în timp ce aștepta să se conecteze calculatorul lui Annie.

> „Deer: N-ai putea *amenința* pe nimeni cu el. Tot ce-ai putea face ar fi să-l folosești. Și apoi l-ar lua păsările. Pornești un val precursor într-un loc cum ar fi Beijingul și bum! A cuprins mapamondul.”

Frank bătu darabana cu degetele în masă.

> „Deer: Toată lumea ia gripa. Asta e caracteristica ei. N-o poți controla. Așa că dacă ai folosi-o ca armă… ai omorî milioane.
>
> Deer: De ce ar vrea cineva să facă asta?
>
> Deer: N-ai putea *s-o oprești*."

Frank își aminti că Deer făcuse o glumă la sfârșitul discuției lor, în legătură cu indienii Sioux. Ce-a spus? Se încruntă și răsfoi paginile.

> „Deer: Pe de altă parte, dacă cineva ar dori răzbunarea… dacă ar fi furios pe lume…"

Furios pe lume. Cu cât afla mai mult despre Templul Luminii – sau cel puțin despre conducătorul său – cu atât mai evident devenea faptul că gruparea era categoric „furioasă pe lume". Și Frank știa că a omorî „zeci de milioane de oameni" ar fi ceva măreț din punctul de vedere al lui Solange. De fapt, ar îndrepta în mare măsură ceea ce conducătorul Templului numea „infestarea cu o specie lovită de amoc". Specia fiind, bineînțeles, omenirea.

Calculatorul lui Annie cântă mica melodie dulceagă de fanfară a programului Windows și Frank intră în Editor, un director pe care îl crease ca să țină procesorul de cuvinte pe care îi plăcea lui să-l folosească: XyWrite.

Ieri petrecuse vreo două ore pe Internet, explorând pagini care aveau legătură cu Templul Luminii. Și rezumase ceea ce găsise într-un fișier numit, „*Prezentare*".

> „*Templu/Solange*

Le Monde: Templul Luminii fondat Lausanne la începutul anilor șaptezeci. Numele original: Académie des Recherches et de la Connaissance des Hautes Sciences – ARCH. 1979: doi dintre membrii săi aruncă bombe incendiare în catedrala din Einsiedelan în semn de protest împotriva opoziției papei față de controlul nașterilor. 1980: un membru condamnat pentru omor după ce trage din goana mașinii în directorul autorității nucleare elvețiene. Printre alte incidente: atacuri violente împotriva organizațiilor ecologiste despre care Solange spunea că ar fi «insuficient de militante». După moartea suspectă a unui politician liberal care declarase că Solange este «un bacil de ură în mișcarea Verzilor», ARCH și conducătorul său au dispărut din ochii publicului.

Cu doi ani mai târziu organizația a reapărut la San Francisco sub numele de Templul Luminii, o «religie» nou încorporată îndrumată de Luc Solange.

Potrivit publicației *U.S. News & World Report*: Solange «servește un bizar amestec de misticism și *ecologie radicală* unor adepți remarcabil de bine educați». Recrutatorii Templului erau «deosebit de activi în campusurile unora din cele mai bune universități americane de știință și inginerie».”

Sub titlul „Banii Templului” explică amănunțit cum aducea venituri recrutarea oamenilor de știință în rândurile Templului, atât prin intermediul liniei de produse Eco-Vita, cât și prin substanțialele drepturi de autor obținute din patente. Notă că cele mai profitabile patente ale

Templului, în valoare de aproximativ 10 milioane de dolari pe an, erau tehnicile de micro-încapsulare închiriate concernelor farmaceutice. O cită pe Annie:

> „Adair (12.05.98): În mare, micro-încapsularea închide particule foarte mici în învelișuri de protecție auto-degradante, care dau agenților biologici posibilitatea să supraviețuiască în condiții – cum ar fi acizii stomacali sau temperaturile ridicate – care altfel i-ar distruge."

Căscă și se încruntă. Concentrarea lui era jalnică, apărea și dispărea ca semnalul slab al unui telefon celular. „Stern", se gândi el. Trebuia să ia legătura cu Stern.

Și, de fapt, încercase. Îl sunase de trei ori, dar până acum Stern nu-l căutase ca răspuns. Trebuia să treacă pe la el. În fond, lângă apartamentul doctorandului fusese drogat, așa că fata care o făcuse trebuie să fi știut cu cine stătea el de vorbă.

Dar nu voia să se ducă acolo cu mașina acum. Era prea obosit și simțea ca nu e în stare să se concentreze. O să treacă pe la Stern mâine sau poimâine, să se asigure că e bine.

•

Poliția terminase cu mașina de trei sau patru zile de-acum și ieri fusese chemat și i se spusese s-o ia de la sechestru. Începând de luni, îi spusese funcționarul, o să fie taxat cu douăzeci de dolari pe zi pentru depozitare. De asemenea, mai era și taxa de tractare. Nu-i venea să creadă. Era ca și cum ai fi violat a doua oară.

Joi ochiul lui arăta aproape normal și-i scoseseră și firele de sutură de la buză. Nu mai era un pericol pentru sine sau pentru ceilalți, așa că plătise și-și ridicase Saab-ul.

Când Annie a plecat la Atlanta pentru reuniunea anuală a specialiștilor în gripă, căreia ea îi zicea „adunarea vracilor gripei”, i se păruse ciudat – să stea la ea în apartament în lipsa ei – așa că s-a mutat înapoi la el acasă. Indu nu se arătase prea prietenoasă cu el. După părerea lui Annie, asta se datora probabil faptului că în a doua noapte când stătuse la ele în apartament, Frank, proaspăt întors de la spital, intrase din greșeală la Indu în cameră și se urcase în pat la ea.

Cum ajunsese până la urmă în patul *lui Annie*, cum deveniseră intimi – evenimentul ăsta era pierdut undeva în banca încețoșată a memoriei lui, unde nu era exclus să rămână pentru totdeauna. Uneori îi fulgera prin fața ochilor o tresărire de memorie. O dată, de două ori avusese o imagine a chipului ei îngrijorat, aplecat peste el, și, când îi rostise numele, „Annie”, chipul ei se luminase de o instantanee strălucire de bucurie. Și pe urmă parcă o vedea aplecându-se și tamponându-i tandru fruntea cu un prosop umed, apoi și-o amintea strecurându-se în pat lângă el, trupul ei cald întins lângă al lui. Și apoi amintirea se destrăma și dispărea. De două ori ea făcuse aluzie la „prima oară” a lor împreună, o dată cu o privire fericită, înstelată, în ochi, a doua oară cu un chicotit lasciv. El zâmbise doar, fiindcă, evident, nu se făcea *să întrebe.* În plus, era oarecum amuzant – chiar dacă derutant – să-și imagineze… În pat, Annie era surprinzător de neinhibată și pasională sau cel puțin atât de pasională pe cât îi îngăduiau rănile lui să fie.

•

Stern tot nu-i răspunsese la mesaje, așa că pe drumul de întoarcere de la terenul de sechestru al mașinilor, Frank se duse pe la apartamentul doctorandului.

Și, cu toate că nu era de găsit acasă, nici nu era vreo dovadă că ar fi fost plecat. Nu erau vrafuri de ziare sau corespondență. Bătu la ușa unui vecin.

Veni să răspundă un negru slab care purta ochelari cu rame de sârmă. Nu, spusese el, nu-l văzuse pe Stern.

— Trebuie să fie plecat din oraș, pentru că nu aud deloc muzică. *Îi place* muzica, pot să vă spun. Îi place *prea mult*, după părerea mea.

Frank insistă.

— Dar nu vă roagă niciodată, știu eu, să-i udați florile sau să-i luați corespondența sau ceva asemănător?

Vecinul lui Stern se uită fix la el.

— Ben n-are flori. Nu e genul care să se ocupe de plante. V-am spus: el e cu muzica. Nu știu ce să spun despre corespondență. O fi având vreo căsuță poștală pe undeva. Îi aruncă o privire lui Frank. Cât de bine îl cunoașteți pe Ben?

— Nu-l cunosc bine, recunoscu Frank.

Bărbatul cel subțire făcu o mișcare spiralată în dreptul tâmplei.

— Ben e puțin *ciudat*, spuse el.

Când ajunse acasă găsi un mesaj de la Annie așteptându-l pe mesageria vocală.

— Bună, Frank, sunt aici, la Atlanta. Pauză. Te sun pentru că… se petrece ceva bizar, continuă ea pe un ton presat. Și cred că s-ar putea… Oricum, au fost niște izbucniri de gripă în diverse părți ale țării – stranii, pentru că este sezonul nepotrivit al anului pentru așa ceva, știi? Nu m-am gândit prea mult la asta până când am ajuns aici. Dar este o gripă de arhivă. Ezită. Vreau să spun că este… oof, aș vrea să fii aici, nu-mi place să vorbesc cu roboții. Oricum, ideea este că ce s-a întâmplat *nu poate fi un incident natural*, pentru că… și aici robotul o întrerupse.

Al doilea mesaj începea astfel:

— Ideea e că nu se poate nicicum ca gripa asta să apară în patru locuri diferite! Și mai e ceva. Trase adânc aer în piept și suspină. Este frustrant. Mă întorc mâine. Vorbim atunci.

Frank mai puse mesajele încă o dată și se încruntă. Ce dracu' mai era și asta, „o gripă de arhivă"?

•

O găsi acasă a doua zi după-amiază la ora unu.

— Eram la telefon, spuse ea repezindu-se înapoi în bucătărie. El se luă după ea. Uită-te la alea, zise ea acoperind receptorul cu mâna și arătând cu un gest spre niște hârtii de pe masa din bucătărie. Nu încă, spuse ea vorbind din nou în receptor. Vin la laborator imediat ce-mi trag sufletul.

Hârtiile se dovediră a fi două numere din ceva ce se numea RSMM, o publicație scoasă de Centrul de Control al Bolilor. Acronimul, văzu Frank, însemna *Raport săptămânal cu privire la mortalitate și morbiditate.*

Titlul articolului de fond, la rubrica „Note și rapoarte epidemiologice", suna astfel:

„*Izbucniri de gripă A*

California: În data de 18 aprilie, Departamentul Sănătății din California (DSC) a inițiat o anchetă cu privire la izbucnirea unei infecții respiratorii acute raportată de medicii însărcinați cu supravegherea epidemiologică a regiunii, unitățile sanitare de urgență și camerele de gardă din spitalele din zona metropolitană a orașului Los Angeles. În perioada 4-11 aprilie s-au raportat 1 395 de cazuri, dintre care 1 011 au prezentat o temperatură măsurată de peste 37,5°C și tuse. Vârsta pacienților a fost cuprinsă între 34 și 99 de ani. 67 de persoane au fost internate. 9 au prezentat semne radiologice de pneumonie. Debutul unor simptome asemănătoare a fost raportat de membrii personalului a 27 din cele 142 de unități de asistență medicală care

> au transmis date. La mulți pacienți s-a observat o prelungire neobișnuită a fazei acute a bolii, alături de o restabilire atenuată.
>
> Testarea cu reactivi furnizați de CCB a tulpinilor circulante de gripă din 1997/98 nu a condus la o identificare concludentă. S-a administrat ca tratament amantadină.”

Annie mâzgăli ceva pe un carnețel.

— Poate diseară, zise ea. Dacă am noroc. *Sigur*, ziua sau noaptea.

Frank continuă să răsfoiască prin RSMM-uri, concentrându-se asupra secțiunilor care relatau despre izbucnirile de gripă. Pe lângă cea din California, se mai raportau cazuri similare de infecție la Washington, D.C., Madison, Wisconsin și Daytona Beach, Florida.

— Mulțumesc, Ozzie. Daaa, spuse Annie. Închise telefonul și se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui. Ce-o să facem? întrebă ea. Nu există soluție *medicală* pentru asta. Nu avem destulă amantadină ca să protejăm populația *Washington-ului*, ca să nu mai vorbim…

— Ce tot spui tu acolo? o întrebă Frank. Asta pare să fie o gripă oarecare și au luat-o niște oameni. Și nu poate să fie gripa *noastră*, pentru că n-au fost destul de bolnavi. *N-a murit* nimeni. Așa că… ce mare scofală?

— Ai dreptate. Nu e gripa *noastră.* Dar oamenii ăștia s-au îmbolnăvit, n-au luat *gripă* pur și simplu, Frank. Mai întâi și mai întâi, cazurile de gripă sunt rare în aprilie, iar în mai, izbucnirile din Wisconsin și Florida – extrem de rare. E singurul motiv pentru care suntem măcar conștienți de ele, sincer. La prima izbucnire, la Los Angeles, inițial nici măcar nu s-au făcut testele pentru gripă. Dacă toate astea s-ar fi petrecut cu o lună sau două mai

devreme, n-am fi avut niciun *indiciu* că bântuie germenele ăsta bizar de gripă.

— Cum adică n-au luat gripă pur și simplu?

— Au luat o gripă *de arhivă*, asta încercam să-ți spun la telefon.

— Ce…

Ea se ridicase în picioare și se plimba încoace și încolo.

— Doar ce-am stat de vorbă cu un prieten de la Centrul de Control al Bolilor. Cei mai mulți dintre noi avem acces la o bază de date genomice care stochează secvențe de nucleotide ale tulpinilor de gripă – așa depistăm ce circulă, așa facem studiile comparative, așa identificăm noile variante. Ei bine, acum au intrat rezultatele din Wisconsin și Florida și ele corespund cu ce am constatat la germenii din Los Angeles și Washington. Toți oamenii ăștia care s-au îmbolnăvit, Frank – oameni din patru locuri geografice diferite – au făcut o gripă care este identică din punct de vedere genetic cu o tulpină numită… Făcu o pauză ca să se uite în carnețelul alb de lângă telefon. A/Beijing/2/82. Își aruncă mâinile în lături. Ei bine, așa ceva nu se întâmplă!

— De ce nu? Ce e „A/Beijing”?

— E o tulpină de gripă care a fost identificată prima oară în China. În februarie ’82. Și acum e din nou aici. Dar așa ceva nu se poate întâmpla, Frank. Gripa e într-o stare de mutație continuă. Asta *face* gripa. E instabilă. Suferă mutații. Nu avem *replici identice* a unor tulpini vechi de șaisprezece ani.

— Dar noi am avut.

— La Centrul de Control al Bolilor – ăsta e misterul zilei. Când apăruse doar izbucnirea din Los Angeles s-a crezut că a fost un accident de laborator și epidemiologii au pus pe jar toate laboratoarele încercând să depisteze sursa.

— Ce vrei să spui?

— Virusologii, laboratoarele farmaceutice, epidemiologii, cei din industria vaccinurilor – toți lucrăm uneori cu tulpini vechi, ca să le studiem. Ocazional, mai scapă câte un virus, din greșeală. S-a mai întâmplat. Asta a fost explicația logică a izbucnirii din Los Angeles – până când a apărut aceeași tulpină la Washington. Și pe urmă în Wisconsin. Și pe urmă în Florida.

— Dar dacă oamenii infectați cu tulpina asta au fost toți într-un avion? Asta n-ar fi o explicație?

— Nu, pentru că modelul nu corespunde. Dacă s-ar fi întâmplat așa, am fi avut mici focare de infecție ici și colo. Asta probabil chiar s-a întâmplat, de fapt. Dar n-ar fi observat nimeni, pentru că n-ar fi fost cazuri grave. Și nu e sezonul gripei, așa că probabil cele mai multe cazuri ar fi considerate drept infecții respiratorii. Dar izbucnirea asta – zise ea luând RSMM-urile. Niciunul din astea n-a fost cauzat de un purtător infectat sau chiar de un avion plin de purtători. Uită-te la cifrele din Madison, Wisconsin. Sunt peste două mii opt sute de cazuri într-o singură săptămână. Și debutul nu e eșalonat, nu începe cu un caz sau două și apoi ia amploare, e *bum* – dintr-o dată. Și în Florida sunt aproape la fel de multe și în același fel. Și pe urmă uită-te la cifrele astea de aici, din Washington. *S-au raportat aproape patru mii de cazuri*! Dumnezeule, probabil că asta am avut și noi!

— Asta înseamnă mult?

— Da, e mult! E îngrozitor de mult. Pentru că e doar vârful icebergului. Cei mai mulți oameni cu o gripă ușoară nici nu se duc la doctor.

— Atunci despre ce vorbim?

— *Teste*!

— Ce fel de teste? Ce vrei să spui?

— Sunt teste de dispersie.

— *Ce*?

Arătă spre RSMM-uri.

— Și așa au aflat care metodă a avut cel mai mare succes. CCB publică asta pe Web în fiecare săptămână. Templul – nici măcar n-a trebuit să facă diagrama rezultatelor. Tot ce-au avut de făcut a fost să urmărească RSMM-urile, să vadă cum evoluează și care metodă a produs cea mai mare infectare. Luă rapoartele, le ridică și le flutură în aer. Și câștigătorul este: capitala națională. Washington, din Districtul Columbia!

— Cum ar face asta? Să răspândească virusul, vreau să spun.

— Sunt multe modalități. Tot ce ai de făcut este să-l lansezi în aer. Poți să te folosești de un avion, de-o mașină – poți să-l arunci de pe acoperiș. Suspină. Tot ce trebuie să faci e să-i dai drumul în aer, de unde să fie inhalat. Trase aer în piept. Nu știu ce să fac. Poate dacă mergem să-l vedem pe Gleason…

— Exact. Oare de ce asta nu-mi inspiră încredere? Dacă-mi aduc bine aminte, ultima dată când i-am bătut la ușă domnului Gleason, ne-a amenințat că ne pune sub acuzație de trădare.

— Dar dacă luăm tot ce-ai făcut tu de-atunci încoace și RSMM-urile astea și poate dacă vorbesc eu cu doctorul K – și îl fac să vină cu noi… Se uită la tavan. O să-i arăt doctorului K sigla Templului – calul! O să-și aducă aminte de asta de la Kopervik. Și a fost și el la Atlanta. A fost la fel de derutat de izbucnirile astea ca toți ceilalți. Dacă Gleason nu vrea să mă asculte pe mine, poate o să-l asculte pe doctorul K. Poate chiar Benny Stern ne-ar putea ajuta să-i explicăm despre Templu.

— Se pare că Stern a plecat din oraș.

— Ei, eu cred totuși că trebuie să încercăm. La Gleason, vreau să spun. Se uită la ceasul de mână. Mă duc la laborator să mă uit la eșantionul pe care l-am adus.

— De ce?

— Pentru că e ceva ciudat la el.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică RSMM-ul.

— Unde e? Aici. Citi: „La mulți pacienți s-a observat prelungirea neobișnuită a fazei acute alături de o restabilire atenuată”. Ce vor să spună e că mulți oameni nu se fac bine atât de repede pe cât ar trebui. Simptomele *trenează*, pur și simplu. Asta înseamnă că ceva face infecția să persiste sau împiedică sistemul imunitar să riposteze. E ca și cum virusul ar fi fost camuflat cumva.

— E posibil așa ceva?

Ea închise ochii, apoi îi deschise iar.

— Sunt îngrijorată că cine-o fi făcut asta s-a băgat să meșterească la genom în așa fel încât inhibă reacția imunitară. La A/Beijing/2/82 nu e mare scofală. A fost o tulpină blândă. Dar dacă ar face asta la gripa din 1918…

— Ce?

Ea se uită fix la el.

— Annie! *Ce*?

— Ei, i-ar omori aproape pe toți cei care ar lua-o. Singura scăpare ar fi imunizarea globală. Trecu o secundă, apoi Annie își vântură nebunește mâna prin aer și începu să vorbească prea repede. Probabil că am înnebunit eu. Poate că gripa Beijing a fost o tulpină deosebit de durabilă și n-avem noi suficiente date despre ea, pentru că a fost atât de blândă. Se opri. Dar vreau să arunc o privire – pentru că un lucru e sigur. Bătu cu palma în RSMM-uri. Astea au fost *teste*!

— O să-l sun pe Gleason, zise Frank.

•

Pe drumul de întoarcere de la Annie la el acasă, se opri la Mixtec și înfulecă un prânz oarecare. Cât stătea Annie la laborator, el o să-și imprime notele despre Templu. Avea intenția să modeleze un document concis despre lanțul de evenimente și dovezi – ceva pe care nici măcar Gleason să nu-l poată ignora.

Și dacă nu ajungeau nicăieri cu el, se gândea să se ducă poate la FEMA. Să-l caute pe Tom Deer.

Orice.

Ușa lui era deschisă.

La început se gândi că poate uitase el s-o încuie. Și pe urmă intră în camera care-i era și dormitor și birou. Chiar și atunci îi luă o secundă să înregistreze ce nu era în ordine. Tastatura era acolo, monitorul era acolo, imprimanta era acolo – dar unitatea de disc dispăruse. La fel și laptopul. Fișierele erau goale. Dispăruse și unitatea de decomprimare. Nu mai erau dischete, nicăieri – toată arhiva lui lipsea.

— La dracu', zise el și rămase împietrit mai multe momente, gândindu-se cât de mult lipsea acum din *viața* lui. Nu era îngrijorat de munca lui actuală – sau nu prea mult – fiindcă cea mai mare parte era pe dischetele dubluri pe care le ținea în frigider. Erau toate celelalte. Scrisorile personale. Jurnalul lui. Carnetul de adrese. Declarațiile de impozite.

Furia i se ridică în piept. Era un sentiment puternic, primitiv, înrudit cu ceea ce ar putea simți un câine sau un lup când, la întoarcerea în bârlogul lui, ar adulmeca mirosul unui intrus. Dacă ar fi fost câine, i s-ar fi ridicat părul pe spinare.

În loc de asta, urmă reacția condiționată a unui cetățean de la sfârșitul secolului al douăzecilea: se îndreptă spre telefon să reclame la poliție. Nu că ar fi ajutat la ceva. Conta ce făceai, o rutină pe care o cunoștea personal pentru că acum doi ani i se furaseră combina stereo și televizorul. Apelul era făcut nu pentru că poliția i-ar fi găsit lucrurile furate și i-ar fi pedepsit pe cei care le-au luat. Era făcut deoarece compania de asigurări cerea un raport al poliției sau altfel nu voia să plătească.

De-abia atunci, în timp ce întindea mâna spre telefon, îi trecu prin minte că ăsta nu era un jaf banal, că furtul fusese un furt *de informație*, că televizorul, monitorul, combina stereo și boxele – nici nu fuseseră atinse. Și în clipa în care se formă gândul ăsta, știu și cine era răspunzător.

Exact atunci, când ridică receptorul să sune la poliție, îl pocni ceva în ceafă, împingându-l spre podea. În cădere, lovi cu capul măsuța de televizor și un șuvoi de stele i se revărsă pe dinaintea ochilor.

Peste o secundă omul se năpustea asupra lui și Frank îi simți răsuflarea. Un braț îi înconjură gâtul și simți un damf de ceva grețos de dulceag, un miros de spital care nu putea fi decât cloroform. O mână îi acoperi gura, îndesându-i o cârpă umedă pe față.

Frank se zbătu. Se rostogoli. Se luptă. Și, în cele din urmă, deveni inert, ținându-și respirația.

Rămase astfel un timp care lui i se păru îndelungat, dar care nu putea fi decât câteva secunde. Plămânii îi plesneau, inima îi bubuia, dar își simțea atacatorul relaxându-se, numai puțin, suficient totuși.

Frank explodă sub el, plonjând cu capul în fața bărbatului și trimițându-l la pământ. Apoi țâșni în picioare, vrând să-l lovească pe individ cu piciorul cât mai era încă jos. Dar omul era prea iute. Iar Frank, prea amețit. Intrusul se răsuci și se feri de lovitura cu piciorul, se rostogoli și se ridică.

Frank avu ocazia să-l vadă: blugi negri și tricou, păr roșcat și o față albă rotundă cu o pată aprinsă de sânge în jurul gurii și al nasului. Frank făcu un salt după el, dar fu încetinit de durerea din coaste, care nu-l lăsa să se îndrepte. Omul ajunse la ușă înaintea lui și o deschise cu o smucitură.

— Claude! strigă el, apoi păși afară și trânti ușa.

Frank puse mâna pe clanță, dar aceasta nu se clintea. Atacatorul lui trăgea din partea cealaltă și ușa nu se deschise până când, peste o clipă, explodă în interior, pocnindu-l pe Frank cu muchia în frunte. Se clătină spre spate și, în cadrul ușii deschise zări chipul însângerat al agresorului, iar înapoia lui a încă unui bărbat, brunet și încruntat. Duhoarea de cloroform umplu aerul.

Frica fu cea care îl împinse înainte, dar fotbalul fu cel care îl salvă. Știa cum să lovească. Văzu chipul rotund în ușă și pe cel al celuilalt bărbat în spatele lui, îi văzu cârpa cu cloroform în mână – și-și lăsă capul în jos și *se năpusti* în ei.

Atacul îi luă prin surprindere; se dezechilibrară și se poticniră în spate, spre capătul scării. El continuă să-i lovească până când, în cele din urmă, se rostogoliră toți trei în jos pe scări într-o încâlceală dureroasă de capete lovite și membre terciuite.

Apoi o voce tremurată pătrunse în tot balamucul:

— Hei! Ce dracu' *se întâmplă* aici?

Agresorii lui Frank erau în picioare până să ajungă la parter. Se năpustiră la ușa de la intrare, împingându-l pe Carlos, vecinul lui, din drum și împrăștiindu-i cumpărăturile de la băcănie.

— Hei! chițăi el.

Frank se ridică sprijinindu-se de balustradă și se repezi în stradă, dar era prea târziu. Îi văzu pe cei doi bărbați sărind într-o dubă neagră, parcată pe al doilea rând, cam la jumătatea străzii. Porni după ei, sperând să se apropie destul ca să vadă numărul de înmatriculare, când duba demară și acceleră.

— Iisuse Hristoase, gemu el.

Începea să-l doară.

Carlos veni lângă el, în mână cu o căpățână de salată și respirând greu.

— Frank, spuse el pe un ton de implorare, *ce se întâmplă*?

• Capitolul 27

Ozzie Villas făcuse cea mai mare parte a muncii de pregătire la CCB și Annie era bucuroasă de asta.

Microscopul electronic scanează un câmp de aproximativ o milionime de milimetru. Virusurile sunt extraordinar de mici – mai multe milioane de virioni ar putea încăpea într-o virgulă. Dar în țesuturi sau în sânge sunt dispersate și, mai mult de atât, numărul lor depinde de starea de infectare. Pentru a găsi virusul la care să te poți uita, fără o căutare frustrantă și îndelungată, se cultivau eșantioane virale, adeseori în straturi de celule renale de maimuță verde, care apoi se concentrau prin utilizarea unor centrifuge de mare viteză. Uneori, virusul era replicat printr-o tehnologie numită RCP.

Eșantionul viral pe care li-l dăduse Ozzie, ei și doctorului Kicklighter, fusese deja concentrat și apoi granulat, adică materialul viral fusese dispersat într-o rășină. Granulele minuscule dure rezultate au fost puse în tuburi, tuburile împachetate în vată și închise într-un container de metal cu semnul de „risc biologic” imprimat în exterior.

INS avea un număr mare de specialiști în microscopie electronică, competenți în pregătirea grilelor și în căutarea patogenilor. Annie îi folosea mult, pentru că nu-i plăcea să-și petreacă timpul la microscopul electronic căutând amprente virale. Microscopul în sine era un aparat voluminos, cam de dimensiunile unei cabine telefonice de modă veche, întotdeauna adăpostit în propria lui încăpere separată, care se afla de obicei la subsol. Datorită nevoii de stabilitate absolută, încăperea avea o izolație puternică și era echilibrată pe traverse. Asta îi displăcea lui Annie acolo. Era o încăpere

moartă, cu ambianța unui clopot de sticlă. Timpul petrecut acolo dădea senzația de îngropat de viu.

Își trânti lucrurile în birou și trecu prin procedura laborioasă de echipare pentru a manipula un agent infecțios. După ce făcu asta, puse o granulă în locaș și răsuci lama de diamant a aparatului de polimerizare spre ea, scrijelind mai multe felii minuscule, de o grosime angstromică, de pe granula virală. Aparatul le aruncă într-un rezervor cu lichid. Acum venea partea dificilă, ridicarea „grilei" rotunde minuscule care urma să fie introdusă în microscop și încercarea de a pune pe ea unul din eșantioanele virale. „Grila" în sine era un disc minuscul, cu diametrul de o treime de centimetru, de dimensiunea unui buton foarte mic sau a unei pilule. Șmecheria era să apuci buza curbată a acestui disc cu un clește de microdisecție și „să prinzi" sau „să pescuiești" din lichid una din feliile plutitoare de material viral în așa fel încât să adere bine pe suprafața grilei de vizionare. Se uită fix la feliile care pluteau, căutând una cu o sclipire aurie. Cele aurii erau cele mai subțiri și, prin urmare, cele mai bune. Cu cât felia era mai subțire, cu atât era mai probabil să izolezi un eșantion viral ușor de recunoscut din ceea ce era întotdeauna o harababură derutantă de material vizual.

Două eșantioane se înfășurară peste buza discului și trebuiră înlăturate. Un al treilea se rupse când încercă să-l facă să plutească pe grilă. Și apoi, în pragul succesului, o apucă tusea în cel mai nepotrivit moment cu putință, exact când manevra grila sub o felie aurie perfectă. O pierdu, bineînțeles, și îi luă încă trei încercări până prinse una. Dumnezeule, se săturase de gripa asta!

Și acum o să vadă cum arăta de fapt. Puse grila la locul ei în „cutie", băgă cutia în microscop și îl porni. Dură aproape o oră până să găsească ce căuta și, bineînțeles, când se întâmplă și mări la maximum magnitudinea, o vreme nu-l mai găsi. Când, în sfârșit, îl localiză din nou, se încruntă.

Virusul gripei seamănă cu o minge rotundă cu un număr mare de țepi și protuberante pe suprafața lui. Țepii sunt antigene, hemaglutinină și neuraminidază, și se prind de membranele mucoase ale căilor respiratorii. În fiecare tulpină de virus, țepii au forme diferite. Când sistemul imunitar este în alertă față de o anume tulpină printr-o infecție anterioară sau prin vaccinare, imunoglobulina din organism recunoaște țepii și reacționează la prezența lor fixându-se pe ei și neutralizându-i. Dar în cazul eșantionului viral la care se uita ea, țepii arătau… straniu. Erau deosebiți de orice eșantion de gripă pe care-l văzuse ea vreodată. Păreau aproape *vâscoși* – cumva cleioși și nediferențiați, ca și cum proteinele de pe suprafață ar fi fost acoperite cu un gel lipicios.

Se încruntă. Adeseori, când priveai prin microscop, nu puteai fi cu adevărat sigur la ce te uitai. Lucrurile tindeau să devină mai clare când le fotografiai. Parcurse procesul de producere al unei micrografii. Unele dintre aparatele mai noi erau conectate la calculatoare, permițând operatorului să stocheze simplu o serie de imagini. Timpul la aceste aparate era strict raționalizat, distribuit ca timpul de vizionare la un telescop faimos. Annie lucra cu un aparat vechi. Era echipat astfel încât putea să scoată un negativ pe placă de sticlă, care putea fi expus printr-un măritor, exact ca orice alt negativ fotografic. Făcu mai multe fotografii pozitive – sigură că și CCB va dori o copie – le agăță pe cele mai multe la uscat, iar una din cele umede o luă cu ea în birou. Voia s-o compare cu micrografiile existente ale lui A/Beijing/2/82 – care erau într-o bază electronică de date.

Se conectă la baza centrală de date a INS și-și croi drum în arhiva vizuală de eșantioane virale de gripă. Tastă termenul de căutare și așteptă să se încarce prezentarea grafică. Fu nevoie de un timp înnebunitor de lung deoarece calculatorul ei era

vechi și mic. Când A/Beijing/2/82 apăru pe ecran în fața ei, scutură din cap. Era identic cu imaginea din micrografia ei și totuși nu era același. Nu înțelegea. Bătu câteva taste și imprimă eșantionul de pe calculator.

Ozzie îi dăduse și diapozitive ale testelor de imunofluorescență ale virusului. Aceasta era modalitatea prin care se identificau majoritatea tulpinilor de gripă. Eșantioanele erau supuse anticorpilor față de tulpini cunoscute, fiind însemnați cu marcheri radioactivi care îi făceau fluorescenți. Sub un microscop fluorescent, când anticorpii față de o anumită tulpină întâlneau antigene ale aceleiași tulpini, virusul se aprindea strălucitor, luminos întocmai ca neonul.

În cazul de față, ceea ce vedea ea era foarte straniu. Câteva particule virale se luminară, dar cu o sclipire ternă, nu cu iradierea strălucitoare care ar fi fost normală. De asemenea, ar fi trebuit să fie multe, mult mai multe particule virale decât vedea ea în scăpărarea slabă de lumină. Era ca și cum unele dintre virusuri erau invizibile pentru anticorpi, și chiar și atunci când erau vizibile, efectul marcherului era uluitor de diminuat.

Alergă, pur și simplu, în biroul doctorului K, unde stătură de vorbă, și apoi se uitară cu rândul la eșantioanele lui Ozzie sub microscopul fluorescent. Doctorul K voia să se asigure că diapozitivul inițial nu era anormal. Dar ajungeau la același lucru – nu un nor dens de stele strălucitoare, ci o presărare rară de lumini palide.

— Să fie al naibii, zise el. E ca și cum receptorii ar fi cumva inhibați să se fixeze pe antigene.

Anticorpii cunoscuți erau marcați; reacția fluorescentă vizibilă apărea când ei găseau antigenele virale pentru care erau specifici și se fixau pe ele. În cazul de față, antigenele erau acolo, categoric, dar anticorpii nu le găseau.

— Exact, spuse Annie, și știți, cred că e din cauza acelui… clei. Respinge celulele B.

— Nici nu-i de mirare că oamenii rămân bolnavi atâta timp. Și tu crezi că l-a modificat cineva ca să suprime reacția imunitară?

— Ei, dacă nu s-o suprime, cel puțin să întârzie reacția. Vreau să spun că vedem reacțiile alea palide, așa că celulele B simt ceva până la urmă.

— Exact.

— Îmi aduce aminte de rujeolă, spuse Annie deodată.

Rujeola era alt virus ARN asemănător structural cu gripa. Și, la fel ca tulpina de gripă la care se uitau, virusul rujeolei interfera cu producerea de imunoglobulină de către limfocitele B.

Până ce ea și doctorul K terminară o teleconferință cu Ozzie și ceilalți de la CCB, Annie era epuizată. Nu se putea împiedica să caște. Acum înțelegea de ce gripa asta trena așa. Cu propria ei reacție imunitară suprimată, era ca un bolnav de SIDA.

Doctorul Kicklighter încă mai vorbea la telefon când Annie își strânse în sfârșit lucrurile în servietă. Îi bătu în tocul ușii și-i făcu un mic semn cu mâna înainte de a ieși. El îi răspunse tot cu un semn al mâinii, fără să se uite la ea. Discutaseră despre posibilitatea ca el să vorbească la FBI și fusese de acord – chiar dacă oarecum împotriva voinței. El mai mult era emoționat de implicațiile științifice ale modificării virusului decât îngrijorat de ceea ce ar fi putut însemna asta relativ la planurile cultului pentru gripa spaniolă.

— Este uimitor, îl auzi ea spunând în receptor. E ca și cum virusul ar secreta teflon, știi? Mi-ar plăcea să știu cum s-a făcut asta, pentru că dacă s-ar putea inversa și *stimula* reacția imunitară…

Annie era foarte obosită când se duse la mașină și, în ciuda nopții calde, ea tremura de frig. Din felinarele cu vapori de mercur se revărsau conuri de lumină. Dinspre bulevardul Wisconsin și șoseaua de centură auzea sunetele ca de talaz ale traficului. Câtă energie îi mai rămăsese, și-o

cheltuise la laborator și acum i se părea că are de făcut un drum foarte lung și obositor prin parcarea imensă și în mare parte pustie a INS. Se simți ușurată când în sfârșit ajunse la Honda ei. Nu-și dorea decât să se ducă acasă și să se bage în pat.

Aștepta să cotească pe aleea principală de ieșire, care ar scoate-o pe bulevardul Wisconsin, când o lovi o mașină. I se zgudui trupul de impactul brusc. Se auzi un scrâșnet de metal pe metal. Centura de siguranță se întinse ca o praștie și, când ajunse la limită, trupul ei fu propulsat înapoi și se izbi de scaun.

În spate.

„Of… *nu se poate*, se gândi ea, asta-mi mai lipsea.” Își suflă nasul și-și desfăcu epuizată centura, ca să coboare și să arunce o privire. Știa că sunt destule stricăciuni încât să fie nevoită să parcurgă întreaga rutină obositoare de a obține numerele de la asigurări și poate chiar să aștepte poliția.

Tânărul care o lovise ieșise deja din mașină și se uita la bara ei șifonată cu o expresie dezolată pe chip. Avea o șapcă de baseball lăsată pe ceafă.

— Of, Doamne, zise el scuturând cu tristețe din cap. Tata o să mă *omoare.* Bara era înclinată și îndoită. Plăcuța de înmatriculare stătea spânzurată de-un colț. Pe asfalt zăceau cioburi din stopul spart. Îmi pare atât de rău, doamnă. Dar am…

Ea stătea în locul unde se loviseră mașinile: camionul lui mare și negru se înălța amenințător deasupra micii ei mașini Civic. Roata ei stângă din spate părea înțepată de bara boțită.

El se apropie de ea:

— Credeți că trebuie să chemăm poliția?

— Presupun că da, spuse Annie.

Un camion U-Haul trase lângă ei. Pe fereastră se aplecă un bărbat cu păr roșcat:

— Aveți nevoie de ajutor?

Nu așteptă să i se răspundă, ci coborî și li se alătură.

— O-ho, îi spuse el puștiului, dar ai atins-o, nu glumă.

— Mda, eu…

Și apoi tipul din camion își aruncă brațul în jurul umerilor ei, strângând-o lângă el și vârându-i o cârpă umedă, cu miros dulceag, peste gură și nas. Cu ochii plini de groază, ea văzu și auzi ușa din spate a camionului U-Haul deschizându-se cu o smucitură. Panicată de-acum, se luptă și se zbătu, dar nu dură decât o secundă și era înăuntru… Mai era cineva aici. Apoi ușa se închise și în capul ei se stinseră luminile.

•

Era un polițist înalt și un polițist scund, o combinație ca în spectacolele cu Mutt și Jeff care îl făcu pe Frank să se întrebe cine îl juca pe polițistul bun și cine îl juca pe polițistul rău când venea vremea să joace scenariile astea.

— Aveți asigurare? îl întrebă Mutt.

Se uita la tocul ușii, studiind broasca stricată.

Frank spuse că are.

— În cazul ăsta, v-aș recomanda să schimbați broasca. Oricum, o să depășiți cu mult nivelul deducerii și de cele mai multe ori ei acoperă asta. Vă puteți lua o broască mai bună.

Îi dădu lui Frank un petic de hârtie cu numărul raportului de poliție.

— Oricum trebuie să găsiți și numerele de serie, la calculatoare mă refer, și să mi le dictați la telefon. Deși sunt toate șansele să nu le mai vedeți vreodată. Le dezmembrează, exact ca pe mașini. Cam de-acum într-o săptămână, placa de bază va fi în Hong Kong și hard-discul în Mexic.

Îi făcu semn cu capul partenerului său și se îndreptară spre ușă.

— Asta e *tot*? spuse Carlos. Asta-i tot ce-o să faceți? Luați amprentele! Vorbiți cu Frank! Întrebați-l ce s-a întâmplat! Dar cu mine cum rămâne? Vreau să dau o declarație. De fapt, dacă

oamenii ăștia sunt prinși vreodată, vreau să-i dau în judecată pentru agresiune.

Frank era plictisit, polițiștii erau plictisiți, dar Carlos rămânea într-o stare de maximă surescitare.

Polițistul cel înalt, la care Frank se gândea ca la „Jeff”, îi aruncă o privire lui Carlos.

— Scuzați-mă?

— Vreau să fie implicat un desenator al poliției. Vreau să circule descrierea oamenilor ăstora. Eu, personal, aș vrea să văd șirul de suspecți când vine momentul. Sunt un martor de încredere.

„Mutt” se uită la Carlos:

— Vă uitați mult la televizor, domnule…?

— Carlos, îi întrerupse Frank, cred că domnii ofițeri au…

— *Rubini*, spuse Carlos emfatic, ignorându-l pe Frank. Numele meu e Carlos Rubini. Din punctul de vedere al resurselor dumneavoastră, vă purtați ca și cum asta ar fi fost o simplă tâlhărie, și n-a fost. A fost o încercare de *răpire.* Un delict foarte serios. Un delict *capital*, dacă nu mă înșel. Trebuie *să faceți* ceva. Ca cetățean, nu sunt mulțumit de reacția dumneavoastră. Uitați-vă la omul ăsta!

Carlos împunse cu un deget spre Frank. Se spălase, dar tot arăta ca după o încăierare. Ochiul drept dispărea într-o pată neagră și, în timp ce căzuse pe scări, i se deschiseseră cusăturile de curând vindecate de la degetul mijlociu și de la degetul mare. Asta era problema cea mai mare. Nu părea să le poată opri sângerarea. Mâna îi era înfășurată într-un prosop și, cu toate că ăsta era al treilea, se îmbiba și el de sânge.

Polițistul cel înalt îi aruncă lui Frank o privire care spunea „tipul ăsta e o adevărată comoară”.

— Mie mi se pare, zise el, că domnul Daly i-a deranjat pe nemernicii ăștia în mijlocul unui jaf. N-am auzit nimic despre vreo armă. Așa că, după cum văd eu lucrurile, continuă polițistul, un bărbat căra obiectele furate jos la vehicul – *care*, pentru că ăsta e cartierul Adams-Morgan și pentru că un

șir întreg de *alte* vehicule erau deja parcate pe al doilea rând – se afla la jumătate de stradă depărtare, în loc să fie drept în față. Așa că îl avem pe tâlharul B. care cărăbănește lucruri la mașină, în timp ce tâlharul A. de aici cântărește ce să mai salte, când vine acasă domnul Daly. Omul dinăuntru intră în dulap. Cred că ăsta e scenariul probabil. Când domnul Daly se duce la telefon să sune la Poliție, tipul iese din dulap, ca să zic așa. Domnule Daly?

Frank ridică din umeri:

— Pare destul de corect.

Carlos se încruntă și-și umflă pieptul:

— *Nu* e corect. De ce, atunci, i-au luat hârtiile lui Frank?

Polițistul cel scund vorbise la un telefon celular și, când termină, avea pe chip o expresie suspicioasă.

— Sergentul de serviciu zice că am mai fost chemați aici acum câteva zile. Ceva cu niște droguri. Are vreo legătură cu asta?

— „Ceva cu niște droguri”, zise Carlos cu indignare. Omul ăsta e otrăvit, ar fi putut să și moară și acum aud *insinuări.*

Mutt ridică din umeri și spuse că el nu voia să insinueze nimic.

— Sper că nu, zise Carlos tăios.

— V-au luat hârtiile, calculatorul… spuse Mutt. Ați spus că sunteți reporter, da?

Frank încuviință din cap:

— Și… lucrați la ceva… care ar putea *să supere* pe cineva?

Frank își dorea ca ei să plece. Polițiștii, Carlos, toți. Voia să dea telefon să vadă ce-a făcut Annie la laborator și pe urmă voia să se ducă la ea acasă și să lucreze la ce scria pentru Gleason.

— Nu, spuse el. Lucrez la un articol despre gripă.

După ce a plecat poliția, Carlos și-a exprimat dezamăgirea cu vocea lui chițăită, mustrătoare.

— Nu, zău, Frank, tu *știi* că asta n-a fost o spargere. Să-ți spun ceva: un electorat are guvernarea pe care o merită. Îi făcu un semn cu degetul. N-ar trebui să-i lași să le meargă, cu stilul ăsta neglijent. Altfel cum vrei să-și îmbunătățească activitatea?

Frank încercă să nu zâmbească.

— Îmi pare rău, Carlos. Și îți mulțumesc pentru ajutor, serios. Dacă n-ai fi venit tu chiar atunci… Oricum, sunt terminat.

— O să stau de vorbă cu administratorul să mai instaleze o broască exterioară jos. Mă susții?

— Categoric.

— Mie nu-mi place, spuse Carlos, că poate oricine să intre aici fluierând. Făcu un gest spre mâna lui Frank. Vrei să te duc cu mașina la urgență? Cred că ar trebui să te coasă.

— Nu e nevoie. Mă duce prietena mea mai târziu.

•

Telefonul lui Annie era ocupat. Frank își dădu cu niște apă pe față și-și spălă cu grijă sângele cu o lavetă. Apoi își turnă pe mână o jumătate de sticlă de apă oxigenată și se uită cum sfârâie și se transformă într-o spumă trandafirie în jurul tăieturilor de pe degete. Apoi și le înfășură în tifon și îl fixă cu leucoplast.

Telefonul lui Annie era tot ocupat, așa că se îndreptă spre scări și se duse cu mașina la ea. Dacă nu era acasă, o să-i dea drumul Indu și o s-o aștepte. Și când bătu la ușă, îi răspunse Indu. Ea trase perdeaua și se uită afară la el, apoi descuie repede ușa.

— Annie n-a venit, Frank, spuse ea cu fruntea încrețită de o încruntare. De fapt, sunt puțin îngrijorată. Te rog, adăugă ea dându-se într-o parte și deschizând ușa. Intră!

— Îngrijorată, zise el. De ce?

Sub lumina din hol ea putu să-l vadă mai bine.

— Dumnezeule, ce ai pățit?

El n-o luă în seamă.

— De ce ești îngrijorată de Annie?

Chipul neted și cafeniu al lui Indu se încreți într-o încruntare derutată.

— A venit poliția în legătură cu mașina ei.

— Ce-i cu mașina ei?

— Au găsit-o în parcarea de la INS – *abandonată.*

Lui Frank i se păru că încăperea s-a golit de aer.

— Abandonată, spuse el.

— Au zis că a avut un accident care i-a îndoit bara. Dar, de ce să nu fi chemat Annie un camion de tractare? Nu și-ar fi lăsat mașina acolo, Frank. Mi-e teamă să nu fie rănită, poate că e la spital.

— Când a fost asta?

— Au venit, of, acum vreo jumătate de oră.

Își petrecu ora următoare la telefon. Mai întâi sună la toate spitalele. Annie nu era la nicio cameră de gardă. Pe urmă dădu telefon la poliție, în Districtul Columbia, în Bethesda, Park Police, Maryland. Nimeni nu sunase la 911 și nici la numărul alternativ, de „neurgență”, să reclame accidentul. Mașina fusese descoperită de paza de la INS, care alertase poliția.

— Chiar sunt îngrijorată, Frank. Dacă ea, nu știu, umblă prin oraș, amețită sau mai știu eu cum. Ezită, apoi se înveseli. Poate că e *la tine* acasă, crezi că s-ar putea?

Dădu telefon. Nu, nu era acolo, dar poate că-i lăsase vreun mesaj. Telefonul sărise din furcă în timpul bătăii. Dacă o fi dat telefon în timp ce era căzut din furcă, i-ar fi răspuns mesageria vocală. El sună acolo, formând numărul căsuței poștale. Vocea feminină neutră îl informă că are trei mesaje. Primele două erau de la Annie, apelurile ei ciudate de la Atlanta, în care vorbea despre gripa de arhivă și teste. Uitase el să le șteargă.

Al treilea apel era vechi de numai o jumătate de oră și îi făcu părul să se ridice la ceafă când îl auzi. Vocea era modificată mecanic, un zumzet

electronic care străbătea prin telefon cu un timbru neomenesc:

— Îți lipsește ceva? Se auzi un râs: ha-ha-ha-ha. Și pe urmă o versiune de parodie odioasă a unei părți a mesajului lui Annie din seara precedentă: „Of, Frank, aș vrea să fii aici. Nu-mi place să vorbesc cu roboții”. Din nou râsul: ha-ha-ha- ha. Așa că uite care-i târgul. Vrei să-ți mai vezi prietena? Fă o plimbare în lumină, amice.

— Ce e? spuse Indu când el puse receptorul în furcă. A dat telefon? Ce e?

— Cred că a fost răpită.

— *Cuuuum*? Ochii ei căprui și mari erau îngroziți sub sprâncenele încruntate. El însă se ridicase și era deja în drum spre ușă. *Frank*! Unde te duci?

El se opri atât cât să-i ceară înspăimântatei Indu să reclame la poliție dispariția unei persoane, apoi fugi la mașină. Sări în Saab și răsuci cheia o dată și încă o dată, dar motorul nu porni. La dracu’! Frustrat și uitând de cele două degete rănite, izbi puternic cu mâna în bord. Un fulger de durere îi străbătu mâna, urmat de o durere mai profundă, care păru să-l țintuiască în scaun timp de o secundă.

Pe urmă era afară și alerga. Străzile din cartierele Mount Pleasant și Adams Morgan erau aglomerate, ca întotdeauna, și el trecea în goană printre tineri funcționari alarmați, puști nedumeriți și femei cu înfățișare îngrijorată, scurtând drumul cu abilitate, ocolind și tăind periculos printre mașini în mișcare. Un cerșetor postat în fața la McDonald’s își întinse mâna ca un polițist de circulație.

— Hei!

Era obsedat de gândul că trebuie să ajungă la telefon înainte să mai sune cineva și să lase vreun mesaj. Ideea era că știa că nemernicul care lăsase mesajul blocase cu siguranță identificarea apelului formând *67. Dar el avea un sistem de mesagerie

vocală care ocolea dispozitivul de blocare și afișa numărul ultimului apel. Slavă Domnului că închisese telefonul înainte să răspundă robotul când sunase de la Annie. Urcă scările bubuind și ajunse în sfârșit. O centrală cu 914.

Se îndreptă spre calculator, sperând să verifice numărul în directorul pentru taxă inversă. Apoi își aduse aminte că *nu mai avea* calculator.

Carlos ezită înainte de a-l lăsa pe Frank să intre, dar în cele din urmă deschise, morocănos, ușa. Carlos era un maniac în privința calculatoarelor, avea ce-i mai nou și mai bun în domeniu și în două minute îi depistă numărul lui Frank.

— E un număr din Poughkeepsie, spuse Carlos cu vocea lui ascuțită. În New York. De la firma Martin Kramer. Îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Da, spuse Frank. Îi cunosc!

Gândurile lui Frank zburară înapoi, la prânzul pe care-l luaseră împreună la Fernacci.

„Doi iepuri, spusese Kramer. Bigoți. Paranoici. Se uitau sub covoare după mine antipersoană.”

— Vrei adresa? îl întrebă Carlos.

— Nu, mulțumesc, spuse Frank. Știu unde locuiește.

• Capitolul 28

Se gândi să sune la FBI, dar, după Waco și Ruby Ridge, Biroul nu-i mai inspira încredere când era vorba de operațiile de salvare a ostaticilor.

Peste o jumătate de oră închidea cu capsatorul un pachet. Conținea discheta din frigider cu toate informațiile pe care le compilase el despre Templu, gripa spaniolă și Luc Solange. Mai conținea și un memorandum, compus în grabă pe calculatorul lui Carlos, care prezenta informațiile care *nu* se aflau pe dischetă – până la și inclusiv ce spusese Annie despre RSMM-uri, bănuiala ei că izbucnirile recente de gripă erau teste de dispersie, răpirea ei și propriile lui planuri. Cunoscând scepticismul consecvent al lui Gleason, incluse și codurile lui de mesagerie vocală, astfel încât FBI să poată asculta mesajul de amenințare de la Templu, pe care nu-l ștersese.

Carlos („Cetățeanul") Rubini promise solemn să trimită pachetul la biroul lui Gleason din Buzzard Point în dimineața următoare. Lui Carlos îi scăpărau ochii de agitație când Frank insistă că el era cu atât mai în siguranță, cu cât știa mai puțin. Carlos trebuia să insiste ca Gleason să vină să ia pachetul personal. Dacă Gleason nu era acolo, Carlos trebuia să spună că e o problemă urgentă, o problemă de securitate națională și că pachetul trebuia să-i fie transmis lui Gleason imediat.

— Nu-ți face griji, Frank, spuse Carlos cu ochii scăpărând. O să mă asigur că pachetul ăsta ajunge la domnul Gleason. *Știam* eu că aia n-a fost o simplă spargere. Nu m-au păcălit.

După ce se îngriji de poziția de retragere, Frank se gândi să treacă granița statală în Virginia și să-și cumpere o armă. Dar apoi renunță la idee. O armă ar putea fi de folos, dar numai dacă ar fi avut mâna

dreaptă în stare de funcționare. Simplul condus al mașinii și urma să fie destul de dificil.

Iar în privința condusului, se hotărî să nu se complice cu Saab-ul. Dacă-l lăsa pe undeva, în drum? Pe lângă asta, una automată ar fi mai ușor de manevrat. Așa că sări într-un taxi până la Național, închirie o mașină ieftină, își puse capul în piept și porni. Spre nord.

Când ajunse în Delaware, o ploaie puternică îi bătea în parbriz. Geamurile laterale se tot abureau. Mașina plana pe pânza de apă de pe șosea. Era animat de sentimentul irațional că atâta timp cât o căuta pe Annie, atâta timp cât se concentra asupra salvării ei, ea o să fie bine. Asta era gândire magică, dar îl făcea să reziste, să gonească necontenit spre nord, prin ploaie.

Se împotrivea imaginilor cu ceea ce i s-ar fi putut întâmpla ei. Se împotrivea vocii lui Benny Stern care-i răsuna în cap: „Știi singurul lucru pe care nu l-au făcut: n-au încercat niciodată să mă omoare. Dar ar fi făcut-o, dacă aș fi fost pentru ei mai mult decât o sâcâială”. Puse muzică, tare, și se concentră asupra condusului. Din când în când îl depășea în goană câte un camion, aruncându-i apă pe parbriz și împiedicându-i vederea. Pentru că îl distrăgea de la gândurile lui și îl făcea să-și uite grijile, aproape că se bucura de propria lui groază în momentele astea: era lipsit de vedere, într-un tunel de zgomot, repezindu-se înainte prin ploaie.

•

Intră în Lake Placid cam la patru dimineața. În sfârșit, ploaia se oprise. În scurt timp era de cealaltă parte a orașului, conducând printr-o zonă rurală cu doar câteva case. Cele mai vechi erau mai aproape de drum; cele mai noi se înălțau mai în spate, la capătul unor alei lungi. Odată prinse în lumina farurilor niște de cerbi, pe câmp, chiar la marginea șoselei. Rămaseră nemișcați cât se apropie, apoi făcură un salt și dispărură în beznă. Nu erau lumini nicăieri, în niciuna din case. Nici

măcar o lumină pe verandă, nici scăpărarea albăstruie a vreunui televizor, nimic. Ploaia stătuse și peisajul lucea stins sub o lună dolofană, care arunca o aură fantomatică peste pământul vălurit. Odată ieșit din oraș nu întâlnise nici măcar o singură mașină. Pustietatea îl apăsa. „Sunt singur pe lume, se gândi el. Au murit toți ceilalți.”

Trecu pe lângă casa albă de șindrilă pe care și-o amintea de la vizita la Templu. În spate văzu porțile spre complex. Scoase mașina de pe șosea, trăgând-o pe un refugiu cu iarbă. Știa că drumul spre complex era controlat prin porți și ghereta unui paznic, astfel încât circulația vehiculelor care intrau și ieșeau să fie monitorizată clar, dar nu observase niciun fel de zid.

Nu avea nici măcar un plan rudimentar. Undeva, dincolo de porți, o să pătrundă în pădure. Și pe urmă? O s-o caute pe Annie. O s-o găsească. O s-o ducă acasă.

Alergă de-a lungul drumului, atât de încordat din cauza adrenalinei și a nervilor, încât își auzea sângele pulsând în urechi. Părăsi drumul și o porni oblic printre pomi. Lumina lunii era orbitoare, pomii argintii și negri.

Era o pădure bătrână, o pădure *îngrijită*, astfel încât, dată fiind lumina din jur și spațiul dintre pomi, era ușor de mers. Pământul era acoperit de ace și îl simțea sub picioare spongios și moale. Era atâta liniște, încât auzea țârâitul și bâzâiala insectelor sau poate erau păsări, și din când în când fuga unui animal.

După o vreme, pădurea deveni mai deasă și mai întunecoasă. Acum mergea mai încet, se mișca pe pipăite, iar ramurile pomilor îl plesneau peste față, întinzându-se prin întuneric, înșfăcându-l cu degete țepene. Și apoi, deodată, ajunse într-o poiană, care nu era doar o poiană, ci și un teren de parcare. Sub picioare îi scrâșni pietrișul. Luna apunea, dar în luciul ei slab văzu mașini, secătuite de culoare de lumina puțină, aranjate ordonat pe

lângă laturile pătratului. Aveau un aspect răuvoitor, dur, ca niște șiruri de cărăbuși negri. Se uită la ceas. Cadranul luminos arăta 5:10. Dincolo de terenul de parcare văzu o potecă cu pietriș, care dispărea printre pomi.

Apucă pe potecă și puțin mai târziu ieși în altă poiană. De data asta era o pajiște. În depărtare, spre dreapta, observă o ușoară luminozitate a cerului, o foarte slabă strălucire de culoarea caisei, care probabil era ori prima scăpărare a zorilor ori tenta luminoasă datorată poluării de la o așezare oarecare. Trecu de un iaz și de niște terenuri de tenis. Apoi clădiri, un pâlc de case albe de țară și, dincolo de ele, niște forme mai mari care, când se apropie, se dovediră a fi niște dormitoare comune vechi, de cărămidă.

Un *campus*. Aproape rosti cuvântul cu glas tare, atât de ușurat era să deslușească ceea ce pe întuneric i se păruse atât de misterios. Un *campus*: asta făcea ca totul să se limpezească, îl aducea în limitele normalului. Acum își aducea aminte că Stern pomenise de asta. O fostă școală particulară, așa ceva. Acum mergea la deal, iar poteca se lărgise devenind un drum de serviciu. Când ajunse în vârful dealului, aproape icni de uimire la vederea unui sistem de clădiri moderne de sticlă și oțel: o fabrică, un depozit, localuri pentru birouri. Era atât de lustruit, atât de *mare*, atât de curat și cu aspect costisitor, un mic parc industrial ascuns în pădure. Și dinspre clădiri veneau zgomote, diferite de sunetele din pădure: un murmur automatizat, o ușoară sporovăială mecanică. Unele părți ale complexului erau luminate, funcționau, întreaga zonă emana un fel de luminozitate fluorescentă, rece. Între clădiri se întindeau drumuri. Vreo două camioane mari erau trase lângă depozit, cu laturile albe împodobite cu un blazon înfățișând un soare care apune și cuvintele ECO-VITA.

Până acum nu văzuse nici o singură ființă omenească, dar simțea că sunt prezente, că

lucrează în clădiri. „Producând virusul?” În ciuda afirmației lui Tom Deer că producerea virusului ar fi cam la fel de dificilă ca fermentarea berii în cada de baie de acasă, își dădu seama că nutrise în secret speranța ca Templul să nu fie în stare să facă asta, să strice totul. Văzând dimensiunile și sfera operațiilor de aici, speranța aceea se stinse.

Dincolo de clădirile de oțel și sticlă, Frank vedea alt pâlc de pomi. Și mai departe, cocoțată pe deal, cu aleea șerpuită care ducea la ea luminată de felinare demodate în formă de glob, se înălța o casă. Un conac.

Chez Solange.[2]

Voia să ocolească clădirile și pentru a face asta era silit s-o apuce lateral, intrând din nou în pădure. Până să dea el roată, cerul se luminase considerabil. Se putea mișca mai repede, astfel încât curând se afla în pădurea dintre fabrică și conac. Aceasta era o pădure bătrână de molizi coadă-de-tigru, cu fiecare trunchi de pom drept ca un creion. Aici, lângă conac, ramurile mai joase ale pomilor fuseseră tunse, astfel încât se putea merge pe sub umbrar. Nu mai erau crengi uscate nicăieri; era întreținută ca un parc. Frank se sprijini de un pom să-și tragă sufletul.

Un zumzet îl făcu să ridice privirea. Era un sunet pe care îl auzise adesea în timp ce-și croia drum prin complex, o pasăre, o gânganie, unul din sunetele nopții. Se uită într-acolo instinctiv. Nu se aștepta cu adevărat să vadă ceva. Dar văzu.

Și ce văzu aproape că-i făcu inima să se oprească. Era o lumină roșie minusculă, atașată unei camere de supraveghere. Camera se roti în timp ce se uita la ea, o ajustare mecanică a unghiului. Se roti spre dreapta cu un mic zumzăit, apoi se opri, focaliză, se roti spre stânga.

Lui Frank i se înmuiară genunchii.

Nu era sigur dacă aparatele erau senzori cu infraroșii sau camere de supraveghere, dar știa că

zumzetul îl urmărise permanent. Fusese monitorizat încă de când intrase în complex.

Totuși, camerele de supraveghere nu însemnau nimic dacă nu se uita nimeni la ele. Pe lângă asta, era al dracului de sigur că n-o să se întoarcă la mașină. O s-o găsească pe Annie și o s-o scoată de aici. Trebuia să existe o cale.

Plănuise să stea departe de terenurile atent îngrijite ale conacului, de aleea luminată și modelată cu grijă. Plănuise să rămână în marginea pădurii, unde lumina era mai bună, și să meargă prin perimetrul adăpostit de pomi. Să ocolească până în spatele conacului. Să arunce o privire.

În loc de asta, se trezi stând într-o revărsare de lumină, scăldat în strălucirea dură, orbit. O voce de femeie îi spuse:

— Intră în poiană, te rog, și ține-ți mâinile la vedere.

•

A fost legat de mâini și de picioare și azvârlit într-o cămăruță în care nu era nimic altceva în afară de un luminator în tavan și un vas de toaletă într-un colț. I se îngădui să arunce o privire, apoi lumina fu stinsă.

Îi era imposibil să-și dea seama *cât* a stat acolo, pentru că nu avea cum să măsoare trecerea timpului. Credea că au trecut cel puțin douăzeci și patru de ore, dar cine putea ști? Marginea subțire de lumină din jurul ușii nu varia niciodată în intensitate. Cu siguranță, era în cameră de destul timp pentru a i se face foarte foame și sete. Destul timp să ațipească de mai multe ori și să se trezească de fiecare dată într-un fel de stupoare dezorientată care începea să pară preferabilă stării de deplină conștientă. Destul timp ca să înceapă să-și facă griji că fusese uitat acolo sau, mai rău, că fusese lăsat în camera aia să moară.

Și apoi ușa se deschise și din lumina orbitoare pășiră înăuntru doi bărbați înarmați. Îi dădură apă și apoi îl duseră în altă cameră, mult diferită.

— Pot să-ți ofer ceva răcoritor? îl întrebă Solange. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine un strop de ceva.

Erau față în față, la o masă de stejar, care stătea pe un splendid covor vechi de Buhara, într-o încăpere care era o capodoperă de decorare în lemn lustruit. Avea un tavan cu cheson elaborat, biblioteci înalte de la podea până la tavan, scări de bibliotecă pe rotile, un perete întreg cu dulapuri joase, deasupra cărora se aflau ferestre cu șipcă verticală. Un foc trosnea vesel sub un șemineu cu sculpturi complicate. Camera avea două uși cu geamuri în formă de evantai deasupra și ferestre laterale cu șipci verticale și geamuri de culoarea chihlimbarului. Fiecare ușă era flancată de un bărbat și o femeie, fiecare îmbrăcat în blugi și cămașă albă. Țineau în mâini ceva care lui Frank i se părea a fi semiautomate Ingram. Acestea erau arme mici, negre, compacte, cu aspect eficient. Niciunul dintre gardieni nu se uitase măcar la el. Erau la fel de impasibili ca soldații din garda regală engleză aflați la post în fața Palatului Buckingham.

Frank stătuse în încăpere mai bine de o oră, legat fedeleș de un scaun. În cele din urmă, venise și Solange și se așezase.

— Unde-i Annie? îl întrebă Frank.

Solange se sprijini de spătarul scaunului și-l împinse în spate până se balansă pe două picioare, ceva ce Frank nu putea face. Avea mâinile libere dar picioarele îi erau îndoite de la genunchi și fixate de picioarele scaunului cu legături industriale, fâșii de plastic cu margine groasă și catarame autoblocante. Era legat de scaun în așa fel încât mușchii cvadriceps îi erau întinși ca niște sârme de fier. Rezultatul era că stătea ușor înclinat în față, încercând să atenueze tensiunea, înainte de sosirea lui Solange, scaunul se aflase în mijlocul camerei și Frank fusese nevoit să se legene ușor în permanență. Pe de o parte, dacă nu se apleca în

față, durerea din coapse devenea agonizantă. Pe de altă parte, dacă se apleca prea mult în față, scaunul s-ar fi dezechilibrat și el ar fi căzut cu fața în jos.

Când venise Solange, scaunul fusese dus lângă masă, o uriașă ușurare pentru Frank, pentru că acum se putea apleca în față să atenueze tensiunea din picioare fără să-și mai facă griji în privința echilibrului.

Între cei doi bărbați, pe masă, era așezată o tavă cu brânză și fructe, o carafă cu vin și două pahare goale. Solange turnă vin într-un pahar, îl învârti, îl mirosi și în cele din urmă luă o mică sorbitură, rotindu-l prin gură. Se uită la Frank, cu sprâncenele groase apropiate de o încruntare prefăcută.

— Ești sigur? spuse el. Ăsta e un Bordeaux într-adevăr excelent.

— Unde e ea? întrebă el.

— Eu n-aș refuza, dacă aș fi în locul tău, Frank, spuse Solange. De ce să nu te bucuri cât mai poți?

— De ce să nu te duci tu dracului?

Solange se strâmbă, apoi clătină din cap cu indulgență, ca și cum Frank ar fi fost un țânc capricios. O sorbitură de vin, un oftat. Apoi țâșni în picioare și se duse cu pași mari spre șemineu. Avea un mers felin, de animal de pradă, pe vârfurile picioarelor. Îndepărtă paravanul și îngenunche, rearanjând cu pricepere lemnele cu instrumentele de fier forjat. După o clipă, se înălță un nor de scântei, iar focul, care mocnise, reizbucni în flăcări. Solange puse la loc instrumentele și paravanul și-și privi opera artizanală. Fără să întoarcă privirea, ridică o mână în semn de chemare și unul dintre paznici, un puști pistruiat, atât de tânăr încât mitraliera arăta ca o jucărie în mâna lui, se apropie de el. Solange îi spuse ceva și puștiul părăsi camera.

Solange reveni la locul lui, în fața lui Frank, și se așeză din nou. Își dădu vinul deoparte, își

împleti degetele mâinilor și-și sprijini bărbia de ele, uitându-se la Frank cu o privire curioasă.

— Mă interesezi, Frank. De ce ai venit aici? Vreau să spun: la ce te gândești? Nu că nu suntem *recunoscători*, dar… zău!

Ochii îi sclipiră ca ai unui animal de pradă.

Frank nu spuse nimic.

— Ești sigur că nu vrei vin? S-ar putea să-l găsești relaxant.

Se deschise ușa și Frank se întoarse, sperând s-o vadă pe Annie. Dar în cadrul ușii stătea un bărbat slab, aproape cadaveric. Solange se duse la el și avură amândoi un scurt schimb de cuvinte. Bărbatul cel slab plecă și Solange se întoarse la locul lui. Stătu nemișcat timp de câteva momente, apoi păru să ia o hotărâre. Bătu darabana cu degetele pe masă, își ridică paharul de vin și îl puse la loc.

— Ei, Frank, zise el, am niște întrebări la care știu că nu vrei să răspunzi, dar… după cum îți poți imagina, sunt lucruri pe care trebuie neapărat să le știu. De exemplu, cât din ce ai aflat ai spus FBI-ului? Hâmmm? Cât?

Solange era în picioare acum și mergea încolo și încoace, iar vocea lui extraordinară se ridica.

— Gleason știe de testele de dispersie? Știe că sunteți aici, tu și domnișoara doctor Adair?

Frank ridică privirea.

— Ei, dacă ar fi s-o credem pe domnișoara doctor Adair…

— O să te omor, scrâșni Frank. Ce i-ai făcut?

— *I-am făcut*? Ei, am interogat-o, bineînțeles. Și, trebuie să recunosc asta, *am stimulat-o* pe cât am putut să fie sinceră. Totuși, nu se știe niciodată.

Făcu un semn cu mâna și gărzile se apropiară de Frank. În câteva secunde era ridicat, cu picioarele eliberate, dar cu mâinile legate la spate.

Solange își aruncă o boabă de strugure în gură și se ridică în picioare.

— Să mergem, spuse el. Ăsta e un covor de zece mii de dolari și nu vreau să se murdărească.

•

Un lift îi duse cu trei etaje mai jos și apoi străbătură un coridor, cu pereți de beton nefinisat pe ambele părți, și podeaua dintr-un material cauciucat elastic. Picioarele lui Frank își reveniseră, deși încă și le mai simțea nesigure și slăbite.

— Podeaua asta e făcută în întregime din cauciucuri reciclate, spuse Solange. Este foarte durabilă, după cum vezi, și plăcută la mers. Îți dai seama *câte* cauciucuri sunt aici? Munți întregi.

„E țicnit de-a binelea”, își zise Frank, încercând să nu se gândească la ce a vrut să spună Solange despre „murdăritul covorului” sau la ce s-ar fi putut afla la capătul acestui coridor lung. N-ar fi vrut să intre în vreo cămăruță cu oamenii ăștia.

— În ceea ce privește reciclarea, continuă Solange, nu poți pur și simplu să le rambursezi oamenilor la cumpărare depozitul pe care l-ar plăti la predare, pentru că un anumit procent n-ar da nicio ceapă degerată pe depozitul ăla. Și iarăși, dacă faci depozitul rambursabil suficient de mare ca să-i motivezi pe toți, devine punitiv pentru cei săraci. Și nici nu poți să faci să le fie prea costisitor să se debaraseze de lucruri, cum ar fi cauciucurile, pentru că atunci or să le arunce pe undeva *ilegal*, nu-i așa?

— Și… ce dacă? se auzi Frank întrebând. Fabrici tu chestia asta?

„Probabil că înnebunesc, se gândi Frank. Ce mai urmează acum? O conferință despre convertizorii catalitici?”

— Oo, sigur, răspunse Solange. Noi am inventat tehnica asta – am făcut prototipul chiar aici. Am vândut drepturile către PetroChem. Făcu o pauză. Aș fi vrut să avem timp pentru un tur, zise el. Mi-ar plăcea să-ți arăt unitățile de producție.

Intrară pe alt coridor și Solange deschise o ușă, în stânga. În clipa următoare se aflau într-o cămăruță de beton, cu o scurgere în podea. Insolit, în mijlocul camerei era o masă de grădină din plasă neagră de metal, înconjurată de patru fotolii asortate, din același material. Într-un colț, o chiuvetă dublă. Pe podea zăcea încolăcit un furtun de grădină. Lângă chiuvetă era o ușă închisă.

Gărzile îl împinseră pe Frank într-unul din scaune. Solange își trecu o mână prin păr. Apoi înclină scurt din cap și unul dintre paznici vorbi în grila rotundă încastrată în perete lângă ușă. Peste o clipă ușa mai îndepărtată se deschise și intrară doi bărbați voinici care o susțineau la mijloc pe Annie.

— Annie!

Numele ei îi ieși involuntar din gură.

Silueta care atârna între cei doi bărbați nici măcar nu ridică privirea. Era puternic drogată, văzu el, când cei doi bărbați o aduseră mai aproape. Ochii îi erau stinși și privirea era nefocalizată, picioarele de abia i se mișcau. O lăsară jos pe un scaun și capul îi căzu legănându-se în piept.

— Ați drogat-o, spuse Frank și cuvintele îi sunară prostește chiar și lui.

Solange își săltă sprâncenele.

— Ei, da. Știi cum e. Își înclină capul pe-un umăr și-și lipi pe față un zâmbet trăsnit, ca de desene animate. Uneori te simți mai agitat, cântă el pe melodia unei reclame de bomboane. Uneori nu.

— Să aducem apărătoarele de plastic? întrebă unul dintre bărbați.

Puse pe masă două sticle de Pepsi, o cheie de biserică și o cutie de tablă pentru biscuiți. Frank se uită fix la sticle, zicându-și că Solange avea de gând să se joace din nou de-a gazda și cât de ciudat era asta. Erau recipiente grele de sticlă, ușor opacizate de zgârieturi minuscule. Sticle returnabile.

— Nu, spuse Solange, sprijinindu-se de perete. O să spălăm cu furtunul după ce terminăm.

Deodată, Frank se trezi aplecat spre spate, cu tot cu scaun. Apoi, în gură îi fu îndesată o cârpă udă. Unul dintre paznici puse degetul în gura sticlei și o scutură. Solange zâmbea, observă Frank.

Omul veni lângă el și-i ținu sticla sub nas. Peste o clipă, un jet de spumă supraacidulată îi plesni prin nări până în sinusuri. Frank se zvârcoli necontrolat, în timp ce durerea îi fulgera prin cap și fiecare celulă din trup îi intra în panică. Se îneca. Murea. Se sufoca brusc.

Și apoi scaunul era din nou în poziție verticală și lichidul acidulat îi curgea din nas. Se simțea secătuit. Annie plângea.

— Fix la țintă! exclamă Solange râzând. Începu să se plimbe și să vorbească pe un ton prietenos. Ce-mi place la asta, Frank, este că – își întinse degetele, unul câte unul – în primul rând, este o tehnologie simplă. În al doilea rând, nu consumă resurse. În al treilea, este nedetectabilă. În al patrulea, nu produce leziuni permanente. Al cincilea? O poți repeta la nesfârșit și nu-și pierde efectul. Mâinile îi căzură în lături și trase adânc aer în piept. Acum, spune-mi despre Gleason. Știe că ești aici? Știe despre testele de dispersie?

Frank se uită la el fără să spună nimic.

Solange ridică din umeri și scaunul lui Frank fu aplecat spre spate a doua oară. Cârpa îi fu din nou băgată în gură și, încă o dată, îi explodă capul. Apoi era din nou drept, pufnind pe nas, cu tot trupul scuturat de fiori. Își privi piciorul zvâcnind ca și cum ar fi fost piciorul unei broaște întinse pe o tavă de laborator. Reacție galvanică. Lui Annie i se clătina capul pe piept și avea ochii închiși.

— Așadar, spuse Solange, te întrebam de Gleason.

Unul dintre paznici îi trase cârpa din gură, dar Frank nu spuse nimic.

— Ești un caz greu, Frank.

Solange suspină și făcu un semn cu capul spre paznici.

Frank se uită cum omul scutură sticla.

Solange ridică o mână și înclină din cap spre Annie.

— Nu, spuse el. E rândul ei.

Lui Frank îi năvăli sângele în cap.

— Lăsați-o în pace!

— Aaa… darul vorbirii!

Solange veni la masă și deschise cutia de biscuiți. Scoase o mică pungă transparentă de plastic și o scutură să se desfacă. Frank văzu pe ea cuvântul Safeway.

— O utilizare secundară a pungii, spuse Solange. De fapt, se consideră că asta e o soluție chiar mai bună decât reciclarea.

„E nebun de legat”, se gândi Frank, privind cu groază cum unul dintre paznici ia un mic recipient de aerosoli. Dintr-o singură mișcare coregrafică, pulveriză ceva pe fața lui Annie, ca și cum ar fi pulverizat o insectă, în timp ce Solange îi trăgea punga pe cap, răsucindu-i mânerele în jurul gâtului și strângându-le.

Frank sări în picioare, dar fu tras jos din spate și ținut cu forța în scaun.

În timp ce Annie ieșea din prostrație. Dar cu mâinile legate la spate, n-avea cum să-și scoată punga, care se dezumfla și se umfla oribil cu fiecare respirație disperată. Ea se zvârcoli, își smuci capul dintr-o parte în alta, încercând să scape de pungă, mușcând-o, cu fața congestionată de ce i-or fi pulverizat.

— *Salut*, spuse Solange cu un chicotit. Gaze lacrimogene.

•

Cât timp durară toate astea – jeturile de Pepsi în cavitățile lui sinusale, Annie, pungile, gazele lacrimogene – Frank n-ar fi putut spune, deși la sfârșit ambele sticle stăteau pe masă, goale. Ar fi putut fi zece minute; ar fi putut fi două ore.

Durerea, după cum se dovedi, era un peisaj cu propriile sale dimensiuni, în care regulile obișnuite ale duratei nu se aplicau.

„A vorbit”, bineînțeles, și mai târziu s-a întrebat de ce i-a luat atât de mult. Dar nu conta. Întotdeauna mai urma o întrebare și dacă Solange era sceptic în privința răspunsului, cârpa îi era pusă iar în gură și pe nări îi năvălea jetul de Pepsi.

Și pe urmă, când Frank abandonase speranța că asta o să se termine vreodată, Solange îi puse capăt.

— Le ajunge, spuse el aspru, ca pentru a-i dojeni pe ceilalți. Se apropie de Frank și-l strânse de umăr. S-a terminat, spuse el. Gata cu durerea. Asta e tot. S-a terminat.

Frank știa că ar fi trebuit să simtă repulsie la atingerea lui Solange, dar în loc de asta simțea *recunoștință.*

— Aduceți-le niște haine curate, ordonă Solange. Și spuneți-i doctorului să le dea niște Xanax sau altceva, cât să se calmeze puțin.

Apoi plecă.

•

Peste o jumătate de oră erau escortați prin holuri, ca doi oaspeți ciudat de rezervați, spre fosta sală de bal a conacului, o încăpere mare cu o podea strălucitoare de lemn și un tavan boltit. Pereții erau îmbrăcați în diagrame, hărți, grafice, fotografii din satelit. Erau acolo birouri, calculatoare, telefoane, șiruri de fișiere. Sigla cu calul era pusă pe toate.

Frank și Annie, cu mâinile legate la spate, au fost conduși spre un birou la care era așezat Solange și unde lucra la un calculator. Nu ridică privirea la apropierea lor. Rămaseră în picioare, așteptând. Deasupra capului lui Frank, pe pereții lambrisați cu lemn de plută, era o serie de fotografii, cu culorile adăugate ulterior, a ceea ce păreau să fie lanuri de grâu, luate de sus. În fiecare caz pe fotografie fusese desenat un cerc, iar în cerc

era marcat un triunghi. În fiecare, grâul părea afectat – fie bolnav sau dacă nu, suferind de pe urma secetei. Gravitatea bolii varia, de la câteva puncte maro într-un lan cu aspect sănătos, la, în alt caz, un câmp de grâu care părea cufundat într-o pată de culoare închisă, ca și cum s-ar fi topit. Fiecare purta o dată și informații mâzgălite în creion chimic, pe margine. Frank se uită la note:

Puccina Graminus 272 – 4017/9
Puccina Graminus 181 – 2022/7
Puccina Graminus 101 – 1097/3
Puccina Graminus 56 – 6340/7

Solange termină la ce-o fi lucrat și-și închise calculatorul. Ridică privirea spre Frank și Annie și le zâmbi cu căldură.

— Aa! Iată-vă. Și arătați mai bine.

— Ce e *Puccina Graminus*? îl întrebă Annie.

Vocea ei i se părea lui Frank ciudată, ca de robot parcă. Acesta era efectul tranchilizantelor; își închipuia că și vocea lui ar suna la fel. Cu siguranță se simțea straniu, nu chiar liniștit, ci deconectat în mod bizar, ca și cum s-ar fi prefăcut că este el însuși.

— Rugina tulpinii de grâu, spuse Solange. Făcu un gest spre fotografii. Acelea au fost niște încercări precoce în teren. Noi semănăm cu crescătorii de cai, încercăm să creăm cel mai rapid și cel mai bun *Puccina Graminus.* Până acum cifra prezentată de Secretariatul nostru este cincizeci și șase, dar suntem încă la început. Pe lângă rugina grâului, mai lucrăm și cu diverse măluri ale porumbului și cu tăciunele de orez. Astea sunt culturile alimentare majore.

Annie se încruntă. Îi aruncă o privire rapidă lui Frank. În ciuda vocii ei moarte, în ciuda semnelor evidente ale chinului ei, el fu încurajat de conștiența plină de viață din ochii ei. Altminteri, arăta ca și cum ar fi petrecut mai multe zile

încercând să supraviețuiască pe o plută. Pielea îi era crăpată și înroșită, buzele pline de bășici, ochii încercuiți cu roșu.

— Dar de ce? spuse ea. De ce faci asta?

— Ca să reechilibrez balanța, răspunse Solange. Să adaug greutate în numele Mamei Natura împotriva unei specii care a făcut balanța să se încline în defavoarea oricărei alteia. Sunteți om de știință. Ar trebui să înțelegeți. „Revoluția verde”, cu grâul ei hibrid și porumbul și orezul rezistente la boli, susține o populație care secătuiește planeta. N-avem nevoie de ea. Și natura n-o vrea.

— Așa că, spuse Annie, aduci molime și foamete.

Solange nu-i răspunse. În loc de asta, se uită la ceas și sări în picioare.

— E timpul să mergem, spuse el și toată ceata cea bizară, Annie și Frank legați și atotprezenta falangă de gărzi, îl urmă pe Solange cel debordant spre lift. Ai pomenit de molime și foamete? continuă Solange. Și de ce nu? Dacă un om poate să creeze un vaccin împotriva gripei, și asta e ceva firesc, de ce e nefiresc ca altul să creeze o super gripă? Dacă am avea timp, mi-ar plăcea să-ți arăt de ce e necesar. Aș putea să-ți arăt cifre, proiecții, vătămarea pe care o va suferi Pământul. Atunci ai vedea că trebuie intervenit în dezvoltarea unei specii care se supradimensionează necontrolat. Ai înțelege și ni te-ai alătura. Și ne-ai fi de folos în laboratoare, nu mă îndoiesc de asta, deși, se încruntă el, nu prea pot să-mi imaginez un rol pentru Frank. Dar, zise împreunându-și mâinile, nu avem acest timp.

Inima lui Frank începu să bată mai repede când intrară în lift și-l văzu pe unul dintre puști apăsând pe 3B. Era etajul unde fuseseră torturați. Într-adevăr, străbătură același coridor. Pașii lui Annie deveniră mai iuți când trecură pe lângă încăperea aceea, iar Frank se trezi că-și ține respirația. Dar Solange o depăși și merse mai departe. Trecură

prin două perechi de uși de siguranță de culoare verde, cu plasă de sârmă la geamuri, înainte ca Solange să cotească și să străbată un coridor scurt. Unul dintre paznici scoase din buzunar un inel de chei, descuie două zăvoare separate și deschise ușa grea. Solange intră și ei îl urmară.

În clipa următoare se aflau într-o încăpere pătrată, cu ziduri de zgură și o podea de pietriș greblat, ca o grădină Zen. Înăuntru erau două scaune de ratan și, între ele, o măsuță de ratan pe care stătea o vază în formă de boboc în care se afla o singură ramură de liliac. Un întreg perete al încăperii era format dintr-o pereche de uși emailate albe, fiecare purtând emblema calului alb peste o mărgică albastră mare care era Pământul.

— Luați loc, vă rog, spuse Solange făcând un gest spre scaune.

Se așezară. La un semn din cap al lui Solange, paznicii își luară armele de pe umăr și țintiră spre Frank și Annie.

— Îmi cer scuze pentru efectul teatral, spuse Solange, dar unii oameni chiar devin *agitați.* Am învățat să anticipăm reacția asta.

Annie îi aruncă o privire îngrozită lui Frank și amândoi se holbară la arme până când Solange observă către ce le era focalizată atenția și se grăbi să-i liniștească.

— Aa, nu vă faceți griji, o să vă dăm câteva ore să meditați și să vă purificați mințile, înainte să vă băgăm în Bertha aici de față, spuse el mângâind ușa emailată de parcă ar fi fost pielea unui juncan premiat. Ea ne-a rezolvat una din problemele cele mai persistente generate de oameni. Măcar dac-am fi avut-o și pentru Bergmani!

Deschise ușile. Camera propriu-zisă era atât de imaculată și austeră, încât Frank fu surprins să vadă că interiorul frigiderului sau ce-o fi fost ăla, era foarte murdar – cu dâre de funingine și mâzgă, iar pe podea cu grămăjoare de ceva ce părea să fie cenușă.

Frank se strădui să înțeleagă ce tocmai spusese Solange. La ce se referise cu „pentru Bergmani”?

— Este o cameră cu microunde, spuse Solange. În mare, elimină lichidul prin fierbere și de fapt este o formă rapidă de desicație. Sfârșești ca o mică grămăjoară de funingine. Întinse mâna în spate, își frecă degetul de peretele interior și apoi le arătă o pată întunecată și grasă. Ei bine, acesta este prietenul vostru, Ben Stern.

Cu toate că simțea cum medicamentul îl împinge în jos în scaun, cu toate că se mișca prin aer ca și cum s-ar fi mișcat prin apă, cu toate că armele erau îndreptate spre el, Frank țâșni în picioare și plonjă spre Solange.

— Lua-te-ar dracu' de dement! spuse el.

Solange se feri într-o parte și-l lovi, tare. Și încă o dată. Loviturile erau puternice, iar Frank era neajutorat, cu picioarele țepene și mâinile legate la spate. În cele din urmă, încasă un pumn în stomac, care îl făcu să se îndoaie. Paznicii îl trântiră din nou pe scaun.

Solange râdea, un chicot înfundat, rulat, râdea amuzându-se cu adevărat, de i se zguduiau umerii. În cele din urmă, se opri și scutură din cap.

— Îi dau medicamente cât să turtească un *bou* și el se repede la mine. Suspină. Impresionant.

— De ce faci asta? îl întrebă Annie. Vorbea sacadat ca cineva care a suferit un accident vascular cerebral, cu fiecare cuvânt ieșind separat.

Solange păru derutat.

— V-am spus. E o problemă de evacuare.

— Nu! spuse Annie. Vorbeam despre gripa spaniolă. Despre rugina tulpinii de grâu.

Încă o dată Solange păru surprins.

— Pentru că eu sunt Întâiul Călăreț. Nu sunteți atenți?

— Despre ce vorbești? îl întrebă Frank.

Solange se uită la el:

— Apocalipsa.

Și apoi începu să vorbească, dar pe o voce diferită, o voce care era puternică și nuanțată. Vocea unui predicator:

— Și am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele șapte peceți și am auzit pe una din cele patru ființe zicând cu glas ca de tunet: Vino și vezi. Și m-am uitat și iată un cal alb și cel care ședea pe el avea un arc; și i s-a dat lui cunună și a pornit ca un biruitor ca să biruiască.

Gărzile aveau ochii strălucitori:

— Dumnezeu mă trimite să biruiesc, să biruiesc, da, să biruiesc o specie apucată de amoc, care se învârtește scăpată de sub control. O specie care își distruge paradisul pământesc.

Frank nu se putu abține. Se întoarse spre gărzi:

— Și voi *credeți* rahatul ăsta? Apoi se întoarse din nou spre Solange: Ești cel mai scrântit nemernic pe care l-am auzit în viața mea!

Pe urmă începu să râdă. Nu se putea împiedica. Era atât de speriat, încât ori făcea asta, ori plângea.

Solange se holbă la el și timp de un moment Frank își închipui că o să-l omoare, atunci și acolo. Dar exact când Solange făcu un pas spre el, din buzunar îi ciripi un telefon celular. Era un sunet atât de neașteptat, atât de deplasat, încât lui Frank i se păru că-i pătrunde până în mijlocul creierului. Solange își smulse telefonul din buzunar cu o privire înfuriată:

— Da, spuse el iritat. Ce e?

Ascultă, poate un minut întreg, și în timpul acelui minut Frank simți cum Solange își pierde interesul față de cei din cameră, față de el, față de Annie. Era ca și cum atenția lui ar fi fost palpabilă și absența ei subită îl făcea pe Frank să se simtă, în mod bizar, abandonat. Solange se încruntă, își luă telefonul de la ureche, îi împinse în jos antena și se duse cu pași mari la ușă, fără să le mai arunce vreo privire.

— Să mergem, spuse el.

— Ce facem cu *ei*?

Solange ridică din umeri:

— Lasă-i să se gândească la asta, răspunse el.

Frank auzi zăvoarele căzând cu zgomot, întâi unul, apoi celălalt.

•

Pentru că podeaua era de pietriș, le luă mult timp să spargă vaza, care era foarte groasă. Când, în sfârșit, reușiră, a fost o treabă relativ simplă să-și taie legăturile și să se elibereze. Dar, după cum constatară curând, nu se putea ieși din încăperea care era zăvorâtă pe din afară.

Nu puteau face nimic altceva, de fapt, decât să se țină în brațe. Frank îi spuse lui Annie că atunci când o să se deschidă ușa, el o să atace prima persoană care intra pe ea. Or să aibă surpriza de partea lor și poate reușește să smulgă arma tipului. Sau să facă ceva. Nu era mare lucru, dar de fapt era singurul pe care-l puteau face.

Apoi adormiră, întinși pe jos, unul lângă celălalt.

Annie îl visă pe Stern și scânci în somn.

Frank îl visă pe Carlos.

Și încă mai visa când auzi un zgomot ca un tunet îndepărtat, o serie de zguduituri care făcură neonul să pâlpâie și ușa să trosnească. La început crezu că ăsta e tot visul lui. Dar îl auzi și Annie, se trezi și se uită fix la el. Se întrebară dacă nu cumva săreau în aer laboratoarele farmaceutice.

Și apoi zgomotul încetă și în curând moțăiau din nou.

Deodată, o voce amplificată explodă din toate părțile în jurul lor:

— NU STAȚI ÎN DREPTUL UȘII!

Oamenii care intrară erau îmbrăcați în jachete de artilerie cu literele FBI imprimate, uriaș, pe spate. Purtau căști și măști de gaze și erau înarmați până-n dinți. Și nici nu erau prietenoși și nu înțelegeau că Frank și Annie sunt victime și nu adepți ai Templului care se ascundeau în vreun sanctuar interior.

De fapt, a durat destul de mult până s-au lămurit.

Și nici Neal Gleason, când au ajuns în cele din urmă față în față cu el, n-a fost bucuros să-i vadă sau măcar mulțumit că scăpaseră cu viață.

Ochii albaștri ai lui Gleason erau injectați și arăta ca un om care n-a dormit de mai multe zile.

— Presupun că ai primit mesajul, spuse Frank.

— I-a anunțat cineva, zise Gleason. Probabil că au pe cineva la departamentul de poliție din Lake Placid. Pentru că ei au fost singurii care au știut de raid.

— Cine a scăpat? îl întrebă Frank.

— Solange, spuse Gleason. Solange și echipa lui de Afaceri Speciale.

• Capitolul 29

Stătea în sala mare a Casei Directorului școlii, veghind-o pe Annie, care dormea ca să se epuizeze efectul somniferelor care i se dăduseră. Voia să lucreze la articol, bineînțeles, dar scrisul era imposibil. El nu era Victor Hugo. Avea nevoie de un calculator sau măcar de o mașină de scris. Chiar și de telefon. Ar fi putut *dicta* articolul.

Dar telefonul din sala cea mare era mort, iar cel din hol era inaccesibil. La ușă stătea un agent ATF, cu un fir în ureche și o mitralieră Uzi pe genunchi, asigurându-se că nu intră și nu iese nimeni fără aprobarea lui Neal Gleason.

Dură o vreme, dar în cele din urmă Frank obținu o explicație, oarecum.

— Trebuie să vă asigur protecția, spuse agentul pe un ton arțăgos. *E bine*?

— Nu, spuse Frank. Nu e bine. Nu vreau protecție. Vreau un afurisit de ThinkPad.

Dar, bineînțeles, tocmai asta era problema. Gleason nu voia ca el să scrie un articol – cel puțin nu cât Solange era liber. Așa că era lăsat să rumege, să se plimbe încolo și încoace și să stea în picioare la ferestre, privind scena de afară.

Care era bizar de sinistră, un tablou suprarealist care, dacă ar fi fost pictat de Bosch, s-ar fi putut numi *Edenul invadat.* Pe pajiștea de lângă heleșteu stătea un elicopter, cu elicele rotindu-se încet, în timp ce niște câini-lupi târau după ei niște mitraliori ATF pe-o potecă se duceau și pe alta se întorceau. Pușcași marini în costume de protecție biologică intrau și ieșeau din laboratoare, arătând ca în reclamele pentru Intel, în timp ce agenții FBI în bluze de același fel stivuiau calculatoare și fișiere în spatele unei dube mari albe. Altfel, campusul părea părăsit, cu templierii închiși în dormitoare, așteptând să fie interogați.

În cele din urmă, Frank se sătură de priveliște și se așeză la un birou sculptat elaborat, într-un alcov care se forma din sala mare. Cele patru picioare în formă de labe se odihneau pe un covor vechi sub un portret al lui Edward Abbey. Un monitor Toshiba de patruzeci și opt de centimetri stătea pe suprafața biroului cu cablurile atârnând spre podea.

Nu se vedea nicio unitate a hard discului.

Ar fi fost interesant să poată arunca o privire prin calculatorul lui Solange, se gândi Frank. Dar poate era altceva… un carnet de notițe, o dischetă, un calendar, orice.

Unul câte unul, deschise sertarele biroului și se uită înăuntru. Dar nu era nimic. Vreo două stilouri, câteva creioane și agrafe de birou, un carnețel gol și un teanc de bonuri laser Iroquois. O hartă a orașului New York, o foarfecă, câteva piuneze și niște cartele de înregistrare goale.

Despături harta și se uită la ea. Nimic, se gândi el. Niciun semn sau înțepătură cu acul. Nicio linie trasată cu mâna. O hartă și atâta tot. Cu un oftat, se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii.

Stătu așa multă vreme și apoi, înviorat dintr-o dată sau doar nerăbdător, se îndreptă. Mătură harta de pe birou, luă o bucată de hârtie și începu să scrie. „Cine *spune* că nu sunt Victor Hugo?"

Trecură astfel vreo cincisprezece minute și apoi se uită peste ceea ce scrisese: șase variații ale aceluiași paragraf introductiv. „Foarte bine, nu sunt Victor Hugo, se gândi Frank. Sunt scriitorul din *Strălucirea*, cel pe care l-a jucat Jack Nicholson". Mototoli paginile, le făcu cocoloș și le aruncă în coșul de hârtii.

Coșul de hârtii *al lui Solange.* Care era pe jumătate plin.

Oare FBI-ul era atât de neglijent? Era posibil să fi trecut cu vederea coșul de hârtii?

Se părea că da.

Se ridică în picioare, deșertă conținutul coșului pe birou și începu să-l sorteze. Nu era mare lucru. Un exemplar imprimat al numărului de săptămâna trecută din *Raportul săptămânal asupra mortalității și morbidității.* Primele două pagini dintr-un eseu intitulat „Poetica distopiei”. Mici *post it*-uri mototolite, cu mesaje ca: „Sună-l pe Nikki”, „Marți interv. cu *Futurist*” și „De întrebat Belinda @ mesele de recrutare”. Mai erau o sticlă goală de apă Evian, o cutie turtită de pastile mentolate Lakrits și fragmente din ceea ce se dovedi a fi o fotografie alb-negru de zece pe doisprezece.

Fotografia fusese ruptă în jumătate de trei ori. Reasamblate pe birou, cele opt bucăți s-au combinat formând imaginea unei case mici. Sau nu chiar o casă, ci o baracă. Sau ceva *ca* o baracă. Indiferent ce era, se afla undeva în mijlocul unei zone industriale urbane, la fel de anonimă ca o lespede de ciment. Împrejurimile ei dărăpănate ar fi putut aparține unor sectoare din Yonkers sau Anacostia, din estul Los Angeles-ului sau din sudul Chicago-ului. Era greu de spus. Încă și mai greu de ghicit era ce însemna ea pentru Solange (dacă, într-adevăr, însemna ceva).

Încă mai încerca să găsească un înțeles fotografiei când pe ușă intră un agent FBI cu o pungă plină cu sandvișuri cu salată de pui și cutii de Mountain Dew.

— Dacă aș putea obține o declarație de la dumneavoastră și de la prietena dumneavoastră, spuse el, am putea să-i dăm drumul.

— Vreți să spuneți că am putea pleca?

— Asta depinde de Neal, zise agentul FBI, dar până nu vă luăm declarațiile nu cred să se schimbe ceva prea repede.

Așa că o trezi pe Annie, la urma urmei, era jumătatea după-amiezei și când ea fu pregătită, îi spuseră omului de la FBI ce știau. Sau mare parte din ceea ce știau. Când Frank pomeni de

organizația Aleșii Durerii, agentul se opri brusc din scris. Cu un oftat, puse capacul la stilou și se ridică în picioare, spunând că o să se întoarcă imediat.

De fapt, se scurseră două ore până să mai vină cineva, iar când veni, era o femeie solidă și elegant îmbrăcată, cu o servietă diplomat Hermes și o voce răgușită.

— Janine Wasserman, se prezentă ea și dădu mâna cu Frank și cu Annie. Îi ajut pe cei de la FBI.

— Amabil din partea dumneavoastră, răspunse Frank, dar eu speram să-l văd pe Gleason. Noi am vrea să plecăm.

— Aa, o să plecați curând, spuse ea. Dar cât așteptăm, speram să-mi povestiți despre nord-coreeni. Cu un zâmbet, se îndreptă spre un fotoliu verde de piele și se așeză. Vă deranjează să mă puneți la curent? Vă asigur că e pentru o cauză bună.

Frank și Annie se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, Frank zise:

— Nu sunt prea multe de spus. Noi credem că ei îl finanțează pe Solange.

— Așa *credeți*? Ei, presupun că *s-ar putea*, dar… de ce credeți asta?

— Există un raport al Vămii, despre bani coreeni care ies din Japonia. Și e logic. Vreau să spun că nord-coreenii ar…

— Chiar există? îl întrebă Wasserman. Aveți raportul? Mi-ar plăcea să-l văd.

— Nu.

Ea se încruntă.

— Nu, nu-l aveți? Sau…

— Nu, nu-l avem, spuse Annie.

— *Dar l-ați văzut*, presupuse Wasserman.

Frank scutură din cap.

Sprâncenele femeii se ridicară.

— Atunci…? Mă tem că nu prea înțeleg.

— Ni s-a spus despre asta, zise Frank.

Se auzi un foșnet de nailon când Wasserman puse picior peste picior.

— Înțeleg, spuse ea. Deci e un zvon.
— Exact.
— Ei, remarcă Wasserman, unele zvonuri sunt adevărate. Cred că depinde de sursă. Despre cine vorbim?
— De fapt, cred că sursa a murit, spuse Frank. Un doctorand de la Georgetown, pe nume Ben Stern. L-a omorât Solange.
— Bii-nee, răspunse Wasserman. Bine *deocamdată.* Dar… de fapt, nu înțeleg. De ce l-ar „finanța” nord-coreenii pe Solange? Ei n-au prea multă valută ca să se joace cu ea.
— Vreți *părerea mea*? o întrebă Frank.
— Îhâm.
Frank ridică din umeri:
— Ei bine, *după părerea mea*, este o convergență de interese.
Wasserman se încruntă.
— Nu înțeleg cum ar fi posibil, spuse ea. Vreau să spun că îi desparte o lume. Ce ar putea avea în comun?
Frank stătu un moment să se gândească la asta, dar cea care vorbi fu Annie:
— Ne întrebați pentru că vreți să știți răspunsul sau pentru că vreți să știți dacă *noi* știm răspunsul?
— O-ho! spuse Wasserman. Ce întrebare bună! Sunt surprinsă.
— Aveți o carte de vizită? întrebă Annie.
Femeia cea solidă se foi pe scaun.
— Nu, spuse ea cu o vagă umbră de regret în voce. Mă tem că nu am.
Frank scoase un sunet de exasperare.
— Fiți atenți, spuse Wasserman aplecându-se spre ei. Iată care-i târgul. Dacă vreți să plecați de aici în seara asta, încercați să ne ajutați.
— Dacă vreau să plec de aici în seara asta – cine dracu’ ești *tu*? o întrebă Frank. Și ce naiba se petrece aici? Suntem arestați sau ce?
Wasserman cântări întrebarea.

— Nu. Așa cum înțeleg eu lucrurile, nu sunteți propriu-zis „arestați”. E mai mult o detenție preventivă.

— Detenție preventivă! exclamă Annie.

— Ce este asta? întrebă Frank.

— De fapt, spuse Wasserman netezindu-și încrețiturile rochiei, este o urgență națională. Președintele a anunțat-o oficial azi-dimineață la trei și șaptesprezece.

Frank căzu înapoi pe pernele canapelei și oftă cu exasperare.

— Și de ce suntem noi reținuți?

— Asta e un subiect pe care trebuie să-l lămuriți cu Neal. El e cel care face jocurile, aici, acasă.

— Dar noi n-am făcut nimic rău, spuse Annie, cu ochii dintr-o dată înlăcrimați.

— Sunt sigură că așa e, răspunse Wasserman. Și sunt sigură că Neal o să clarifice totul. Dar, după cum vă puteți da seama, suntem în mare criză de timp – așa că dacă am putea reveni la subiect, sunt sigură că asta ar fi de mare ajutor. De acord?

Annie încuviință din cap.

— Vorbeam despre o „convergență a intereselor”, spuse Wasserman, uitându-se la Frank.

— Exact, răspunse Frank. Și iată ce cred eu: cred că și lui Solange și nord-coreenilor le-ar plăcea – *și lui și lor* le-ar plăcea – dacă America s-ar face bucăți.

— Biinee… de dragul argumentării…

— Și Solange poate face ca asta să se întâmple. Și este contestabil.

Wasserman păru cu adevărat nedumerită.

— De ce spuneți asta? îl întrebă ea.

— Pentru că e smintit. Toți sunt smintiți. Așa că, indiferent ce spun sau ce fac ei, indiferent ce se întâmplă, se întâmplă în afara unui context. *Nu există* context. O dată ce spui că a făcut-o „o sectă”, golești evenimentul de orice semnificație politică ar fi putut avea.

— De ce?

— Pentru că, în mare, o sectă e o adunătură de ţicniţi singuratici, răspunse Frank. Vreau să spun că asta crede lumea. Şi pentru că sunt ţicniţi, ce fac ei nu e considerat ca fiind naţional. Aşa că acţiunile lor nu au niciun înţeles coerent. Ceea ce e alt mod de a spune că sunt *deasupra oricărei investigaţii.* „Contestabili."

Wasserman încuviinţă din cap, gândindu-se la asta.

— Să zicem că ai dreptate. De ce crezi că ar vrea Coreea de Nord să declanşeze o epidemie care ar putea omorî jumătate din oamenii din ţară?

— Pentru că, dacă ar muri atâţia oameni, ţara s-ar duce de râpă. Prima noastră prioritate, singura noastră prioritate, ar fi să îngropăm morţii. Sau să-i ardem. Şi chiar dacă am mai avea un guvern care ar funcţiona, nu-l văd trimiţând oamenii afară din ţară ca să lupte într-un război străin. Cred că am sta exact unde suntem. Să tăiem lemne şi să construim crematorii.

Wasserman rămase tăcută o vreme. Apoi îl întrebă:

— Ai pomenit de „un război străin".

— Mă gândesc la o invazie a Coreei de Nord în Coreea de Sud.

— Şi asta e ceva despre care ai intenţia să scrii?

Frank îşi frecă ţepii de pe maxilar.

— Nu ştiu, spuse el. Poate.

Wasserman încuviinţă din cap.

— Sau poate nu. N-o poţi dovedi.

— Corect, spuse Frank. N-o pot dovedi.

— Şi oricum, nu contează de fapt, adăugă Wasserman ridicându-se în picioare.

Annie păru şocată.

— *Nu contează*? Cum puteţi spune aşa ceva?

— Pentru că domnul Daly are dreptate. Solange *este* contestabil. Şi uitaţi-vă la posibilităţi! Dacă Solange reuşeşte, se pune pe tapet chestiunea responsabilităţii. Jumătate din oamenii din ţară ar

fi morți și, aveți dreptate, nu sunt deloc sigură că, în împrejurările respective, *am mai avea* un guvern interesat de afacerile externe.

— Bine. Și dacă dă greș? întrebă Frank.

— Ei, atunci e doar un țicnit. Chiar dacă ați putea identifica banii care i s-au dat, și eu nu cred că ați putea, ce ar arăta asta? Că au provenit din Coreea de Nord? Nu cred. N-o să puteți face mai mult decât să dovediți că au venit de la muncitorii coreeni care trăiesc în Japonia. La care o mulțime de oameni ar spune: și ce dacă? Poate că Solange are o mulțime de adepți coreeni. Poate că și ei sunt nebuni.

— Și ce vreți să-mi demonstrați cu toate astea? o întrebă Frank.

Wasserman ridică din umeri:

— Doar că ar trebui să fiți precaut. În final, ceea ce e cu adevărat în joc este credibilitatea lui Frank Daly. Și, hai să privim lucrurile în față, nu cred că vreți să păreți un teoretician al conspirației, chiar dacă aveți dreptate. Sau vreți?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se răsuci pe călcâie și plecă.

Curând după asta, la Casa Directorului veni Gleason, ca să-i întrebe pe Frank și pe Annie dacă ar vrea să-l însoțească la New York.

— Avem de ales? îl întrebă Frank.

— Sigur că da, îi răspunse Gleason. Puteți rămâne aici, dacă preferați. Sau este un Motel 6 chiar mai sus, pe șosea. Aș putea să pun pe cineva la ușă. Dar nu cred că v-ar plăcea acolo, în timp ce așa v-aș putea supraveghea eu și ați fi și mai aproape de acțiune. Asta vreți, nu-i așa?

•

Elicopterul a fost zgomotos, zborul interminabil. Și când aterizară, li se păru ca și cum ar fi călătorit deopotrivă prin timp și prin spațiu.

Un post de la începutul secolului al Pazei de Coastă, închis cu un an în urmă, Insula Guvernatorilor, se afla în fața țărmului Brooklyn al

Golfului Superior al New York-ului, acolo unde se unesc râurile Hudson și East. La aproximativ un kilometru de Manhattan-ul inferior, insula are puține în comun cu orașul mare, luminat de neon, zgomotos și aglomerat, pe care îl cunoaște lumea, fiind în schimb o oază de clădiri de scândură, pescăruși care se rotesc pe deasupra și brize sărate.

Frank și Annie își petrecură noaptea nepăziți, într-o casă de oaspeți aflată la vreo sută de metri de docuri. Nu aveau telefon, dar priveliștea de pe verandă era spectaculoasă, o panoramă care cuprindea Statuia Libertății, Podul Brooklyn și, între ele, Manhattan-ul.

În dimineața următoare i se alăturară lui Gleason la bordul vasului *Cinquateague*, un cuter de 33 de metri al Pazei de Coastă, cu o mitralieră de 25 mm montată pe punte.

— Chestia e, zise Gleason uitându-se printr-un binoclu de mare putere la niște cargouri care stăteau la coadă ca să intre în golf, că noi știm ce-or să facă. Sau ce crede el c-or să facă. Făcu o pauză de un moment. Și iarăși, dacă privim lucrurile din cealaltă parte, el *știe* că noi știm. Așa că, de ce-ar face-o?

Îi trecu binoclul lui Annie, își ciupi pleoapele între degetul mare și arătător și căscă.

O briză ușoară se juca în drapelul de la pupa navei, dar altfel era o zi perfectă pentru „un incident biologic": umedă, caldă și înnorată.

— O s-o facă, spuse Frank, pentru că e megaloman. Flexibilitatea nu e calitatea lor de bază.

Gleason încuviință din cap.

— Așa cred și eu. Cred c-o s-o facă doar ca să arate că poate s-o facă.

Annie nu era prea sigură:

— Și dacă trece la Planul B? întrebă ea.

Gleason rămase lipsit de expresie.

— Care-i Planul B?

Annie scutură din cap.

— Nu știu. Dar pun pariu că are unul. A făcut teste în California și Wisconsin și în alte locuri de asemenea, și întotdeauna a folosit aceeași gripă de arhivă.

— Și ce vă spune asta? o întrebă Gleason.

— Că a testat metodele de dispersie și nu virusul în sine.

Gleason păru îngrijorat un moment, dar momentul trecu rapid.

— Mda, ei, noi suntem cu mult înaintea lui. Și noi ne-am făcut propriile teste prin anii cincizeci. Și pot să vă spun care au fost rezultatele: dacă urmărești o infecțiozitate maximă, ai trei opțiuni – vaporul, avionul sau metroul.

— Și le-ați acoperit pe toate, da? întrebă Frank.

Agentul FBI încuviință din cap:

— Da, spuse el, sunt acoperite.

Frank părea sceptic:

— AFAU ne-a dat toate împuternicirile de care avem nevoie, spuse Gleason.

— AFAU? spuse Annie.

— Agenția Federală de Acțiune în Urgențe, răspunse Frank.

— Am închis coridoarele aeriene spre New York și Washington pentru avioanele mici. La fel și cu râurile. N-o să vedeți nicio barcă cu motor pe Hudson sau pe East și nici pe Potomac. Nu până nu se termină asta și poate niciodată din nou.

— Cum rămâne cu navele mari? întrebă Annie făcând semn din cap spre coada de cargouri.

— Nu intră în port dacă n-au fost percheziționate și până nu ne îmbarcăm noi o echipă.

— Și metrourile? întrebă Frank.

— Avem oameni în fiecare tren.

— Dar ce ziceți de-o mașină? întrebă Annie. Sau un camion? Dacă au micro-încapsulat virusul, ar putea trece prin convertizorul catalitic și ar ieși prin eșapament. N-ar avea de făcut decât să se plimbe cu mașina. N-ar observa nimeni nimic.

Gleason se gândi la asta.

— Doamne, spuse Frank uitându-se la Annie. Ai putea fi periculoasă.

— Nu cred, se hotărî Gleason. Nu s-ar obține genul de penetrare urmărit. Nu cu o mașină. Ar fi nevoie de o barcă sau de un avion. Ceva care are acoperire peste tot. Un sistem de metrou ar fi bun.

— Dar sistemul de aprovizionare cu apă? întrebă Frank.

Gleason scutura din cap:

— Nu. E un mit chestia cu „a trântit cu ceva în apă”. N-ai obține genul de dispersie de care ai nevoie. Și mi s-a spus că oricum s-ar putea să nu te infectezi dacă bei. E un virus respirator.

— Ce nu înțeleg eu, spuse Frank, este de ce credeți că vă puteți ocupa de asta fără să observe nimeni. Vreau să spun, dacă te gândești numai la piloți…

— Aa, or să observe, nici vorbă. Oamenii or să *observe.* Dar n-o să vedeți nimic despre asta în presă.

— De ce nu?

— Pentru că fiecare mijloc de informare din țară a primit un fax sau un telefon azi-dimineață.

— Deci acum avem și cenzură?

Gleason făcu o strâmbătură.

— Nu mai mult decât am avut în timpul Furtunii în Deșert. Oricum, e doar atât și doar temporar, spuse el. Scorurile la box o să le puteți citi. Văzând încruntarea lui Frank, agentul FBI explică mai detaliat: Uite ce e, suntem în secolul douăzeci. Ăsta e alt mod de a spune că trăim într-un teatru aglomerat. Dacă oamenii încep să alerge strigând „Foc!”…

— Dar dacă *este* un foc? întrebă Frank.

— Ne *ocupăm noi* de el, răspunse Gleason.

— Bine, spuse Frank. Atunci, ocupați-vă de el. De ce mai aveți nevoie *de noi*? Adică, nu pot să public un articol…

— Nu e chiar atât de simplu, spuse Gleason.

— De ce?
— Din cauza Internetului, sugeră Annie cu vocea dezolată. Gleason își înclină capul într-un mod care era pe jumătate încuviințare, pe jumătate plecăciune.
— Este o problemă mare, spuse el.
Frank se uită cum un pescăruș se rotește într-o volută deasupra mitralierei de la prova.
— Deci, ce urmează? întrebă el. Cât stăm aici?
Gleason ridică din umeri:
— Depinde de Solange, spuse el.

• Capitolul 30

Insula Staten

Susannah nu era obișnuită cu condusul camioanelor, dar acest U-Haul era cu adevărat ușor de manevrat. Avea schimbător de viteze automat și o vizibilitate grozavă. Ceea ce era bine, pentru că de la „meciul de box” încoace, avea destul de des probleme cu ochii. În spatele ochelarilor de soare în formă de inimă pe care-i purta, ochiul drept îi era aproape complet închis, iar stângul era plin de sânge și oarecum încețoșat. Doctorul spunea că o să fie bine, dar nu chiar imediat. Probabil că o să dureze o vreme.

În timpul ăsta, Stephen stătea în scaunul lui de mașină, gângurind.

O durea stomacul. Era speriată. Nu atât de ceea ce urmau să facă și de ce s-ar fi putut întâmpla dacă dădeau greș, ci de *eventualitatea* de a da greș. Avea instrucțiuni speciale de la Solange și numai Dumnezeu ar fi putut s-o ajute dacă încurca lucrurile…

Ajunsese la docuri cu aproape o oră în urmă, cam cu un minut după ce plecase feribotul. Asta părea ghinion, dar fusese, de fapt ceea ce intenționase. „Cine urcă primul, coboară primul”, spusese Solange, ca și cum ar fi fost important.

Așa că stătu acolo timp de cincizeci și nouă de minute și apoi, când se ridică poarta, merse încet înainte până ce camionul ajunse adânc în interiorul feribotului. În oglinda retrovizoare vedea mașina francezului, cu Vaughn și Belinda pe bancheta din spate.

Era, într-adevăr, agitată. Dar n-ar fi trebuit să fie. În multe privințe, sarcina ei era cea mai ușoară. De fapt, ea nu avea chiar nimic de făcut, dacă nu

dădeau de bucluc. „Și ăsta e momentul în care intri tu în scenă, *chérie.* Tu ești Planul B.”

„Grozav, se gândi ea. Sunt Planul B. Nimeni altcineva nu mai e Planul cutare, cu excepția, bănuiesc, a Planului A. Ăsta sunt ei. Dar eu sunt Planul B.” își strânse ochii pentru că îi lăcrimau, ceea ce i se întâmpla des în ultima vreme. Afară îi auzea pe barcagii strigând unul la altul și sirena altei nave – un „tuuuuut” profund, tânguitor. Apoi podeaua începu să trepideze și la fel și pereții și, dintr-o dată înaintau, huruind. Apoi, mai lin, prinseră viteză. Multă viteză. O simțea.

Ca la un semnal, Vaughn și Belinda coborâră din mașina din spate, apoi ocoliră până la portbagaj, unde erau stivuite armele Ingram. Erau îmbrăcați cu tricourile potrivite, concepute de Solange – astfel încât toți să se poată recunoaște unul pe altul, indiferent cât de confuză devenea situația. Tricourile erau grozave – roșii ca sângele, cu un cap de cerșetor pe piept și deasupra lui scris: „Cei blânzi”.

Și-ar fi dorit să aibă și ea unul… dar nu prea tare. Pentru că așa era chiar mai bine. Ea era specială. Ea era Planul B. În mod obișnuit, s-ar fi putut simți lăsată pe dinafară, dar de data asta nu se simțea așa. Pentru că nici Solange nu era îmbrăcat cu tricou. Deci și el era Planul B.

În spatele ei, ușa camionului U-Haul scârțâi când cineva, Saul, probabil, o deschise. Apoi camionul se clătină și, peste un moment, îi auzi trăgând afară aparatul de aerosolizare.

Coborî încet din camion și se duse în partea cealaltă. Deschise ușa și îl desfăcu pe Stephen din scaunul lui de mașină, îl săltă în brațe sprijinindu-l de umăr și se îndreptă spre punte.

— Baftă! zise ea în timp ce trecea pe lângă Solange, care zâmbea larg.

Peste o clipă era afară și asta era, cumva, minunat, cu aerul proaspăt și umed și o adiere

ușoară. Erau mulți oameni pe punte, majoritatea zâmbitori, și înăuntru la fel.

— Ia uită-te acolo, îi spuse ea lui Stephen arătând cu degetul, ăsta e un oraș *mare*? *Vezi* orașul cel mare? Unde e orașul cel mare? *Aa*! *Acolo* este!

Un negru bătrân cu o lădiță de lustruit pantofi îi adresă un zâmbet, apoi se răsuci spre un tip care arăta ca un funcționar de bancă și, arătând din cap spre bombeurile lui, spuse:

— Ai nevoie de ajutor, omule! Ești cam neîngrijit.

O orchestră de *blues* începu să cânte în salonul principal. Cineva îi aruncă altcuiva o minge Nerf. Copiii alergau în sus și-n jos pe punte, țipând.

Ea stătea lângă balustradă și îi arăta lui Stephen Statuia Libertății, când auzi o rafală surdă de armă semiautomată, de undeva, de la mijlocul vasului. O femeie țipă când intră în joc a doua armă și oamenii începură să alerge dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi avut unde să se ducă. Apoi țipetele încetară și feribotul încetini până aproape de oprire, iar prietenii ei se iviră ca din pământ, arătând calmi de nu-ți venea să crezi.

Saul și francezul, Vaughn și Belinda, Veroushka și Avram. Poate alți patru sau cinci – toți cu mitraliere Ingram în mână. Cu excepția lui Saul, care căra aparatul de aerosolizare spre pupa, și a francezului, care ducea o mașină de găurit electrică.

— Toată lumea înăuntru! ordonă Veroushka.

— Haideți, strigă Antonio, îndreptându-și Ingram-ul spre o femeie grasă și spre familia ei.

— Mișcați-vă, zbieră Jane. Ce, sunteți tâmpiți?

Unul câte unul, apoi câte doi, câte trei și câte zece, pasagerii se scurseră în salonul principal.

„E plăcut să ai responsabilități”, se gândi Susannah. Era plăcut să faci parte dintre cei de care oamenilor le era frică. Râse când francezul trecu pe lângă ea și, întorcându-se, declanșă spre

ea mașina de găurit, care funcționa cu baterie, prefăcându-se că e mitralieră, apoi se uită cu ochii mari și păru șocat când mașina de găurit începu să facă *zum-zum* în loc de *bââârrrt-bââârrrt.*

„Ca să vezi cât haz are…"

Și apoi, pentru o secundă numai, în timp ce Saul și francezul ancorau aparatul de aerosolizare pe punte, lucrurile se încurcară. Un puști cu o tunsoare țepoasă o înșfacă pe Jane de păr, o smuci în spate și o aruncă pe jos – totul dintr-o singură mișcare, sfârșind repede și calm cu arma în mână. „Iisuse, se gândi Susannah, tipul ăsta știe ce face!"

Dar, după cum s-a dovedit pe urmă, de fapt nu știa. Veroushka își azvârli arma la pământ și ridică mâinile:

— Nu trage! țipă ea.

Ceea ce îl făcu pe tip să se răsucească și, exact când el făcu asta, Antonio ieși din salonul principal trăgând cu mitraliera de la stânga la dreapta într-un arc care aproape că îi reteză capul puștiului.

Rămase în picioare un timp care păru lung, cu mâinile pe lângă corp și capul în piept, clătinându-se, în timp ce o femeie, la câțiva metri distanță, alunecă pe punte cu o gaură în gât. Apoi Veroushka îl împinse ușor pe tip și el se prăbuși ca un copac retezat.

Oamenii țipau și plângeau, în timp ce Veroushka își sărută palma și suflă un sărut spre Antonio, apoi își ridică arma.

— Tăceți, dracului, din gură! urlă ea ca și cum ar fi vrut să se uite la televizor.

Și lucrul uluitor fu că tăcură. Tăcură dracului din gură.

Solange era pe puntea de deasupra, privind totul cu un mic zâmbet, având totul sub control. Susannah ocoli un râuleț de sânge și îl strânse mai tare în brațe pe Stephen.

— Hop-așa! șopti ea, simțind ceva lipicios sub tălpile pantofilor.

•

— Uită-te acolo! spuse Annie, arătând cu degetul.

Frank își miji ochii:

— La ce?

— La feribot. S-a oprit.

Frank se uită atent:

— Ai dreptate, spuse el, apoi se răzgândi. Ba nu. A pornit din nou.

Ridică la ochi un binoclu și îl reglă spre navă. O clipă fu nedumerit. Ai fi crezut că trebuie să fie mulți oameni afară, dar pe punte nu erau decât vreo zece. Răsuci inelul de focalizare al binoclului, încercând să obțină o imagine mai bună, dar era prea departe ca să vadă mare lucru. Tot ce se putea distinge erau forme și culori. Roșu, în mare parte.

— Poartă uniforme pe feribot? întrebă el.

— Cine?

— Oamenii care lucrează în echipaj.

— Nu cred, spuse ea.

— Pentru că…

Deodată, Gleason veni în fugă pe scări cu comandantul navei, un tânăr locotenent pe nume Horvath.

— Avem o problemă, spuse Gleason.

— Cu ce? întrebă Frank.

— Cu feribotul, răspunse Horvath, ridicând un telefon și strigând ordine către echipaj.

Undeva sub ei începu să sune un clopot și o sirenă lansă trei semnale rapide.

— Ce-i cu el? întrebă Annie când motoarele navei începură să funcționeze și marinarii dezlegară parâmele care-i țineau andocați. Ce se întâmplă?

— L-au deturnat.

Annie îl privi fix…

— Nu-i puteți lăsa să urce pe râul Hudson, spuse ea. Vreau să spun, în niciun caz!

Nava *Cinquateague* alunecă de lângă doc, se întoarse și începu să prindă viteză, îndreptându-se

spre Golful Superior. Frank se sprijini de balustrada punții, încercând să nu miște binoclul.

— Au la pupa un tun sau așa ceva, spuse el. Un fel de tun de apă.

— Este aparatul de aerosolizare, spuse Gleason în timp ce forma un număr la telefonul mobil. Întorcându-se, vorbi răstit la telefon, zicând: *Acum*, *în clipa asta*, apoi îi închise clapeta și îl băgă în buzunar.

— Cum o să-l opriți? întrebă Frank, în timp ce cuterul Pazei de Coastă duduia peste valuri.

— Dacă trebuie, spuse Gleason, îl scufund.

— Nu poți *să-i scufunzi*, zise Annie. Sunt două sute de oameni pe vas!

Agentul FBI o ignoră și se întoarse spre locotenentul de la Paza de Coastă:

— O să am un elicopter de luptă aici în douăzeci de minute. Poți să-i oprești?

Locotenentul păru nesigur:

— Nu știu, spuse el. Cred că aș putea să intru în ei frontal, dacă trebuie, dar… O să-ți spun ce *pot* să fac: pot să-i țin departe de aparatul de aerosolizare. Pot să mă asigur că n-au ocazia să-l folosească.

— Fă-o! spuse Gleason și începu să dea telefoane în timp ce locotenentul ordona să se ia husa de pe mitraliera de 25 mm.

•

„Saul e cel care a *încasat-o*”, se gândi Susannah. Aranja aparatul de aerosolizare când nava Pazei de Coastă făcu un fel de voltă în apă, poate la vreo sută de metri depărtare. Atunci au început federalii să le vorbească prin megafon, purtându-se de parcă le-ar fi fost tată și mamă, rezonabil și calm…

Până când Vaughn și Veroushka veniră lângă balustradă și-și goliră încărcătoarele în fața lor. „Doamne, a fost grozav, se gândi Susannah, cum a explodat sticla pe punte, iar megafonul a făcut *huuur* și federalii sau pușcașii marini sau ce-or fi fost ei s-au aruncat pe burtă care încotro.”

Doar că nu a fost chiar așa grozav, pentru că atunci a încasat-o Saul, chiar *a încasat-o* – și el, de fapt, nu făcea nimic. Doar stătea lângă aparatul de aerosolizare, privind spectacolul, și polițiștii au deschis focul cu tunul sau ce-o fi fost și, Iisuse, aproape că l-au retezat în două. „Zău, chiar așa!” Și pe celălalt puști la fel, puștiul care era cu el, doar că el nu a murit, sângera doar.

Și acum feribotul stătea pe loc, așa că se legăna mult, iar pasagerii începură să aibă rău de mare, așa cum ședeau pe podea în salonul principal, toți tăcuți și vomitând.

„De ce erau *ei* speriați?” se miră Susannah. Toată tensiunea apăsa asupra ei și asupra prietenilor ei. Dacă te uitai afară, erau două nave de poliție, două nave de pompieri și un cuter al Pazei de Coastă. Și asta nu era tot. Drept deasupra lor aveau un elicopter negru care se legăna ca o libelulă, cu cătările armelor îndreptate exact spre pupa. Se întrebă cât putea să stea acolo așa, atârnat în aer, înainte să rămână fără combustibil și să pice în apă. Nu că ar fi contat: probabil că aveau și scafandri.

Ea stătea pe punte cu Veroushka și Solange, ascultându-l pe francez. El umbla încolo și încoace cu un telefon celular lipit de obraz, certându-se cu tipul de la FBI, negociatorul.

•

— Ascultă, spuse Gleason vorbind la telefon. Ce trebuie să înțelegeți este că vasul ăla nu merge în sus pe Hudson. O să-l scufund înainte de a se întâmpla așa ceva. De fapt, poate că ați observat elicopterul. *Pentru asta* e aici. Ei, o dată ce înțelegeți asta, toate celelalte sunt negociabile. Așa că vorbiți cu mine.

Agentul FBI se plimba încolo și încoace, cu ochii la Annie și Frank.

— Mă bucur că ai adus asta în discuție, spuse Gleason. Și să-ți spun ce pot să fac. N-ai nevoie de atâția ostatici. Nici măcar nu-i vrei. Sunt o

problemă logistică. Ascultă un moment… Apoi interveni din nou: Atunci, putem face un târg. Lași femeile și copiii să plece și eu am grijă să căpătați ceva de mâncare, ce zici? Pizza. Orice!

Gleason ascultă un moment, apoi închise celularul.

— Ce-a spus? îl întrebă Annie.

— Că se gândește la asta.

•

— Să mergem, *chérie*!

Susannah ezită:

— Și Stephen? îl întrebă ea.

— Absolut, și Stephen, spuse Solange. Cum să-l las pe Stephen? Arăt eu a nebun? Apoi ridică rucsacul, cel cu fiolele cu virus, și și-l aruncă pe umăr. Etienne, spuse el întorcându-se spre francez, când vorbești cu el, lasă-te greu, da? Să nu meargă prea ușor, altfel o să fie suspicios. Și să-i spui! Doar o ambulanță pe chei. Să insiști. Nimic altceva.

Francezul, nu-i știuse niciodată numele, încuviință din cap:

— Eh, *bien*, dar… dacă nu ne lasă să ajungem la chei? întrebă el pronunțând ultimul cuvânt *lachei.*

Solange pufni cu dispreț:

— El *vrea* să vă vadă la chei. E mult mai primejdios pentru voi acolo. Așa că, negociază cu el. Spune-i că-i dai aparatul de aerosolizare pentru un avion spre Cuba. Dacă-i dai asta, îți dă și el orice vrei.

— Și după asta?

Solange ridică din umeri:

— Ai fost vaccinat. Du-te în Cuba. Francezul păru șovăielnic. Nu înțelegi? Solange râse, lovind cu palma cuvintele de pe tricoul francezului. Ai moștenit Pământul, idiotule! E *al tău*, omule!

•

— Fără resentimente, spuse Gleason când Frank și Annie se urcară în barca cu motor. Am făcut ce trebuia să fac.

— Chiar crezi că s-a terminat? îl întrebă Frank.

Gleason făcu un gest spre feribot, care tocmai trăgea la chei.

— Mda. Cu excepția strigătelor, așa cred. Cred că s-a terminat. Altminteri nu v-ați duce voi la țărm.

— Așa e, spuse Frank, încercând să nu pară prea sceptic.

— Dăm pizza în schimbul oamenilor, insistă Gleason. Aș face târgul ăsta de fiecare dată.

— Cine nu l-ar face? întrebă Annie.

— Să fiți atenți: în zece minute de acum încolo or să coboare de pe vas o mulțime de femei și copii. Și după asta? O să ne târguim pentru aparatul de aerosolizare. Așa că, da, aud clar trâmbițele victoriei.

„Trâmbițele sună *în capul tău*”, se gândi Frank, apoi făcu cu mâna când șalupa se întoarse și o porni să taie apa spre țărm.

Annie se uită la el:

— Merge prea ușor, spuse ea.

— Știu.

— Atunci… ce crezi că o să încerce să facă? Să pulverizeze de pe chei?

Frank scutură din cap.

— Gleason n-o să-l lase să se apropie de aparatul de aerosolizare. O să-l taie în bucăți.

— Și pe urmă… ce?

— Nu știu. Ceva o să se întâmple.

În districtul financiar clipeau luminile. Spre est, Podul Brooklyn se întindea peste râu ca un curcubeu monocrom. La ordinele lui Gleason, șalupa îi lăsă la o dană de lângă Old Slip, cam la un cvartal în spatele cordonului de poliție care începea la colțul străzilor South și Broad.

— Unde vrei să mergem? îl întrebă Annie.

— Nicăieri. Vreau doar să supraveghez feribotul.

•

Susannah se asigură că Stephen stătea bine în scaunul lui de mașină, apoi băgă camionul U-Haul în viteză și porni. „Primul venit, primul plecat”, se gândi ea, înțelegând pentru prima oară de ce era atât de important ca vehiculul ei să fie primul pe feribot. Solange se gândise la toate.

În timp ce camionul cobora de pe feribot pe stradă hodorogind, vedea scurgându-se pe chei alte femei și copii. Zona din jurul stației terminus era pustie, cu excepția unui medic care stătea lângă o ambulanță, îndrumând pe toată lumea spre un cort de prim ajutor în parcul Battery din apropiere.

Susannah coti pe strada State, văzu barajul de poliție din susul străzii și făcu la dreapta pe Water. Strada era pustie, dar vedea luminile mașinilor de poliție la colțul următor și le evită instinctiv. Întoarse la dreapta pe Whitehall și se trezi că n-are unde să se ducă. În față, intersecția era blocată de trei mașini de patrulare, cu girofarurile albastre rotindu-se. Pe aleile din spatele lor mulțimea se înghesuia ca să arunce o privire feribotului. Și mai era și o echipă de televiziune.

Susannah încetini. Se opri. Își coborî geamul când se apropie de ea un polițist.

— Sunteți bine? o întrebă el.

— Î-hâm.

Polițistul se uită pe geam la micul Stephen:

— E bine și flăcăiașul?

— Oo, e bine, spuse Susannah. Vrem doar să ajungem acasă. Ne-am cam speriat. Îi ciufuli părul lui Stephen. Și a fost o zi obositoare, știți, călătoria și toate cele.

— Pot să văd un act de identitate?

— Sigur că da, răspunse Susannah.

Cotrobăi prin poșetă până își găsi port-vizitul. Scoase permisul de conducere și i-l dădu polițistului. El se uită la act și i-l înapoie.

— Vă deranjează dacă arunc o privire în spate? o întrebă el.

Susannah scutură din cap:

— Cum doriți, spuse ea.

Se uită la el prin oglinda retrovizoare, cât timp el merse de-a lungul camionului. Când ajunse în spate, dispăru din vedere și, după un moment, auzi scârțâitul ușii de aluminiu când polițistul o împinse în acoperiș. În intersecție mai erau încă vreo zece polițiști și toți păreau încordați. Dar e adevărat că se relaxară când ușa se lăsă înapoi cu zgomot.

Polițistul se întoarse:

— Nu știam că o să coboare vreun vehicul de pe feribot, spuse el.

Susannah făcu un gest neajutorat:

— Ne-au spus că putem pleca. Așa că m-am urcat în camion. Am făcut rău?

Polițistul chicoti:

— Nu. N-ați făcut rău. Doar că a fost o surpriză. Apoi păru îngrijorat. Soțul dumneavoastră este pe feribot?

Susannah scutură din cap:

— Nu. Trebuie să ne întâlnim la garajul pentru camioane.

— Ei bine. O să vi se ia declarația. Deci, ce vreau să faceți este următorul lucru: o luați la stânga pe strada Bridge, acolo, vedeți? și mergeți pe ea până la parc. E un cort de prim ajutor în spatele monumentului, nu se poate să nu-l vedeți. Spuneți-i ofițerului de ce sunteți acolo; spuneți-i că ați coborât de pe feribot. Altfel, căpătați o amendă.

•

Frank și Annie stăteau în spatele cordonului de poliție de la Whitehall și Pearl, uitându-se spre feribot, când apăru camionul. Priviră cum polițistul vorbește cu șoferița, apoi cum ocolește camionul până în spate și se uită înăuntru.

Mâna lui Annie se strânse pe brațul lui Frank.

— Ce e? o întrebă el.

— Seamănă cu cel în care am fost *eu*, spuse ea.

La început Frank nu înțelese ce voia ea să spună, apoi pricepu. Vorbea despre camionul pe care-l folosiseră ca s-o răpească.

— Ei, spuse el, oricum, are aceeași mărime.

Ar fi vrut să-l poată zări pe șofer, care vorbea din nou cu polițistul.

— Nu asta vreau să spun, insistă Annie. Vreau să spun că arăta *cu adevărat* ca cel în care am fost eu.

El sesiză spaima din glasul ei și se întoarse spre ea.

— La ce te referi?

— Are pe el modelul ăla din sud-vest – exact ca celălalt.

Frank se uită spre camionul U-Haul, pe care polițistul începea să-l îndrume prin intersecție prin semne cu mâna. Ar fi vrut să vadă chipul șoferului, dar nu era pe partea străzii care să-i îngăduie asta.

Dar Annie avea dreptate în legătură cu „modelul”. Pe latura camionului era pictată o dansatoare de flamenco sau ceva asemănător. Ținea un evantai în fața chipului și, după cum îi erau ochii, îți puteai da seama că râde.

Apoi camionul trecu de el și văzu că avea numere de înmatriculare de New York – ceea ce, dacă te gândeai la asta, era ilogic, cel puțin când vedeai imaginea. Dacă era din New York, camionul ar fi trebuit să aibă pe el zgârie-nori. Sau un măr uriaș sau ceva de genul ăsta, în niciun caz o dansatoare de flamenco. Instinctiv începu să meargă după camion, apoi să alerge, trăgând-o pe Annie după el. Camionul semnaliză stânga, dar nu coti. Când ajunse la strada Bridge acceleră și merse mai departe.

— Stai! strigă polițistul, aruncându-și mâinile în aer.

Și atunci îl izbi pe Frank. Nu știa de ce, dar deodată înțelese gluma și știu că trebuie să prindă camionul din urmă.

— E Doamna Spaniolă, spuse el. E o *señorita*…

— *Înțeleg*, strigă Annie drept răspuns, în timp ce se străduia să țină pasul cu el.

Când ajunseră la colțul următor, Frank privi în dreapta și în stânga, uitându-se după o mașină sau un taxi, apoi zări o limuzină neagră care aștepta în fața unui restaurant de pe strada Stone. Șoferul stătea sprijinit de bara din față, citind un ziar. Frank trecu pe lângă mașină și, văzând cheia în contact, îi spuse lui Annie să urce pe locul din dreapta și să blocheze ușa.

— Dar…

— Fă ce-ți spun și taci! zise el și se uită cum ea îl ascultă, împotrivirea ei fiind aproape palpabilă.

Portiera se închise cu o izbitură.

— Hei! strigă șoferul, surprins să audă portiera închizându-se. Hei, cucoană! Ce dracu' faci acolo? Asta nu-i mașina ta! Iritat, se îndepărtă de bară și ocoli spre locul din dreapta, exact când Annie bloca ușa. Ieși d'acolo: îi ordonă el, ciocănind în geam. N-ai ce căuta acolo!

— Ne scuzați, spuse Frank ducându-se spre locul șoferului și deschizând portiera. Lăsați-mă să vorbesc eu cu ea.

Apoi se urcă, închise portiera după el, trântind-o, și răsuci cheia în contact.

Șoferul urlă:

— Ce aia a mă-tii faci?

Și mașina porni ca din pușcă.

În oglinda retrovizoare Frank îl văzu pe șofer alergând pe stradă și strigând după poliție. Apoi dădu colțul și dus a fost.

Totul durase mai puțin de un moment, dar chiar și așa, a fost un noroc chior că au mai văzut camionul U-Haul și că era vorba de același camion. Poate că șoferița se rătăcise în labirintul de străzi din jurul lui World Trade Center sau poate că era, pur și simplu, înceată din fire. Dar după un minut o zăriră cam la un cvartal în fața lor, duduind pe strada Fulton spre FDR.

Semafoarele îi făceau în ciudă, făcându-se roșii exact când ajunse el în intersecție, dar lui Frank nu-i păsa. S-ar fi bucurat să vadă girofarul unei

mașini de poliție, dar, firește, nu se zărea niciun polițist.

Era totuși un telefon în mașină și Frank îi spuse lui Annie să-l sune pe Gleason.

— Cum? zise ea. Nu-i știu numărul.

— Sună-l! spuse el. Sună biroul FBI de la Washington. Spune-le că e o urgență. Spune-le despre Solange. Asta o să le capteze atenția. Fă la fel cu AFAU și Paza de Coastă. Unul din ăștia o să-ți facă legătura.

— Și de numerele lor cum fac rost? îl întrebă ea.

Frank gemu.

— Cinci, cinci, cinci, unu, doi…

— Și ei cum or să ne sune? Suntem într-o mașină furată.

El trase adânc aer în piept, expiră și spuse:

— Nu-ți place să dai telefoane, așa-i?

— Vorbesc serios! spuse Annie defensiv. Cum le spun să ia legătura cu noi?

— E FBI, răspunse Frank. *Probabil* că au identificarea apelurilor. De fapt, probabil că ți-ar putea cartografia secvența ADN-ului la telefon dacă ar dura destul convorbirea.

Cu o încruntare adâncă, neîncrezătoare, ea ridică telefonul și începu să formeze numărul, privind aparatul de parcă ar fi fost un șarpe.

În timpul ăsta Frank conducea sau cel puțin încerca. Nu pierdu din vedere camionul U-Haul dedesubt, pe autostradă, apoi îl urmări și în susul rampei, acum cu numeroase mașini între ei. Circulația pe FDR era bară la bară, oscilând de la douăzeci la treizeci de kilometri la oră și înapoi. Chiar și așa, vedea camionul U-Haul poate la vreo sută de metri în față.

— Unde se duce? întrebă Annie, punându-și palma peste receptor.

Frank scutură din cap.

— În oraș… răspunse el, aplecându-se în față, ca să deschidă radioul.

Găsi imediat un post de știri, dar nu spuneau nimic despre feribotul de Staten Island, despre Templu sau altceva.

— Asta-i din cauza lui Gleason, remarcă Frank făcând un gest spre radio. Gleason și AFAU. Dacă ar fi după ei, ai avea nevoie de permisiune specială să asculți buletinul meteorologic.

Trecu pe lângă ei și cartierul Lower East și apoi tunelul Midtown. Când ajunseră în dreptul sediului ONU, Frank crezu că are ocazia să se apropie, dar îi tăie calea un motociclist și… asta a fost. În curând erau în cartierul Upper și semnalizatorul camionului U-Haul începu să clipească. La strada 96 părăsi autostrada și la fel făcură Frank și Annie.

Dar semafoarele îi trădară din nou. Camionul hurui prin intersecție pe galben, dar Frank și Annie nu avură cum. Un zid de mașini li se revărsă de-a curmezișul drumului și…

— Fir-ar să fie! țipă Frank plesnind cu palma în volan și lăsându-se să cadă pe spătarul scaunului.

Când semaforul se schimbă în sfârșit – lui Frank i se păru că durase o oră – călcă pe accelerație fără să aibă vreo idee încotro s-o ia. La strada următoare o luă la dreapta și începu să străbată Harlem-ul.

— De ce în Harlem? întrebă Annie.

— De ce nu? răspunse Frank, uitându-se în stânga și în dreapta, sperând să vadă camionul.

Trecură trei sau patru minute și apoi, cu un aer triumfal, Annie îi întinse receptorul.

— L-am găsit, spuse ea.

— Gleason? întrebă Frank.

— Ar fi bine să fie ceva important, îi răspunse agentul FBI. Suntem cam ocupați pe aici.

— Cred că a coborât de pe feribot cine nu trebuia.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea, apoi:

— Ce vrei să spui?

Frank îi povesti despre camionul U-Haul.

— Și voi îl urmăriți? întrebă Gleason. Unde sunteți?

— L-am pierdut în Harlem, spuse Frank. Dar e pe undeva pe-aici. Sau a fost. Eu sunt pe strada 122 colț cu… ce? Third Avenue.

— O să chem poliția din New York în ajutor.

— Ce mă îngrijorează e posibilitatea ca virusul să fie în camionul ăla.

— Știu.

— Cum adică știi?

— Am făcut o analiză a amprentei vocale a tipului cu care negociez.

— Și?

— Nu e Solange.

Frank clipi:

— Cum? Atunci cine e? întrebă el.

— Ce contează cine e? Vreun *franțuz.* Sau Rich Little. Sau… Cui îi pasă cine e? Ideea e că nu-i Solange.

— Dă-mi numărul tău, spuse Frank. În caz că găsim camionul.

Gleason i-l dădu și închise.

— Solange e liber, spuse Frank. Au „negociat” cu altcineva.

Annie își dădu ochii peste cap cu disperare.

Peste cinci minute îl văzură. Camionul era parcat lângă colțul dintre Madison Avenue și strada 132, chiar în apropiere de autostradă. Frank trase în spatele lui și opri. Îi spuse lui Annie să-l sune pe Gleason și să-i spună unde au găsit camionul. Apoi coborî din mașină și, cu precauție, ocoli până în fața camionului U-Haul.

Femeia stătea în spatele volanului, alăptându-și copilul. O recunoscu pe loc. Era aceeași madonă-scorpie care-i perturbase lui *chakrele* cu două săptămâni în urmă mânjindu-i volanul de la mașină cu porcăria care-l făcuse să treacă prin chinurile iadului.

— Ce emoționant, spuse el smucind ușa de la mașină și întinzându-se să ia cheile.

— Prea târziu, răspunse ea, cu ochii la copil, fără să-i dea atenție lui Frank.

— Unde s-a dus?

— Du-te dracului!

Aproape că o trase afară din camion, dar simțul priorităților își spuse cuvântul, așa că în loc de asta trânti ușa la loc. Apoi înconjură mașina și se duse în spate, unde aștepta Annie.

— Polițiștii se îndreaptă încoace, îi spuse ca.

Frank încuviință din cap, apoi înșfacă mânerul ușii din spate a camionului și, făcându-i vânt în sus, o trimise în acoperiș, zăngănind. Se uită înăuntru și găsi ceea ce se așteptase să găsească: un perete fals, la o distanță de vreo șaizeci de centimetri între cabina camionului și spațiul pentru încărcătură. O parte a peretelui atârna deschisă, exact cum o lăsase Solange.

— Aici a fost el când au coborât de pe feribot, spuse Frank.

— Cine e la volan? îl întrebă Annie.

— O mai ții minte pe scorpia care a zis că mi-am lăsat farurile aprinse?

— Nu, zău!?

Frank încuviință din cap:

— Îl alăptează pe Ăla Micu'.

— Dar… unde e Solange? Ce-o să facă?

— Același lucru pe care a încercat să-l facă pe feribot.

— Dar cum? Cum *poate*?

— Nu știu, spuse Frank scuturând din cap și privind în jur.

Erau în mijlocul unui peisaj urban mizerabil. O clădire arsă. Câteva blocuri-turn și un șantier de construcții noi, deja filigranate cu graffiti. Câteva case cu apartamente ieftine de închiriat. Un loc viran. Cam din treizeci în treizeci de metri din stradă se ridica o coloană de abur care ieșea vălătuci prin gurile de evacuare.

Abur!

Frank se întoarse spre Annie:

— Unde s-au îmbolnăvit studenții ăia?
— Care studenți?
— Când au făcut testele de dispersie.
Ea încercă să-și aducă aminte:
— La Madison. Universitatea Wisconsin. De ce?
— Pentru că noi nu ne-am gândit niciodată ce metode foloseau ei.
— Ei, categoric au folosit pe undeva o barcă cu motor. Și un avion.
Frank scutură din cap:
— Dar în Madison, cum se face că s-au îmbolnăvit numai studenții?
— De fapt, n-au fost numai studenții, spuse Annie, corectându-l. S-au îmbolnăvit și profesori.
— Dar, în mare, a fost limitat la campus. Corect?
Annie încuviință din cap.
— Deci cum s-a întâmplat?
— Nu știu, spuse Annie.
— Ei, eu cred că știu, zise Frank pe gânduri. A fost așa din cauza metodei pe care au folosit-o.
— Și ce metodă a fost? întrebă Annie.
Frank arătă din cap spre vaporii care se ridicau dintr-o gură de evacuare din apropiere.
— Abur? întrebă ea.
— Poți să fii sigură, răspunse Frank. E folosit în spitale și universități. Și pentru încălzire și pentru instalațiile de aer condiționat îl folosesc și municipalitățile. Jumătate din clădirile din orașul ăsta sunt încălzite cu abur. Poate chiar mai multe.
— Dar… este un sistem închis, spuse Annie. Aburul nu intră în sistemul de ventilație al clădirii. Doar încălzește caloriferele…
— Este evacuat *peste tot*, insistă Frank. Nu în clădiri, ci în drum spre clădiri. Este evacuat prin deschizături la fiecare colț de stradă. Uită-te în jurul tău!
Se uită. Pretutindeni erau mici fuioare de abur. În cele din urmă, îl întrebă:

— De unde știi toate astea?
— Tata a lucrat într-o centrală termică generatoare de aburi, îi spuse Frank. La Kerwick. L-am ajutat și eu vreo două veri.
— Dar… Annie părea nedumerită. Cum poate Solange să bage virusul în țevi?
— Dacă intră în centrală, există un loc unde se adaugă substanțele chimice, pentru curățarea țevilor. Intră direct în sistem.
— Dar centralele nu sunt păzite?
Frank încuviință din cap.
— Mda, spuse el, sunt păzite. Dintr-o dată, păru să se îndoiască și el. E doar o teorie. Și, oricum, nu văd nicio centrală generatoare prin apropiere, tu ce zici?
Priviră în jurul lor. Nu era nimic de genul ăsta. Doar mahalale.
Annie arătă din cap spre cabina camionului:
— Ea ce spune?
— „Du-te dracului”, răspunse el, apoi, văzându-i privirea surprinsă pe chip, adăugă: Citam. Nu ți-am spus ție.
Ochii lui reveniră spre stradă, căutându-l pe Solange. Știa că e prin apropiere. Trebuia să fie.
Dar nu se vedea nimic. Niște bodegi. Un loc viran, acesta cu un gard de plasă de sârmă și un soi de cocioabă sau baracă. O biserică cu aspect de antrepozit. Un șantier cu clădirile neterminate, cu iarba din zonele circulate tocită până la țărâna bătătorită de dedesubt. Copii care săreau coarda.
Coșul de hârtii al lui Solange!. Cocioaba era aceeași cu cea a cărei fotografie o pescuise din coșul de hârtii al lui Solange. Fotografia care fusese ruptă în bucăți.
— El e acolo, spuse Frank arătând spre baracă.
Annie se încruntă:
— De unde știi? îl întrebă ea.
Frank scutură din cap, fără să răspundă la întrebare.

— Tu stai cu ochii pe „Maica Teresa”, zise el și o luă la fugă.

Baraca era un cub din blocuri de zgură, așezat pe un covor de sticlă în centrul unui loc viran înconjurat de gardul de plasă de sârmă, cu un cablu tăios întins în vârf. Frank merse pe lângă gard, căutând deschizătura despre care știa că trebuie să fie acolo. Și, după ce o găsi, se strecură înăuntru.

Se apropie de baracă de parcă ar fi mers printr-un câmp minat, așteptându-se în orice moment să se tragă în el. Dar nu se întâmplă nimic. Pe pământ zăcea un lacăt spart, iar ușa era deschisă. Intră înăuntru și găsi baraca goală.

Dar acum știa unde se află și știa ce era baraca. Era un punct terminus, o clădire neîncălzită care adăpostea un puț vertical pe a cărui scară intrau echipele de întreținere în subteranele orașului. Acestea erau probabil un spectaculos, chiar dacă nevăzut, labirint de catacombe și tuneluri, bolți și hornuri, canale de scurgere și cursuri-pâraie de apă, care permitea accesul la liniile utilitare de toate felurile – de electricitate și de gaze, de apă și de aburi, telegrafice și telefonice. Frank știa asta pentru că toate sistemele de aburi erau concepute mai mult sau mai puțin în același fel. De asemenea, unul dintre mecanicii de întreținere din Kerwick lucrase înainte la ConEd, în New York. Întocmai ca orașul pe care îl servea, sistemul era renumit prin dimensiunile sale uriașe și prin complexitate, iar tipului nu-i mai tăcea gura vorbind despre el. Aproape că-i auzea și acum vocea: „La New York…”

Intrarea în puț era sub o placă de metal din podea. Frank ridică placa, scuturându-se dezgustat de mirosul de canal care se înălța din el, se așeză și-și lăsă picioarele în puț. Și apoi, cu toată grija și teama pe care și le putea mobiliza, își începu coborârea, urând din tot sufletul fiecare treaptă în parte.

Pentru el asta era cea mai rea dintre lumile posibile, pentru că îi crea un amestec de vertij și claustrofobie. Puțul de-abia dacă era larg cât umeri lui, slab luminat și mirosind urât. Nu avea cum să știe până unde cobora – dacă era de zece sau de treizeci de metri – dar, în orice caz, era o adâncime mare pentru o cădere. Și scara era alunecoasă, o simțea sub mâini acoperită de mâzgă, iar sub picioare, acoperită de grăsime. De două ori alunecă. De două ori reuși să se țină.

Și apoi era jos, ascultându-și inima bubuind în piept, stătea în picioare la capătul unui tunel lung și umed care-i aducea aminte, grotesc, de un film vechi de groază, *Obiectul.* În care tipul cel rău se dovedește a fi un morcov.

„Fii atent, își spuse sieși. Doar nu vrei să mori aici. Nici să te rătăcești aici".

Încet, porni înainte. Și apoi, când ochii i se obișnuiră cu obscuritatea din jurul lui, pasul i se iuți, copleșit de sentimentul scurgerii timpului, care-i depășea teama. Trebuia să-l prindă pe Solange înainte ca Solange să ajungă la centrală.

Din fericire, nu trebuia să se gândească încotro s-o apuce. Tunelul avea o traiectorie dreaptă. Erau mai multe galerii de fiecare parte, dar văzu repede că fiecare dintre ele era o fundătură, așa că nu avea de luat nicio decizie.

Acum alerga, plescăind cu picioarele prin băltoace, temându-se să nu fie deja prea târziu. Dar făcea zgomot și îi trecu prin cap că, dacă l-ar auzi Solange, ar fi mort.

Și, timp de o clipă, chiar crezu că este. O rafală de armă semiautomată explodă prin tunel, acoperind zgomotul apei care picura și care se auzea din toate părțile. Încremeni, așteptând să-l izbească durerea, apoi își dădu seama că nu e rănit. Ori Solange nu-l nimerise, ori trăgea în altceva.

Frank își miji ochii, încercând să străpungă întunericul. Îl auzea pe Solange și, după încă vreo câțiva pași, îl și zări. Stătea cu spatele la Frank în

timp ce smucea de ușa de fier de la centrala de aburi, al cărei lacăt tocmai îl ciuruise. Ingram-ul era pe jos lângă el, sprijinit de rucsacul pe care Solange îl dusese în spate și Frank îl auzea înjurând în franceză în timp ce zguduia ușa.

Nu era timp de stat pe gânduri. Solange nu trebuia decât să ajungă la pompa de alimentare a boilerului și asta însemna sfârșitul. Indiferent câți paznici ar putea fi în afara centralei, înăuntru n-aveau cum să fie mai mult de unul sau doi muncitori. Nu era nevoie de mai mulți într-un schimb ca să menții în funcțiune o centrală generatoare de aburi.

Ceea ce însemna că nu avea de ce să stea și să se gândească. Era o traiectorie dreaptă, pentru el *și* pentru Solange. Așa că porni, alergând pe vârfuri, dorindu-și să fi avut viteza de cinci metri pe secundă pe care o avusese în liceu și știind că n-o mai are. Erau douăzeci de metri între ei când Solange îi auzi pașii și, întorcându-se, îl văzu pe Frank plonjând spre el ca cineva pe fruntea căruia ar fi stat scris *Peterbilt.*

„E prea departe, se gândi Frank. Am ajuns prea târziu."

Solange se repezi la armă și se ridică repede, cu degetele răsfirate pe butoi. Îi luă o secundă, *mai puțin de o secundă*, să mute arma dintr-o mână în alta, să bâjbâie în căutarea trăgaciului, să ridice cocoșul, să tragă…

Frank simți un fulger de durere și două pocnituri puternice când se lovi violent de el. Lui Solange îi sări arma din mâini și aerul îi năvăli pe gură când fu împins în zid și capul i se izbi de beton. Frank făcu un pas în spate, apoi se rostogoli înainte cu o răsucire peste cap care seceră un rând de dinți din gura lui Solange. Apoi îl lovi încă o dată și încă o dată, până când, obosit de cât dăduse, îl pocni cu fruntea în rădăcina nasului.

Guru-ul era încă în picioare când Frank își trimise un antebraț prin masa roșie din mijlocul

feței lui Solange, făcând să zboare prin aer un jet de sânge. Apoi se răsuci și, apucându-l de păr, îl pocni cu fața de marginea ușii. O dată, de două ori, încă o dată. Solange se clătină ca și cum ar fi stat să se gândească încotro să cadă. Frank îl ajută, izbindu-l cu muchia palmei în protuberanța de la ceafă. Se auzi un pârâit, ca și cum s-ar fi rupt un băț de acadea, și Solange căzu cât era de lung.

Acum Frank auzea poliția. Alergau prin tunel. Și vreo doi mecanici de întreținere stăteau în ușă, căscând gura. Frank făcu un pas în spate, căutând puțin loc ca să-și poată azvârli piciorul în pieptul lui Solange, când își dădu seama că ceva nu mergea. Era mai slăbit decât ar fi trebuit și, dintr-un motiv oarecare, părea că nu-și poate recăpăta răsuflarea. Și avea pieptul umed. Ud *leoarcă.* Se uită în jos.

„Iisuse Hristoase, se gândi. Mor…”

• EPILOG

Și, de fapt, a pierdut atâta sânge, încât a fost la un pas de moarte.

Fusese lovit în piept de două ori și unul dintre gloanțe se răsucise, sfâșiind o rețea de vase de sânge și țesuturi moi pentru a se opri la vreo jumătate de centimetru de coloana vertebrală. Timp de o săptămână zăcu în secția de terapie intensivă a Spitalului Prezbiterian Columbia, respirând oxigen îmbuteliat și fiind hrănit printr-un tub. După două operații, un doctor îl declarase, în sfârșit, ca fiind în curs de restabilire și dăduse dispoziție să fie mutat într-o rezervă în secția pentru Persoane foarte importante.

Ceea ce era și bine și rău. Bine pentru că încăperea era mare, luminoasă și bine amenajată, cu o canapea și o zonă în care se putea ședea lângă mai multe ferestre largi. Care o să fie perfectă pentru Annie, dacă o să i se permită să primească vizite. Dar era și rău, pentru că știa că societatea la care era asigurat nu o să plătească pentru o asemenea cameră în veci și mai știa și că spitalul știe. De asemenea, și nu întâmplător, el nu era o Persoană foarte importantă decât, probabil, pentru Annie.

Și totuși… era aici.

Îl întrebă pe doctor ce se petrecea, dar tot ce-i spuse doctorul fu:

— Nu-ți face griji. Zi-i o promovare.

— Bine, răspunse Frank, dar nu capăt și un telefon o dată cu promovarea asta?

Asta îl făcu pe chirurg să șovăie.

— Ei, spuse el, încă nu.

— Și vizite?

— Bineînțeles. Foarte curând. După ce te mai întremezi. Asta îi conveni, la început, pentru că era atât de năucit de analgezice, încât jumătate din

timp nici nu știa pe ce lume se află. Dar după patru sau cinci zile începu să-și dea seama că ceva nu era cum trebuie sau dacă era, atunci era ceva *la mijloc.* Și probabil că ar fi încercat să evadeze în scaunul cu rotile, dacă într-o dimineață doctorul n-ar fi deschis ușa spunând:

— A venit cineva să te vadă.

Frank zâmbi și, cu toate că avea încă dureri de la cusăturile de pe piept, se ridică pe perne. Dar zâmbetul i se șterse când văzu că nu Annie era cea care venea să-l vadă. Era un colonel de aviație pe nume Fitch.

— Taylor Fitch, spuse el întinzând mâna.

— Salut, răspunse Frank, devenit brusc precaut.

Dădură mâna și Frank îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Ei, spuse colonelul, scoțând o foaie de hârtie din servieta diplomat, înainte să avem o mică discuție mă gândeam să semnezi asta. E doar o formalitate.

Îi dădu hârtia lui Frank și, cu o privire plină de speranță, scoase din buzunar un stilou.

Frank aruncă o privire peste foaia de hârtie. Era un acord de „nedivulgare".

— Nu-i de mine, zise el. Mulțumesc, și i-l dădu înapoi. Colonelul băgă acordul în servieta diplomat. Apoi oftă, dar nu tare.

— Nu contează.

Frank ridică din umeri.

— Sunt ziarist. Sunt plătit să scriu. Și e o poveste bună.

Fitch încuviință din cap.

— Hei, e o poveste dată naibii. Nicio îndoială! Apoi se încruntă. Dar nu poți s-o publici.

Frank se uită la el cu ochii mijiți.

— Vă *cunosc* de undeva? întrebă el.

Fitch scutură din cap.

— Nu.

— Dar v-am văzut numele.

Era rândul colonelului să se simtă stânjenit.

— Se poate, sugeră el. Sunt destul de activ la Cercetași.

Frank scutură din cap.

— Ei, spuse Fitch semnalând o schimbare de subiect. N-o fi niciuna, nici alta. Eu…

Frank întoarse capul spre fereastră, încruntându-și fruntea.

— Era pe un document, spuse el.

— Ce era?

— Numele dumneavoastră. Se mai gândi puțin la asta, apoi se lămuri. Acum îmi aduc aminte. Ați venit înapoi de la Hammerfest cu același zbor ca Annie și Gleason.

— Cine? întrebă Fitch.

— Neal Gleason.

— Nu cred că îl cunosc, spuse Fitch.

— Mda, așa e, răspunse Frank înăbușindu-și micul hohot de râs care amenința să-i treacă prin piept ca lama unui brici. Nu cred că vreunul dintre noi îl *cunoaște* cu adevărat pe domnul Gleason. Nu cred că vreunul dintre noi *își dorește* cu adevărat asta. Dar el a stat lângă dumneavoastră atunci. Făcu o pauză și ridică dintr-o sprânceană spre musafirul său. Aveam de gând să verific, dar am fost ocupat. Aia este *într-adevăr* uniforma dumneavoastră sau e doar o costumație?

Fitch zâmbi larg:

— Sunt rezervist.

Frank își feri iar privirea:

— De la CIA, hâm?

Fitch ridică din umeri:

— Să-ți arăt ceva, spuse el și scoase din servieta diplomat un buletin informativ tipărit pe hârtie obișnuită. I-l întinse lui Frank. Am îndoit pagina, spuse.

Frank se uită la copertă: *Registrul federal.* Îl deschise la pagina treisprezece.

— Vreți să citesc asta? întrebă el.

— Doar ca să înțelegi dincotro bate vântul, răspunse Fitch.

Sub titlul „Se declară stare de urgență națională” era o scrisoare a președintelui Statelor Unite adresată Camerei Reprezentanților:

> „Pentru că acțiunile și politica guvernului Republicii Populare Democrate Coreene (RPDC) continuă să amenințe securitatea națională, politica externă și economia Statelor Unite, se instituie starea de urgență națională, în baza Legii privind urgența națională Ș50 U.S.C. 1622 (d)…”

Frank ridică privirea spre musafirul său.

— Și?

— Încerc să te scutesc de o grămadă de necazuri.

— Cum așa?

— Ei, înainte să intru în subiectul ăsta, aș vrea să înțelegi că toată lumea îți este foarte recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Vorbesc serios.

— Mulțumesc.

— Dar alt lucru pe care trebuie să-l înțelegi este că o astfel de declarație îi dă președintelui și, prin extensie, mie, niște puteri extraordinare.

— Cum ar fi…?

— Ei, în mare ne lasă să facem cam ce vrem. În ceea ce privește problemele legate de Coreea de Nord, Constituția e în mare măsură suspendată. Dacă s-ar ivi nevoia – și noi suntem cei care hotărăsc asta – putem confisca proprietăți și bunuri, putem trimite trupe peste graniță, putem institui legea marțială. Întreaga doctrină a libertății individului e aruncată pe fereastră, ceea ce înseamnă că putem reține pe oricine oricât timp vrem, fără să-i aducem vreo acuzație. Făcu o pauză și privi în jur. Îți place camera?

— Da, spuse Frank. E bună.

Fitch zâmbi.

— Bine. Mă bucur că îți place. Dar asta nu e tot. Dacă trebuie, noi putem aplica și interdicția de părăsire a localității și, la nevoie, putem impune cenzura.

— La cine te referi când zici „noi”?

— La guvernul federal.

Frank păru sceptic.

— Știu la ce te gândești, dar n-ai decât să verifici. Constituția conține prevederi pentru urgențele naționale și se suspendă în favoarea lor. Articolul 9, secțiunea 1. Vrei să ți le notez?

— Nu, spuse Frank. Nu cred că o să fie necesar.

— Partea nostimă e că avem cam șase în curs la orice moment dat. Iran, Irak, Angola, Libia, zi tu mai departe, sunt urgențe. La dracu’, Roosevelt a declarat o stare de urgență care a durat patruzeci și trei de ani, nu glumesc! Din treizeci și trei până-n șaptezeci și șase. Așa că, de fapt, nimeni nu le mai dă mare atenție, în afară de cazul în care vreun biet ghinionist, ca tine, nu pică așa ca musca-n lapte. Fitch făcu o pauză și oftă. Cum te simți?

— Sunt bine, spuse Frank.

Fitch dădu din cap.

— Bine. Oricum, conchise el, e la fel peste tot. Fiecare țară are prevederi de genul ăsta. În Franța se numește „stare de asediu”. În Anglia…

— Unde vrei să ajungi?

— Uite unde: dacă încerci să vinzi povestea asta, o să-ți facă o grămadă de necazuri. N-o s-o creadă nimeni și, chiar dacă o cred, n-or să ți-o publice. Îți garantez asta.

Frank se uită la el.

— Ești cumva redactor la *Writer’s Digest* sau așa ceva? Vreau să spun…

Fitch chicoti.

— Nostim, spuse el. Apoi zâmbetul îi dispăru. Uite, știu la ce te gândești. Te gândești că nu putem să te oprim.

— O-ho! exclamă Frank. Asta-i faza la care-mi spui că mă omori?

Fitch păru șocat.
— Bineînțeles că nu! Ești cetățean american.
— Și mai ce?
— Asta-i faza la care-ți spun că n-o poți dovedi.
— Rahat, zise Frank. Au murit oameni. Au fost omorâți pe feribot.
Fitch scutură din cap.
— Niște țăcăniți au încercat să deturneze feribotul. Și ce-i cu asta?
— Eu am fost *împușcat.* Solange…
— Era arestat când ai fost împușcat tu.
Frank se uită fix la el.
— Se întâmplă tot timpul, spuse Fitch. Erai în Harlem, pentru numele lui Dumnezeu! Cu un zâmbet, scoase din servieta diplomat o tăietură din ziar. Asta e veche de o săptămână, spuse el, dar m-am gândit că vrei s-o vezi:

> „Daly, reporter la ziarului Post, rănit în New York
> 23 mai (New York) – Frank Daly, reporter la *Washington Post*, a fost împușcat aseară în estul cartierului Harlem, victimă, după câte se pare, a unei tâlhării.
> Reporter la departamentul de politică internă de la ziarul *Post*, în prezent în concediu, Daly se află în stare critică la Spitalul Prezbiterian Columbia. Un purtător de cuvânt al Departamentului de Poliție a declarat că nu există suspecți în cazul de tâlhărie."

Frank ridică privirea de pe tăietura din ziar.
— Uimitor, spuse el.
Fitch zâmbi cu timiditate.
— Suntem destul de buni, când ești atent la asta. Deveni din nou serios. Problema, Frank, din punctul nostru de vedere, este că e un stat psihopat, Coreea de Nord. E ca Hannibal Lecter pe

bok choy. Și stă acolo, disperat, cu vântul în spate și nimic de pierdut. Dacă s-ar hotărî vreodată să ia Japonia cu antrax sau variolă ar putea s-o facă cât ai zice pește, folosind baloane meteorologice sau doar oamenii pe care-i au la sol în Tokyo. În plus, avem și noi vreo două batalioane de-ale noastre în calea râului, exact dincolo de ZDM. Așa că ideea e asta: nu vrem să-i stârnim, înțelegi?

— Te ascult, zise Frank.

— Iar din punctul *tău* de vedere, situația nu stă mult mai bine. Nu ai un eșantion al virusului sau ceva de genul ăsta. Și n-ai nici martori. Așa că, dacă te apuci să umbli peste tot vorbind despre norvegieni morți și gripa spaniolă, n-o să ajungi nicăieri decât dacă ne hotărâm *noi* să te băgăm undeva la păstrare. Ceea ce, bineînțeles, putem face.

— Mai e și Annie, spuse Frank.

— Ce-i cu ea?

— Ea e martor.

Fitch își dădu o palmă peste frunte:

— Oof, așa e! spuse el. A văzut tot, așa-i? Așa că, presupun că ai putea pune povestea pe Internet sau s-o publici în străinătate și *ai avea* și un martor. Cum de nu m-am gândit la asta!? Doar că… aaa, acum îmi amintesc: ea *a semnat* un acord de păstrare a secretului! Așa că, presupun că nici *asta* n-o să țină. Se așeză pe marginea patului. Pentru că, să-ți spun ceva: pune-o tu pe ea într-un articol și știu sigur că Neal Gleason o s-o pună și el *la păstrare.* În timp și-n spațiu.

•

Vorbind de lup… Annie fu lăsată să intre cam la treizeci de secunde după ce plecase Fitch.

— Aștept acolo afară de zile întregi, se plânse ea, și vine *generalul* ăsta…

— Nu e general. E colonel.

— Nici măcar colonel nu cred că e. Când l-am cunoscut eu, era agent al CIA.

— Știu. Era în avionul care a venit de la Hammerfest.

Ea îl sărută ușor pe buze și se așeză lângă el.

În seara aceea în cameră fu instalat un telefon și Annie îi aduse un ziar de la magazinul din hol.

> „*Adepți ai unui cult religios*, *aflați în închisoare*, *se împotrivesc extrădării*
>
> 7 iunie (Havana) – La două săptămâni după sosirea în Cuba, opt americani, adepți ai unui cult religios, se împotrivesc extrădării cerute în baza acuzației de răpire și omor, consecință a bizarei deturnări a feribotului de Staten Island de luna trecută.
>
> În cursul unui interviu acordat Agenției France Press, un purtător de cuvânt al membrilor Templului Luminii aflați în închisoare, Belinda Barron, a spus că ea și grupul ei au fugit în Cuba să scape de «persecuția religioasă».
>
> «Ce s-a întâmplat la bordul feribotului, le-a spus Barron reporterilor, a fost vina poliției și a FBI. Ei au reacționat disproporționat. Ce făceam noi era pur și simplu un *teatru de guerillă.* Era o demonstrație neviolentă împotriva poluării apei – și polițiștii au transformat-o într-o baie de sânge…»”

În săptămânile care urmară, Frank își petrecu ore întregi la terapie pentru ceea ce doctorii numeau o coloană vertebrală cu echimoze. Restul timpului și-l petrecea citind ziarele și căutând ecouri ale poveștii:

> „*S.U.A. și Coreea de Nord semnează pactul privind controlul înarmării*
>
> 2 iulie (Pyongyang) – După mai mult de o lună de întâlniri cu conducătorii

nord-coreeni, persoane oficiale de la Națiunile Unite au anunțat astăzi că s-a ajuns la un acord care condiționează ajutorul umanitar de controale ale armelor în această țară pauperă.

George Karalekis, șeful american al primei echipe de inspecție care urmează să sosească în capitala nord-coreeană, a spus că unitatea sa va începe imediat să caute laboratoare pentru producerea armelor biologice în Munții Diamond:

«Am avut rapoarte neconfirmate cum că s-ar putea ca nord-coreenii să facă cercetări pentru producerea acestui fel de arme», le-a spus Karalekis reporterilor. «Firește, este ceva care ne îngrijorează…»”

Al doilea articol a apărut în ziua în care Frank se ducea acasă. Era pe pagina a treia din *Times*, sub fotografia unei tinere femei care coborâse cu camionul U-Haul de pe feribot:

„*Trei adepți ai unui cult religios și un detectiv particular acuzați de moartea unui cuplu*

20 iulie (Albany) – Trei adepți ai unui cult religios și un detectiv particular din Poughkeepsie au ascultat impasibili astăzi în timp ce procurorii au relatat o poveste înspăimântătoare despre omor și mutilare.

O tânără surescitată, Susannah Demjanuk, în vârstă de 23 de ani, a povestit instanței că ea și ceilalți au «acționat la ordin» când i-au dezmembrat pe Harold și Martha Bergman, domiciliați în Rhinebeck, mai devreme, în cursul acestui an.

«Luc ne-a spus ce să facem, a depus mărturie Demjanuk, și noi am făcut-o». Când i s-a cerut să-l identifice pe Luc, ea a arătat înlăcrimată spre *guru*-ul Templului Luminii, Luc Solange, și a spus: «E cel din boxa acuzaților. Cel cu coleretă și cu corset gipsat».

Avocații apărării au contestat mărturia lui Demjanuk drept «rătăcirile unei femei labile mintal care nu are niciun drept să arunce prima piatră».

Se pare că făceau referire la recenta recunoaștere de către Demjanuk a vinovăției sale în uciderea lui Benjamin Stern, în vârstă de 28 de ani, doctorand la Universitatea Georgetown. Critic al Templului, Stern a scris despre organizație într-un buletin informativ pe care-l edita el însuși, *De veghe la Armageddon.* A dispărut în aprilie.

În mărturia ei din cursul acestei după-amiezi, Demjanuk a spus instanței că familia Bergman a fost luată de la domiciliul lor din Rhinebeck, New York, și ucisă în spatele unui camion U-Haul. În perioada dinaintea omorârii, cuplul făcea demersuri pentru a obține o hotărâre judecătorească de deshumare a fiului lor, Leonard, membru al Templului Luminii, care s-a înecat pe mare.

Pe lângă Solange, printre acuzați se numără Martin Kramer, de 44 de ani, din Poughkeepsie; Thomas Reckmeyer, de 26 de ani; și Vaughn Abelard, de 25 de ani. Se crede că un al patrulea adept al cultului inculpat în acest caz, Etienne «francezul» Moussin, de 29 de ani, se află în Cuba. Toți, cu excepția lui Kramer, provin din zona Lake Placid.”

N-au mai fost alte articole în acea lună, dacă nu-l punem la socoteală pe cel din *Post*:

Daly și Adair urmează să se căsătorească

Dar până atunci el scrisese deja două sute de pagini din carte.

— Despre ce e vorba? întrebă Annie peste umărul lui, în timp ce el dactilografia.

— Ți-am mai spus, zise el, ridicând privirea spre ea. E un roman. De senzație.

— Dar despre ce e?

— Ei, spuse el, e despre… un ziarist… Făcu o pauză de un moment să tasteze câteva cuvinte, apoi se întoarse din nou spre ea. Despre un ziarist *nerușinat de chipeș*…

— Mda?

Ea părea sceptică.

— Și despre o fată.

— Și ea cum e?

— E înaltă.

— Doar „înaltă”?

— Nu. Mai e și… deșteaptă foc… și fermecătoare. De-a dreptul încântătoare.

— Și ce se întâmplă?

— Păi, spuse el, e vorba de un spărgător de gheață.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă:

— Mda?

— Și ea e acolo pentru că… ei, pentru că e om de știință. Și el s-a împotmolit într-un hotel ieftin, undeva, prin Rusia…

Sfârșit

-

mastică

[1] *Running* (engl.) – alergător, în timp ce *deer* – cerb.

[2] La Solange; în lb. franceză, în original (n. trad.).

Table of Contents

• PROLOG
• Capitolul 1
• Capitolul 2
• Capitolul 3
• Capitolul 4
• Capitolul 5
• Capitolul 6
• Capitolul 7
• Capitolul 8
• Capitolul 9
• Capitolul 10
• Capitolul 11
• Capitolul 12
• Capitolul 13
• Capitolul 14
• Capitolul 15
• Capitolul 16
• Capitolul 17
• Capitolul 18
• Capitolul 19
• Capitolul 20
• Capitolul 21
• Capitolul 22
• Capitolul 23
• Capitolul 24
• Capitolul 25
• Capitolul 26
• Capitolul 27
• Capitolul 28
• Capitolul 29
• Capitolul 30
• EPILOG

Table of Contents

• PROLOG 5
• Capitolul 1 16
• Capitolul 2 28
• Capitolul 3 40
• Capitolul 4 55
• Capitolul 5 61
• Capitolul 6 70
• Capitolul 7 83
• Capitolul 8 94
• Capitolul 9 106
• Capitolul 10 122
• Capitolul 11 141
• Capitolul 12 148
• Capitolul 13 167
• Capitolul 14 185
• Capitolul 15 202
• Capitolul 16 209
• Capitolul 17 222
• Capitolul 18 230
• Capitolul 19 235
• Capitolul 20 250
• Capitolul 21 258
• Capitolul 22 263
• Capitolul 23 274
• Capitolul 24 281
• Capitolul 25 306
• Capitolul 26 319

- Capitolul 27 336
- Capitolul 28 349
- Capitolul 29 370
- Capitolul 30 382
- EPILOG 405